ספר

תורת העולה

אשר חיבר הרב החכם הכולל המקובל האלוף הגאון מוהר משה בן החבר ר' ישראל
זלל הנקרא משה איסרלש מק"ק קראקא
הביאה ה"ה אדמו"ר אשר באיר תירתו לנו אור
רבינו דרמ"א בעל דגה"ה על המחבר בארבעה
שלחן ערוך ובעהמ"ח ס' דרכי משה
על הטור וס' תורת חטאת זלה"ה :

ובו סדר כוונות על מדות תמות בית המקדש וכל כליו וגם
טעמים ומלושים ממדרשי ומאמר מכמינו זלל על הקרבנות
ומועדים ומלל מלות טעמים נעימים ויקרים בתכלית היופי
ועל מה הם מוכים עם מלאה מקום מחזרת לחלקינו גם מנחילים
וכתובים למען יהיה כחלקן עדוך למעייני זו ומוגה בעט סופר
מדויק עם עיון רב :

הספר סיקר הזה לא נמלא לף בחולדות הביבליאטעקין כי אעת
שנדפס בימי המחבר זלל בשנת ס"ל לא נת למכבש
הדפוס עד היום וכאשר אנה מ' לידי המהור הנאמר הזה לא
חקתי על הסולאה המכובד ותמכתי להביאו אנים לבית הדפוס
בתכלית הסידור בכדי לזכות את הרבים וזכות שאחר
יקי יעמוד לנו ולזרעינו ע"ע :
טלעיר צבי הירש שפערלינג בחמנות מוה' זאב וואלף זלל .

SEFER TORAS HUOLU
Lemberg Gedruckt bei F. M. Poremba.
1858.

Verleger Hersch Sperling.

מכתב עוז

הרב הגאון הגדול מעוז ומגדל רשכבה"ה המאיר לארץ ולדרים בחיבוריו היקרים מוה' יוסף שאול הלוי נאטאנזאהן נ"י אבדק"ק לבוב והגליל

הרבנים הגבילים המופלגים מוסה"כ צבי הירש שפערלינג נ"י ומוסה"כ דוב בעריש לוריא שיחיו. זאת תורת העולה על נכס למחזר ולקבוע בדפוס ספר תורת העולה מאבי תופסי המואר והטוהר כבו ומאורו מל יסראל מלס בכל המבעות מוריעו וכביכו זקיני הרמ"א ז"ל. וסנה מלבד יקרת שמו הגדול למבר בכל מפוצות יסראל בני יסראל יוצאים ביד רמ"ח לף גם יקרת הספר תורת העולה נודע בקבל רב כי הוא יקר הערך והוא מלבד מקבבות ומדות המקדש וגם בעיניו הי' יקר מאוד כאשר העיד בעו בתשובותיו בסוף ס' קכ"ח. וז"ל וסנה לאלה שתקנה לך ל' מספרי תורת העולה למבר לי בק"ק פוזנא ואתאי בו בביום פלאים בתכונת הספרם. ואם הוא הפליא והגדיל ממבתו אבן וגם בעני' לאתרי'. וגם הוא יקר המציאות כי בעת בדפס בשנת רס"ל לא שמעו הדפסתו שנית וגם בשם הגדולים היו מזכירו לק מדפוס הראשון. ע"כ מה מאד תיקר בעיני המעתין בזמן פנת יקרת תורת העולה למבר יבא בבבה אל תוך ביתו ע"כ מאד שמחתי למבר שמעה מזני כי עלה על רומם בזאת ומה גם ביום יום שניטל עטרה מעל ראש בל אדם יום למבר בלקח נשמתו מעל ומשם עלה אל האלקים. לאחרי למבר חיבוב ויהי נועם ה' עליכם ומעשי ידיכם יהלה ואליכם לימים תקרא משכו וקחו לכם הספר בכסף מלא כאשר שיחו. ואלילה לעשות בדבר למבר אין לו שום לחזור ולהדפיסו משך עשרה שנים מיום נתת הספר מצית הדפום וכל המעייב לספר יהו בי הבבה מן הנמנים דבני המדבר לבניד התורה. לצוד יום ח' ל"ג בעומר תרס"י:

הצעיר יוסף שאול הלוי נאטאנזאהן מגד"ק לבוב בעהמ"ח בספר מעפ"י ומ"ג ומ"ע ויל שמול:

הקדמה

מנחות סוף פרק בתרא (תהלים קלד) שיר המעלות הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות מאי בלילות · א"ר יוחנן אלו ת"ח העוסקים בתורה בלילה מעלה עליהם הכתוב כאלו עסקו בעבודה לעולם · אמר ריש לקיש מאי דכת"ב (ויקרא ז') זאת התורה לעולה ולחטאת וגו' כל העוסק בתורת חטאת כאלו הקריב חטאת כו' וכל מקום מוקטר מוגש לשמי וכי בכל מקום מוקטר ומוגש אלא אלו תלמידי חכמים שעוסקים בעבודה בכל מקום מעלה אני עליהם כאלו מקטירין ומגישין לשמי ואמרינן שם תלמידי חכמים העוסקים בתורה כאלו נכנה בה"מ בימיהם · ובמדרש רבתי פ' צו ר' אמר תרתי אין הגליות מתכנסות אלא בזכות משניות מ"ש (מלאכי ג) כי ממזרח שמש עד מבואו גדול שמי בגוים ובכל מקום מוקטר מוגש לשמי ומנחה טהורה · וכי יש מנחה טהורה בכבל אלא איזה זה משנה אמר הקב"ה הואיל ואתם מתעסקים במשנה כאלו אתם מקריבים קרבן · שמואל אמר אם נגלמו מכל אשר עשו וגו' (יחזקאל מג) וכי יש צורת הבית עד עכשיו אלא אמר הקב"ה הואיל ואתם מתעסקים בו כאלו אתם בונין אותו עכ"ל · וכן הוא שם במדרש תנחומא ובמדרש הנעלם דקורבנייא ותקריבתא ויכוין בהו ברית כרותה הוא דאינון מלאכיא דמדכרינן חובייא דבני נשא לאכאבא לון דלא יכלין למעבד ליה רעה אלא טובה עכ"ל · ואמרינן במדרש תנחומא פ' צו גדולה תורה יותר מכל הקרבנות שנאמר זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת וגומר כל העוסק בתורה כאלו הקריב עולה כאלו הקריב מנחה כאלו הקריב חטאת ואשם ומלואים וזבח השלמים עכ"ל התלמוד והמדרשות בענין זה · ומעתה אומר מאחר שחרב המקדש בעונותינו ובעונות אבותינו ואין לנו מקדש ולא כהן מקריב קרבן שיכפר בעדינו אין לנו שיור לכפרת נפשנו כי אם התורה הזאת · ואמרינן פרק בתרא דתענית שא"ל אברהם להקב"ה בברית בין הבתרים בזמן שאין בה"מ קיים מה תהא עליהן א"ל כבר הקדמתי להם סדר הקרבנות כל זמן שעוסקין בהן מעלה אני עליהם כאלו הקריבו קרבן לפני · ולכן תקנו חז"ל לקרות בכל יום ויום פרשת התמיד ולשנות משנת איזה מקומן כדי שתעמוד הזכירה ההיא במקום הקרבת הקרבן ודבר ידוע שלא על אלו דברים לבד יחיה האדם כי אם על כל מוצא פי ה' · וז"ל הבחיי סוף ויקהל ודע כי ספור המשכן וכליו והחקירה בהן בתכונת צורותיו ומובאיו אעפ"י שאין בה"מ קיים מצוה גדולה כו' עד על אחת כמה וכמה אם נזכה להשיג תוכן הענין להשכיל אחד מרמזותיהן והוא שהזכיר דוד ע"ה על ענין הזה הנסתר והנגלה (תהלים מח) סבו ציון והקיפוה ספרו מגדליה שיתו לבכם לחילה פסגו ארמנותיה למען תספרו לדור אחרון עכ"ל · ואני אוסיף על דבריו כי לזה אמר דוד ע"ה בפסוק הסמוך לזה (סט) כי זה אלה ס אלהינו עולם ועד הוא ינהגנו עלמות · ר"ל כי ע"י החקירה בענין ציון ומגדלותיה נתבונן על מציאות הש"י כדרך שנבאר אח"כ ולזה אמר כי זה אלקים אלקינו כמו זה אלי ואנוהו ואמר שעוד נשיג ע"י זה הנהגת הש"י לעולמות שכרא ולזה אמר הוא יהגנו עלמית · וכמו שיתבאר הכל בעתיד וכענין זה כתב בעל העקידה פ' וישב שעד ועתה מבואר נגלה שצריך ומחויב כל אדם לתור ולבקש כדי שישיג שמץ דבר ממוד הקרבנות ועניני המקדש ומעמם כדי שידע במה יתכפר ולא לבד קריאתה פרשת התמיד או שאר דיני הקרבן כוונו חז"ל שאמרו שהעוסק בתורת הקרבנות כאלו הקריב קרבן אלא העוסק ומבין בטעמן כי אז אף עפ"י שמחוסר המעשה מ"מ הגיון לבו יהיה לרצון והקב"ה מצרף מחשבתו למעשה מאחר שהשיג התכלית הנרצה במעשה הקרבן · ונראה שלזה כוונו ז"ל באמרם פ' אין עומדין להתפלל כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה המקדש בימיו ר"ל כמה שמתכוין להשיג תכלית המכוון במקדש ורחמנא לבא בעי והוי כאלו נבנה המקדש בימיו לפי שהשיג התכלית המכוון והוא כוונת המאמר דלעיל שת"ח העוסקים וכו' כאלו נבנה בה"מ בימיהם · וכן מצינו שכל חכם מחכמינו ז"ל המציא טעם נכון לפי השגת ידו בהויית הקרבנות והמשכן ומי גדול לנו מהרמב"ם ז"ל שאעפ"י שידוע שכל דבריו אמת והולכין דרך הפשט וכתב בספרו משנה תורה בספר עבודה בל מדות המקדש והלכות הקרבנות כדינן המוזכרין בתלמוד שהנגלה הוא אמת ואמונה כאשר צוה ה' את משה וכן בטעמי המצות בספר המורה ח"ג נתן טוב טעם ודעת לכל כלי המקדש ועבודתיו על דרך הפשט כנזכר שם מ"מ לא מנע עצמו מלגלות רמיזותיו לבנו יחידו בתשובה שנמצא שכתב לבנו ז"ל דע בני אברהם יחמוך האל כי המשכן וכליו בא המשל על גוף נכבד והתחיל באהרן דע כי האהרן הוא משל על הלב כו' כמו שהאריך בזה וכן עשה כל חכם בישראל · ולכן נגערתי אני משה

בן לא"א מורי הפרנס הנדיב אשר נדבה רוחו לבנות מקדש מעט בנין מפואר בית אלקים אשר שם נהלך ברנש ישראל של"ט הנקרא משה אים"ש מקראקא לעמוד ולשרת לפני ה' אלקי ולעסוק בתורת הקרבנות למצא להם טעם נכון קל להבינו כדי שיצאו כל ישראל ידי חובתן בכל יום תמיד ואף שאם יחטאו רבים או יחיד אומר להם כלך אצל הקרבן המחוייב לאותו חטא ועסוק בו ורחמי ה' כי לא תמנו יקבל העסק ההוא במקום עסקי הקרבן ואף שזבח אבנה בישבריון לבי ואשברה רוחי בקרבי לעסוק בתורת המקדש והמזבח ושאר הכלים ליתן טוב טעם ודעת בעניין בניינו ותמונתו ובכניתו כתבנית אשר מראה בהר רוצה לומר כמו שעשו חכמינו ז"ל הם ההרים הגדולים שכל אחר שם נפשו בכפו להראות תבנית דמשכן ואילמיו כמו שנגלה בפירושיהן ואין איש שם על לב עניין מדות המקדש הנזכר במסכ' מדות הנבנה לעולמים כדי שהא עניינו תמיד בעינינו ויצאו מזה שני תועלות · הראשון להתאונן תמיד בחירבנו כשנדע גדול התועלת שנחס' לנו בעונותינו וכמו שנאמר (תהלים קי"ז) אם אשכחך ירושלים · והשני להיות תמיד מוכן לפנינו להקריב בו תמיד קרבנות ברעיונינו כשנשים מנחתינו מול בית קדשנו ותפארתנו · וזהו מחוייב על כל איש לגדור פרץ כי אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא הן במעשה או במחשבה או במבטא · ועתה ושב ורפא לו · בהשיב אשמו בראשו · ועיני שכלו · ישים על תכלית כוונת הקרבן עם התאוננות על החורבן והסכמתי בדעתי לחלוק מאמר זה לג' חלקים נגד ג' אכות ישראל שזכותם יעמיד לנו והם נתנו לו ג' ששות חלוקים כמו שאמרו במדרש משל למלך שרוצה לבנות פלטרין והיו לו ג' איהבים הביא הראשון וא"ל ראה המקום הזה שאני רוצה לבנות אותו פלטרין א"ל זכור אני שהיה הר תחילה הניחו בא לו אצל השני א"ל מבקש אני לבנות פלטרין במקום הזה אומר לו זוכר אני שהיה שדה תחילה הניחו בא לו אצל השלישי א"ל מבקש אני לבנות פלטרין במקום הזה אומר לו זכור אני שהיה פלטרין תחלה א"ל חייך על שמך אני בונה אותו כך אברהם יצחק ויעקב היו אוהביו של הקב"ה אברהם קראו הר שנא' (בראשית כ"ב) בהר ה' יראה יצחק קראו שדה שנ' (שם כ"ז) ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה' יעקב קראו בית שנאמר (שם כ"ח) אין זה כי אם בית אלקים · א"ל הקב"ה אתה קראת אותו בית עד שלא נבנה חייך על שמך אני בונה אותו שנא' (ישעיה ג') אל בית אלקי יעקב עד כאן לשון המדרש ומקצת אגדה זו היא גם כן בפסחים פרק האשה · והנה חלק ראשון אכלול בו טעם תבנית המקדש והמזבח והכלים שבתוכו והר הבית שנתנו חכמים ז"ל מדתי כנגד אברהם שקראו הר כי נראה משם גדולות מעשה אלקינו יתעלה ויתרומם ואברהם אמר בהר ה' יראה ר"ל שעל ידי ההר ה' יראה · החלק השני אבאר בו טעם הכלל הקרבנות והקטורת והנסכים והעובדים בו · ואכתוב בו תחילה הטעמים אשר נתנו בו לשבח חכמים הראשונים ז"ל מה שמצאתי מדבריהם ז"ל כי צורך גדול הוא לדעתי כמו שאכתוב בחלק הב' בעזה"י ואח"כ אכתוב דעתי החלושה נגד יצחק שהיה בעצמו קרבן על המזבח ונאמר (ירמיה ז') כי אשר לא צויתי ולא עלתה על לבי ואמרו ז"ל זה יצחק בן אברהם ונקרב איל תחתיו כאשר יתבאר בעז"ה שע"י זה נגלה לו סוד הקרבן לאברהם מה שלא ידעו קודם זה ושעל זה קראו שדה כמו שיתבאר סוף חלק שני · החלק השלישי אבאר בו בעזרת השם יתברך ויתרומם טעם פרטי כל קרבן וקרבן הן תמידין ומוספין הנקריבין במועדי ה' ושאר קרבנות הנקרבין בחובה בנדב' ובמילואים נגד יעקב שקראו בית שע"י פרטי הקרבן שהיו מקריבין כל יחיד ויחיד הן בתורת חובה או בנדבה היו עולין לירושלים שעליו נאמר בו (ישעיה ג') ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב כדי שיהא נקרא על שמו · ולפי שידוע שאמרו רבותינו ז"ל כי קרבן העולה היה בא לכפר על הרהור הלב שאין אדם ניצול ממנו כמו שאמרו פקודי החיל למשה ונקרב את קרבן ה' וגו' שדרשו ז"ל שאמרו מיד הרהור לא יצאנו על כן אקדא לזה החיבור :

תורת העולה

כי זאת העולה על לבי להקריב קרבן ה' להיות לכפרה על מעשי ולזכרון לפני ה' לפסל רעיוני ולנקות מחשבותי ויצליחני ויחזקני להשבו ולעבדו כמו שיאמר ומחשב וגומר :

ב ראשית כל · אהלל ואשבח לאל בורא כל אשר לו לבד ראוי ליתן שבח על כל · הוא יתעלה הפועל כל · והוא זכני ברוב חסדיו לעשות את כל · שעשיתי אע"פי שאין

שאין בידי כל · לא חכמה ולא מעשה ואין בידי מכל · להיות ביד הרוצה לכנום בדברים גדולים הכלולים בכל · אך אמרתי רוב שפלותי וקלקולי הוא התקני כי על ידי זה יהא ניכר גודל חסדי החנינה של השם יתברך שבמקום גדולתו מצינו ענוותנותו וכן כתב הפילוסוף מאמר י"א מספר בעלי חיים בהיותו תופס על הקדמונים שלא רצו לדבר בטבע הבעלי חיים הפחותים הנולדים מן העים ש לפחיתותם זולתי הנולד מזכר ונקבה ואמר שם כי יותר ראוי לדבר בהם ממה שידובר בשאר ב"ח ולא מצד עצמן מאחר שהן פחותין וגרועין אבל בבחינת הכח האלקי שהוא מעורב בהן שזה בלי ספק יורה על מעלי הפועל ושלימתו כו' וכתב בעל העיקרי' מאמר ב' פ"א שזהו דעת התורה ועליהן אמר דוד ע"ה (תהלים ק"ל) מה רבו מעשיך ה' וגו' ובזה אני אומר שע"י השפלים במצב כמוני תולעת ולא איש גדלתו של יוצר בראשית ניכרת שהשפעתו וחסדיו אף על השפלי' ניכרת וזאת גרם לי שמצוי מצוה גוררת באשר כבר פירשתי דברי האגרת של מגילת אסתר באופן נסתר וע"י זה זכיתי להתחיל זאת המחברת · וידוע אמרם ז"ל שכורש בנה של אסתר בנה בניין השני · וכן קראני שבזכות שפיר שתי על אסתר מאמר מחיר יין באתי על זה המעיין · ואולי בזכות זה שנזכה לראות בעין · ובכן אבקש מלפני אבינו שבשמים שיסיר לב האבן מקרבי ויסיר קנאת יהודה ואפרים כמו שנא' (יחזקאל ל"ז) ואת הצפוני ארחיק מעליכם · וקומטיות אוליך אתכם . ועל ידי זה נזכה לראותו בבנין עם כל ישראל חברים ועל זה עינינו ליה אנחנו מורים ואכלו רע"י ושכרו דודים :

סליק ההקדמה

חלק ראשון הנקרא הר

מי שעלה ההר — לקדוש הוא נבחר
ובהר כ"ה פרקים — הם מעלותיו מגיעות לשחקים

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד

פרק ראשון

תנן במסכת מדות הר הבית סיה ת"ק אמה על ת"ק אמה כובו מן הדרום מזרח מן המזרח מזרח לו מן הצפון מערב מן המערב ע"ל המסבי רים מידות כבר אמרנו חז"ל (מגות טו) מקדש י"י כוננו ידיך מלמד שהמקדש של מטה מכוון כנגד מקדש למעלה ומהכינן פ"ק דתעני' ומי ליכא יסוסלים למעלה אין לכתיב (תהלי' כ"ג) יסוסלי הנחני כעיל מסובבה לה יסדיו ומהכי' ג"כ במס' מו"ק כי מיכלא כ"ג של מעלה עומד ומקריב כפסוקיהן של לויקי' על מזבח של מעלה וכן אמרם במדרש ויקרא כפה וכיוס הקים את המשכן ת"ק ריעין מלמד שמשכן אמר קוקס עמוד לכן מי לאמר קך שהדברי' של מטה כמו של מעלה כמו שאמר דוד ע"ה(ד"ה ח כ"ט) הכל בכתב מיד י"י עלי השכיל כל מלאכת התבנית וגו' בניין המשכן (מגות כה) כתבנית אשר אתה מראה בהר מלמד שהדברים מכוונים למעלה, ולמטה ולזה אמי אומר כי העולם בנלנו נקרא מקדש של מעלה לפיות פעולה הם"י וכן נקרי העולם בנלנו בים של כמו שמי בכב טוב פרק כ"ד ת"ק אמה המוכה ולזה נאמר (הוסע ג') בית לא יעלנו ואם ילבב עמנו כי ע"י פעולת הם"י אמר הם בגלות לנו אלא מעיגים הם"י לזה אמר אם יעלנו ולזה נא' במסה רבינו ע"ה(במדבר יג) בכל ביתי נאמן הוא ר"ל שהמיג כל עניני המליצות על מיתתן כמו שביאר בכב המוכה ולאמר פי' אם בכב אם טוב פי' ת"ל וכבר העיר על זה בעל העקיד פרשה ויבב שער ב"ח · וכתב בשמי פי תכומה ג'תכומות נאמרו בזה בניין המשכן נגד ג' תכומות שבנבל בין העולם ואם תכומה ודעת ותבונה וכדי לזכור שהמשכן הוא מקום כנגד בניתי העולם כמי אמר בנלנל (תהלים לה) ויעלנל אותו כום לנקים בתכמה בתבונה ובדעה ותמלא בשבקי כי בליעזר פ"ת כשבנה שלמה המקדש בנה בשלשתן וכן מיכס(מלכי"ת ז) בן תשה בלשונה הוא לשמה נתתי ולתני לכי מכם בתכמה ויעלנל את התכמה ואת הדעת וכן בשלשתן עתיד להיבנות כו' · וכתב הרמב"ם פ' ת' מ"ה בית הבחיר' ולתני בית כשבנו ביתי עזרת נשים ולזה בניין שלמה ושער הבכים המפולפי' ניחזקאל עכ"ל · הרי לך כי

עדות אלו שמתו מכמ"ז"ל בעניין היות שני הוא ע"פ
מכמה ומצוה ושני שהוא שקול נגד כל"ו העולם·
לזה למדנו כי כל הציות כי ת"ק על ת"ק נגד
העולם בכללו שהוא משלך ת"ק שהם לכתבו ולשלכנו
לשיהיו ת"ק על ת"ק · וידוע שהעולם כלו לינו
עומד על שוס סמיכה רק חלוי בשמחת הש"י וכמו
שנאמר (תיוב כז) תולה ארץ על בלימה כן למדנו
שהי תהא כל הציות כיפין על כיפין תלול ומתמעיו
כלשון העולם העומד על בלימה : ובהגדת
שמועל כי יכמי' בשם כי שמועל כל ילחק לשון
מגילי' היא המקדש משל הקב"ה בעמידה שנאמר
(דברי ה) ואתה פה עמוד עמדי משם משרה
ליהושע בעמידי שנאמר (שם לא) קרא את יהושע
ויתייצבו יהושע ומשה (שם שם) לזקנים בעמידה שנאמר
(יהושע כד) ויתב יהושע את כל עמי שכמל
ויתילבו לפני האלהי' עמדו הזקנים ומשרוח לבגידי'
בעמידי' ונביאים משרוח לדוד בעמידי' ולית לן
קרלי : עמד דוד ומשרוח לשלמה בעמידה שנאמר
(מלכים א) ואתה ה' אלהי הקימתי ואת עבדך תחת
ולשון (דה"ב ו כא) וכל בכתב מיד ה' עלי הבכיל
מלמד שכתב לכדוש מיד ה' עכ"ל המדרש :
ואין בפר שנאמר לכוד מה בשני שנאמר מזה
לזה בעמידי ובניתו לחיי' מן המקרא' שלא
נאמרו בעניין המקדש כלל ומאמרו דבריהם בזה
כדי להודות על הכוונה וכלל שכוונו ז"ל שמה שדרשו
ז"ל בכוכה פרק לולב ובפרה ובזיעת פרק זה לו
(שמות כ"ו) עני שים עומדי שמעמידי את
לפרייהם שמא שמא לבד בפרם בעל מיכוים ת"ל
עני שים עומדין שהן קיימין לעולם ולעולמי
עולמים עכ"ל : הרי שדרשו ענין בעמידה על דבר
קיום : ולכן למד הקב"ה למשה ומשרו הדבר זה
לזה בעמידה לומר על דברי הקיימי' שהיו
במזרי בעניין המקדש וסם קיימי' אף לאחר שנחרב
הבית ולכן הניחו פסוקי' שלא נאמרו בשקדש
להיות כי כל הסורה העולמי' כולם היו לשיזים
בשקדש וכליו לכן נאמר בעמידי בכילן : ולהיות
הענין כן למדנו בבלשם' רבה פ' ויקל שאין
בן יוחאי לין ביהש"ק שלמעלי גבוה מבהש"ק שלמטי'
אלא שהוא עשה מיל אלי טעמא (בראשי"ת פ"ג)
וזה שעה בשני בשני' וז"ש : הנה לפי פשוטו היה
מלמד לשוק שהרי אין השעים לאדם אלא פ"ק
אלא שכוון לי"ש הגלגלי' שכוללים השקדש של
מעלה וכמו שיתבאר בשמוך כי הגלגלי הם י"ח :
עיד מדבש פרשת השודש הזה לבש בשמות רבה
השורה למו על זה · וז"ל שם משל למלך שיש
לי בן והשליטו על כל נכסיו ואמר לו הבן לאדני
שם אין אתה נותן לי בכתף אלא אתה מחזיר
אתה נותן לי בכל ואני אין לי כלום ואתה
כל נותנין לי קלוס כך נתן אלהי לאברהם העולם
ואמר (בראשית יג) וי"ו אמר המקום לאברם

כיון שנתן לו הכל ל"ל שם אין אתה נותן לי בשני"ק
ת"ק אמה על ת"ק אמה לא נתת לי כלום ונתן
לו הקב"ה עכ"ל המדרש · ומבואר בגלה מענין
עדבם זה שם"ק אמה של שר בית שהו נגד מבלך
ת"ק של העולם כאשר נתבאר · ואמרו שבובו מן
הכלום כו' פי' שבעזבה לא היתה בתחלה אלא שבית
שני כובא בין אומה שזכה לעזר' ויובר מן
הכוכה שנתן לפון ושל לפון יותר משל מערב
והוא דוגמת נפלא . כי יהוע שיהוי העולם הוא
כולו לגד לפון לקוה מן הכלום ושלין יהוי
בלכום העולם כלל אפני השום שבובר שם כילוע
ליודעי' שעצ שבאמי' שבכובה שבשהשה בשלות
הלכומיים שלא השמה קבוע לשלך ושמשת שנבובי
השום לי לשבא לשד שם ולזה אין היהוי רק
בלפון · ומ"ש גם שם לא יגיע לקלס הלפוני
כמו שיתבאר · לכן נאה העזבה תוך שב בבית
דוגמת היהוי תוך כלל העולם לקוה מן הכלום
ואשבא שבזמן שבית שיה היהוי יותר לקוה מן
המזבח שלפון · ולפון יותר לקוה שלמערב ולף
על פי שלעת כזאת לינו כן מכל עקום דבר
זה לא יעלים ממנו העשם ובבר נודע מה שבתב
בבר המובה פלק ג' פרק י' בתת טוב העשם
ולעת על עסייני הפוני קוני הדוני' לשבא בם
בתובה ובתב וז"ל דברי ימי' בם נעלמו ממנו
היום ולזו ילעגו היום וילעגו המקרים לשבא
קבו בימים בם היה מתבאר לנו בפבע העשם
ריב מה שנזבר בתוב' ומשה שלני' שחלעבו כי
אין בזני בפסוני' הנכתבים בבחינת הענייני
הגלוי' כי בעניני' הגלוין פרטין מצוין לדברים
הלבירים מלי לי לשבא לזבם עבני שלביות
ובעיתנון הלדם בפיסוני' בם ימ"ש ש"ם בשם
ל יבית לו בשל דבריש ולזו היה רוחם מה
שביבר היה יודע לוכך מה שלתוב ומפני זה
בשזבלי בתיבה בישובים בזולת השנות ומשמוש
בשבישוב בהוא לין לוכך לזוכרו לו שים גו
לביכו' לינו בל בלשון בלמי רוחם בפרטני'השניני'
לזכור מה שזבר עכ"ל · וזזה לבי לומל לל
תוחם בשה שהיש"ג שלינו לעת עתה בלכך שבשלו
לנו חז"ל מבני השנות שלא שבשבר שניישם
לו' בכה ולזל לשיה מה שבופר היית יודע מה
שבופר ·

פרק שני

אחד שמתחלו דבריש לזלו על לכך בכלל
לשיה על הפרטי' לנשלר בלכך זה
ולהבחות שלין בשבע לזלה מה שבכלל
לשוכך ולכוחב ולגוחם לכל שנחותי לשבר שהשלו
שמים

שמים ואחר"כ ארץ ומשמעו שהשמים נבראו
ואינן נזכרי' שמשנה בכלל שנוכל להבינו משם
שנקל לנו לבי לבכי התייר הגדול בהשש"ם ז"ל
שבר לנו את הלכן להלכה ולהשמש ומן לנו
פיומי מלויה וגבולי בהלכות בית הבחירי' שבודל
בשבר נקל למען יתלוש מעיין מצוקנו · ולע"ש
שלפעמי' יש שלוקה בגמר' על זה בעניין הלשבו'
לו השעלות שהיו בשקדש לו בשקו' השעש כמו
שהוא שבואר פ"ק לירושל' ובשלר שקומי' בהלמוד
לל לשבוים זזה ולל לשבר בק ע"ש דבבי הרשב"ש
שהן לליבת להלכתא שלבר בעניין לורת השזבח
ובלל השעבר שהם גדולי הערך שלשהיך בהן
הכוונה לליבת לכולי עלמא כמו שיבת לי"ש :
וזאת התורה לשבר שה לנו משה בהלכו' הסה
וז"ל לוקה הערבי שלפון לדכום קל"ה לשה
וזה שהבונו שבואל הלפוני על בית הבחירי' שנוסה
לשות בית שבחיים שיש עשר לשה ושלשה בלזו
עקום השלשות שנוי לשה ובלל עקום השלשה
ובכשב ס"ג לשו' וזין בכוחל השלוני והשזבח
י"ג לשה ושלשה עכ"ל הרי שבחלק לי' שלקים
נגד היסוד שהוא ז' לקליפים לכיוסד ס"ג ולהיות
כי היסוד שהשבעה לבל לפון הס"ו שעלות
כמו שבחלק בדברי שבחי הבחירי' ושיין ס"ך
ו"ו בשלוחו עם שבשר ג' תיבי' הוא שיין קל"ה
לבך הי הכוסד קל"ה ודע כי שבחי הבחירי'ושהשבר
חלקו הליקלים וז זמו היעור כל לילקלים ולילקלים
כשבר שבואר בשבר יב"ד עילם ובשבר תשונות
לשרן ובשבר שברי הבחירי ושם שעבו שליקלי'
הי שהוא הכשלון לבל הלפון קל"ה היל לבן בשה
שעל הכשלונה בשקדש רוחם ס' לשות בהיות בי
שליקלים שהוא הוא הכשלון לבל לפון · ולבן
בא הכשו בשלוחיו על כל הס"י שבוגר העולם
בלפון כשו שיחשלה ולכוחי על שבשר קל"ה
בעניין זה בשה שעל הכשלונה הגדול יבשל קל"ה
ושם חשלקיהו על שבשר ס' יבל בך בלע השבשר
שבשר ובימל הוא כ"ה י"ו שבוגר העולם בלפון
וילוע שלכשם ז"ל שלכשו ז"ל בשבקי בני שליעזר
פלק י"ג שהניח הקב"ה לוא לפוני שתים לדון
בו עובדי ע"ז לומר יבואו יבלחבשם שם יוכלו
לשבור לוא לפוני שהוא שתום ושקב"ה שיגזו
בשמו לבן בשה בשן שלת בשוסה הקדוש ללפון
לשהות על שמו יהעלה שבוגר העולם וילוע
שלשה בשבר יביה לילקלים שלתויות י"ו שם בשבר
כ"ה שם שותמי העולם ולבן בשה שלה לילי שיעל
בשבר שבואל בשבר · ושאח"ב שבל לילי שיעל
בם שילה' על תוכן וכוונת שלאמרי' שלשמו ז"ל
שהעולם שתום לפון כמו שלאמרו ז"ל בי הקומץ

מן המזבח אבל בדמי אבמה אזכרה כל
היום כולו אפי׳ אחר חצות ואין הלכה כר׳ יוסי
כל מקום ויום ועוד קשה דבפסחים
פ׳ מי שהי׳ טמא מת בידו אינו אוכל בפסחים
וכו׳ · ומוכח לה התם מהלכות אבמה ממזבח
למערב ד״ב ס״מ שבמה הולכת ממזבח למערב
כדעת הפילוסופי׳ ואינה מקפת לדרום ולפנים
וזה כתב שם רס״י ז״ל ולא נהירא לן כלל שהרי
אין המזבח מהלכת לשכון של עולם אלא מקיפתו
כדי שהוקם, לרס״י ז״ל הקושיא שהקשתי ואכתי׳
לי זה אחר עיון הנמצא שדבר זה מצוה ע״י
ידיעת מהלך השמ׳ שהוא דבר הנקל בחכמת התכוני
וקל הוא להבינו ליושבי עשם אריכי׳ הימים והלילות
והשמנו׳ ככל הקילים והקלי׳ לפי מה שהוא ככל
היסוד שהוא לנפון וזה כי היצת הריכות הימים
בחקום, תמוז וקלי הלילו׳ הוא בשבת תצועת
השמש על ידי הגלגל ביומי מאזנם למערב שכל
יום מצפד העולם בכל יום ויום השמש הולכי
ומוצפת על שביל ת׳ והשם הנקלה׳ שבילי תו
גלילי השמש אשר שם בשוה מאזנם למערב שבדך
תופן השוה הנקלת קו השוה ומצוחר שהשמים
שם הלים למעה מן הארץ ומלים למעלה׳ כל
גלילי תלו נאלקי׳ גם כן מלין למעה ומלין למעלה׳
ותופן השפרי׳ זין תני השמים שממעל לארץ
ושאר מחמת נקלת תופק הארץ ההיות
הארץ כדורי׳ יש לה תופקי׳ מחלפי׳ המותכים
השמים לפ׳ הלקי׳ ס״מ לפי שהוא שממעל לארץ
מהלכו בשיטי התופקי׳ הק מהלכו תמיד בשוה
הק כדור הארץ גורם שיטי התופקים אשר על ידי
זה יחתה שיעור היממים והלילות בחלטע עד
שיופצי׳ מחת תופן השוה דהיינו בחלטע העולי
בין נפון לדרו תמיד יום ולילי שוה כי תופק׳
תולק העולם בדרך שוה אבל המילות בפלוגי׳
כל עוד שיתבצ היסוד לנפון יתלכו היממים
בתקופת תמוז כי תופק לא יתחך גלילי השמש
בחלק שוה רק יפאר קשה לומר
שבשה היא בגד נפון כל היום כי אם רגע לומר
בנפון העולם שהוא מתקבל אל היסוד ואל מזלי
הלפוני׳ ולכן זורחת אל הלבוש וכל זה מצולר
למעיין · ואבה לומר אבן אם לדבי מבעי׳ ז״ל
כלם בעויים על לד האבה׳ האמיתי׳ ואין מדבריהם
נפתל ועקש אף על פי שלפעמים נראה לפי תחלת
השתצפה שאין מסכימים לדבדי האבנים הנראים
על לד השופת בשבע בעיין התכוני ויפאבו
מקלת האבעי׳ אף עתון שם שמאו ונאלו מבעי
התומו׳ מבעי׳ יחבאל גם דבדי הבע המורה שבאת
בעיין התכונה לא היתי נפלתה בזמן הבנאים
ומבעי׳ הלפאטוני׳ ויבאל האעיין לומר כי מבעי׳
ז״ל לא יתעו דבריהם אבל לא יחצוא אחלם האם
על בשוד קונו ובשוד מבעי התור׳ כן אלא יקדקד
בדבריהם שבוודאי נמלא בתוך כל דבריהם כמו שנאבי׳
בחלו האחבי׳ שידעו תוך כל דבריהם ז״ל דבעי׳
תומן מבעי הגויס ויותר מפס שידעו ג״כ דבעי׳

בהבנת אחלם שהאבי׳ הולבת ביום בלילו׳ ומובנת
בלילה בנפון כי בדבך נעיית קשתותים שבאלנו
עולם בהונן והוא אבוהר לאבין כי על ידי זה
האבה לעולם בדהום שבלול בהוא ביום ובלילו
לעולם בלילה כי זהו ענין היום והלילו בעצמו
ומובלת הוא פיהם זה בגזבת פרק קאת דפסחי׳
שאחלו שם שהשמה בשת שעות בקביעת קלי
והוא בחמלע דהום ועיין שם בתי׳ רס״י דף י״ב
יכן כתב השכם לנן עזרא והביא בעל נפש בעזה
לשומו פי׳ בחדבר כי הלשם הוא הדהום בעבור
שבזמן שהשמי׳ בחמלע השקיעו היא בחמלע הדהו׳
והוא שב׳ נעייה זו ע״ש ואעשה שעמדנו על אמר׳
שהעולם פתוח לנפון שלשה לומר שאין השמש
בינבת שם ביום יתבאר לך טעם אחלם שלעתיד
שהב״ה עתיד להשיב את השמ׳ ובשביל שזקעי נפון
נגלה שים לה שכבים אותה לשקוע נגלי שאין לה
כח אלבות ואינה אך בגרון בית היולר : וידוע
שהשמ׳ בזריחתה נותנת החיים לכל הנילוי׳ ע״ש
נהע עניו השקוע שאומר שהלפון חפתח הרע׳
השביל עניו הפוהעני׳ שבא ליבאל עלפון לבדך
הוא בעול׳ כי עאבר שהשמ׳ שוקע, שם אין לך
בעה גדולה מזו · ולפי מה שהבאתי אין מחלוקת
בין רבי אליעזר לרבי יהושע ואלו ואלו דברי
אלהים חיים אך שרבי אליעזר העמיק בדבר יותר
ואמר שהעול׳ שתות לנפון כו׳ · ואמנם עניו אמר׳
שהשמ׳ הולכת למעלה׳ מן הביפ׳ או אחורי הביפ׳
וזה יתבאר לך בשמוך · וכבי שהבית שאמר לית
להו להכהו כללי אינו לא בא לחלוק אלא לפרי׳ שהכהו
כללי אינן אלא על דרך שהעולן כי העולם לא תניע
השמש לנפון ודלום העול׳ על דרך השמש כפי
מה שהתבאר למעלה׳ אחלם שהשמ׳ קולם
בשבת היא בגד נפון כל היום כי אם רגע לומר
בנפון העולם שהוא שתקבל׳ אל היסוד ואל מזלי
הלפוני׳ ולכן זורחת אל הלבוש וכל זה מצולר
למעיין · ואבה לומר אבן אם לדבי מבעי׳ ז״ל
כלם בעויים על לד האבה׳ האמיתי׳ ואין מדבריהם
נפתל ועקש אף על פי שלפעמים נראה לפי תחלת
השתצפה שאין מסכימים לדבדי האבנים הנראים
על לד השופת בשבע בעיין התכוני ויפאבו
מקלת האבעי׳ אף עתון שם שמאו ונאלו מבעי
התומו׳ מבעי׳ יחבאל גם דבדי הבע המורה שבאת
בעיין התכונה לא היתי נפלתה בזמן הבנאים
ומבעי׳ הלפאטוני׳ ויבאל האעיין לומר כי מבעי׳
ז״ל לא יתעו דבריהם אבל לא יחצוא אחלם האם
על בשוד קונו ובשוד מבעי התור׳ כן אלא יקדקד
בדבריהם שבוודאי נמלא בתוך כל דבריהם כמו שנאבי׳
בחלו האחבי׳ שידעו תוך כל דבריהם ז״ל דבעי׳
תומן מבעי הגויס ויותר מפס שידעו ג״כ דבעי׳

לחביא לשם נעלמו מכל מבעי הגוים כמו שחנין
מחלוק׳ דבדשות דבר פשטת בדשות וזה לשוש ויתן
תוחם לשקים בדקיע השמי׳ כיצד גלגל השמ׳ ולבי׳
שוקעי׳ בדקיע ר׳ יהוד׳ בר חלבי׳ ובבי׳ בשבן חמרין
מבעי׳ בבי׳ ולמעה בבי׳ יהוד׳ בר חלבי׳ חומר
מבעי׳ בבי׳ ולמעה בבי׳ יהוד׳ בר חלבי׳ חומר
יהוד׳ בר חלבי׳ בימות בחמה שכל העולם כולו רואה
ומעייפות לוקין ולבי׳ בימות בגשמי׳ שכל העולם
כולו לוקן ומעייפות פושר ין ס״ב שמעון בן יוחי אין לו
יולעין לם פורחין בן בחויר לם שפין בדקיע ולם
מהלכין בלבבן בהבר בשה חחוד ולי לשבר לבריו׳
לעמוד עליו עכ״ל הנה בזה המחבר העמיקו לדבר כל
מלבי התכונה שהבינו הפילוסופי׳ וזה כי בבר בתב בעל
יסוד עולם ומאמר ג׳ יבעל נוסע הארץ ומעין גודש רוש
השמש ומובה רומו ובתבו כי בימות הסתוך השמ׳ בנובה
רומו ולביות כי לא הוא בגלוי הלבוני׳ בחוק מן היסוד
לארץ היה העולם בשבך מרוב בחום ובבך רוחה שיה
הבבר שלחנו בבון ובבי יהוד׳ בר חלבי׳ בר לחור חלה
ואר לחור חלה ולא בליני בבבך שביחל בבי יוחבן וזה
בי בימות השנ׳ הוא בחוק מן הארץ לשעלה מן הביפה
ורוחה לחור בביפה בגלגל רוחה הבחוה שלינו יולה ומבבו
גודש רוש היולה ומבה לזי הוא בחוק יותר מן
הביפה היה ואחר שהעולם רוחה ולחבר שהוא בלפון
שהוא בחוק מן הארץ והמעיינות נובעין ומתחר לחלץ
בחו שבי (קהלת ח) בל הנחלי הולבים חל היה ושבה
הם שבים לללת ואחבר שהיה לינו לפוני׳ בשלחי היים
לוחבים בביפת הלילה השמ׳ ובימות השחוך הדבר
בשבך בי השחה בניבה רוחה קרובה לארץ בחוק מן
היסוד לשעה מן הביפה השכר ולבן העולם לוחן
והמעייפות רותחין בשיפת קרירת השמ׳ לארץ שהוא
מקום היחים ורלה והבן עוחק שבחתם זכרונם לברבה
בשה שדקדקו בדבריהם ונקטו בשחלוקת דבבן ור׳
יהוד׳ בר חלבי׳ משלוחי בביפה ולשעה לו משלוחי
בביפה ילשעלה · ובשחלוק׳ דבי אליעזר ור׳ יהושע
נקטו לשעלה מן הרקיע לו משלוחי בביפה בי שחלוקת
דבי אליעזר ובבי יהושע לינה בר בחלבי׳ השחה בלילה
ובבי אליעזר שבשעיק לדבר מיניין בשחנות השופקים
בכל מקום ומקום לפי מה שהוא חמר שבשחה בלילה
היה לשעלה מן הרקיע והוא חמר שבשחה בלילה
בי״ת בי גם הארץ נקלחת בקיע בשחוף השם ועל בן
בשחמי׳ שיקעת בשופק מ׳ עליין היה על השופק בחלק
היותה נפוני׳ עד בי יום ולילה לא יבשוחו חמיד מעל
הארץ בחלב חעולה ליודעי התכונה וזהו עניין לחזו
שבשבשה ועולה לשעלה מן הרקיע · לחחם בבי יהושע
השב לא דבר מהשחנות השופקים בר בא לבחר מהלך
השוה של השחה חחל שבשבשה ומקפחה לחורי בביפה

וכ״ל העולם בלחחם מלכו חחת הביפה · לחחם שחלוק
דבבן ובבי יהוד׳ בר חלבי׳ שדברו בחכונת השחם בשחה
ע״ב נקטו בדבריהם מהלחורי בביפה ולשעלה חו שלחורי
בביפה ולחעי ובשחה בחבלי׳ לה׳׳ח אין חנו יולעין
שם פורחין בם בחויר שם שפין בדקיע ושם מהלכין
בלבבן דע בי נפלו שלש דעות בעייני התכונה בשחל
הוא לדך התכונה השפורשי׳ בשפר השלשיעי שבשו
מיבאו לחבל קבוע ושגלגל חוזר השעת השני לעת
מבחי יחראל שחחנו חזר חוזר והגלגל קבוע ושע״פ
שחחנו ונלחו חבחי החוחות בו׳ בבר בתבתי זה בו׳
השגילה שלי ובשפר לגדות שחין לעת לומר שחחנו בהן
בבחי יחראל רק שבשבות הגלות נשבח חהן לחותו דרך
ולא יעשו לבוון בל דרבי התכונה ע״פ התכונה השיח
והולבי לללוד על פי תכונת הגוים וזהו עניין השולשה
וכחו שבותבתי בל זה בשפרים בס״ל בלחיות בדוחות ·

השעת הג׳ הוא השעת השיש השנשעים לשבר חקן
תכונה חלבה בפי שבפיבר חחנו בעל יסוד עולם ובשבר
הבית בעל השקילה פ׳ בחלבתי ודלק תכונתו שהגלגלי׳
כולן בוצנין חחוזר׳ לחעבי׳ חלק חחקלחין חת השחבי׳ ושוחין בבוד
בחנועת׳ בל בך חחקדימין לילן עוחין בבוד חלבה ושוחו
שלם בבל יום והשחבים לילן עוחין בבוד חלבה ושוחו
בבוד חלבה ושוחו בגלה ובחה לבני חלם שהלבו חחעבד
לחזחה והבית הלייה חבבד׳ בוחים הלבי׳ בימה בי׳ בחו
שהלילן בעל יסוד עולם בדבריו ובחב בעל השקילה
שחלו היה יודע בשלים עניין חכונתו היו בל השבחים
חודים לדבריו והבה חחה רואה שבל זה חשם בי שחעון
בן יוחי חחחנו חזר חם פורחין בדעת השעבים ושם
שפין בדעת בחבי יחראל שבודברין שבחזל חוזר וחשפק
עליו בגלגל בדבר השפשם עליו חחקין בחלבה ושם שהלבין
בלדרבו חהוחר שבל זה בדי שבחלבו הלי חן השקלה

שהיה ח׳ לחוחת על דרך שבחלבו :

פרק שלישי

החלק דבי היה י״ג חחוחת ושחלי בגד הלילה׳ בד׳
שבעה השוקדי שבדבר ר״י״ג שיל וזה
שחם חחלק וקשר ר״י״ג על י״ג ושחלי יעלה לבל
השבשי י״ז חחו חלי חחה ושם חוחיף לוחה חלי חחה
עם בי״ג ושחלי חזר להיות בחשבי׳ ס״ח בהיות בי בחלק
לי בל השקשר השורה על בח השם בבוגר העולם בחו
שבחשבר בל שיל השלי השני ושורה על בחו בשקשר
העול׳ בי בחחוחת בלק היה חקום השבעבי׳ השוחש על
השבשל בללי בחו בל בחשבי׳ בחחוחת בקבון חלק ב׳ ס״ח

ומה בספר העולי, אלא, כל שם שאין כמו בשויתין ע"כ
אין עניין שם שמים, לך שמלו שמלה זאת המחות
מקריש ומקורבי, כי זהו עניין ספר כי הספר הוא
מקר בשמלות מן ההוויים הלוך הנ' שהיה רמזו
למות נגד לקליש הנ' שרמזו מ"ם שם תחלק ת"ם על
מ' יהיה הלעג מן הספר הן על לרך מה שכ' הן (עקב
י) ליי אלהיך וגו' ואתה אלת הן תורי על המות שם
יתברך כי כל המותיו, ומזדווגות ג"ל ב שם מן"ם מן
מלותיות הן כמו שלמדו רמזי, ז"ל ע"כ בא הספר הן
בלוך הנ' אחר עניינו שם מ' הספר העול' הנגל' נמ"ב
כי אז יתהלה אלהותו שם ה"שי כ"ם (ישעיה ג) ונשוב
יי לבבו וכמו שיתבאר לעתיד מעניין הספר הקדמות
ובאיות כי המוקיים אמרו כי בלקים הוא רומי אחר
שכלים הוא האוכל והמשתה ושעשע ושלטון,
בעולם ע"כ היה בשלן זה שלטון מורה על
עניין מלכות בעולמה, זכרונם לברכי, בעניין השלטן שם
משכן והוא מקום האוכל ושתיה, נגד שלמות האומות,
אשר הם מלאים קיא צואה וביכיון נקיון גדול וב"כ
היו מדיינין שם הקבדי, שם קבדנו ואולי היה לכפר על
מעשה האומות כמו פרי קנ · הלקלים הל' שרמזו שלם
שלות ניל היה נרמז בשלן הל' שרמזו כ"ל ב"ת שלות
שם תשלן מקפרי ם, על הספר כ"ל יש לך לדעת
הספר ע"ב ומשלה כי אמרו המוקיים כי בשלן זה
מתחיל סדר יקרואל בשלן, לי"ב שבטים ומה שהם מלאי
שיוסף בשלן לשני, והיו שם מקום השבעה שבהן תולין
הקבלות כי השבטים הן השבעה שבהן נתלים עניין
האומות הקבלות כמו שיתבאר · וכבר השביל שלמה את
דעיקרי האומה בדומה עשבת והוא שימני (שיר השירי
ח) כחותם על לבך כחותם על זרועך ולכן היו שבעות
אלו מוקיים גם כן על מקום האומה והיתידות שבשלטן
בשם · הרוקח האמיתי רמזו שמה בגד לילקלים ה'
שרמזו ם"ן כי בשספר קטון הן הוא יחיד, והמבוי
בזה מה שאמרו המוקיים כי בלילקלים זה הוא יחיד
והוא יפה בוף משום כל הארץ והוא מקום שכל העולם
כלול בו וילא משם רק מזה גדול וזה קטן ולכן בזה כתן
מספר מ', כי הוא כולל כל הארץ כשספר כל הז' לילקלי'
שם בלפון ומלך הלקוח · עשהם הוא שמוש שכל
כל הארץ שפר יכולה בכרכי קודש וביכולם ולכן היה
מקום זה פנוי לין בו לדבר כי הוא מוכה על עלמו כשספר
היה בילוסלים הרומה הו' הוא בגד לילקלים הו' שרמזו
לרמז שלו' מיל ולכן היה רמזו ס"ב כי שם תחלוק
שספר מ' על שספר ס"ב יהיה הלעג ו' ויעשרו כ"ת
שלח הגישו לשלימות מניין ס"ב והכוונה לומרות כי כח
השם שכל קדושת השמים ושל העניין בשלן זה בשספר
למדו המוקיים כי בשלן זה מלכים שבלח הק ב"ה
כמו תגבורתו לכל העולם שפר לו היכולת שכל קדושי
העול, וכן כתו בשלן זה המזבח מקום הקבלות שמורה
על מיזוג העול, כמו שיתבאר כי הוא היה לגלה על
ידי יחיאל מלכים · השלן השביעי ס"ג ומשלה בגד
לילקלים השביעי שרמזו מ"ם שם תשלן שספר ת"ם על

ס"ב ומשלה ילא לך בגד ומספ ל"ב לשספר הת' ויעלה'
מ' והעניין בזה כי זה הלקלי' מגיע על שלמלע העול'
שפר הוא קן הספר המכוונת נגד לופן הפוה הוא נקלה
לב השמים שפר משלך השמ' הפוה מיים לכל ללו
השלמלות השפלים והוא שלמלע העולם כלב השלם
בגופו ובניו כי בלשון התכם השלם יולידו השלם והשמש
ולשלו השביעי כי לישפר להיות הוויית השלם בלי
מיבול זכר ונקב, והוא מקום המזג הפוה מן הקוב
והשום שהוא מקום הגן עדן משפר השביעי עליו שהוא
תמה קן הפוה וכן הטילה עליו התורה שבועל שם השלם
עפר מן השלמה על כן בשלר שספר הת' שפר יתי
היוויית השלם ויליחת הוולד זהו הרמוז בשלקי הוקב
המקדש ובא מרמז שספר הת' ל' פעמים להורות על
עניין לעולם פרק קמץ קטן דקיוקין שבוקי התורה שם
שלקי' ושמונה מלות ופ"ח ושתוקף בשספר שלקי שמונה
פסוקים ושפכרו שלבעי היתים מ' פכוקים ושולשי לפ
לבר רק הוא ל ו שבפל בשקרא שספר שהמיני בכל שלו
עניני' שלמ כי עניין שלמרו בעניי' יפוי שפוק מ' של
ק"ם שלרי' להשלין בת' כלי להשליכו בשמים ובשלן
ובלבד בל' רק שלמ יתעוף הת' וכן בשלת המקדש שלו
שספר הת' ל' פעמים להורות כי הוא לאב ולין שני
וכם בילוד שספר ל"ב ש"ל שלמר' (תהילי ע"ב) לוד
לבבי ומלקי ולזה שלו גם כן בתור' ל' שניניות כמו
בשקדש לל' בשהלים שתוספו ת' פסוקים כי על ידי
הלילוקים שילדו שהלים שתגדל ושתקדש שהיה
רבה ובשפל על ידי הבשבים ע"כ נשקרו שבבי היתי
ת' פסוקי' כי הוא השלבר בשפוקי השלוכעות שלילבו
לשלבות שלו לשלכי', ושליה, על שבל ידן נשלב בשית
ושלבר שספר הת' שהי"ם בשקדש כמו בתוכ ועשיל
הקב"ה להשליר לישלבל ולבות על השמיני ושלה לי
שלשו כוחת שלתר ז"ל ת' יש בשלכין שלית כעור של לוד
שיתה של ז' ניתנין שני (תהלים ע"ז) שובע שמחות לת
פניך של תקבי שובע שלל שבע. של ימות השמים ת' שני
(שם יג) לשלבת על השמיני על נימת שמיני של
עכ"ל עשר שני (שם לב) עלי עשור ועלי נבל ע"ב לשון

משלש :

והדבר שבוא בעלמו כי זהו עניין כוונתן כי לף
שהקב"ה שליב ויליל בעולמו לין משלמו
ושלמותו ניכר בעש"ז ושמו שני (שמות יז) ניסים שהוה
יהיה יי לשל ושמו שלח ושלמר (זכריה י"ד) כי יל על
כס יה ושלשם זכרונם נשכבה לין ככסא שלם ושלן
שם השם שלם כרי · לכן בעש"ז לין שהילול והשבח ניכר כל
לך בכל העולם שלבד שיראל שהם מיולדים שם"י בש
שלשלר בקריאי שמע לשלם זה לייט שבועה רק
בז' היכולי כי כוב שלומות נתנים השלשל, כי בקיעי'
רק שניקר השבח הוא לבשי"ת רק שלשלתני' עמו בשל
השמים והשלר בלות על כן הוה שהילול בז' ניתין לשל
נימות השמים שלו שגלה לשלחתו של שהם ושלר שבל
על ז' ניתין שלו ויהיה השב' בש' ניתין וכל זה בעולם
הזה שלמו שגלים ושקדשים לותו בשכינו ושלוממים

לומו לשעלה מן השמי' ושני השמים ושהוא כוכב שמים
לבל לעולם הבא שים לבשה הלילוק שהלכי' בין העולמי'
שהם לשעלה מן השמים עיקר שלמו בי' שיני ניעון שהם
נגל עשר שלרגות השכליים העליונים גם כל השליור
שלי' לעש' שלרגות וכמו שיתבאר לעתיד ועל כן שלמו
בעשר ניתין יתעלה :

פרק רביעי

בעניין לוך העזר לשמה שכבר בת הרמז על יסוד העולם
לשהבן כמו שבארנו בת הרמז ועתה על לוך העולם
ממזרח לשעבר ולהיות פי' לפשר בשעבר לוך רק
שלל הגלגל שהולך ממזר' לשעבר ושת לוך העזרה
קפ"ז לשמה ק"ם להורות על לוך העולם ממזרח לשעבר,
שהוא ק"ם ששעלות שהם שני הגלגל שעל הלרץ כי כל
הגלגל ס"ם ששעלות ושני ק"ם · ושבעה בוחבים הן
מוכים על שבעה בכבי לבת שהולכין גם כן על ידי
התבועה היומית ממזר' לשעבר שבהן נוהג השהק לו
בת להורות כי זה לוך הוא שוה בכל ז' הלקליימים
שלל שלק שהגלגל שעליו שבשלק לק"ם ששעלות לף כי
עדך לליט' גדול וקוטן מ"מ בעניין בכל הלקליימים
ק"ם ששעלות בשוה וכתב הרמב"ם וזהו שבארן בלוך
שכותל שעבדי על כותל היכל י"ת לשמה ולוך היכל
כולו שלה לשמה אין שלול לשבוא כ"ג והמזבח ס"ג שקו'
דכיבת בגלי שהניס והוא בשקבל עזבת שבראל י"ת
שלה שקו' דכיר' בגלי שראל והוא בשקבל עזבת שבראל י"ת
שלה עכ"ל. בכר גילו מכמים ז"ל לחזינו שהשבן שעשה
על תמוני העול, הכללי בשבר הוא שלבן לשלבר לילוקן
כמו שהעולם שלבן לשלחתייהם שניים ושלשיים כמו
שהשלילוק זה בעל העשילה והבחי ושלר שפרשים פ'
תרומה ולזה לני לשלוך גם כן דשכיהן שבניין השקדש
לף בשילוך שלר לי"ם כשבר שרשה ועל זה כוונו ז"ל
שלה שלמרו שקדש עקרי שבבן לשוהות שבניהם לבבר
לשבר כתבוונו רק שבשוקר' היו הדברים יותר שניתרים
בדבר כלל ופרט וכמו שיתבאר לקמן · ולע כי השקדש
לף היה שמשול שלל בשלות שבר שלרגות זו לשעלה
ומז שתחילת כר הבית על סוף החולם כמו שבתבאר
בשבכת שלות וכתבו הרמב"ם בהלכות בית הבחירה
להורות כי הדברים רומזים לני שלקי העולם שבם
בשעלות זו על זו ושעל ידן יוכל שלם לעלות לבשיג מי
שלמר והיה העולם כמו שיתבאר כל זה לקמן בפרטים
לי"ה וז"ל, כשבר רשה יעקב לבינו ע"ה (בראשית כ"ה)
הסולם שהוצב שלרצה ורשהו שניצ בשמיים ומלאכי
שלקים עולים ויורדים הו שמר לין זה כ"ל בית שלקים
וגומ' להורות על שלרגות השקדש שהיו בסולם שהוצב
שלרצה ולשהו שניצ בשמיים בשבר שרשה בעניין שלות
שלו שבתבו ז"ל בשקדש ולף כי לוך השקדש היה עוכה
על שכלו של עול' היה ג"כ שרמז על גבהו שלל שעלותיו
זו על זו בעלייתו שבר שהי ה השקדש עליו כמו שיתבאר

לשעבר כי השוכך והגובה בעולם הם עדה שמת כמו שבי בשלם
שהיה שקבה השמים ועד קצה השמים והיה שן השלכן על
השמים ושמ"ל לילי ולילי שד שיעורה הוא על כן
שלכו שמל ע"י גבהו ובהיו' כי דבר שובכם שהעול'
כדורי ושם כן השמים שקבה לקצה הוא כפל השמים
שמן השלן על שמים ס"כ ס"ל שלת שכוונו שעניין
שמבשו עליו וכוכים לומר לילי ולילי שד שיעורה
הוא כ"ל שבמה שלת נמדיש כי השמה זוכמת בקצה
השמים והוא עליונה ועולה תמיד על לכוס שמים שהוא
שלטע הרקיע ושוכת ויוכלת ושוקעת בשעבר הרי כי
השוכך והגוב' בלין כשלר ע"כ בת הרמז בשוכך והגובה
יתד ולף כי ביאור זה בשלמר זה שלו לומי שלעיי ום
לשבת בו לבך יותר לשיתי וזה כי לבה לומי לילי ולילי
שד שיעורה הוא על לבך השלת כי יהוי שלכם התכוים
בשבחנות הופכי' שלבקות השלילת שלזכה העולם על
נקודת שלי העולם נקבה כולו שזכה העולם על נקודת
קוף שבר העול' כולו בק' שעבר על שע"י זה גובל שוך
שלפי שבר ושבר שלפי שלר כמ"ש בעל העקידה בשלמי
והלריכו בו שפרי התוכיים ושם כן שלתלת שזכה על
שעבר לילו רק שלי הכדור כמו שלתלר לבשים ושם
נקלה' קבה השמי' גם כן לביל, זה הוא שוכת בגמר'
תנית בני חנוך שהכי הנגב לשלכבלה' שוקדוקמי
שם ושכוים זה וזה שוין כשלה שבשלר (תהלים ק"ג)
כגבוה השמים על השלץ גבר שקדו על יבלין כשוק
שזחק לשעבר ולי של כפים לף לכתוב שרוייהו רק שלי
לבפים כולו לו שוכל לומר כי שה שלשרו שלי ולילי של
שיעורה לף שלרו על קלות הרשוקות לולני קבה שבים
השזכי על קבה השמי' השעבדי רק על קלות הקובני'
דהיינו שלשלע לכום על שזכה בכלי שלי כדור וכן
בשלקר שלשלע בשלר שלת שלף לשלכם השכוב ושלוויהו הוא שלי
כי בשויב נקבה שמי' שלל שלוף השם והלויב ששלים
שכדור בהיות כי יסוד השם והלויב בעולם ·
השלקר שבין שזכה לשעבר ולין ביקית בעולם ·
הנה כל הלו שפיהודים נלוחים לל השלמר הכשוך
שזה וכלם לשתייים בעלמן שכל שקום היו בשוך
שכיון השוער הלרך השלסון שבשילהו עליו ועזבוך לשה
שהיינו לשרו שלכותל שעבדי היה י"ת לעות על כותל
העזרה הנה לשרו בבוזיהו ז"ל לעולם שביהם בשעבר
ושלא יזה השביהם עכותל שעבדי והעשם כבר בישפוקו
הרב השוכה ק"ג פ' ע"ת וזה לשון בילוכן בבותיהו
זכרונם לברכי בגמרא יוהא שלמרה בשעבר שהיו יכל השעבד
כ"ל בית קדשי קדשים ושבת זו שלני שלפני שלהיתה
הלעת שפוסק בעולם עבודת השעם ושכוח שלום
ולין שפק שבני לדם כולן היו פונים לשלזה שלפני זה
הנה לשבהם לשעבר שבר השוליים כולם לשוך בית
השקדש על שיפים לשוליו לשעם שלת שלשה שלבלל
בעת כשפס וכו כם לבעות הקולני' הרעים השם שם
היו עושים שלוליו' לל היכל השם ופניהם קלשה וכם
שלשלוים קלני' לשעם והבן זאת הפליא' על כלן לשוב
וענו'

ועוד לומר מאחר שמקיעת המוח הוא במערב ועל ידי זה ניכר שהיל"ת לוטה ונחיל, חלק כנגדן ביד היולד ולריכה למקום מופלגין ומסורין עליה לכן בנקבר לל מערב שתסת מוכה על הפ"י עד שתמלו מכינה במערב וזהו פלו הפ"ת חוכך אין כהותב להכיל להוליע תמילת דרכך כלל כי הפס יתבר, רבר עלי שכלי, נבלים הרי י"ת נבלים כי יהוע שהמלכים עשר' ומרגוות כמו שכ זכ המעז, שפש המעע והשכימו וזה כל מכמי הפילוסופי' ולם תלרך עמהם עיללתן הרי י"ת וכלי שלש יקוד הלל' שמעלת הי"ת הס שהם מ"ו ע"כ שה לאר זה ס היכל נחלק לג' תלקים שכתוב בשמ"ם פ"ת מה' ג"ם להייני קלם וקדם קדשים ותולם להורות כי תלו השכלים הם נבדלים על ג' תלקים יש מהן עילה ותיני עלול כלל ויש שהוא עילה ועלול ויש שהוא עלול ותיני עילה · שעילה ותיני עלול הוא הס"י ויחכוון לכנדא נגדו קדם קדשי כי הוא מקודם בקדמי' והיה תכהו ד' לומה כי הוא עשרים ממניין שהוא בגימטריל"א כתב כי לו לבד כתב השלות · ודע כי הם נרל לעשייני הקבלה הרמז יותר נלות לכתב בה הרמז בשלת כתב ברוש כתב העליון שהו הכתב הכשי · גם עניין הי"ת לומה שבין כותב ומעבדי להיכל תיין רומזים על השכלים הנבדלים כלל שלה הרמז בה על שלמהו בספר ילילה עשרה ולא י"ת י' ולא תעש כו' שביאלו הכמני הקבלה שלה לחשוב י"ת ספירות לנוד העלמות עלות העלין יתעלי ושתיעה נכנס בנדר המיין · ולה תעש כי גם ספירות שלהות בכלל ולכן לישפר לומר כי על זה הדרך בה הרמז בספר י"ת לף כי תיין ממניין לחמ' נבלריים לישפר להייגו דווקא בשלות הויה לותן הלבדים תבל בשקדם שלותיות הפס בן ד' ספירות מכרי, גם דברי תילו בדולים כי הכהני, נכנסי השקדם זהיריס שלעשות ועל הכל יתגדל ויתשבח שמו של מלך מלכי המלכים לדור דורי ם ודע כי שמיי זו של כותב מערבי היה, שקפת כל העזרה כמו שכתב הרמ"ם דוגמת קלעי המלך לרמז נפלה לחורות על כול שם"ג הכלו שמו של הקב"ה שקום כי הוא שקומו של העולם ותין עולם שקומו וכיך כתבו המוקיים כי גדל השקום הוא שמקיף השתקומי ולזה בא כלן רמז הפקף, להורילע כי הס"י שקיף הנבדלתו וכומותו העולה והוא שקומו וכמו שהיל"ת שקיף הנבדלים כתבו ומקור הסקפה זו כלשר כתב הנאמי הקדושים · הנלנים בימי הבריאה · שלה ציעור לוכך והכומה והכוס לשלקים שכתב ו"ל ממזכה לשעבד שלה לשה וזה שלה מבשוע ואין הכוכב שבין הכוכבי ובין הכוכב שלשים הס הכשקיים ומלוין עליה לכן בשכר לל מערב שתסת מוכה על הפ"י עד שלמלו שכינה במערב וזהו שלו הפ"ת חוכך אין כהותב להכיל להוליע תמילת דרכך כלל כי הפס יתבר, רבר עלי, נבלים הרי י"ת נבלים כי יהוע שהמלכים עשר' ומרגוות כמו שכ זכ המעז, שפש המעע והשכימו וזה כל מכמי הפילוסופי' ולם תלרך עמהם עיללתן הרי י"ת וכלי שלש יקוד הלל' שמעלת הי"ת הס שהם מ"ו ע"כ שה לאר זה ס היכל נחלק לג' תלקים שכתוב בשמ"ם פ"ת מה' ג"ם להייני קלם וקדם קדשים ותולם להורות כי מלו השכלים הם נבדלים על ג' תלקים יש מהן עילה ותיני עלול כלל ויש שהוא עילה ועלול ויש שהוא עלול ותיני עילה · שעילה ותיני עלול הוא הס"י ויחכוון לכנדא נגדו קדם קדשי כי הוא מקודם בקדמי' והיה תכהו ד' לומה כי הוא עשרים ממניין שהוא בגימטריל"א כתב כי לו לבד כתב השלות · ודע כי הם נרל לעשייני הקבלה הרמז יותר נלות לכתב בה הרמז בשלת כתב ברוש כתב העליון שהו הכתב הכשי · גם עניין הי"ת לומה שבין כותב ומעבדי להיכל תיין רומזים על השכלים הנבדלים כלל שלה הרמז בה על שלמהו בספר ילילה עשרה ולא י"ת י' ולא תעש כו' שביאלו הכמני הקבלה שלה לחשוב י"ת ספירות לנוד העלמות עלות העלין יתעלי ושתיעה נכנס בנדר המיין · ולה תעש כי גם ספירות שלהות בכלל ולכן לישפר לומר כי על זה הדרך בה הרמז בספר י"ת לף כי תיין ממניין לחמ' נבלריים לישפר להייגו דווקא בשלות הויה לותן הלבדים תבל בשקדם שלותיות הפס בן ד' ספירות מכרי, גם דברי תילו בדולים כי הכהני, נכנסי השקדם זהיריס שלעשות ועל הכל יתגדל ויתשבח שמו של מלך מלכי המלכים לדור דורי ם ודע כי שמיי זו של כותב מערבי היה, שקפת כל העזרה כמו שכתב הרמ"ם דוגמת קלעי המלך לרמז נפלה לחורות על כול שם"ג הכלו שמו של הקב"ה שקום כי הוא שקומו של העולם ותין עולם שקומו וכיך כתבו המוקיים כי גדל השקום הוא שמקיף השתקומי ולזה בא כלן רמז הפקף, להורילע כי הס"י שקיף הנבדלתו וכומותו העולה והוא שקומו וכמו שהיל"ת שקיף הנבדלים כתבו ומקור הסקפה זו כלשר כתב הנאמי הקדושים · הנלנים בימי הבריאה · שלה ציעור לוכך והכומה והכוס לשלקים שכתב ו"ל ממזכה לשעבד שלה לשה וזה שלה מבשוע ואין הכוכב שבין הכוכבי ובין הכוכב שלשים הס הכשקיים ומלוין עליה לכן בשכר

פרק חמישי

לחמ' שכמה עולם השכלי' בדרך שביאלנו בעילת השיכל והיפס' שעל זה הרמז ום שכ' יי (תהלים ג') בהיכל קלשו הס מפניו כל הלרץ הא עיל לחמ' זה שלה בעזרה שכה' הכולה עלל עולם הגלגל', לרמוז שעל ידי מלאכי עליונים הפס יתבר' עולמו כמו שיתבא'. לכן הא עזרת הכזרה מוץ לשיכל ולמעלו שניץ המולם למזבח כ"ג לומה ומזבח, כ"ג לומה מקו' לרים, רגלי הכהנים והוא הקרקע עזרת הכהנים לחמ' עשר לומה ועזרת ישראל לחמ' עשר לומה ולומה שמועה כי הגלגלים נתלקי' שלשה לחמ' הוא הגלגל היומי המקיף בכל שניץ בו כוכב כלל · ושני הוא הגלגל השמיני שיש בו המזלות ושלה כוכבים

תנות שלריס ומלהיגו רלה לומר מולפת השגחתינו ו קשר השג' הכשרך שלל לחמיתו עכ"ל וכתבו שלהיל' שלניהו ושלה

וכן הוא בגמרא פרק כל שעה ומעמה לא נאמרו רק
ל"ת דעשי' שבגדין היו קמל עשר מיות בעזרה ולכל יה ס
ביאור זה נקלה בעיניך שבא בהיות עשר מיות
ולא שבעים עשר שליחות להורות על שנים עשר משלו'
כלומר שבתחלה כל המקריב שהן עשר משלו' שלו מזלות בתקיע
כי בא בהיות שבעתי' לני' ושבל הוא משל' של אלו המזלות
הוא נתלה בשבר עשר מלבנו' שהוא בהיכל המורי' על
הויות העולם העליון ובמוהו י' המקריים בכל בשבר
מחשבה לך שם היה שלשה מניין המזלות הכוכבים היו
מולידים מקום לומר שבכל נתלה במערכת המזלות ועל
כן בא בהיות בשבר עשר מיות בהיה בעזרה בתקדש
להורות על מה שמרנו ולקח כי בשבר עשר שם לחתיות
המקריבים שבכל שלף בית עד שלפי זה הושוו לשבר
שמות הקלו', בדוך הוא וע"ב בא בהיות בשבר עשר בהיה בהיו'
זכרון שבם יתבדך שמו מניד בין עיניהו וכמו שבאמר
(תהלים ק"ז) שוחיי י' לנגדי תמיד ולכן בשבר עשר
מיות היו נקלפים עזרת בהבית כי בבני' בתקדש
לוגמת מלאכי השם י"ת בדכיות ובמו שיתבאר שלק ג'
פרק מ' ל"ה ובתקבל שלא נאמר כי (שם שלאי ג) שפתי
כהן ישמרו דעת ותורי יבקשו מפיהו כי מלאך י' בבאות
הוא ולזה הוא נקבל מקום לדיבות הגלי בהבית כי כמו
שלפני עשר מזלות שלו בם בדבקים ובפעלים על ידי
מלאכי' מעלה כן היו לפני עשר מיות שלו לדיבות הגלי
בהבית ולפי כך בשה עזרת ישראל לפני עשר מיות לפני בגד
ז' גלגלים הבאלהים שבהן שבעה בוכבים הבבוכים בהם
שלש מ"בכל · וידוע כי שלו שבעה גלגלי' שתיבו
לחבע לבנים שלש בגלגלים העליוני' לפיכך מקום
גוזה הוא בבוכב ושבל הוא שלש בחצי שהשתשם
בגלגלים שלו ע"י גלגל יולא מבה שבהן בבוכב
הולך ושלו בם לפני עשר לבנים בגד לפני עשר מיות
ולכן נקבל עזרת ישראל כי על ידי שהכל שמים ושלש
בהם מבלל בוכבים שלו מיניים ישראל יפיים ושלים
וקולבעים שבמי' ושועלי' בשמרו דבותיהו ז"ל שלפני
הקדוש ב"ה הוא בלבנה בשמעטה לעשה בך ישראל בי'
ועוד שבמרו חין ליראל ועל בן היו שלו לפני עשר מיות
מקום שלבם לגלי ישראל לבוחות שלו שעלה
מוכבע לפניהם בשעושין רלוני של מקום יתבדך שמו
ולזה היו דורשין עליהן על דרך שבאמר (דברים ל"ג)
ושלו' על בתותיהו שלדך ושמרו בדותיהו זכרוני לבבכה
מיה לפני יש בדקיע ויבראל שמה וכו' · על בן נקבל
שלק זה עזרת ישראל · ודע שבמרו בתקבת תדות
כי בעזרי ישראל היו הלויים עומדים בשיר על הדוכן
לחורות על מה שבתב התורה פ"ח שלק שני כי לעתה
תכמי ישראל ובניהם הגלגלים בתעניני קולות תורים
בתעטרו' וביבת פיטול"גורה תתיין יש להן קולות
עבדים בעבדי עם גלגן בהערך ניגוני תור"קיקו וכתב
שם הבבדנו כי דוד בתלך עליו הבלוש יפה בגד הגלגלי'
הבשבה בוכבי לבת בשבה עזרת ישראל בי שיר · ותור עליהן
הלוויו בתקע שופר הלוויו בגבל וביבול כו' · וזהו
הטיב שהלויים תורו בבית המקדש ובמו שתבתוב לקמן

שלק שניים פרק שבעה ושלשים לה יהיה הבית · ושלל
תהיה בשה שבבתו לתות שהיה הטיב בגד קולות
הגלגלים ובבל בשופה בתב שם שתין התות בן כי בבל
בתלאך בעזרת הבית בתוך שתי יתידך בהיכול ומיר יין שבשיתו
תות ותוריתיו תות ושיש להן קולות ורמיש לף כי
לין זה בהבכות הפלוסופי' התמהו' בתו שהרחתי
זה שם ובתתי תדה זה לעיל פרק שני והתקדש היה
בעין יתבדך ותבתיהם ובשיהם ושלבם בדתש' הוא דוד
המלך ע"ה ובבל בתדאך שזה היה בעתו ולזה בא הטיב
בבגד זה לתורו בתקבת תדות בל בעלות העזרה לף היו
עבודות הלא לומר בגולות לגתורי דק בתני גורן עגולה
בלתות הגלגלים שהם עגולים דק הלין גלולים על התלן
והם בתני גורן עגולה ובבל זה היה הבתוי על הבתים
שתים לי' בלדך שביתנו · וקודם שהלה תן העזרה
להיות לדתלדש' בתעטול בתעני' התקדש תתר תתו בלתל
העניניני שביהבו תתרו בתלדש (תהלי"ט) והבתני
תעון ביתך תקום תתכן בבודך לתול ר' עקיבה תה בעשה
להבת' תעון ב יתך תשום שתקום בגד תתכן בבודך
בתתכן בתיב בתת לה בתתים ובתיב (שם לד) בוטה
שתים פיביעה ועוד הביל בזה לתיוחות רבים ובתלר'
תזית לתול הקדוש ב"ה ולתה ועשה לתל לפניו רבון של
עולתים תלוה תני שהשעשה בתוהו ת"ל בהביניתן רבי
ברבי' בשם רבי תוחי בתול תל תלך שבגלי' לבן בית בלבוש
תלה של תבבלי' ות"ל עשה לי בתניהו ת"ל הדוני בתלך
ו בי יבול תני לעשותו לתול לו רלה ועשה בשם שלתה
רוחם לתעל' בך עשה לותו לתעה וכן הוא בתלבש רבתי
פרשת בשא ותתרו שם לתול הקב"ה בדוך הוא לתשה שם
תתה עושה תה שלתעלה לתעה תני תניש בתבלי' יין בתלך
ותלך ותתנים שביתני לתעה על בתן לעון התלבש ·
והבי הוא תבזוה שהלבוש הלהי שהוא יתבדך תתלה
זו בבניתיו הוא תתונת העולם בתלי' בלש והוא
בבל עליהם בוכב ותבניב וכבל התביהו הבל התורה
זבהיו לבבהה בם בן לדבר זה בתה שבת' תלך לתשון
פ' י"ע בשתוף שם תלאכי בתו' בעניין שליחות ותבינו'
בתו שב' (יבשעיה ו) תלא בל התרץ בבודו בעייהו בל
התרץ תעיד על שליחותו בלותה תורא ובן תתרו
(שתות ת) ובבול י' תלא ת' התבבן על בתן לבתו ·
הבי ביאור לך בי בעניין התבבן הוא בעניין התרץ בבללו
ולעתיד הוא בעה בבון לתה שלתלו תלאכות תשרות
בשבת תתלאכי התבבן להיות לי בל תלאבה שביתה
בתבבן היתה רומז על בעניין תלאבה שביתה בבדיות
עולם ולבן רתוי לבשות תבן בשבת בי בו שבת תבל
תלאכתו ובבויות בי ת"ע שבבי ביתה בבללו בבולם ובה
תדבות הבדבים שבבללו בשבת יתי התעשה בתו שבתב
הבתב"ן בהבלתתו לבירים התותם שלו · ותה בן בשבים
תבן הבעשה תתורות שתתו שלו בתפלוסופים שבן בעשה
ותשעה התקיים שבה שלבים בל שבבללו בם
עשר תדבות ותשעה ותר בעים שבני ביתה שבבללו
ובבר בת' בעל העקידה פרשת בלחב"ת שבר ג' שבל זה

כוונו תבניים זבהיה בשבה בשבה תתורה תתתורות
בבבת העולם והתריך שם בזה הה בן יתתו לך שבעים
ותשב תלאכי' שבבללו שבבגדן בוונו זבהיה לבבהה
שתו תבבדים בלתות בתבבן בתורה בתבבן בתורה
בתבבן בתורה בתבבן בתורה

זהות נמצא זו והיתה גם כן מלת שלום ושלמים ומשמש להיות הכתוב ודאי והלוקח שוה בכלול ודאי בעניין בעזרה זולת יותר מצאתיך שעזרות להיותו לנו גם כן בעניין מלך תמצורת המעיין הזה כי מספר מלה ושלמי ומשמש על מספר מלה ושלמי ומשמש עשה אלף מחזיקים עשרים ומשמש ומורה על מה שאמרנו סביב שמנה עשר אלף ושם העיר ויום לחדי שמה וידוע כי כלול בלבד הוא העסקי' כיצינו לבין העיר שמה יי שמה והוא סביב שמנה עשר אלף ושבעה המקדש הזה ומו עליו המקום תהן עזר פרשת נח פרוק עוד כל ימי הארץ לך לעת מילוי הוא לפי מה שפירשוהו מפרשי דבריו. ומשם נגלהו נוכל לומר כי ידוע שחכמי המדות שעורי כלול הלוח וכתבו שהיא מרובעת ועשרים אלף וביחות כי תמהית הארץ מוקפת ששים ולפי עליהם לה נתגלה מכוונים הלוח רק אלף לידי כלול ושם שמנה עשר אלף ואלף הרביעי מכוסה מי' וכל זה היה נרמז במדות העזרה שהי' מכפר' שמונה עשר אלף והתופפו' מאתים ועשרים ומשם היו יוצין ממחר אלף הגיע לאלף שהוא ככוס המספר במדה זאת · ודע כי מתחילת כוחו המערבי על קוף עזרת ישראל נח הרגו והטופלה על מלילת המעלים בעלמן ועל כן היה נרמז גם כן מלילת הכל הפועל שלוש ובמו שתצלח לבעל לחגים מעזרת נשים ולנעזה נח הרגו והטופלה על פעולתם מתחזקים על כן נאה מחה בעזרת נשים · ולפני העזרה היה המיל ולפניו הפיקה ואחר כך הבנין לפרש כי מן העזרה הנכנסת לעיל מתפשט כל מי וכל המוכיח לחצר על פני הלחמה כאחר הכניסו המו קרים שהגלגלים מחזרות מכיוצים המוסרים והפעל הפועל הלחמן נותן לכוכבים ותחילתם בגד יכוחות הלחצר שהם פשוטים בלי הכפיה היה המיל לרמוז עליהן מלך שיתוף השם כי מיל הוא מלשון פח כמו שלמה (מדבר כל) וישלח עושה מיל · וכבר נודע מה שכתב הרב בעל העקידה שפשט בלשון שאמר שלמה כי מה שלמוך (ישעיה מ) נותן ליעף כח ולאין אונים עלמה ידבה כוחו על זה הענין כי קפקו להיולי הלחמן שוב למה שבות תשם כחו מלילות כיון שלוש בעלת ההיולי להמון שלוש ככה ולא כפועל ואמר שהשם יתברך נותן זו כח לקבל טרחות הלחמנו היכולות לחמר ולא לן הוסיף עלמה יפה שהוא לה היכולת לף יש לה מלילות ומשם נעלמו שיין לף התחזק לברכות הויותן ממנה עד שיתברכו יסודות זו זה ויתברכו משם חלו הנעלמו · לכן אמר שהשם יתברך שמו נתן לנחין הוסיף עלמה זו שיתברכו ויתחזקו עד נתן לנחין הוסיף עלמה זו שיתברכו ויתחזקו עד שיהיה

(ויקח ז) כוכו מעת קלקלו למו · שער היקוד שהם מיוחדים הלכה · שער מקריב שהיה מכוון נגד זריק' שהי' לכתיב המזבח (ויקר ט) להקים ולא יזחם · שער הפיתן שמשמש כניסה ויציאה · שער המזבח שהוא מיוסד בין שני שערים · שער מלא שהם מלאו קופרים הלכה על כתן לשונו · הרי שהיו לו שבעה שמות נגד שבעה ככבי לכת שהמזבח היה הענוק שבהן וכולל כולן · ועוד נראה כי היה פתוח מכוון נגד קדקי קדקי' לכולי' כי לף שהשם שהוא עיקר בכל לצד השמי' היתה ומקבלת כאה מלף ומקדשי קדשים ומין לה שום כח מעצמה רק היא כנגדן בית היולי · ועשה מיכות השערים המזבחים לגל מערב הוא מצוקר גם כן בדרך זה כי יהוי שהכבשים המזבחים ליתן בימים רק לתר שקיעת החמה במערב ולא שם נגלין · והנה השערים היו מוכים על הכבשים שהי מלא כוכן מבשיקים בדקי' ופתוחין כמין שערים לזרח שהם לחתה הגלגל עליהו של כל ככב · והקנוב זה נכון בעניין הלשכות וכמו שיתבאר · והכלל בידה מהלכי התבונות בחלקיהם היה מצוקר בעזרת שהלכל כמו שהתבאר בחיל פרק חמישי · לחתו עוד כל השערים היו לתותיו מחופת זהב מוץ שבעזר המזבח שהיה עלופה נחושת לומה לזהב לע כי כמו שהחתה והשער הוא רמז על התבונות החכמה כן הלבוש החתה והשער הוא רמז על מניעת השכחה לבן זהו כל לתותיו מחופות זהב כי הוא המועב הגדל מהלשיג החכמה הלה לומר בדיפת מותרי המוסן שהביקר הוא הזהב וכבר כתב המורה מלך לחל פרק שלשים ולכבש שהו לחל מבחות המוכיחים הלמוד ומה שהיה הלחת של שער המזבח נחושת היה גם כן לרמז נפלא כי כבר כתבתי שהזה השער הוא הרמז על עניין החמה ושלכן היה מכוון נגד קדקי קדקי' לחורות כי משם הוא קבלת כחו לחוכ כמו שכתב בדל סיה נחושת תחת זהב הלה לומר כי כבר יודע שהוכחי שהיש מלקו החתכות וכל הענילות החת הלה שהכבשים השבעה ונתנו לשהם הזהב ולחרו שהוא למלקו ולכן נרמז בלקוסהלי' מנור לילכות כלים והזהב נשבעה נחושת ובכבר כתב המורה בפרק י' מלך שני כי היה שהוכ זכרים ושני הרי נחושת כו' · יש בו רמז אלל שהתחפו' שהו ושילהו שם המפרשים שהי' לומר כי הלה הרבי' שהם הגלגלים במעופר שם הם לפשר השהש' והשפש' אלל עלמן וזה מורה אלה נחושת והזה זה גם כן כלן הרמז לעניין זה כי לף החהש שהוא שהוכ הגדול שבהן כשהגיע הלחת לין לו שום כח ושהחת כל שהן שהי שהכבשים · ושכל שקום היה לומר לזהב להוכות שהף על פי שהומה לזהב שהו כח החה הלה נחושת · ולחרו עוד לקבע ללחית היו לפתחו של היכל שהיו מעמון ושהיה מפניה החילוני לפתחו לתוך הפתח לכבו' פניו של כותל ופניני' לפתחו' לצדך הבי' לכבות הלחת שבשהיכל עוה לזהב שהוא עוה המועב הגדל' והוא ענין שהשני שהבי' לפרש בעניני' ונתחת והנעלת אלל לקבע הבי' שם שבעזר' ונתחת והנעלת אלל לקבע הבי' שם שבעזר' ונתחת והנעלת אלל לקבע הבי' שם שבעזר

בשעורי העזרה והגלגל נמשך הכוכב היה נראה בלי שכבה · ולהיות כי מהלך גלגלים אלו לא היו רק נגלים על ידי הכוכבים שבהן · וידוע שאפילו המזלות הוא בחמשי העולם, זהו הוא מהלך הממוצע · לפיכך הכוכבים המהלכים מקצתן מוטין לדרום ומקצתן מוטין לצפון כידוע מאליהן, ואין התכוי, לכן היו נראי' אלי' כאי' נעזרת ואתמלא לצפון ולדרום כי הממוצע הולכת בחמשה ומתחלה לזכות בחמשה מזרח ולכן לפעמים היתה בזמרח ובאלה נפעים שניים המוטים על כוכבים הקיימים שאפשר שהגלגל מהלך בהם ואפילו אם אי אפשר שיהיו נראים לנו כי אי מהלך הממוצע בגלגלי הכוכבי · הס תוך גלגל היומי המקיף כולן · ודע כי לפי שאתאר פרק ממשה כי הצפים עשר מזלות היו נמשכים בעזרת כפנים ולפי בעזרת ישראל והגלגל היומי היה נראה במקום המזרח ומכל מקום יתכן שהיו נמשכין בלשכות שבתו בעזרת ישראל שפעולת הגלגל היומי פועל בשבע גלגלי' המשפיעים בכדי לפי כי מקום להם תנועה מלפני והיה התנועה היומי', והיה מפלגות הוויית' ותנועתן על שבעתי' בעלי' שבשמים לכל אחד גלגל בדומה וכן הוא בגלגל הכוכבים למה שהוא פועל בגלגלים הללו פעולות מלאות לפי אלא כוכבין בעלי המזלות ומשבעים ולכן היו כמוזכר בשמ"ש פרק שלישי שאחד מעלמות הללו שבעלמות הוא כסא הכבוד, ואחד מהם הוא מקום השכינה ומקום הצדיקים לעתיד לבוא, ואחד מהם הוא מקום הרשעים לעתיד לבוא, ואחד מהם הוא מקום הבריות, ואחד מהם הוא מקום המלאכים, ואחד מהם הוא מקום החמה והירח והכוכבים והמזלות, ואחד מהם הוא מקום הגשמים והטללים והברכות, ואחד מהם הוא מקום האוצרות של שלג וברד, ואחד מהם הוא מקום הרוחות והסערות והרעשים, ואחד מהם הוא מקום הגיהנם, ואחד מהם הוא מקום הכבוד, ואחד מהם הוא מקום הים, ואחד מהם הוא מקום היבשה, ואחד מהם הוא מקום המות, ואחד מהם הוא מקום הנפש, ואחד מהם הוא מקום הלשון, ואחד מהם הוא מקום העין, ואחד מהם הוא מקום האוזן, ואחד מהם הוא מקום היד, ואחד מהם הוא מקום הרגל, ואחד מהם הוא מקום הקומה, ואחד מהם הוא מקום הזקן, ואחד מהם הוא מקום הראש, ואחד מהם הוא מקום השערות, ואחד מהם הוא מקום הגוף כולו, ואחד מהם הוא מקום הבגדים, ואחד מהם הוא מקום הכלים, ואחד מהם הוא מקום הבתים, ואחד מהם הוא מקום השדות, ואחד מהם הוא מקום הכרמים, ואחד מהם הוא מקום המאכלים, ואחד מהם הוא מקום המשקים, ואחד מהם הוא מקום המרפאות, ואחד מהם הוא מקום המחלות, ואחד מהם הוא מקום המיתות, ואחד מהם הוא מקום הקברות, ואחד מהם הוא מקום התחיה, ואחד מהם הוא מקום העולם הבא, ואחד מהם הוא מקום הגן עדן, ואחד מהם הוא מקום הנחל, ואחד מהם הוא מקום הארץ, ואחד מהם הוא מקום הרקיע, ואחד מהם הוא מקום השמים, ואחד מהם הוא מקום השמש, ואחד מהם הוא מקום הלבנה, ואחד מהם הוא מקום הכוכבים, ואחד מהם הוא מקום המזלות, ואחד מהם הוא מקום המלאכים, ואחד מהם הוא מקום הנשמות, ואחד מהם הוא מקום הרוחות, ואחד מהם הוא מקום הנפשות, ואחד מהם הוא מקום הגופות, ואחד מהם הוא מקום הלבבות, ואחד מהם הוא מקום הכליות, ואחד מהם הוא מקום הכבד, ואחד מהם הוא מקום הריאה, ואחד מהם הוא מקום הטחול, ואחד מהם הוא מקום המרה

זמלאכתם מיום ששמיני שמיני על המכשה כמו שתרגם אונקלוס ומחוסרי כפרים סיימה לעכבת כהן גדול כי על ידי הכפרתין שכלכלת הגזית ולעילית המכשה שכלכל' ימים שעשה כהן גדול כדמות ומלמה נוגה למות מרפא עיני הכהן כמו שיסד הפייט שמוסף של יום הכפורים ומאחר (לויקרא יב) והמשכילי' יזהירו כזוהר הרקיע והוא כדמות מוגה כסיד לו ולזה סיה גם שלמתן סוה כי שלשה הלו שם שמלגה למת למעט מן המשם עוד כמ' הרמב"ם שלם' לעכת שדברו' מם סיו משמשות למד מהן לעכות המלא שדו היו מוסיפין המלא לקרבן לעכו' הפרוה שם היה מולמין שורות הקדש' לעכות המולימי' שם היו מדימי' קרבי קדשים והם נגד השלשה גלגלים שהם למעלה מן השמש וידוע כי כח שמשי לפפוך מלכיות ולעקור מרות ולהמליכן והוא דוגמות לעכות המלא כי בעקוב מולה המלא הוא מכה כמו שכ' (ישעיה יז) מרן מליהה לה תשב וגו' גפרית ומלח כל ארצ' וכפ ולזה לעתיד לבוא ומצורף קיום בעולם ומשבית המיד' מדין פרצי' · והוא שהוסן קיום בעולם דוגמ' לעכת שהש סיו מולמין העורו' שעל ידי מליהתן בשלחי' קיימין ושומרין מן הספקד וכח מלדים לכרוג ולהלד פלע ומבוקה ושבני לחם כוהלין בדם וחלו לוגמ' לעכת המולימין · ולמדו עוד שמקום מקום על בית הבחרה ושם סיה עומד כהן גדול ביום כפורי' ומניפת

פרק אחד עשר

כבר נתבאר בפרקים שעברו שלוחות הבניין ומלות המקדש

פתחו של היכל ומתבוננים בדברים אלו ובמבט מתכוונת לשלוח הכוונה שהיכל המקדש כמו שנתבאר. ואמר שהגבין כי אל זה מיתלבט בעצמו ומתבונן בדברים אלו ובמבט שהוא מכוון אל הפתח ההוא ומשתחוה לו ומשתחוה אל ה' שהוא בתוך ההיכל כמו שנתבאר כי כל המתפלל אל הפתח ההוא כאלו משתחוה אל ה' שהוא בתוך ההיכל ואל הקדש הפנימי שהוא בתוך ההיכל כמו שנתבאר בשלשה פרקים שעברו:

פרק שנים עשר

אחר שנתבאר תכונת הבית הגדול והקדוש ותבניתו בדרך מלאכת מחשבת שהעיין בזה יעיין בתוכו ובהתבונן ובעיון בוחן בהכלה אל הכלים הכלים שהיו בתוכו ומהי תבניתן כדי שלא יתקבל כל זו ותהיה מחשבת מדות ומבניתו

המקדש הוא בגדר העולה ומלאה שלחנו' נבלתו שלחנו' זאת בקדש הוא המקדש הלחם (ישעיה כט) הוי מהיללו קריה מה' דוד וגו' ופי' זו העצה שהיה כדמות הלחם ממנו ולכן מלאכיו המשתתפים עמו בעולם שהוא מלא כל הארץ כבודו' ומזה מבואר כי כן הוא דרך הכתוב בענייני המלוכות ובעולם שהיה מושב בענייני המקדש מלאכתו למעלה שהמשכן מתקדש ומולכות בתוכן המדות על שלשתם הוא קדוש ההשגה שלי תפסיד לכתוב יותר והוא הנה' השם יתברך שמו שלי תפסיד לכתוב והוא היה מדומה בתוך בניין המקדש שהיה קלף כמו שנתבאר למעלה ולכן היה נקרא תהיה על דרך (עמוס ג) תהיה שלח מי לא ייראו ונומר ובזיונות כי המקדש היה מורה על כלל העולם על כן ממנו היה מדות נשלמה מקומות הכהנים שהיו מורה בה"א בניית הניצוץ בניית המוקד והלויים בכ"ף מקומות שהוא בין כלל לחלבנו ועשרים מקומות עד חרבנו ועשרים שפרי הקדש שהוא מהורה נמלכת עליהם שעליהם שהוא עומד כמו שנאמר (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקת שמים וארץ לא שמתי. ולפיות כי כללן שלשה שהם מורה נהיותם והמחוים שם הפרט לכן היו הכהנים שומרים נג' מקומות והלוים שהוא מלמד ועשרים מקומות שהוא בין כלל לחלבנו ועשרים שהוא העומדת שומרת העולם לגד יפתר וכן היו אלו השומרים המקדש ולפי שהכהנים והלויים היו עוסקי תורה כמו שנא' (דברים לג) יורו משפטיך ליעקב. ונאמר ושלחת אל המקום וגו' ונאמר (שם יח) ושלחת אל הכהנים ואל הלוים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם ונו' על כן כי הלשון נכהנים לויים ועוד נוסף כי בכל כתבתי שהכהני' היו דוגמת לגד ומעלה והלויים שם דוגמת השמים ושם שומרי' העולם על כן היו שמירות המקדש גם כן על ידן. וכתב הרמב"ם פרק מ' מ"ה בית הבחירה בית המקדש ובית הנילון היו עליית בניו בצל בעבי עזלה והדודי היו שומרי' שם בית המוקד וחקני בית חג היו שנים ומתחזקות העזכה בידם עכ"ל בי' הלקי' שבאו להורות על הנבואי' וכשומדים היו שומרי' בעליי' שלגד העזרי' כי שבע הנבואה נא על הנבואי' מלמעלה בשלשה שמשך שם מבני עלייה המעוטי' לשעם כלשון על כל עבדי ושבע כמו שנתבאר בדברים שם כלהי להמיין בדברים שלהי כמו שכתבנו כן הוא:

פרק שנים עשר

אחר שנתבאר תכונת הבית הגדול והקדוש ותבניתו בדרך מלאכת מחשבת שהעיין בזה יעיין בתוכו ובהתבונן ובעיון בוחן בהכלה אל הכלים הכלים שהיו בתוכו ומהי תבניתן כדי שלא יתקבל כל זו ותהיה מחשבת מדות ומבניתו

פרק שלשה עשר

אמרו רבותינו ז"ל במסכת מדות המזבח היה

גבוה עשר אמות ואורכו ורחבו שתים עשרה אמה ולמעלה מהן היה הכבש ארכו שתים עשרה אמה ורחבו שמונה אמות ולמעלה מהן היה הסובב שהיה מקיף את המזבח ורחבו חמש אמות ולמעלה מהן היה קרן דרומית מזרחית וקרן צפונית מזרחית ומזרח היה מקום הרגלים ומערב היה מקום הסובב ומקום הכבש ומקום הקרנות ומקום הסובב ומקום הכבש ומקום הרגלים ומזרח היה מערב ומערב היה מזרח ומזרח היה דרום ודרום היה צפון וצפון היה דרום ומערב היה מזרח

כמשכנים ניין ומים היו יורדין עם וכמו שיתבאר לקמן עם ילדי עכום נקוד המזבח · וכתב הרמב"ם פרק ג' מהלכות בית הבחירה וכבש היה בדרום למזבח ופונה למערב שלשים ושלשה אמות ורוחב עשר אמות ומקום שחיטת הקדשים בצפון למזבח ופונה למזרח ארבעים ושלשה אמות ורוחב שלשים אמות ומקום שחיטת העולה בצפון למזבח ופונה לדרום ארבעים ושלשה אמות ורוחב שלשים אמות ומקום שחיטת האשם בצפון למזבח ופונה למערב ארבעים ושלשה אמות ורוחב שלשים אמות ומקום שחיטת השלמים בצפון למזבח ופונה לדרום ארבעים ושלשה אמות ורוחב שלשים אמות ומקום שחיטת חטאת העוף בקרן דרומית מזרחית של מזבח ופונה לקרן דרומית מערבית של מזבח ומקום שחיטת חטאת הבהמה בקרן צפונית מזרחית של מזבח ופונה לקרן צפונית מערבית של מזבח עכ"ל · ובזה יתבאר הקרא דכתיב תכון המזבח ושחטו עליו את זבחיך ואת שלמיך וזרקו בניו הכהנים את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד שם יזרקו את הדם ואת השלמים ואת הבשר ישרפו באש ואת העור והכרעים תשרפו באש חוץ למחנה חטאת הוא · ואם תאמר הא כתיב בהדיא ושחט אותו על ירכתי המזבח צפונה לפני ה' וזרקו בניו הכהנים את דמו על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד ואת כל חלבו יקריב ממנו את האליה ואת החלב המכסה את הקרב ואת כל החלב אשר על הקרב ואת שתי הכליות ואת החלב אשר עליהן אשר על הכסלים ואת היותרת על הכבד על הכליות יסירנה כאשר יוסר שור זבח השלמים והקטירם הכהן המזבחה על אשי ה' ואשם

שכתב הכל שם עוד שהרטון זצ"ל כי מלכיגות הכנוסה
שם שניים עשר מעלות ושמה לא עלה להם מלכיגה
תחר מלכנה לבד עלה למלכיגה תחכונה בחכיות
לבל יותר נאות מה שבארתי תחלה · ולכן נאמו שניים
עשר לדי הכיוב להיות עיקר דבר זה ונקבל דדי
הכיוב כמו שנאמר (משלי ה) בחורה דדיה יכוך בלה
והיה עשייה הכיוב מלפקלציות המלידות כמו
שנאמר (שמות ל) ויעש את הכיור ומוסת וכנו נחושת
במראות הלובות אשר צבאו פתח אהל מועד · והוא
רמז נפלא לכל מה שאמרנו כי הש יתברך הוא
מפקלציה המלידה לשר כל הארץ הליכה מבגדו
והיא נקראת הדום רגליו כמו שנאמר (ישעיה סו)
השמים כסאי והארץ הדום רגלי והוא הכתוב בכיור
עם כנו ולכן היה הכל נחושת ממורא כלשון מלאה
כמו שנאמר (שמות לח) במראות הלובות כי קבלת
הש"י נקרא מלאה כמו שנאמר (במדבר יג) במלאה
בלין לחולה כמו שהארץ בעל העקידה ובעל הבחי
שפיכה על כלי המלאה שנו רואין התמונו וכן כתב
בעל עיקרים מלאני שלישי פרק תשיעי והארץ שם
זצל ובאמת שהוא כלוי לדמותו במבל ובדמיון זה כי
נהוכח עמיה שרי ונו רואין כל המתבוננין בו וכל שאר
כולה בו כראוה שמלאה כי המוכר הצד שבאלם עומד
לנגד הבנית מן המתבונן מאחורי הלוח המלומצ
שבנפש הכולה בו על שבעשה לו בדמות כלי המלאה
וכולה בו בהליית הפניניות למותו ולזה ממו הבליים
עלין הכלום הכבוד לדמות לדם כי לפו תמונתן מחנם
שפה רבינו עלין הכלום שאחר שהביא כל
המוכיות ולא שאחר לו משך שבמון לא היה לו דבר
עד שעמד לנגדו ואחרוני הלוח לא היה כולה במלאה
כי כל מלאה שלינה עד שאחרוני לין רואין בו תמונה
שלא הלוח שהפלה בו משני בדליו וכן משה עלין הכלום
לא היה כולה שלא לוח מלומצם ממש ולא היה כולה
שום תמונה רק רמה בשפקלציה המלידה או
שהארץ נעשה במלאה שכא הלוח המחפצם עלינו וכמו
שנאמר (יחזקאל מג) והיה כבוד אלהי ישראל
מלרך הקדים וקולו כקול מים רבים והארץ האירה
מכבודו והיא המלאה שהלו זה הבליים ואל יקל
בעיניך טעם זה כי נראה לי שהוא האמי שבעיניים מלאות
הבליים שהלו בכבוד בדמות הלדם שהוא לשון
הבליה בעלמו · ולזה אמרו רבותינו זכרונם לברכה ·
גדול כהן של בליים שנאמרו בלי ליולה · כלי
לומר לורתן שהלו למו ליולה והוא שנאמר בפשוטו לפי
שלך זה · ודע כי הבתוי כתב קלת מעין זה בוך
בשהעלומך מבל לא אמר בלי בפרק שלישי מהלכות
שבנפש הכולה בו על שבעשה לו בדמות כלי המלאה
וכולה בו בהליית הפניניות למותו ולזה ממו הבליים
עלין הכלום הכבוד לדמות לדם כי לפו תמונתן מחנם
שפה רבינו עלין הכלום שאחר שהביא כל
המוכיות ולא שאחר לו משך שבמון לא היה לו דבר
עד שעמד לנגדו ואחרוני הלוח לא היה כולה במלאה
כי כל מלאה שלינה עד שאחרוני לין רואין בו תמונה
שלא הלוח שהפלה בו משני בדליו וכן משה עלין הכלום
לא היה כולה שלא לוח מלומצם ממש ולא היה כולה
שום תמונה רק רמה בשפקלציה המלידה או
שהארץ נעשה במלאה שכא הלוח המחפצם עלינו וכמו
שנאמר (יחזקאל מג) והיה כבוד אלהי ישראל
מלרך הקדים וקולו כקול מים רבים והארץ האירה
מכבודו והיא המלאה שהלו זה הבליים ואל יקל
בעיניך טעם זה כי נראה לי שהוא האמי שבעיניים מלאות
הבליים שהלו בכבוד בדמות הלדם שהוא לשון
הבליה בעלמו · ולזה אמרו רבותינו זכרונם לברכה ·
גדול כהן של בליים שנאמרו בלי ליולה · כלי
לומר לורתן שהלו למו ליולה והוא שנאמר בפשוטו לפי
שלך זה · ודע כי הבתוי כתב קלת מעין זה בוך
בשהעלומך מבל לא אמר בלי בפרק שלישי מהלכות
שבנפש הכולה בו על שבעשה לו בדמות כלי המלאה
וכולה בו בהליית הפניניות למותו ולזה ממו הבליים
עלין הכלום הכבוד לדמות לדם כי לפו תמונתן מחנם
שפה רבינו עלין הכלום שאחר שהביא כל
המוכיות ולא שאחר לו משך שבמון לא היה לו דבר
עד שעמד לנגדו ואחרוני הלוח לא היה כולה במלאה
כי כל מלאה שלינה עד שאחרוני לין רואין בו תמונה
שלא הלוח שהפלה בו משני בדליו וכן משה עלין הכלום
לא היה כולה שלא לוח מלומצם ממש ולא היה כולה
שום תמונה רק רמה בשפקלציה המלידה או
שהארץ נעשה במלאה שכא הלוח המחפצם עלינו וכמו
שנאמר (יחזקאל מג) והיה כבוד אלהי ישראל
מלרך הקדים וקולו כקול מים רבים והארץ האירה
מכבודו והיא המלאה שהלו זה הבליים ואל יקל
בעיניך טעם זה כי נראה לי שהוא האמי שבעיניים מלאות
הבליים שהלו בכבוד בדמות הלדם שהוא לשון
הבליה בעלמו · ולזה אמרו רבותינו זכרונם לברכה ·
גדול כהן של בליים שנאמרו בלי ליולה · כלי
לומר לורתן שהלו למו ליולה והוא שנאמר בפשוטו לפי
שלך זה · ודע כי הבתוי כתב קלת מעין זה בוך
בשהעלומך מבל לא אמר בלי בפרק שלישי מהלכות

רומזים לתבריס רומניים של מעלה ושם כמות שלהות
ולא למי אמר נעשה אדם בצלמינו כו' ומאחר שהתמוני
הזאת היא תמונת אדם העלין הכומני והבניה הוא
האדם הגופני אשר בעת הבנותה כמעט נוסף לכומני
ומוסיו המיוני כמעט הלבו ממנו אם כן היה רומה
למות אדם כמי שהוא תמונתו בעלמה הזכוכית על
כלן לבושו · הבי שלא שהמעיק לבבר בעניין תמונה
זו מכל מקום אם לבאר עניין המלאה בדבר שהתבאר
והוא קדוב לנייבו מלל האבל גם בעיניך מהמי פרשת
בת כתב וז"ל כל נמת לאחלבת עלייהו ויתפשט על
בניין יתמזי לכל מן כפוס מלאה ומזוין ולמיון לבוון
והלי לייהו ובילי בניהים לדמה ובגין לף יומף לייהו
לף על גב לדמה לדמה לכו בדיוקיכו לל מי תלמיוני
ולשוה כו' · הבי שהפקיהו הלאשוני והף מכוונים ז"ל
בחמת הלעיון הזכוך · ובהיות העניין כן לאחו
כוונתינו ז"ל בבלאשים הזה לאחו שלא יהיה בחי
לת הבי מליה לפשר מי שכתב עלינו הלף לת שהמים
ולת הארץ לחי מלף היה לייה מדבר עם משה מבין הכרובים
ומבין בדי הארן לאחו לייה הבף לי מלאות גדולות
והבילי לו לאחר לייה לדמה בזולה שלך הפתבל ולאה
לותו גדולה לאחר לייה הבף לי מלאות קטנות והבילי
לו לאחר לייה לדמה בזולה שלך הפתבל ולאה לותו
קטנות לאחר לייה ואה לתה בשר ודם משה שלמך לבאה
גוויים בכל שעה שלתה רואה מי שלאחר ואיה העולם
על לתת כאה וכאה עד כלן לבוותו · הבי הבילו משה
נלות מעניין המלאה שבל ידי הלו הבעיוות לבבילים
שאה שלאו תמונתן · וידוע כי לפי הפתות הרואים
והעוותים המלאה משתה הלורה בעלמה לזה לאחרו
רבותינו ז"ל כי על ליה לאו הקדוש ברוך הוא בלים
מלאתה ובביני בזקן יושב ולזה לאחר (שמות ג) לאבי
י' אלהיך לשר הולשתיך וגו' להורות כי הקדוש ברוך
הוא לשר לאה ולין הבינו לת שלא שלא הבין כי בהיות
היה בעת מלאתה והיו כל יושבי מלאתה לאו
בעלמה לים מלאתה · לאחר בביני שהיו מביני ן עלמו
לבבל התורה לאו בזקן היושב בימינה וכן שהבאו
ז"ל מלאר שהקדוש ברוך הוא מתעתף בטלית בבור ולשר
לאחר בשבא לבינו עלין הבלום דבכי התפילה כי' היה גם
כן בדרך זה כי אחר בינו התפלל לו על אחת כמה וכמה
והיה מעוטף בטלית בבור לאה תמונתו ולף על פי
שאחר עלין הבלום לאה בשור האמתת ולא היה רואה
מלאה תמונתו אבל מקום לאחר שאה לאחרים
כמו שנאמר (שמות לג) וראיתי לת אחרי ופני לא יראו
הפנים כמו שנאמר ופני לא יראו אחר כן יאחו אותה
לייה שהאה לו שלא היתה לייה מתמלאת בגאוני
רק לאה לו שהאה שהיה מתמלאת בגאוני ולכן לאחו
ז"ל שהאיתו בחותו אחרון בעולה בזולה שהוא בזכוך
שהעלון שהיה זך ובהיר אחור בזולה של זכוכית
שבל האחתבל בו בראת נוראו ואחרוני כי, הבי לייה
לאחו שהאה בחי בבוק בזכוך אחר בבל לאחר בבל
שהעלון שהיה זך ובהיר אחור בזולה של זכוכית
שבל האחתבל בו בראת נוראו ואחרוני כי, הבי לייה
לאחו שהאה בחי בבוק בזכוך אחר בבל לאחר בבל

היה

היה בעשה מהלאות הלבלות מעשה שהאחו אחרון
יותר נאות שהאחר לבי דבריהו שהבאיר בעשה מהלאות
הלבלות מעשה שהיה בדמות הלאלבי עליון כמו
שהבאתו האחרונים בהבאת הלבלות שהיה בעשה
יולאים מהנה לאה ב' הלך ואחר לילך ומהבין והולכין
בגד גודה של מעודה ועשה חלק ועשה בחתור ושני
קנים יולאים מהני' לילך ואילך מהבין והולכים בגד גודה
של מעודה ועשה חלק ועשה בחתור ושני קנים
יולאים מהנה לילך ואילך מהבין בגד גודה
שהבתו בחתור ושני קנים עשייים ובחתור ושני קנים
שהבתו בחתור ושני קנים עשייים לאה הם
דומין כמין תמוני הכבתיים בחתורים לאה הן דומין
כמין תמוני הכבתיים בחתים לאה הם עשייים
כנין בחתים העמודים בחלת גדיעים בנים ועבדים
בחתורים לאחר עבר בחתים תבעה על כאן לבון
הגמלא · כתב הבל המורה בבל מאבה ואחבעים
לחלק שלישי מבפר המורה הבאה המורה הבחור,
ובבל בחתור ואחר לף כי לפי הבבה שלו דבריה בחתוים
בעבה בלל המורה מבל מקום לא בל לבחור בחתור,
בבמו עבה על עניין המורה דבר הבבלל וז"ל בם
דע כי הלחון הוא אחר על בלל בלי בחק ובלומות
שהן בחוץ בלחון בת האחר על בבל הלחוני שהוא
נתן בלב ואחרו וכן הבחוים פוכחי בנפים לאעלה
בת האחר זה על הבילה שהיא בחיבת בבנפים על
בלב והבלחן בת האחר על הבבל כאו שהבלחן נתן
עלין האחבל והאחר'בך הבבל אחקב ל עלין האלבוחבל
האחבת עלין שהיא אלאה האחר ואחבה שהוא
האבבלם ואחלקם לבל אבבי הגוהוחבוה בת אחר זה
על האבה כי כאו אחבוה'עלילה האחבן בך האבה הגוף
ואחבת בהלם אבר בחי' הו ויקבל ו) בח תמיד חוקל
על האחבת לת אבבה בת האחר על הים האבעי
האחבן בהלם אבר בחי' הו יאבר ממנו על יום אחר ·
האחון בהלם בל עולם בל יאבר ממנו על הבבל בהבבל
ואחבת בהלם אבר בחי' הו יאבר ממנו על יום אחר ·
האחון בהלם בל עולם בל יאבר ממנו על הבבל בהבבל
ואחבת בהלם אבר בחי' הו יאבר ממנו על יום אחר ·
האחון בהלם בל עולם בל יאבר ממנו על הבבל בהבבל

פרק חמשה עשר

בעניין האחורה אבאחר לך אחלה אה שבאחבו רוב
הבבבים ואחר בך לבאחר לך בבחות לבעחי על פי
הבבונה האחבבת על הבה ואחלה אבאחר לך הבה לין
לורה' ואבעים' הבשחו ואחר' אוכל להבין פניחיחי ·
אחבינן בחבבת אחות בבל בבק הקחון אחר אחוחל
נוהבה בל אחורה אחחנה עבר עבים הבגלים
והבבה ג' עבחיסוהבחייסחלק ועשה זו גדיע' בבחור

לגלג תועלת על כלן כאחד. אך מאחר כשאר כלינו מכחי שכלינו וגדולינו שהם למד גם נזקק ומדבר כחלק המלות שכל יכלתן על עקום שהיתה יתן מגעת וכן נאמר כמדבר רבותינו ז"ל ובפרט כקבוצי המלומדים ומכוני הפילוסופים שהחריך זה כמדבר כשתי פרשת נפש וכדרך זה הלך הפסח לתן עזרא כאחד שהוא על העקידה פרשת יחיד ומחבריהם נמשכו קבוצים המלומדים ז"ל ובלבנו כדבריהם על הפה עזכונו שהם יתבדך בשאר גם המחורה בעיורה הזאת כדרך כלל ופרט ומצינו תמיה כדבר בעל העקידה שתתן טוב טעם ודעת בכל מלקיח לאחוך ולגודה כשאר תלמה פרשת תרומה שאר תצא ולדעתים ואכחוב לך בקלבה כוותנו אף על פי שהוא המחיך גם מאחר שהוא ז"ל נוהה המחורה מבניתה מלאכתה לעבודת, זאת היא נוהה שהם שהפשוטה שאחרתו תחיר פניו וכאו שאחר שהכם (משלי כ) גר ה' נשמת אדם ועניין הקנים יורה קניין דבר מעניין כתורה שם הקבוד שנאמר (שם ז) קנה תכמה קנה בינה ונגידים ירמזו אל קיבול והשמיעה כאו שהם נוהה כלים מקבלים ומחזיקין הדבר שאחון בחוכן והכפתרי יוחו על הגרו'והלו'עיים כאו שהם בולטין ונרחין קציר הדבר שבעבו לו למדקה ופרחים הוא פרח שלמיה שהדבר שאר לא היה שתחילה ולזה שאחרו גודפה של שאחרה עבר שפחים שהוא שיעור קוחת החלם הציוני וגם הוא שפחר ר"ת לומר שהמי שתחיה שהזהיר חיים למשוך אל ענייניה שאר שהמזגו נוהה שהחורה הזאת. וכאה כלשבר ת"כת שפחר הי"ת בשפחר היקודים שהקבע שאר שהם נגנה החלם שהי הנה יעלה לבשבעים ושתים והוא שפחר שניי היי החלם ע"ד קרוב כאו שהאמר (תהלים ג) יחי שהחיני בהם שבעים שהם וגו'. ושם שהוא הבזק של שהפילה שאלהי שהוייקים ושהחרו בחוחיו ז"ל שהיה לך שהחלמה שלבשר הגלים הם שהחרו לומזים שלבשר שהחלים שאר הם שבות כל היה שהוא ושהעלה ושהעלה מהן שהלה כאו שהיה שהיא בקלה שהיא שהלה בחוכן שהחלה שהלה שהחלה שהחלה שהח

פרק ששה עשר

ופרעיה כי מצעה נכות המצורה הם נגד מצעה מלכי
המורה כמו מגמאר מלכם עמודיה מצעה וכם מצעה
מכמות מכלולים בתורה לו כמ"ל פ' כל כתבי הקודש
רבי לומר מצעה בפרים הם ויבי בנכוע הוא בפר
בפני עלמו וכן הוא בבהמות רבה פרפא תולדות
ולף המולך על דבר רבי ובוכר שלין התורה מהלקת
רק למפאם מומחים מכל מקום לא יתלוך זה שפרפא
ויבי בנכוע הוא מלך בפני עלמה על שמשו מתלוקחן
לף יפסיל עליהם הפילום הזה והיה בכל לד נלות
ימינו ובשמאל על דרך לוכך יומים בימינה ובשמאלה
עושר וכבוד · והיתה על זה כמו שמאל יקרא היא
מפניכים והיתה מקפאה כולה מחיכה לחת כי לף
שכלולה מפצעה מלכי' היתה לגלו לחל והיתה מקפאה
כי התורה מתוארת ניתנה בלא פיכול · והיו הנביאים
פנים ועפרים נגד פנים ועפרים מותיות והיו הנביאי'
כמין כוללות כי התורה נקראת כולם שמועו וכולם על דרוש
ונשמע י' ענת מלכי וכולי והיה הנביאי' שפר יפתו
לה פלוגים הם לחת בפנים הלליקים והמשכילים והיו
הם פלוגים הנמשכים ממנה הם החלמות ומלי גוף ולא
כח בגוף ושלין לו החלות בזמן ושהות מפולק מן
החכלוות ותורה מן הפנים והנפלים הנחלים הם הפה
ילינעת הפה והבדולה והלילת הפלים ושכל ושופט
ושורש הנחלה הם שהות השפגה על כלן לפומו · ולף
כי הכל פלבדנשל בפפרו לפף מחנה ענין על מי
הפה לחורה הנחלים והיקרים שהבי חנו נלילין
להחנין בכל החורה אין לנבריו שורש ועיקר זה
כי כן מלינו ז"ל · ממרם פרק חלו הן הלוקים בה
לוד והעמידן על לחת עשר בה שנאמרו והעמידן על
הפה כו' על בה הקוק והעמידן על
לחת שנה' לילין בחמשתו יחים הנה חלו הבאילים
הלקוטים עשו כללים לחורה וכללו כל החורה בחקל'
החלות כמו הקוק הפעמידן על לחת והות החמשה
קבולל חלות הרבה ובלכך שלמרו ז"ל שהכל לחל
להפות גד בל החורה על רגל לחת והות מה לפני
לך לחבלך לא תעביד והות בלל החורה ולילך פיכוח
הות וכן עשו הלחכוחים ז"ל בחרו לנו עניין החמשה
והות עניין למינת העיקרים על לחיתתן וזה יקרא
חחנין ובספרי' לחת חלן נקרא כופר בעיקר כמו
שכתב הרמב"ם פרק חלק כופר בעיקר כמו
בלכלב הבורא ז"ל והחורה הפיהה תחיה חמיל
בלכלב הבורא ז"ל ענין הפעקרי בלכך בזה
נגד עניינו להפאיר הנה הפעקרי' בלכך הן הפעשים
והנה הן הבפחורים על שזה עשויים בלחות
חפומים חחת כמו שחמרו שלמה בכלחיים כי
הות לחון על החכמה כמו שחמר שלמה עליו
השלום חפומי זה החכמות כלף וחמר בפיר
הפיהים (פיר הפיהים ג) כתפות בעלי היער כו' ·
והיו הפרפים חפעה נגד חפעה חחנות לחיתות

שלחו לכל בעל החורה להחמין בהן וכל הכופר
בלחת חחת נקרא חין · ובמכת בחת פרק חביה
(יפעיה כז) הבחים יפקם יעקב יניץ ופרח ישראל
חני רב יוסף ללו חלמידי חכמים שבבבל שעוסקין בלילן
ופרקין בתורה הרי שלברי החורה נחחבים בלילין ופרקי'
וללו החמונות הם חפעה מלבד העקרים · והנה בעל
העקרים חמר' בפרק שלשה ועשרים חמר בלחת
שלם חהן וזה בשון החחונות שלחו להחמינים כל בעל
תורת חפם שלם בהן נחפבות בעיקרים שבהחו לף על
פי שחינן בלרים הן בלחת בלחת חהן הוא חלום
יש חחרין והנני הוא חלבנות בדומת חפם בדינו עניו
הפלום שהיה בחעלה בחדומות שלל בהנילי' · הפלישי
הוא שלה חנוסף תורת חפם ולף חפחתה ולף חומר
בזולת · והבביעי בפלות החמונה יובא בחמנה לחת
חחמונת החורה · החמשי היא לחמונת חהייה בחתי'
הוא בילת חפיח · עד בלן בפומו · והלחיך שם
בנותנו חעפ לכל חלו החחונות שלליין להחמין
ולחי לחיתי לחחות עוד שלשה והם הבחירה והוא
שבחות החלם החורה לכל לחלם · וכמו שחמרו בכל
בילי בחים חון חילילת חחים · וכבר כתב הרמב"ם
בפר החלע פרק חמשי חכלכות חשובה שעיקר זה הוא
עיקר גדול והוא עמוד החורה והמיהה כמו שחמר
(דברים ל) כלה נתתי לפניך היום חת החיים ולת
הטוב וגו' · וכן כתב בעל עיקרים פרק בלעבי חמר
בחשון רק שבעל עיקרים לף בלה בחשון בחשון לחחונת
שבתב ב רק כ"ג לפי חשון חחונת הם דווקל בחחנין
בחורת חלהים חבל בהחירה הוא עיקר בבל חלחות
לף בלעת נימוסיות כי חם אין בחירה יחבעל חלחות
כולן כמו שבי חלי בעל עיקרי' פרק שלשה שם והשבי
הוא הקבלה שלהני שיעשך הלדם לחת קבלת החלות
שבתב בעל העיקרים שהוא עיקר חלו בבל לחות
חלהיות חלת יוביל חלילחן זולתו · וכבר הלריך פרק
תשובה עשר ופרק עשרים שם בעניין הקבלה וכמו
שבחמר (שם לג) שלל חביך ויגדך זקניך וילחרו
לך וגו' · לבר יולע שזו הוא לחחונה שיביה לחורה כי
בלת זה יחבעל החורה בבבל ומה שלת חבת בעל
עקרים הוא לביות לחחונה בולל בבל הלחות שלליהי'
והוא לת חבה רק חם שהוא לחחונה לחיתית לחביה
חשם · והשלישי שלהני לעבוד לשם יחבירך שהו ולת
בזולתי בחו שחשם הרמב"ם בעיקר ל' ובעל
עיקרים בתב פרק שלישי שלין לחחונה בעיקר
בלף על פי שהוא לחחונה חשובה בחו שבתוב
בי לף יהיה לך וגו' וחל מקום לינו עיקר שחתלה בו
החורה בבללה בי החלחי' הרמב"ם שהו חלת חחונתו
חלת שהוא חבביח חשבים חחלטי בינו ובין השם
יחבירך הנה הוא עובר (חחות כ) על בת יהיה לך
חבל לינו עיקר שחפול החורה בבללה ולחי יהבה
חותה הרב ז"ל בעיקר עד בחן לשונו · ולפי עניות
דעתי חני רואה זה לרבי הרמב"ם בי על ידי שהוא
חחנתי בינו לשם יחבירך חפול החורה בבללה בי

זהו בעולם בעיין קין והבל שבי (בחחית ד) ויהי
בהיותן בשלה שחחיל לבפר בהן החורה חיל קולם
בהיותן בשלה שחחיל לבפר בהן החורה חיל קולם
זה בפר תולדות הלדם שבללו שבשה בהנים בחבן
בעולם · בחו שבתב הרמב"ם בפר הלע חלע חחנת
עבודה זה והולף בזה בפר הלע חלע חחנת
פרק בשה ובלבים · והלילך בם זה לבילות בעל
ילי לחחונת הלחנלי' בחחבב עבודה זה בעולם ·
ולף כי הבב חברבנאל הלילך בפרו לחף לחנה פרק
בלים עשר בחזיק בלעת הרמב"ם לבפיר חבן כל
עולן ובתב בלבל עיקרים ולבל בפחות בחחונה לחיתית
יותר חשלר חחונות הלחיתיות שחבלן בעל עיקרים
וחין בלל הוא ט' והם ט' פרטים החחונה·ולזה חחנו
בחלבם בלחחית רבתי פרפא עקר רבי חרפון בשים
שחנע לבר חחוקין לחר בפחור ופרא להיות כי הלחנלי'
וכפחורים ופרפים בחזו בולן על ענייני החורה
ובבדיה הרלוי' לשחנע וזה בין בבל בחפבר חני'
ולבבעים וחפבר שלזה רחוז בבחוב (חלים בח)
י"י בח חיני בקבש · וחיתה נבוח שחונה עשר חפבי'
להורות עלחפבר ח"י בי הית עץ החיי' חשר בח חוביף
חי"י על חחזיקין בח בחו שחשר (חפלי ג) עץ
חיים הית ובוחר ופושלת על שלש
בנלים הם שלשה עיקרים חשר לח חלויין ת חלקים
זולתם והם חלילות בשם יחבירך וחורה חן
החחנים ובבל בעל עיקרים פרק רביעי חחיר לחחון ·
ובחב החבח בעל העיקרים הם פרק חחר עשר בי
החורה הניחה החחלה שלשה עקרים בלבל בל
חבחה יונחו בחחלה הלבבים וחחלות שלשים חחבוד
החלשה הבית וחם בחחון שלשים חחבוד
על חחלתן שלשה · ולזה הית בחחון שלשה בלחות
חון לקנה חורה בחו שלל הלבבים בלחחונים
שלולן הית בחים בנלים בחחו שלל בלחחית · לחורות
על חחלתן יח' · ולזה הית בחחון שלשה בלחות
יולא חון לקנה חורה בחו שלל הלבבים הלם · והשלת
היולא חחוכן · חחנם הלבבים בשנייני שלבוח
היולא חחוכן · חחנם הלבבים בשנייני שלבוח
הית בלבל בחחב בחו חחלת חן שלשה וגו' ועל בן
חלבשם בשפוק וחמי יי לא חילחתי לשם וגו' ועל בן
הית חשחיים חלן · וחחר בל הית חשם חחת בו
גביע בשחור וחפת והוא רחוז על חלן חחת חחחיהי
חחלה חשית בפרי יילחתן חחלבים וחתן חורה וכל
הפשר הזה על פוף חותו הפשר והנה בבל החבוחה
לא הית בזה שבשחת חחת יהית גביע בשחור וחפת
והשעם בבל זה חשום שחשלוף הזה חשבת חחת חורה
עליו הוא בחעט עיקר החולה שבבל יחבאר חחוחו כי
על ידי יילחתן חחלבים וקבלת החורה וחקחת
חשבון שבם בגביעים והשפחרי'והשחרים וחחלבה
חחבאר בבל חלו הלבבים שם רחוים להיות בחלבים
בשפור חחת כי חבלית חחת לבולן כי עיקר יילחתן
חחלבים הית בלי לחבול החולה והשבלינה חשבה
חחוכם בחשבן חיעבו וכחו שלחחר (שחות ג)
וזה לך חחות כי חיבי חלבחתך בהולילתך חת השפ
חחלבים חשבדון חת חלבים על שבר זה · בבה
כי בחחלה שליחתו חחר לו השם יחבירך שפיעיר השוני

היתה שיקבלו התורה ומשה מעצמו מלשון עצרת לשון עצירה. על עצרת הקדמונות שיקיימו המשכן ומשה על הסר הזה להורות על מלכתם ז"ל · והנה בלעם זה היה מומחה בדיני דרין כמומחי בדיני ממונות והמקדש הוא הסמוך למשכן ומקדש הוא סמוך למשכן מגיע המיימה כמו שביארנו · והנה כל המפרשים מתקשה במקרא זה שלא לך זה סמוך בכתב כתב כת"י בפירוש המומח פרשת שמות כי לית נוקמין לות מן העתיד לבא· על דבר הסוס להיות רק הסבר הוא שפשוט ליתן לות מן הסוס על העתיד · ולשון שנאת לילנו נימא היא מילשון דלך כי כבר לשון כת"י ז"ל · (שם) ויהבו שלון לשון המלבר כו' · שפשוט הרב לפניו ובעשה מלבר על שנאת לשונך הוא כל כי היה ונלמוד שעל כלשונו לריכין לומר שעל ידי נס שלא למדוך כי לין מדרך נמדין ונקום שהיה משה עומד מן העת ההיא שכן הוא נלשה שלשה כיון שהם יתעלה נתנו לך לשות וגו' · כי זה לשות שנאות למקום למוק על שנאת לבר היו הוא מורה של עתי תקבלנו התורה על הסר הז' ויעבוד כמשמעו לשון כמ"ש (ירמיה כ) שם פזור שבחל תוכח למקום זה שמה עומד עליה לנעת עתה כמו שהיבא לך עכשיו שהשתחה הלשן לחר המלבר על שנאתה לחובך והוא לוגמת נפלאה עול לחר היו כי מקלה של חה לך לשות ונוסף על לות הסנה וכן פרש"י נפי' המומח כי עניין הסנה היה מורה שיעבדו הסם יתעלה על הל היו שיש לסם גימל שם ונסתוף וכ"ש לפי מה שכתב הסנה לבן עזרא נקלה הל היו על שם הסנה הגדול כו' · גם כי כתב הגבעוני חלק לשון הסנה ושנים ונקבר ונסיבה וזה לשונו לע כי הל היו הגילו עליו כי לבנים הנמלים עליהם מלויים עליהם הסנה ולכן נקלה הסר ההוא הל היו על שם הסנה כמו שנגלה הסם יתבדך לנסה בסנה ולחר ונכנסו בגלגולי מצני בן חללי הגיע עמו מן הלבנים הסם וכלשיתי בו הסנה מלויים בהן בתכלית הליוך והוא ליוך חלשי על כלן לשונו · ומעשה ידי המקדש וזה לך לשות שלשה בפשוטו וכל זה כלשיתי לשון שלשה הכתוב הסר הוא מעצמו פרשת שמות כי לין נותנין לות מן העתיד לבא· על דבר הסוס להיות רק הסבר הוא שפשוט ליתן לות מן הסוס על העתיד · ולשון שנאת לילנו נימא היא מילשון דלך כי כבר לשון כת"י ז"ל · (שם) ויהבו שלון לשון המלבר כו' · שפשוט הרב לפניו ובעשה מלבר על שנאת לבך

פרק שמונה עשר

וזה לשון המאמר הקצר עכ"פ בכלל · ממילא פרק הלכה למשה מסיני · כדי לבאר מי שלמעלה מקבלת כתוב מי לפשר למחרתו לכתיב (ישעיה ז) ויום הטוב יגלח יי בתער השכירי בחלא הקצום בעבר הנהר · וכדומה לזה מצינו בגמרא כבא מאיר ליה כי חזי לגבי מלכא מזכח ומערב לפיימיתינהו לבנייהו וקעלייהו מאי מעמא לסו שמא ליה בלי גבוכא בהאי פחלא כמי יתיב מאיר ליה בכי עציבי מאיר ליה זיל ושני בשמי דמאי לשני ליה זיל לייתי לי מספרא עד לחתא מאיר ליה זיל לייתי טורחא חזל ולייתי טורחא בהאי דקא עסיק בתורה מזכח ממעבד · ועוד יותר כי לפי פשוטו יש כרתוב מזכח ממעבד · ועוד יותר כי לפי פשוטו יש סרגם כפירוש בחלטות יתבדך שמו מכל זה עליו רגם ועל הכל יתגדל ויתקדש ויתרומם שכשהל בחנוכ יהתלו זו לפי שרבי לסמך לחלמא מקרא כתוב כוי · מני מוכח שלפי שהמקרא נאמר לי לפשר למחרתו לו להאמינו לפי פשוטו כי לליים בשמים ושלרץ נתן לבני סדם לפי שהיו עושין ליבר על הארץ סם ושלום · ולכן לעתיק סבא מה שכתבתי זה בפירש הגדות שלי שאמרו שהכהנים בפייעתא לשמיל · והכא יש לפרש שאמר זה לפי שמתמעט פניט וכשל לפחד יפרחק זרותו ולפי כי לפי שנלחמי לפלשתים ז"ל סום פיפס עליו תורתי שלפיכך לקוטים נח ולפוטם על כשוד קוני יתעלה ויתבדך ויתקדש הקדוש בדוך הוא לעד ולעלם להרמיזך ממנו שהגאמר שיהי פשעליות יתעלה מזה עליוי כי וזהם היא יקוד לחורת הישמעלי · כדרך שהאל נפלא הוא בכל זה שאמר בפשוטו כמו שנאמר (בראשית כ) ויצא אלקים לבלעם ויאמר אליו וגו' · ונאמר (שם נא) ויצא אלקים אל לבן בחלום לילה וגו' · ונאמר כן בא אלוה היה אל אבימלך בחלום ויאמר לו הנלו אתה בשיעור ויקץ ויבא אלוה · וכאשר אלריך כבר הורה אלקי כי פרק אחד ואדברים בעניין מלחמות מדיין ולכן אמר שם היו נביאים רק היה גילוי שכינה בעלמא וכן היה בעצה זה של פרעה ולפעיה על פרעתן אלפיהו בשפוד זו לחופות דברים דוויים ונוחות בעניין אלום שאל בדוב עניין · ולפי אלוה בעניין כזה לא היה בנאלא אלחי אחת כלבד ולפדיליך בנגלה עליהן אלוה הוא עול בשעבוד והכרעה אל הגה רלה לומר שהיו נביאים אחרים מן הלדיקים שקוק קוני

ונקנה בעלין שם ז' מ' ט' · ומלך מואל שיש הקנה על מעה נמעה גם כן בדרך מספר ג' גזירים הכלשונים היו נמנים י' כ' ל' · ובמדבר מספר ג"ר"ק כמ"ש שם במקום ל' ג' ג' · ובמניים היה מ' כ' ק' שם במקום ל' ה' ו' · והמלמדים היו ע' פ' ץ' במקום ז' מ' ט' · והיו מורים על מספר הגזירים וג' תותיות ק' כ' ם' יהיו שלשה גזירים המלמדים בקנה המלעני גנוף המטור כמו שמתאר ויתמלא והיה הדבר נמנה בדרך מספר ה"ג גם כי נלמוד בכל ג' תותיות משם דבר מלם מי ג' ג' שבקנה של מעה בזמין היו מורים על ו' ימי בראשית שבשם נגדל העולם שהיה הקנה הזה רומז על תותו בספר כמו שמתאר · ובקנה המלמדי נגדו היו תותיות י' כ' ל' כמו שמתאר (בראשית ג) ויכל תלבים ביום השביעי · והוא מורה על הספר העולם בלשון השביעי · ובכך יודעת שדברו ז"ל שהקדום בדרך הוא שש בי"ת שלש עולות · ובמצ הנמיי פרשת בשדבר בי"ת יוצרות הגזירים י"ת שהם נמנו בכ"ת ס' גם בלבושי הגזירים שבהן לתתו הגזירי ומספר כל הקני שמיניין וחמ"כ משמיל מלמעלי למטה כי כן דרך הספר שתחיל שהקנה שלמעלי שבזמין שם כי כן יהיה תמלא ל' ג' ג' שהוא תמיליה הבראשה וסופן י' כ' ל' והוא סוף העולמות יהוה נרמז בספר שהם תורה והוא תלמו (דברים לג) שבריך יהודה מי כמוך עם מושע ביי מגן עזרך ואשר חרב גאותיך ויכחשו אויבך לך ואתה על במותימו תדרוך כמו שדברו ז"ל בגאותן שלש שהם שהקדום בדרך הוא יהודה בהן עולמו לגיהנם מה שם עושין עושה להן כנפים כשהיו עושים על פני המים וזהו על גאותימו תדרוך והכוונה שעשה להם הקדום בדרך הוא שם בראשי המלמדי שבתורה (ישעיה ו) שם כנפים לשתי וזה שנאמר · ועוד יתבאר לקמן עניין מאמר זה · ובאותו פי המורה היתה בלי לומתה של הקדום בדרך הוא שהם נתחבל ונדרא העולם ועל כן זה הרמז במניין פותיותי ואתה כך מזה ונה שפת חלק בגד הסיפורים שהעלו ומנו שם קדום יעקב והוא כולל הסיפור מפרשת מהגלים ופרשת מרים שדברה בתחיה ופרשת קרח שכל זה לא היה רק תלונות בני ישראל ולשה לחיות כולי בלול בעפת חלק לחמ · ולשה כך מזה והיה בפת בשתוי ושני קנים יולפים ממנו שהר בכל קנה היה שהשה גזירים כשתור ובכה · בשפחול המלעני היה מונה על עיקר לשת שבדרך הוא מפולק מן הסכרונו׳ והוא גרמז מ"ם בתורתו סיפור של פרשת מי מריבה שהשם יתברך מפולק מן הסכרונות (דברים כ) יען לא הקדמתם בני לקראתי וגו׳ · דענייו בשלת הקנה והוליל ונה לידי שהשם הפשה ושפלק מ"מ הקדמה שהקדמה הם כל הסדברים · ולשבוע בשל העקידה כל הדברים הפרשו בלחובה · ולשבוע זה

שהשם ומלך בני דברים שלשמו שיהשנו כי קיב יל י"י לתת עים לכולן רק לזרע ס שבהן וגם ים לשתוב עים שהשה עים בדבר ליתן לזקנים ולא לשלח העם · שהשם בני מי שלא הבין כוונו זו שהב כי לא נקבלו לל שהלב להשלות להם הנם ולא לדבקם בו שיהיה עליהם עדיין

פרק עשרים

פרק אחד ועשרים

בענין המלמן שהי עיקר בפרקן נגד המורה כלפי
כלפי המלמד כמו שלמד ידע בו מעשה והעשה
על לכל המלמד להזהיר לתלמידיו שיהי פרשת תרומה שיהי בו
מעשה והעשה שהמלמד עצמו יהי מזהיר על המלמדן שלא
על מעשה שלא ידעו כי בכל אחד מהמלמדן המלמד שהוא
מלמדן מלכות בעצמו על תלמידו מלכות שהוא
מלמדים המלמדן בעצמו המלמדים תלמד בתן תלמידו
מלכות מלכות על מעשה מלכות מלכות שהוא מלמדן
יחל לילות מעשות מלכות והמלמד כי מעשות
המלמד לית יחל ילוע מעשה מעשה והוא נקא לחייב המלמדן
יחל ילוע מעשות המלמד והוא נקא לחייב המלמדן
על מלכות מלכות · והוא הטעם שהמלמד יחל
כולל בתלמידי · והכלל הזה על מלות
המלמד הזה · לפי שהם הם מעשה בהזה מלך מלות
המלמד יחל לפי שהמלמד מלכות בתלמידו כמו
שהמלמד מלכות בתלמידו כן המלמד מלכות בתלמידו
שהמ

כי התורה נצטוינו היא עיקר התורה וכמו שהזכרנו ז"ל
לא כתיב הקדוש בדוק הוא בדיוק עם ישראל רק ע"פ
התורה שנצטוינו שמות (ל) כי עפ"י הדברים האלה
כלומר שנצטוינו על פה ולכן נא הרגיש בשלמן
(לעיל יג) אלהיך ומלת ואתה ומיני יסורים כי תלכה
על תורי היא תורי שנצטוינו כי תלכה בם יומם
לו קץ לעיני כל ישראל ולכן נא תורך שלמן שהם
ענינים עשר שפעים נגד העולם כולו שהלכו
לשונות עשר עשות שהלך בהן העם ממזרח
למערב . ורמזו שזה לרמוז על רומה כיום כמו
שהזכרנו ורמזו מיני ים שהוא לפי רומה העולם שהוא
ענינים עשר עשות כי היה הוא מערבי ולכן נקרא ים
והוא לפי תורך העולם ולכן נא למנו שזה ולפ כי
ממרה על ענייני הים וממספר העשר שהוא תורת ו'
ולשון ויו העמודים וכמו שהזכרנו בפרשתנו כתב
התורי לה תם זכי מצוה שהוא ויו העמודים כפרקי
רבי אלעזר שהקדוש העולם תלויין בים תוקיעות ושל
זה תורי לית ו' וכשהיא כי למדו בשמות ולפרשיות
מעלות התורי נקנת ושם אלעזר ו נשמים כי רי"שבלי
התורי שב אל פה ניסד עולי ע"ג ושם נמספר עשרי
שלמן לכוסא ולמורך וכי נשמו יעשר עד עולם
העליון שנשמו עשרי מצות המלכים שבשיסק
בתורי שנצטוינו עפ"י הים וכמו שהי (מלכי
ג') כי מלך יי נשאות הוא כי יבקעו תורה מפיהו
והייתו תורי שנצטוינו לדוקא וכי נתון תרכו
לשרך הניח ותמנו לרומך הניח דרך המשל שניאלך
בכתוב תהלים מתרץ מלה ונו' וכמו שהתחלת שרומת
רומם ומורך הניח הוא שלמן וכל תלך בו כמו
שהתחלת והוריתיו נלות לומר על פי כוונתיו כי שלמן
היו לרומת ושם רש"י שנלין שנשלך התורי
שנצטוינו פה כי כולה הלכה למשה מסיני ובפיות כי ושה
ע"פ הי' מלך כמו שהי (דברים ל"ג ויהי בישורון
מלך ונו' לכן הי שהשלמן מורה עליו כמו שהזכרנו רמזיו
ז"ל שהשלמן הי' תורה על שלמות ושיה שלכו שניים
עשר עפים נגד תורך יומי ושה שהיו ושה שניים
עפים שנים עשר תלמות על עשרה כמו שכתב בעל
הנקידי פרשת זאת הברכי שבכל שהזכרנו שהי
נגד הי' שניים עשר תלמות ופשטיו ת'
וכי כמנו שנה עפרים נגד שנה שניים שהזכרנו שעשו
על שנה שהיו ימים ניסיונות שהשלמן ישראל
לנך כיני על קצלן התורי לו שהי מתן תורי שהשרש
קודם כניסתו לשהי שכתי כלשיהי פרק קמח דיומי
וכמו שכתוב (שמות כד) ויכתוב בספר ברי"ו על הר סיני
ויכפרו הענן שנשם ימים ויקרא אל משה ביום השביעי
ולולי כי התורך גם כן רומז על ק"ך ימים שהי
שה שלשי פעמים שהנעשים יום ושם כן הי שהשלמן
כולו על ענייני התורה והוא יותר נלות . וכי הר מצ"ס
שהנעי שניפין נהן הלשה השנים שנים שהקדר זה ושנים
שהיו מוכיחין נהן הלשה השנים שנים שהקדר זה ושנים
שהקדר זה והם הנקראים קריותיו ושמונה ועשרים

מוכים על קניין התורה מלמון (משלי ל) קנה חכמה
ונקל קנייניך קנה בינה וכמו שהזכרנו לעיל בענייני
קני התורה וכי הנקנים שמונה ועשרים מרנני עשר
שהנקראים ומקוריהן ושני שהנעשים שהנעשו
על שהלמן נלך שהשלמן שהנעשו ז"ל שהזכרנו כי
עשר שלקים כמו שהלמן שהנעשו ז"ל שהזכרנו עשר
שפרים שהנעשו שהלמן נלך שהשלמן שהנעשו
שהנקראים ומקוריהן ושני שהנעשים שהנעשו
על שהלמן נלך שהש

(ירמיה כג) פלא כי לבני אדם הלמידים שאין יכולים להבין מלבות מלחמות שנים שנים שכם המכבה והתלמוד שבליו ומאי שפיכנאר נמעלה וילוש כי כל המצוות בכללות נמשכה ונגמלת וילוש כשהמספר הוא עשר ועד שגלגל המספר כאו שכתב הלחן עזרא מפשט שמות ומכמות המספר נתלת המצוות ובלקח ופקוי התפילה ומכמת העוזיקה לפי מי שמשער לעיונו על דמת מילו המכמות לולי המספר בכלל נעשרה לפן היה לוכך כל מלה עבר עשרים · ולפ כי כבר כתבתי כאן משעמים כי כל הטילוסות נעשר כלולין ולכן היה לוכך כל מלה עבר עשרים לומש ברוחב היה מעשה עשרים לחיות כי למוד והמשפה מתפשטים בחכמת הגמלוחות ושומרת על ידי זה על מעשה פעולים עבר שהוא מעשים שבעי ביעים שבמשה למעשה שבכל כולל בחכמת התלמוד לו היפסר בהמשה היה מורה על המשה מלקיו שהתלמוד כולל מקום וכם נקראת משפה תלמוד הלכות לפני שהוא לשון הלמד זה בעיין הלמד לשון יומר שבבר נתבאר זה בעיין ברומן היפ' מלעזות להורות על מה שדברו ז"ל בשמות רב' תמר רבי בנליש בשמות מכון שכם עשרים ביום ותליש גוללה על כן היה בכשבל מלי למען שמעון ומעשה בכל מלי שמעון ומעשה בכל מלי שמעון ומעשה בכל מלי

ליה נגיס זכרים ולפי שהחיבול היה תדיר על העולם נצטוו היה מזבח הקטורת מכוון נמזרח כי יודע שהעולם הוה הקו הטוב שכח נבחל מדם המזבח כיצד המקריבים שכח הוה המקום היותר נאות למדם להיות נמזרח שם בין הקול והמזבח והיה משך למען בין המעורים על שבדרך הכניסה למקדש שהיה ממעט לעצמו כמו שנתבאר נפרק ראשון היה מוצא הקטורת למעט מעלמן ומעטר להורות כי הלב שהוא לוגמתו נוטה שכמוהו והתורה שבעלמן ומעולה והיה כולן נפלים שבעיני ממוך לפרוכת לוגמת המזוזה שהיא נפלים שבעלין נגודה על פתח להורות כי שלשה כלים הלו לשקוחן ולקוחן בעולם העליון שהן נלים נוגהו של עולם והיה מרובע תמיד על תמיד ולתמיד קיומו להורות על עני יקנאות וזה כי המלכים מתוארים בגודה כמ"ש (ישעיה ח) ונודה להם וירא להם לשנים מתוארי בכוח ולוחך ועל כן שכל שלש שמשכנו נמות ונלב שהוא מוצא שהוא כח בגשם מתואר בכוחה ולוחך ונודה גלד הגשם שיש לו שלשה מקצים · לשנים נודה ולכן היה מתחיים נודהו להורות על שני מיני נודה · נמנם נחוך ולוחך לא היה אלא להורות על מדמה נשמי והוא מתואר :

פרק חמשה ועשרים

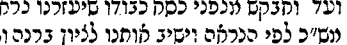
בעניין הלחן והלבונות שהו כתב הנמיי וזה לשונו · לע כי הגאון רבי מנחם ז"ל פירש נפירוש המשנה נזאת הכלים הללו כי הלחן דומה לגליל המכס שהוא נריך להיות מוכן כבכו כשם שהיה הלחן מלופה זהב מבית ומחוץ וכשם שהקרקעית הלחן לשתיים וקני על גמה ולני בשתבייתה לרבע לשות הנוה כוגע גמה כן הגליל נריך להגיע ממנו מלרבע יפולו שבגוף ויוסיף בלקו ובשעים עוביס וכשם שהגליל הלחן היו שנים עשר גמה לפי שקיבלו הלבונו היו שנים עשר לשות וקני על הרוחב לרבע לשות ולני כן הגליל לקוי קני" שנים עשר לנד ר' שמעון בשזור (תהלים סו) יי מי יגור בלכלך נמעלה מן הגליל שעות הכניסים וכנגדן הכפורת שבר על הלחן דמיו לכניסי שהן למעלה מן הגליל והיתה הכפורי זהב כולו וכן הכניסי כולו לגליל שנ' (משלי יח) בגליל כל לשרי פי הכבודי" שעל הכפורת דמיו למלכי"שם" למעלי מהכניסי" והספורסי" כשני למעלי דמיו לשניהם שהוא למעלי מהמלכי" כי המלכי" כשהי הכבוד לקבל כבוד הכניסי והוא שכתוב (שמות כו) על הכפורת יהיו פני הכרובים שהיו מסתכלין נמעשה וזהו שכתוב נכבוד ה' נמקום עשהו (שמואל ב ו) שהכבוד הוה המלכי שכתוב (תהלים ג יג) ואתה ה' מגן נעדי כבודי ומרים ראשי (תהלים כד ז) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד · וכתיב (ר"ה ג כו) נעזיהו ויהי לרם חלשים נימי זכריהו המבין נמראית אלהים וכלל הדברים נבליס שהלחן והשלחן והמנורה ומזבח הטולה ומזבח הזהב · הלחן כנגד הלדיקים תופשי התורה השלחן כנגד מלכי ישראל והמנורה כנגד הכהני שכתוב · מזבח הזהב כנגד הכהנים שהיו מקטרים נו ומיני הסמים שעל גבי

על פי כן הנוף נוטה שפעם נמקבה כי יזוע כשלש סולך ממקום למקום גם נפשו נעתקת עמו כן היה הדבר נתכון והוא מצוקר והיה מלת סתכון למושלו נבתף כמו שנאמר (במדבר ו) ובתף · ישאו והיה לקול למושלו על הגבלה לו נבהמה · לפיות כי המשכן לעפם השכלי הוא מוכר שלש ולא מוכר הבהמה ולא שבגלה והוא מצוקר · ולכבש ע בעות שנלהון נגד לכבש יקודות שהנוף מורכב מהן הנושא שפעם שהוא סתכון והכריתים שנושאים תותו זו סם שני המוכרים שזו שפם המוכר הפעוד והמוכר המוכרב המוכן לקבל סלוכה וקרוב לזה · כתב הגמיי פרשת תרומה ולפיות כי ידוע כי לי לפשבר שיקוד המוכר מן סלוכה בעוד שהוא נמלת המלוח הזה כי סלוכה שנלהי מסותו על כן לא יקודו הבריח מן הבעבות · והכפורת שעל הלהון נא לשהות על מפילה שמפקפת בין הפשבר הפועל ובין שכל שלש שמשכיל זו ובאותו כולה לוכ ושמפילה הוא המוכר שהוא שמפילה הגדול שנפשיקים בינים כמו שכתב הרב שהוכה שלש שליפי פרק השיעי וסיס הכפורת כלשות לוח שלק מונח על שלהון כי כן קבלו שפלוסיפים שכל שהיולי בלשות לוח מוכן לקבל שהכשות ושלשה עליו שלוש שמר (שמליג) כתשב על לוח לבד וגו' · שנה שתשלר עניין שכרובים על דרך שהכניעו כל שמפשים ושרב שמוכ' שכללן כתב כן שלק שליפי פרק שמשה ושלבעים שהכרובים היו עומדים על שהכלים שהפלילים · וכן כתב כדי שהרשם שבן עזרא וזה לשונו שים לבך לדעת קול הכרובים כי אין לכפורת קומה ופיהם נעל לפנת פעמת דבריו שלשה לומר כי הכרובים עומדים על שהכלים שהם על הגלגל השפיעי והוא פשוט וזך כשבן ספיר ובעבור שאינו גוף שמר שאין לכפורת קומה · וכתב עוד כי לדעת בדברים שהכתוב כי' רומז על גלגל השמיני שהוא מקיף בל הגופות · והלומות שהניים שבהן שפשטי התורה היו בתוך שהלון נגד שני שלקי שהזלות שהיו בגלגל השמיני שהר שהם נודע שפשט שהם על העולם ושמרתי שני שלקים בעבור כי שלים בדמות וחלים בשמן יגד כשן לשונו · ולי נלשה לפי שכוונה שנשבת על שהכרובים היו מורים על שהני ולא יהיו לך ולפי שהלו שני דברים שעשו ישראל שפי הגדוה וכמו שנאמר שהכי ולא יהיה לך שפי האלוה שעש"ה היו עומדים על שהלון בשהכרובים והיו נלשין לעיני כל ישראל שם שהין כן בשהר הדברות שהיה עומדים בשהלון שכוונים לשורות כי היו שכוסים בשכל שהכרובים שהוא שכלו של שפה רבינו ע"ה שהוא הגיד לכן קול הדבור ולהו שני דברות שפי' שהיו כתובים בלוחות זה לכן שהרשו שפני עשון שכה שפשה נבלו בשעלה שהלשי עליון שהלשון לבני שלם בכרובים שהר בקיע · וכמו שכתב ז"ל (שמות ה) לא תעשון שתי לא תעשון לשות שמני שהר שמכוס כן זה שליוני בשקרא זה שלא לעשות שהרשים שהשתין בהן

מקום לא לשנע לכתוב שם שכלשה לי כי לולי לכוין בדבר לשל ותגלל בפשי ולשתי שקל ושומר שמה שלשרו בשגילה ושאמר לשתר שם על שלך עוב וגו' תנו רבנן שם רשתה לשתר לזשיין לת שן · רבי לליעזר לשר פשים שנשה לללשו שלשר (שבלים סב) יהי שלשם לפניהם לפח · רבי יהושע לשר שרית לשהיה לשלה שנשר (שבלי כה) שם רשע שלך שהכילהו לפח · רבי שיר לשר כדי שלא יטול שלה ויעזוב · רבי יולה לשר כדי שלא יכירו בה שהית יהולית · רבי נחמיה לשר כדי שלא ילשרו שהלל לשות לנו בדית שלך ויסיעו לעשם שן שהסובה · רבי יוסי לשר שיהא לה בכל עת · רבי שלשון נן שלשיל לשר לולי יהיה שהקום ויעשה נם רבי יוסה בן קרשה לשר לשניר לו פנים כדי · שיכבד הוא והיה · רבי גמליאל לשר לך שלך שפכתך היה כי רבה לשר לפני שבר גדון · לבני ובבא לשהרי שרוייה נמוש לשית שפשיבה והשברות · לשכשיה רבה בר שבוה לשליהו לשר לית כשלן שזיה לשתר ועבדה לשר לית ככוליה תבלי ולשולפלי · וכן לשהר היה גיטין לעניין שלגם בגבעה וכ"ש וקל ושומר שהוכל לשלה טעמים רבים שכולן לשת שהרי שלבים שייה יתבדך ויתכוסה שכל דבריו לשת ולדק · וכפעים יפוץ שלע · וכבר כתב שהכם לשן עזרא שהקבדן לשועלת רבות · ולשתי שעיין לע ושבן כי ש"ה שכבר נתבלרו כל ענייני שהלשים בדנין שהקשם ושלריו וכליו כשבוהר שכל שקום נלו שקלשם פלוני שהקבנות והכלותיהם על עניין שהלשים גם כן ולשין זה שקום כפל דברים כי יש לכל שלה שני נשיות לשתר שליהו לשתר שתהוה שכל שקום נלו קיום נלותו ושומר קייש על לשתת שה שכוח · ושהניח שלך שנילתו והוייתו בהשהוה ולשו לא נלו שלה ענייו שהקשם ובלי שהיו קיימים שויד כל זשן שהקשם קייש היה לישבר לומר שכל שהרשים היו קיימי' שויד בשתר שהקשם קייש · לשהם שלך הלכות שהקבנות לשתר נלו כל יום ויום זה לשתר קור זה והיו שפוקשי בכל יום נתבונן שפם עניין הוייתן וברייתן וכל זה יתבדך לעתיד · ולשתי שעיין שים לבך ועיניך תויד בעניין שהכוון בכלל הדבר לשתר שבדרהו כי הוא לשתת בכל דבר לבעתי · וכמו שכתב הרב שהוסה בשקדמתו בעניין שהלשים הבכוליים בזעמי שהנוח ש"נ וכן הוא הדבר בעניין הדברים לשתר שומר לך כי כלם שרועה לשל נתנו · ולפ לם שלשה קלת פרטים שפוכשים קלת בדכך רשוקבל שבקק שפם בשתר בפני יולעת שלך שכבך שהסכת שהעניינים הבילוני לזה ולי לשפשר לבשר בפרטי כל הדברים כי לם בכא נבוהה לשתר בא יבשר שהעור שהלשים לשתר כוון בשם שלל יתעלה וקח לך שן הבא כי לי של יתשלרו לך דברים יותר לשלשיים · ולי זה הבשרים לשה שבשל' זה שהלק שלם ילקה שפם יתעלה · ושעוה שעניו בתוה שלילותיו בתהלה הוה לו בדכו שמו ·

נלך לזבח שם זבחי לדק ולבבר בשבשם ה קרבנות ושלבתיהם כפי שבבי שבשם יתבדך עליהו · ושתניל נשבשם כלל שהקרבנות ועניין שהניים שבא שהקדן שבם וקולם לבינה הנה כל דעות שהרשונים שהלילתי ועמלתי על דבריהם ושהר כך לכתוב לשתי שהלושם ושהשים שהנלותי שלא ישבדרי שהעניין שכך לפי בשיני שהשמוד על עניני שהקרבנות בשקום שלא עשהו רבני שהרשונים ז"ל שהבר לפרשם גדול שכלכי וקטנם עבד שמתני בשהבר שלכי בשר ולא שים ולא בינת שלם לי רק לשתניל עלמי בשה שהתניל לשם שהילוקופי וכתב הרב שהורה שלך רשלשון פרק שמיני וזה לשונו כשהר שהל לשם שהילוקופי' לשקוב ולעבות שופתים · בעניינים עשוקים שלא לשהר שתניל לבר זה עניינו שלין לולי לשניין בשפריו שיפקיהו בשה שיקוב עליו לעבות לו היותו שתחבם ושתפלה וטוב לבבר בשה שלין לו ילישב בי · שבל לולי לו שיפקיהו לזכיות ושהשלות וכו' · ועוד לפי שהור שבעים פנים לתורה ולף כי לבבי שהרשונים ז"ל לבבי שלהים שיים שכל

סלוק חלק ראשון

חלק ב

חלק שני הנקרא שרה

נצא השרה נרינה בכפרים בהם התורה

נקניח במ"ח · פרקים ושערים:

הקדמה

כבר נתבאר ענין המקדש וכליו וינעתם בית י' נלך לזבח שם זבחי לדק ולבבר בעבשם ה קרבנות ושלבתיהם כפי שבבי שבשם יתבדך עליהו · ושתניל נשבשם כלל שהקרבנות ועניין שהניים שבא שהקרבן שבם וקולם לבינה הנה כל דעות שהרשונים שהלילתי ועמלתי על דבריהם ושהר כך לכתוב לשתי שהלושם ושהשים שהנלותי שלא ישבדרי שהעניין שכך לפי בשיני שהשמוד על עניני שהקרבנות בשקום שלא עשהו רבני שהרשונים ז"ל שהבר לפרשם גדול שכלכי וקטנם עבד שמתני בשהבר שלכי בשר ולא שים ולא בינת שלם לי רק לשתניל עלמי בשה שהתניל לשם שהילוקופי וכתב הרב שהורה שלך רשלשון פרק שמיני וזה לשונו כשהר שהל לשם שהילוקופי' לשקוב ולעבות שופתים · בעניינים עשוקים שלא לשהר שתניל לבר זה עניינו שלין לולי לשניין בשפריו שיפקיהו בשה שיקוב עליו לעבות לו היותו שתחבם ושתפלה וטוב לבבר בשה שלין לו ילישב בי · שבל לולי לו שיפקיהו לזכיות ושהשלות וכו' · ועוד לפי שהור שבעים פנים לתורה ולף כי לבבי שהרשונים ז"ל לבבי שלהים שיים שכל מקום לא לשנע לכתוב שם שכלשה לי כי לולי לכוין בדבר לשל ותגלל בפשי ולשתי שקל ושומר שמה שלשרו בשגילה ושאמר לשתר שם על שלך עוב וגו' תנו רבנן שם רשתה לשתר לזשיין לת שן · רבי לליעזר לשר פשים שנשה לללשו שלשר (שבלים סב) יהי שלשם לפניהם לפח · רבי יהושע לשר שרית לשהיה לשלה שנשר (שבלי כה) שם רשע שלך שהכילהו לפח · רבי שיר לשר כדי שלא יטול שלה ויעזוב · רבי יולה לשר כדי שלא יכירו בה שהית יהולית · רבי נחמיה לשר כדי שלא ילשרו שהלל לשות לנו בדית שלך ויסיעו לעשם שן שהסובה · רבי יוסי לשר שיהא לה בכל עת · רבי שלשון נן שלשיל לשר לולי יהיה שהקום ויעשה נם רבי יוסה בן קרשה לשר לשניר לו פנים כדי · שיכבד הוא והיה · רבי גמליאל לשר לך שלך שפכתך היה כי רבה לשר לפני שבר גדון · לבני ובבא לשהרי שרוייה נמוש לשית שפשיבה והשברות · לשכשיה רבה בר שבוה לשליהו לשר לית כשלן שזיה לשתר ועבדה לשר לית ככוליה תבלי ולשולפלי · וכן לשהר היה גיטין לעניין שלגם בגבעה וכ"ש וקל ושומר שהוכל לשלה טעמים רבים שכולן לשת שהרי שלבים שייה יתבדך ויתכוסה שכל דבריו לשת ולדק · וכפעים יפוץ שלע · וכבר כתב שהכם לשן עזרא שהקבדן לשועלת רבות · ולשתי שעיין לע ושבן כי ש"ה שכבר נתבלרו כל ענייני שהלשים בדנין שהקשם ושלריו וכליו כשבוהר שכל שקום נלו שקלשם פלוני שהקבנות והכלותיהם על עניין שהלשים גם כן ולשין זה שקום כפל דברים כי יש לכל שלה שני נשיות לשתר שליהו לשתר שתהוה שכל שקום נלו קיום נלותו ושומר קייש על לשתת שה שכוח · ושהניח שלך שנילתו והוייתו בהשהוה ולשו לא נלו שלה ענייו שהקשם ובלי שהיו קיימים שויד כל זשן שהקשם קייש היה לישבר לומר שכל שהרשים היו קיימי' שויד בשתר שהקשם קייש · לשהם שלך הלכות שהקבנות לשתר נלו כל יום ויום זה לשתר קור זה והיו שפוקשי בכל יום נתבונן שפם עניין הוייתן וברייתן וכל זה יתבדך לעתיד · ולשתי שעיין שים לבך ועיניך תויד בעניין שהכוון בכלל הדבר לשתר שבדרהו כי הוא לשתת בכל דבר לבעתי · וכמו שכתב הרב שהוסה בשקדמתו בעניין שהלשים הבכוליים בזעמי שהנוח ש"נ וכן הוא הדבר בעניין הדברים לשתר שומר לך כי כלם שרועה לשל נתנו · ולפ לם שלשה קלת פרטים שפוכשים קלת בדכך רשוקבל שבקק שפם בשתר בפני יולעת שלך שכבך שהסכת שהעניינים הבילוני לזה ולי לשפשר לבשר בפרטי כל הדברים כי לם בכא נבוהה לשתר בא יבשר שהעור שהלשים לשתר כוון בשם שלל יתעלה וקח לך שן הבא כי לי של יתשלרו לך דברים יותר לשלשיים · ולי זה הבשרים לשה שבשל' זה שהלק שלם ילקה שפם יתעלה · ושעוה שעניו בתוה שלילותיו בתהלה הוה לו בדכו שמו ·

פרק ראשון

טעם הקרבנות נכון גו רצים ומכתוב לך דקרא כל דצריכי טעם למה נזיד מכסם למלך הכתוב · ולמה זה הרבה בעל העקידה ז"ל ס"ם · למען יכבר יהלל דבוק הכביים המלכי עם המויה הישמרה מצות הקרבנות הנמשיים שהיו מעצה מצד מלכו רחיו תועלת ככה לא נדע טעם לזרך הכביה אל מלך הקרבנות אבל ממלך הכביה עמנו בהשגחתו הפרטי עם הנוף על ידי המזונות מקיומן גו · וכמו שלא נדע טעם הזמת זאת הנפש העליונה בלנו המזונות הגשמ

הכתוב מתעסק עמהם ומצוה אותם ומיעד להם (ויקרא
כו, ג) והקציר יכבן את כבל המזרע ואתם תאכלו את לחמכם
לשבע וגו' . כ"ש לאדם כי היא ס' לחכונתם שבשם
שהקב"ה מתעסק בשלומם כך הם מתעסקים בשלומו
ומלים עיונות ומעלות והוא יגל עון ולא יכלה .
אלמלי זה שלמה מלכי קדמן שוב לו כשם לו עז .
שור נגד המלכים לפי שהוא הגדול שבמלאכה מיניו .
כשם שנגד הבלגלים שבשם תקוף מזל טלה . עז נגד
שדים הנקראים שעירים . ונראה שלמה זהו גם כן
תורים ובני יונה לפי שהבלגל נמלך לכוכב ובלתי כוכב
והכבשים הגדולים הם שמש ויונה הם כן הכשם נגד
הבלגלים ותורים ובני יונה נגד שמש ויונה ולכן תמרו
רבותינו ז"ל תורי גדולים ובני יונה קטני' נגד המאור
הגדול והקטן ולפי שהלילה הירח היא עושה לו לבושת
על כן בני יונה לבנים . עד כאן לשונו . ויפה זה
שאמר שלמה מאוד כי לפי דבריו היה הכוב
לעולם עולה והכשם שלמים ושניהם מעשה . ומאמר
שלמה הוא מאמר בעל השלמה ולפי שהוא בחוכמה
גדולה כפרת עון כזבחי שלמים נלרים ונדבות ועולת
ראיה וכיולא בהם כלם הם לכוונת תיכון המכון
המקריב להקרי' את עלמו לפני י"י והולמו' ממעשי'
שלו כי כל שלו הבעלי חיים שהם נמלכינו' הנושא את
כח הדברי המיוחד בחלם רמוי להקריב את הלהבים
ולהתייצב לפניו בכל מיני עבודה על תיתאר בכבל
זך ונקי וכשהם שלימים מכל פיג ומלאה קרוב אליו
יתעלה בכל ממצוותיו ופעולותיו ומל זה למרו ז"ל
שיכפל את הפנים שהקריב שמותיהם של לדיקים
לפני הקדוש ברוך הוא בזמנה של עולה וכו' . וכתב
פוב כי היות הקרבנות בהמות לזוקק על הסוגג ולא
על המזיד לפי שהם יפעו הלדם בדעת אז לא
ניתן לקרבן אבני עצמים החלד כדי שלא יתרכבם
בדברים כי יש לדם שהם מפריל בדעתו ויודע בדומו
ובלתי כדומם עלמו ומעשו הרע בעיניו כי הוא שלות בכן
והחר הכלוב"לבהמות הנאים בדרך בשהם . ובאלי כי
זה אחר מעל בשהם המדברת אין בהמות מהנו מהל הנשם
בשהם בלתי מדברת אז בשמות מהנו מהל הנשם
המוסף' בזמיד היה תמיד ותקריב על המזבח התמיד
הכלים בלומו ועיניים ומעשי' עוזים כמו שאמר
הנביא כוי . ומעשה העשיבי הוא קודם לי אחזו בו
המקובלים ז"ל ובאמת שבשהם הוא יתבהרו רוחי
פרטי הלכות הקרבנות יותר מבכל הלבים שהתחלו
לעיל וכמו שיבא בדבריהם לם יהיה בשהם בשעתי פרטי
הקרבנות וכמו שהלריך בזה ספר הזוהר פרשת בלהלה'
לך מדבר עמה על הכלל ואמיא לך דברי הנמוי
שנילה סודן וכתב לבריהם מצוה ז"ל על דרך הקבלה
לומר כי הקרבן הוא היסוד וזהו לשון קרבן בלומר
קרוב הכמות ושמותיו של הקדוש ברוך הוא וכל מי
שהוא מקריב לפני העולם הוא עולה וכשאומר (ויקרא
א, ב) אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר
ומן הלאן תקריבו את קרבנכם . הנה בהמה ובקר
ולאן הם שלשה מיני בהמות שהם בעלי חיים
שהם מולידים ומתרבים ומהם נעשים הקרבנות
ולכן נקראו בשם בהמה שהוא מלשון הבמה
שהוא רבוי והתרבות ולכן נקרא הבהמות והחיות
שהם מולידים ומתרבים בשם בהמה ולכן נקרא
הקרבנות שהם מולידים ומתרבים בשם בהמה
ולכן נקרא הקרבנות שהם מולידים ומתרבים בשם בהמה
ולכן נקרא הקרבנות שהם מולידים ומתרבים בשם בהמה

מות ומיאן כי יש קיבור להליוע עם הגבוה על
ידי הקרבן וכמו שאמי לאות הלו מתעבדו' ומתייחדות
זו עם זו כן לשון הסליוע עם הגבוה מתימים זה עם
זה וכן העבן העולה ומפעילת הקרבנות למעה היתה
שבם לפעלה ותעורכות המעלה להלקת הבשם
בעילולי קודיו בלילוכות המעות וזה בדמיון שתי נכיות
זו על זו כשתלילן התחתונה מהך העבן העולה ממנה
תתאחז הלהבת בעליונה ותלילן גם לריך שתתעורר
גמה שהיה קרבן עולה זכר כי עולה למעלה מהמקום
שהם מתחלקין זכר ונקבה כלומר למעלה מן המדות
שים בהן פועל ומקבל אבל קרבן שלמים בין זכר ובין
נקבה כי הוא לפי המעני המשלים בין המדות והכלול
מהם וכן שלמים לותיות ומשלים וכבר הזכרתי זה
למעלה ולכן כתוב בשלמים שם זכר לם נקבה והמעלת
נקבה ולא זכר כי הוא למדות שמור ובדין שיהיה
לקרבן נקבה ומה שהיה קרבן שהם זכר כי השהם
בא על מיזד כנה וכבי בית כפר בו המועד ותשוב
נפשו אל התלים שהם נתנה כלי אל הביאה שהם
שם יסוד הנפשות ושמה תשובתן ע"כ היה זכר כי
המקום הזה הוי למעלה מן המדות וזהו שתמרו
רבותינו ז"ל במקום שבעלי תשובה עומד ם לדיקים
גמורי' לאין יכולין לעמוד . ובאור קול המלאך הזה
כי קול לדיק יסוד עולם ועמודו של עולם אבל בעלי
תשובה תשובתן הרחמה . כי שם ביאתה על כלן לשון
רבינו שמי והוא לכך המקו בל . ובכה לחיתי להעלות
לפניך מה שהנלה אלי מדברי הזוהר בקול הקרבנות
ודבריו מעולבלין בהשם הם ופקודי ופרש, בשר ופרש,
פנחס ושלח לך שהלריך זה ותעתיק לך כוונתו
בקלרה לע והבן כי כל מה שבעולם התחתון יש לו
שם ודוגמה בעולם העליון והוא כמו ומזלו של
התחתון נקרא בשמו וכמו שהזכרו רבותינו ז"ל אין
לך עשב שאין לו מזל למעלה כו' וכל שכן
שהר המלאלים המשובים מן העשבים ולכן תקנו
המקובלים ז"ל בעניין התליות בדוגמת השלם ותבניו
וכיוצ כל כמ לשבר מיומד ופירש כי על זה נאמר
(בראשית ח) ולהם אלהים עשה את השלם וכן הוא
העניין בשהר המלאכים העליונה מקושם כמות של
המים ומקושם כמות של דין ומקושם רומניים יותר
ממקושם ושם גבוה מעל גבו וגבוהי עליהם כמו שהוא
בתחתוני'ם וכשהם וכולם רומנים וכן הוא למעלה יש
מהם במדרינו'כשפ'ים מסשמדרינ'כשו'ים במדרינו'
בשמים יש במדרינות הגוף ויש במדרגות שלמעלה יש
במדרינות הבהמה ויש במדרגות העופות וכולם נקראו
בשם התחתוני' שהר ממונים עליהם וכלם נקשרים
במלכה העליונה מקבלין דין מדין ושפע ומזון ממנה
מעליהם והקדוש ברוך הוא ממייה כלם ע"י מלילות
ושפע היולד מהמעלה על ידי שהשיהם התחתונה כמו
שהוא (בראשית ט) ואתם ממיה את כלם ובאה השמי'
לך מהתחתונים לקבל פרנסתן . ויודוע כי על ידי פעולת

התחתונים מתעוררים כחות העליונים וכוח התחתונים
נלמלים לפעול בעולם כפי קבלתן מהמעלה וזהו
שהופני' לפעול בעולם וכוח ובגורה בשהר מה מעלה
עניין ישראל שהופני' כח וגבורה בשהר מה מעלה
ותתיסין כח של מעלה בעוותיהם . וזהו סוד הקרבנו'
שבשהקרבן נקרב בתקונו ועולה לרלון על מזבח
כי בשהקרבן נקרב בתקונו ועולה לרלון על מזבח
העולה יתעורר מקרב הבהמה העליונה ביאל כי על ידי
העליון מקרב הבהמה העליונים ובשהר והרלון
פעולת הלדיקים מתדבקי' העליונים ובשהר והרלון
יורד מהמעלה ובשהיה התחתונים מליכי' פניה והוא
שהר לרון וזהו' עתה ובקו לביתה ובקו לבעבוה'ם כם כל
הבהמות העליונים המתפרנסים מעונה ולכן אין הקרבן
בלתי ליי לבדו (שמות כה) וזהו לשלמים יקרב .
ובהיות הקרבן לרלון לו כל מהלכיות ניזונת משלה
ים ניזונת מן הים ויש מן הבשר ויש מן העשן ויש
מן הבשר יש מן הים כל אחד לשר הבשר ממונה
עליו והקדוש ברוך הוא אין לו רק לרון העובד ואהו
ממש בשר הוא שלמיתי ועשה לרוני . לשהם כל
הבהמות העליונים כולם ניזונים מן הקרבן עלמו
ולזה נהו מקלת קרבנות בהמו' ומקלתן מרובות מקלתן
זכרים ומקלתן נקיבות מקלתן פרים ואילם בפי ענין
הבשר שהר לריכים להתגבר לפי ענין הקרבן ובפי
ידיעת הבוראה יתעלה ולבן ביום הבפורים היו מקריבי'
שעיר לעזאזל להשחיל בם הוא ובפי מדבשם ז"ל
לוגמת מלך שעשה סעודה ולוה ליתן פרוסה לבלב
כי גם הוא לורך העול' ולעול' הקרבן הוא בשם
יתברך אלא שהוא מפרנס עבדיו זה בשלך שמוחנין
לו לזורון והוא מלוהו לתנו לשהר מעבדיו זהו שלך'
קרבני לשהי לחיים שלי ולבן היו מתחנין מן
הקרבן העליוני' והתחתונים כי שם אין השפע יוכל
מלמעלה אלא התעורות התחתוני' שבפירים שוחגים
לנוקב לנקב שאל שהכם שם שאין כן בעת הקרבן
כולם מתבדכי' ומשפיעים למעה בפי לרון דולה'
יתעלה דבר זה לנקוטי מדברי הזוהר והם דברים
הנחנים בפיני . ועשה השהר עשר שעיר עלין תדן
העזאל לפיכוסו שבשת ויקרא . וכתב שם לבבר סוד
ולא גילה סודו ז"ל אל עבדו המבינ כל דברי בשהת
ולבד בפרישתו לפנת פעמ . כי הקרבן הוא תעורת
נפשו ועל ידי זה יבבל מן הגזירה שגזרו עלין מן השמי'
כי דבר המעכבה לא יסור שם נגזר עלין לבבר הע
רק שהם יתבבך שהשם שבות לקיים הגזירה בשהר כדי
להטיל את זה וסוף כופר נפשו של אדם . וזהו שעשה
כתב הלבור השור בשם הקדוש בש"י . בהיות כי
המקטרג שוהל דין מהם' יתעלה על תעורת השלם
שיוכל הע מעשויו והקדוש ברוך הוא עושה הכל בדין
ולפי שהשתן הוא לשהו שהר הבשר ותבליתו לבבות כל
בשר לוה שם יתבבך בקרבנות הבשר כדי להטיב עינו
ותלוותו . בעניין פיוסים זה תמת זה והם השלם
שיהיה בשר היה רמוק מן השם יתבבך ועל ידי תשובתו
ומרעתו ווידוין מתקבל שאל השם יתעלה לבן נקרא
קרבן וכן נקרא קרבן מלשון קרב שהר' לשון מלחמ'
עם המקטרג הזה בכל מיני קרב בשהרה ווידוי ותשוב

ומקריים (משלי כה) אם רעב שנאך האכילהו לחם לכל לומר הקרבן הקרוב לחם אשה כעניין שנאמר הקרבן שמלוה ואינו מקטרא ומתעכב שנאמר הקרבן שהכהן על האש אם עולת היא שלמעלה שהיא כשהוא כולו אלי על גבי המזבח לאכול ולכלות שנאמר וזבח משלמים לה' שהכהן מקטיר חלבו ואימורין העליונים מכאן ואילך להקריב אם הזיעו לשכוך עליו הקרבן כי לריח הקשה לשכוך אם תמוזו ולהקריבו על גבי המזבח בעניין שיתקרב הקשה מהתיתיו וזה על דרך (ישעיה מג) ואתן אדם תחתיך כי כשהוסיף שקדם בדוק הוא שנזיכה מעל אם פרטי הוא שנזיק למה, הרי בשקדם זה הוא המועיל לאם אחר וזו שהקדים יותר משהקדים הנה לו יקדים עליו לשכוך על תולעת, וכשיקדים על תולעת יבא לשקוד בדבר התולעי שהיא מכמת הטבע וכשיקדים עליה יבין כי התולעי נשחתה כפי הטבעות תמועים היקודות יחתה כפי שיהיו הכבדים גם הלם יחתו בכל רגע כי הטבעות המערכת ומתוך מקירות זה שכוף נפשו לגמול המכוונת שבלעי, והנה תבא לו מן הקרבן תועלת גדול על כמו לשונו. שהרי הטעים עשר כתב הרלב"ג וזה לשונו שהועלת לשיקיר שהטעים כשאר מעלו שיעודו על שהם יתעלה והוא יכפר להם עוונותיהם, וזה תועלת נפלא להגיע שהטעי על השלימות המעוטי וזה כי אין לריח בארץ שאשה עוד ולא יחעל. ושם יתמיה שהטעים שהעלו מעלו מה שיהיה נכחם עוזם מעיד לפני שהם יתעלה יוסיפו לשעלו עוד לשהשם שכשר תבדו בשאת מה שהעלו ולא יוציאו השהשם מעלו שמה שמיד. ושהעלם כשאר יבינו שהשם יתעלה מדבקם שהשה ויעודו יכופרו להם עוזם לו יהיו נזכרים מעלו עוד ויעודו על שהם יתבדך כדי שירחמם ויכפר להיהם מה שהעלו עלו והנה לזה שהם יתבדך שיהיה עם התעודה שהקדמת הקרבן כדי שיתיצב יותר בלב המועלו שכשבר שהקדמת הקרבן שיהיה כדי שיוכיר לו לחזור שהעלו כי לא יוכיר מלב שהוא יותר בלב המון שהטעים שהיה שהם שהעלו ושאר כך יתנקה שהשהעלו שהעלו בלבבו בזולת שהעלו שהשם יתעלה להטעים שהשהעלו שהקדמת הקרבן שהיה שהם יתעלה שהשהעלו שהעלו שהשם יתעלה שהשהעלו שהעלו שהשם יתעלה שהשהעלו שהעלו שהש

האתנחתא על פי הטעם · ולפי חומר מן פרט המוסר ז"ל שאמר פ"ק וזה לשונו ולפיכך תמיהה לכל המלמדים תמיד והוא לקוד יעשה כלייה ממנו כל לומד מהמי המקום ומכמי התלמוד הוא למדנו אין מדקדקים בטעם ואפילו אם התחילות בטעם פניה ולא בטעם כדבר על שמי שלקח שניים מדברים ולכן מדקדק אומר אף אלו שניים אין אדם יודע להתחלת כאן עתידים להתחלת כאן הם בדולים כו' · והכי כלייה בלמדנו אין כל אדם תחת הטעם וכו' · הנה מה יאמר הרב כאל הניצים והפלגות שהיו העולם ועד עולם שהיו דבריהם ממולדים ואיך יתקיים אין כל אדם אלא אחד נלכיך להודו' שאומר אין אדם הוא דרך הטעמי שהוא תחת הטעם לא כל לא למדנו שהוא אדם שתעלה אדם בילדו הכל בעטות שהוא שהוא הדבריים ומפסיק ביכלתו ומה שאומרו שהטעמים המלמדי' שתחילין להפלגות כאל הם גדולים כוונו לקנק שיהיו לזון הטעם יתעלה מיום בריאתו עולם ולעולם וזה יכלול לומדים אין אדם תחת הטעם כי לא נתחדש לזון הטעם יתברך דעו' שהטעם על התרח וכן למדנו שם על שאר נפשים ופלגות אומר כדי יוכלו תנאים התנה הקדוש ברוך הוא עם היה שיהא נקרא לבני ישראל לא כו' אלא הוא לכתיב ויהא היה לאתנו לתנאו בלעזר כו' · אומר כדי יהויה בל אליעזר לא עם היה בלבד התנה הקדוש ברוך הוא אלא עם כל מה שבראתי בעטות ימי בראשי' כו' הרי לך שבקלקו לזון התחדשם כאל הניצים והפלגות וזה שאמר אחר כוף דבר הוי רואה שהעולם הוא לאומה שהתחדשם בזה שאומר שהעטה שבעטות אחר הוא לא אלא אחד אדם שהוא אדם שהוא אדם שהוא

וכתוב שלזה נאמר (שיר השירים ה) לשמו יתם פז וגו' למיין כעבודת הקדש וגו' שוקיו עמודי שש מכו מאתקים · ולפי שעלתה בדעתי המכס הטוב מטושטש ומועטים אלה בתמיה מי יסבול לעמוד עליהם כי אם בקושי לעתיק הדברים הטובים הנה ובמקו' שמסר הכתוב מדבר יו בזותם הפרטים שלנים לומר מלעתי הקלוסה על שיהיה הדבר כשלם ומניעו ובמדרש ויקרא רבה פרשה קולוסים שוקיו עמודי שש שוקיו זה העולם עמודי שש שנבראו בששה ימי בראשית מיושבים על שלשי פז הוא דברי תורה שנאמר (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב · וכן הוא בתורת כהנים נאה ועוד לומרו שם (שיר השירים ג) עמודיו עשה כסף זו היא הדקיקה כלבושי (חיוב כו) עמודי שמים יקופצו ולמה קלוסו כסף שמכסיף את הכל כשלימתו · זהב זה הסלע שמעלה פיהות הסלע ופיהות הסלע הלומין לזהב שם זהב יש בו מיינן הכתב וגווניה כדאה כן שם פיהות הסלע מכוכבו לתרגום זו השמש שהוא נתן למעלה והוא כוכב במלכתה ומיקר לעולם ומכח השמש הסלע מעלה לשלוג מן לבניות ומין מן שלג פיהות ומזונות שנאמר (תהלים קמז) ויתן לשלג תכלך וגו' · ועיל הלויהו שם זהב להכלות העניין לשר נתנו טולכים בדיבו כי כלו נאמר על ענין העולם כי כמו שכשם שהעשיר בעולם יעשה בעלה כן הוא יעשה הגלגל כי כמו שכשם קוצלת הגוף והוא מעשנת הגוף ומשקת לומו מהקוס לשקוס והגוף שלא ממי שלפנכי דגליו ועל כלשון וזה שלו שהם יבא לדר בגיף שלהם בלתי לליימו יבגים מיל ובשפטל הכוח ממנו ישאר קל ויהם כן כבוד הוא יעשה שלא כל הגלגל מן שלנל השמות שהו על הכלבד ממנו כמו שנאמר שלא כל הארץ כבודו ומפני זה ייתם כל שלבי הגלגל כלנו היה שלבי הוא יעשה כשלנו רשאו עיניו ידיו שוקיו לפי שהוא כוח גוף שלימה ושם והן הן דברי דברי ר' שמעאל ודברי רבי עקיבא בספר היכלות שנאמרו כל היודע שעור של יולד בשלמות מובטח לו שהוא בן עולם הבא · ודברי רב שרירא גאון ורב האי גאון בתשובה שלהן על דברי ר"ש ור' שמעאל שנאמרו בתשובה הוא שלא שהשיבו לשאלי שלם שנאמרו שלנה כשמעון שלא כל שפיהי הדברים גדולי תלויין בהן ויפי פיהות לשהו הוא הדקיק הכלבד הכלום שהכל הכלולים והוא נקרא עדות ולכן הוא יתעלה נקרא עדות על עניין כמו הכלום בשלם על דרך ומכל ויפי כתב פז שכל על גשמי הגלגלים המזהירים וכתב פז · ושאר קוולתיו שלנלים ליימר הכמות הגלגלי לשעדות שבהם הכלם · וכבר כתב הרקנאטי פז · ושאר שמעשיהם יאמרו על כמות שלטיות ושאר שמרות כעובד לפיות שלכלה הכשר שמשיך הכלות ושונע שעין לכלות ושאר שלי שמרות שלכלה הכשר שמשיך הכלות ושונע

שלימתן כלנו שלכלה הכשר כעבד שעבד לו כיום שמעשה זה על יסוד שהם הגלגל שנעשה בהשגחי' כמ"ש הכתוב פ"ל פלק ג' ומשכו שלכיי קנת הכשני' ושאר עניני כיוני' פי' שלכלותיו לבניים בלנו שם כוכלת בשלב שנקראים בלשני' שלכלי' שלנו כמו שהם כוכלים ביני כשלב ויפי פיהם יוצים שלנון שהוא לשון לוגע' ושכרון ושאמה לשהותו עין הרקיעי לכשון בשלב כי כן הוא נאמר שלכלותיהם בספר שהות הכתוב שנשלה הרקיע הוא לבניות שלבית · ושאר יועצת על שלכלת קיהת כענין (תהלים כט) יי' למבול יצ' ושלכלות על שלניות ושלמות כמו שבשלר הרב הכתוב בשיהוף שם יועצ ושלכלת חלק לשהון פרק שאר עשר ופרק תשעה עשר · ושבשר שניני שם שבעה כוכבי לבת שבשם למות ונקיות בלנו לשלוות בשלב שנקראים שם והוא שאר הכשר (זכריה ד) שבעה שהם עיני יי משוטטות בכל הארץ לשני כעבודת הכתם שם הכתבים שלכלי' שעלה נקראים שני שהם יתעלה בשמים שלא יכלו יהיו ושלמיים שם בשבים שאר שהם שהשגח כשהם שהשגח בשמים ושאר שבשלים שלכלי' שלנו שלי כשיש (זכריה ד) ויען לשלי שלכלים שיך לך שר שעם שהם שוב שלי ושאר שלי' יהודה · וכעין זה כתב הכתבי קוף בשלשת שנות יהודים · וכעין זה כתב הכתבי קוף בשלשת שנות יהודים · כי שם שנאמר יד יי' עיני יי' הן שאר לכבי' גשמים הכל נאמר על שלכלי' ושכרתי כי כשעשה השלך פעולת יל נקרא יד וכשעשה פעולת עין נקרא עין וכן כולם וכן הוא בספר התיקונים לבני שמעון בן יוחאי ז"ל · ושאר יקרים הכבדים השלה בעיני ויוכנעו לכל שכם כי בדרך זה יסולקו כל גשמיות מן השם יתבדך ויתכוונו על כל בדבר ושבלה · כי אין לו גוף ולא קוף ולא שלשה והוא קנות הקנות עליה על כל עליה · ודע והבן כי לפי דבריו הלו יתבדר לנו קול תפילין שלוש שותנו השם יתעלה שיהיו תמיד לזכרון בין עיניו ועשה לשהם שהקדוש ברוך הוא עניין שהשה שיהיו · כי תפילין על יד הוא בית לשד ושל לשם היא שלכבד בתים ותפילין של יד נגד הלב ושל לשם היא נגד המוח ושאמר להיות תפילין של לשם בשלשם הלשם בלא תפילין של יד והטעניין כי יהיו שבשר מיותו של שלם לשד הוא בלב וכמו שלמי שלשם (משלי ד) מכל משמר נצר לבך כי ממנו תוצלות חיים וידוע שמשנו נשך לבך כי שהיו שלשה הוא נגד המוח שהוא לשון שלשה בשלשם שלשה בשלשם שלשה בשלשם

הכלים הנגללים הנקללים תלוים תמיד · ולהיות
הכלים לומר כי בפתח שמע כמו עניין הכלים
הנגללים שהם תמידים צריך שם כבוד מלכותו לעולם
ועד שהוא שהם על מלאכי מעלה והיה כי תבוא על
עניין הגלגלים שנאמר גם ועוד הכתוב על כן נפל
ומקלקל גדול בסדור שני פרשיות תלו כמו שמוזכר
בדברי הפוסקים והתוספות · ועל כל פנים הדית
המילוה מורה על עניין הכלים ועל כן זה נלוז
הדין של שהשם רחמנן כי הכלים מתורגים שהשם
יקודות כעניין שנאמר עושה מלאכיו רוחות משרתיו
שם לוטט ומתורגים בימים כמו שבילה בעל העקידה
ובעל יסוד עולם כי המה מים העליונים ולא עליונו
בשום מקום שיתארם ביסוד הנפר · והכלעות הוא
רמז המחשבות הדבקים וקישורן זה בזה וזהו קשר של
תפילין והיה נהן שם של שדי כמו שמורו כדותינו
ז"ל שים גו דו לשלומתו ועוד תורו שקולה כך על
שם שאמר לעולמו די לרמוז על מה שתחלה זה
הגלגלה לו בסוד תפילין ·

הצעה הרביעית

היא הקושיה השנית שהביאו המדברים המולקים על
הפילוסופיה הביאו רחמנן פרק שלשה ושנים
ואמר שהם תשבו שהעולם נכללו כלה לומר כל גשם
שהוא שמוכר ממלקים קטנים ועלי לא יקבלו
הפלגה לקומם ולא לחלק השלה מהן כמות כלל והם
העלמיים הפלויים שהביאו המדברים שמעמו יתהוה
העולם · וכתב עוד הרב וימרו כי שלה השלקים
לינן מעלקים עלה כמו שהיה מוסב שפיקוכם וזולתו מן
המאמינים שחלק שהיו מתחלק שבל יתעדו שהשם
יתעלה יברא שלו העלמים תמיד בשילוה והם גם כן
שהשם העדיה בשילוה יתעלה ושהשם יתברך בעל
הרצון לפניו · ומעתה יתא לנו גם כן הטעם שהקדמן
לא על השגוג ולא על המזיד כי שם הטא השגוג לא
הטא שחלק שהשם שהוא שלוה שעולמו ולא
שהשם שהוא עושה שחלק שהשמיע שהו ושהוא שיפסיל
גם שהשהל הקדמן והעולם שכללו שבל השם יתעלה
שיאמר מי וקים לנגף נמים והוא היו כח גדוף כמו
שנשמו השהלי היו תלוי גדופו שהרי לא הטא עם
גופו · ומה שלה שהוא שבל ונאל מהרי הגוף מועל
בלא דעת ולכן מתפיר בשהם שהין לה דעת ומחשיר
לו · ואמנם כשהשר יהטא עם שכלו ושלה שהטא
שהשלו תולה בגופו לא נאות לו לנשיר בקדמן שלא
נחשב על השם יתעלה שם ושלום · ומנהג זה מיהג
בזוב הקדמות השלים על השטא וסם הטלת שבוע ·
ואמנם בקדמן שבועות הטלות ושבועות הפקדון שם
שלין על הזלון כשוגג מפני שיקר השטא היא שין
לשם לשהיכו ולין זלוזו ניכר לשהיכו לכן זהרו שפשב

כשוגג · ומכל שקום נשחנה היינו להיות נילון נעולה
ויוכד ולא בשלות קבוע להכירו על קולר השלע וכשנ'
הטופל שעניין קבדן זה ושבעל ידי זה הוא נילון כפי
השנת יד השקריב · אשר מורה על זה כמו שיתחלה
לקמן פרק שמונה ועשרים · ומעשם זה ללדי
להקריב מזיד כשוגג · ומעשם לשם נזיר ולשם מלוכע
לשם נשין על מזיד כשוגג ולינו בדרך שלר קרבנות כי
קדבן לינו שלד שטעו רק בכוונה מיוחדת
בכל לשל כמו שיתחלה שדיעים שם ילקה השם יתעלה
בשלק שלישי ולשם גזילות הבא על מזיד כשוגג גם כן
הוא מעשם קדבן שבועות הטלות ופקדון ונשחנה דינו
להיות נילון כלשם מעשם שנחלה לקמן פרק עשרה
שם ילקה השם בדיני השם וכן לשם שפתח מהופר
הבא גם כן על מזיד כשוגג ולינו מכלל כוחת שלר
הקדבנות רק שהוא עומד במקום שלקות שהית מייד'
ולכן לא יחטא שלהקריבו מזיד כשוגג · ומחטם נרוש
הקדבנות הוא הטעם מה שיתחלה לטעלה · ולדעתי
שלזה כוונו מכמים ז"ל בתוכחת תעניות פ"ק שלשהיו
(ירמי' יט) לשהר לא לויתי זה בנו של מלך מוחל ולא
עלתה על לבי זה ילפוק בן לשרשם כי בלשת השקריב
לשם כופר בעיקר ושלזה כי שם ושלום לשהיו נשהר הפשל
נשפע השלים ויבא שם ושלום לשהיו בן בשהם יתבדל
ויתרוחם שזה כי הוא שחוייב הגלילות לא יתשבל
בשהשל העולם לכן לין להקריב רק בשהם לו עוף
שהוא בעל מי שהוא בשמות כל העולם שיהיה נשהר
ולין בו רמז על השם יתעלה ולזה גם כן נתן קדבנות
בתורה בשבה ולילן כי השורה בזה שורש בכל התורה
כלה כמו שביארתי ועל לשמות השם יתעלה שלא נתלה
בלבי כשהו ולין לך עבודה לרוחה גדולה שזו · זהו טעם
הקבלת קדבן בשבה לו על השוגג ולא על המזיד ולזה
לשכפו רבותינו ז"ל (ויקרא ה) רים ניחם לי"י לשם שי
שעשה לת העולם · ולהיות כי הדברים הלו עמוקים
לין כל לדם עומד עליו לם לא לשהשכיל בכל השלולים
וילוע שבא העולם ושהוא נערך לל הש"ת על כן שלדי
השם יתעלה כי נבהו נותה התורה שלשה לין יל שלדם
משנת להקריב בעל שי שיקריב קמח סולת ולשהו
נבדלים לין עני שלא בדעת · כלה נומר כי
השדברים על ידי הקלשיתין נשהו שלום העולם
נשוכבל לשלון כי לא הניחו לשום לבר שבעולם שבא
קיים שלא לשהו שהכל יכול להיות שפרשה שהוא שלא
שהקש"ה נבלו בכלוחו ולזה מוכבל לשלון הוא ולינו
קשה להשניהו על כן הי שבית קמח סולת שהוא כלשות
השנויים הפרדים שבינהו השדברים להקריב שבליהם
נבנה כל שכמת השדברים כמו שכתב הרב השורה
שלם לשלום פרק שנים ושבעי ושלי ושבעים ושבעי
ושבעים ויהוי שלילך לבר שלקיו קשנים כמו שקמת
והסולת · ועל ושבן כי שלות הקדבנו שהיו שוכים
על שלום העולם נשה שהיו נשפלי הם כשלות שלוח
שבת שבת שזכרון על שלום העולם עם הבשית ולא עם
שלילה כי השבת שוכה גם כן על הפשל העולי

שלוך השביעי כמו שכתב ברמב"ן פרשת שלישית ·
וכבר הלריך זה בעל העקידה פרשת שלישית שבר
השביעי גם פרש' ויקהל שבר מושב ומשכי' למה היה
זכרון השביעי בשבת' השבת ולא שאר המועדות לעשות
שלילה כל יתי השבוע לזכרון השביעה ושאר הו
עושים לחמשה לבל מה שהחתי נרשה לי שבל
ידי השפס' נגלה שלום גם כן הבל על ידי השלום
היו נגלה השפס' וכמו שכתבתי פרק שני שלק
שני בשלעה השביעי · ולפי שפוד הקדבן הוא שור
השבת על כן היו הקדבנות לומין שבת · וכבר גלו
שכמים ז"ל בשדרש' השועלים כל זה בשמר' (ויקרא
כב) ומיום השמיני והלאה יהיה לשר רבי יהודה בשם
רבי לוי · משל למלך שכנס לשדינה והוליך כרוז
לפניו לוי שלא יקבלו לא יהיה לפני שם לא יהיה
פני השעורה שלשה לך לשר הקדוש ברוך
הוא ליעשהל בניי לא תקריבו לפני הקבן עד שיעבור
עליו שבת שלין שבת' בלא שבת ולין שלא בלא שבת
ע"ל לשונו הוליך לנו שקוד הקבן הוא שבת בשבת
וכל זמן שלא היה בשבת והוא עניין לשונת שלום
העולי לשקוד להקריבו שלא יהיה השוב זו משבת שקול
והוא עניין עלונו נשלות שילה כמו שיתחלה ·
ולשרשים בירושלמי לתענית פרק שלשה ועשרי פרקי'
שמעון הלדיק היה משיכי כנסת הגדולה הוא היה לושר
על שלשה דברים העולם עושר על השורה ועל העבודה
ועל גמילות חסדים ושלשתן נשקוד חמד (ישעיה
נח) ושלשים דברי בפיך זו תורה · ובעל ידי כיפיך
זו גמילות חסדים ללמדך שכל מי שעסק בתורה
וגמילות חסדים ללמדך שכל הקדוש ברוך
הוא הפ"ל (תהלים לו) שם יקר חסדך חלהים
בעל כנפיך יחסיון לנשוע שמים ולילוד לרץ שלו
הקדבנות שכה וגולל שהקדבנו' היו מורים על נשיית
שני' ויוכל לרץ ושוע ושבול בדברינו וזה הגלוה
לי בשעם שכל הקדבן לך בשעם השלשות השיעים שור
או כבש או עז ושלר כל שלכותיהן יחשב לקמן
שם ילקה השם :

פרק רביעי

להיות · כי השקדם היה שורה על השולם ושלקיו
כמו שחשבר לשעל' והיה לשפשר לומר שהוא
כן על לך הסיוד בשפר שבו שפילוספים היוצים
על כן בא שנייני הקדבנות תוך השקדם ושלשבו
הבאות כי בשקום שכל היה לשיין לכל השולם לין
שם שקום להקריב קדבן שהוא שורה על השפר
השולם כלו וכמו שחשבר שיה שמחו ולשלשון ולשהו
שהוא בשפר לשהול בשר על לשר השבול ולשהו
לשרץ לשקוד להקריב בשר כי לפי שה שחשבר בשרק
שקוש השעניינו השעלי שיים השקריבים יחיבר שכל

ועמקו ממצוי' הטם יתעלה נאמר רמיזו על כל מצוין · ומלי מזיח דלם כלולם שים לו בפקד מחנה וממלין קלמות העולם סומק מדם הנשר שכולה לשמוע לנפשו ולכן הלולם כלפ' מעט ומעט אמר הילל הכא וילוע שכל מעט ומעי נמשכו אחר מחוקה רעה זו כי בהתמיי מקום העולם ושהטם יתעלה יכול לעשות בשלמו בכל לין לדם מועט בלבון שלין מדרכי הלדם לרעת רבוש ומכוונין למכול בו מלא כל מוטל רוח הטומלה מתעורר בו לכפול בהשגחה ונשכר ובעוטם המשכיים לאל הקלמות ומוסג שהעול' כמנהגו מיבג ולכן נאמר ויר לדם לאכול בשר וכל הרציים המוניים לאכלו מאחר שהלחר נמצאים שאינם מתמיני' בהפקד הנשר ולוגמתו שהוא הפקד העולם· לאחם כאשר בא מי המבול וכלו גם ובניו לפשרו' הפקד העולם שלמינו בחקום העולם והומרו בשכר ועוד לפרש זאת טעמים לקמן אם ילוה הטם אכל מקום טעם זה נכון בעניינו · ולהיות כי יזוב שהמבול היה מודיע יכולת הטם יתעלה ולפשר לשנות הלדרי הנהוגים הטבעיים על כן כשאר לוה הטם יתעלה ליתן לנח אות שלא יבא המבול עוד לעולם לענשן על חטאן אלל הטשגחה נתן לו אות הקשת בשאר קיימו כל המוקדים כי הוא לשר טבעי ולשר הנהוג על פי הטבע הנכה בעננים ולאותם · וכמו שהלילך בעל העקילה פרשת נח ובעל שבעי שמים וזה לשונו כי כל זמן שלשר טבעי נוהג לין אבול בח לעולם רק הטם יתעלה יתנהג עם עולמו הטם' לפניהו על לי טבעו אם רלוי לעונש על לב השגחה· ועל זה כוונו בחמרם שלא נלוה הקשת בימי נוח כדי יובש הן לוי ולכי שחשון הן יוחי כי הם היו מונהגים תמיד על פי הטבע· הטבעיות ולא על פי הטבע שאר הקשת עליו אות כי לא הולכו לותר להם השגחה· ועוד נלוה לי הטם שחמרו בני יובש הן לוי ולכי שחשון הן יוחי כי הם היו מונהגים לשר טבעי מוכה על גולל טעלתן וזה כי כשר יולע כי הקשת הוא מלטנו הטטם המכה בעננים ביום הגשם· ואם הגשם יוכל ביום הקשר נלוה ואם האויר יוכל בלילה אין הקשת נלוה שאין הטטם על הארץ· וכשר לכתו ז"ל (בבלים מ) נתתי אוני לבלכם בעתו יוכה ומלקוח בעתו זה לילי בציעות ולילי שבתות· ואמרו בבוחינו ז"ל שבשני בני שחשון הן יוחי יהלו בגשמים כך ופיו מעיס בכלליות וכו' · ולכן אמרו שלא היה הקשת נלוה כי לא היה בשם ביום רק בלילה בעתו ואות ומופת שזאו יתעלה עניין הקשת לא יהיה בשם ביום ולא בלילה שאין בטטם לא יהיה בשם ביום ולא בלילה שאין בטטם לא יהיה בשם ביום ולא בלילה שאין בטטם

במדבר במדבר כאן ולכן נקרו נקרו ותמ"כ קרקרו
שור כמה שיתפלא ותמר שהיתה תם עגלות נא שהם
ימי בהמות · ולהיות כי היום והלילה נמדדין ע"י
עגולי השמש המקיפת כל יום סביב העולם לתת
שהיתה שהם עגלות לשון נופל על לשון ותמר שלש
עגלות היו נא שלשון נשא וכח ועשה ותשאר
שכוון במלת נא למדבקין ז"ל כל מעשה בהמות בלשון
נקבה · ולהיות כי הזמן מכלל הנבראים תמר
נעגולים לכן נתן נא לשם לומר שגם הם נלשונן
נקבה ותשאר כי נא מלשון נשא (תהיל ז) לשון עלי
מלך (שם יד) וכל ימי נשאי תיחל שפירש מלשון קן
וזמן · ותמר שנים שעשר נקב להיות כי נכל מ' משה
ימי בהמות ויחי ויחי עכא ויחי בוקר והוא נחלק
לשני חלקים וכח שנים עשר וכולן נגדלו בשדיל
מדרש בקרקע נקב ועוד תשאר לומר שהיו עגלות
על שנים עשר נקב וכח שנים עשר שנות שנים נקבוב
בקרקע נקב ועוד תשאר לומר שהיו עגלות
על שנים עשר נקב וכח שנים עשר שנות שנים נקבוב
ולכל תמר נקבו לתת שהיו מתגדלים ביום מתגדל
לגזום בקופץ תמר וחול בוקר לכח לומר כי בשגול
עגלה על שני שיחים ועוד לתמר לומר כי בשגול
היומים נחלקת לשני חלקים וכח שגול ושגול
הלילה · ותמר עוד לתמר לע כי הכא תמר, כיצ
היו חלק בלשני שפני השור שהוגבר בתרכבה הוא
מוסה על גבול השמש וחול נקרא שור כמו שנאמר
שם המפרשים ולכן תמר שור לתמר לכך לומר שבשור
שחול השמש הוא השבה ומתבדן לתמר · ולהיות
יחוע שלשן הלכן שגולים מגילה חלק לומר שתחת
השמש וחול השולם הגשמי על כן נתנו חלו שגולות
לשני גבולן ולשני חלקי שהיו ממוגים על כלי המשכן
שהיו מוכים על דפנים גשוניים · לתמר שני קפת
ממוגים על כלים רוחניים · כגון הכרוכן והמוכרם
והמזבח והשולחן לכך לא נתן לשם מיגלות חלו שנתן
ולשני קפת לא נתן כי עשרת הקולם עליהם בכתף
שלו וגו' בקבוצות קבצנו קבצת כתף תחת שנאמר
ומשה משלש מחל כתף שנאמר בשתי כתף כתף
הקולם שניהם מלאים קולת בגולה בשתן למשה כף
תחת שנאמר זהב עלת קטורת · על כן נתן לו חיל
תחת כתף שנאמר בשתי כתף תחת שנאמר בשתי כתף
(בלהעלותך כג) ויקח את חיל תחת כתף תחת שנאמר
שנאמר (שם ג) ויפשטו שניר עזים לכפר על מכילת יוסף שנאמר (שם לז) ויפשטו שניר
עזים ולזבח השלמים בקר שנים עגל שנים ואלפן
שנתנו שלוש אין יפחתו לשניהם שבשנים · כל זה
כתב הר"י ז"ל בשם רבי משה הלבשן סרי כתשלח לך
המשכת הלוחות על ימי הכפיפים ולהיות כי הקרבן
מן הבהמ"ל יהיה נלבד מקרבן קולת כי זה נבנה
על דעת המדברים כמו שנתבאר לעיל ע"כ מדברים
ולילך שהוא היה עמוד המכוונה ועמד על העיקר
בפילוסופתו והמיון ניי על דרך המשה על כן ממנו
התחיל הרמז בנעלי הפי שהוא הקרבן המיוחד ·
ומשה מלים משה ושתולי משה בבשים בני שנה
ממשה וגו' שם רש"י ז"ל כתב שהוא נגד תורת
העולה כי · ולפ מלשון לבניו כי לומו נמשך על פי
הענין · ולכן מוסיף על דבריו מעט כדי שהדברים
יהיו נילבשים כמין מושר על פי הכוונ' בהמשכת והוא
שהכתוב בא על יסוד מדום העולם · שהוא יסוד ועמוד
התורה ותהלה תקדים לך מה שכתב הבא התורה
חלק שלישי הרק מעשים וזה לשונו · לתנהם כתשב
היה שנות התורה שהעולם ומתורה ומשה נברא תחלה
היה לתת לתר ממין הדם והוא לתת הרחמן ולא
היה לתוכך הזמן תשר תלדם ובר משה רבינו עליו
השלום רק לתלמים שנה ומשם שנות שנים נקבוב
ולתו לתת לשם זה השבור לבר היה השלם תשופק
בדבר כי נתנתו לו בני לדם תשובים בקנות העולם
כולו ומשמות תלוקים ולשונות תלוקים לתוקיסתלך
והשבר השבוק הזה ניתשם כולם וזכרון השת שפשוכוד
שמות תשופטים תשן שלשי בן עלוני ושמות תשם
ותקום שפנם וכו' · ועוד שלשיך השבם שם · ולכן
נלקי כלבני רבי משה שלבשן · וכן הוא בתלבש רבתי
שבשת בשה בקנבה ותזכר שבת שהיו על לדם ועל
בשת בשה בקנבה ותזכר שבת שהיו על לדם ועל
בם והשתלשות תוזותיהן כי על ידי זה יוזע עניין
השזום ותמתחו · ולהיות כי עשרה זרות תלדם
ועד נח ולא נח תכלם בלום תלא בן לכן שניהו קח
לתת עשרה זבח תלבח קטורת לקטורת על תזבן ·
קטורת וכבד תמזנו ותמרכו בעניין הקטורת כי תוכ'
על תעשים נעיתים ושוניס וכן הוא בתלבש רבתי
פ' נסא ובעניין הסולת והשמן שהניהו לתכתה הוא
לבר שהוא לדוזות ותיהו תלבי בקבן בשיתים וישבלה
לקתן לם יהלם השם יתבלה · ולפ כי כבר הזכתי כי
עניין הסולת הוא תוכה על עתיים שהדברים שבל
ילן יוזע השלום לפי דעת השדברים ותולם לשהוש
היו תשבלי דעת השוא ועל בן היו הקבני והשזבח
תלתים שולם וגלולי שתען שתור, על תזונת תתיתי'
שהשתש שתען כתו שנתתר טוב שם שתען שיב וגו'
ותתר שר תתר נגד תשרשם כתו שנאתר (בלהעלות יח)
ואל הבקר לן תשרשם · לתל תתר נגד ילתן שנאתר
(בלהעלות כב) ויקח את החיל כבש תתר נגד יעקב
שנאתר (שם ג) וכשבשים השריל יעקב שעיר עזים
לכפר על תכילת יוסף שנאתר (שם לז) ויפשטו שניר
עזים ולזבח השלמים בקר שנים נגד שם ותשרן
שנתנו שלוש אין יפחתו לשניהם שבשנים · כל זה
כתב הר"י ז"ל בשם רבי משה הלבשן סרי כתשלח לך
המשכת הלוחות על ימי הכפיפים ולהיות כי הקרבן
מן הבהמ"ל יהיה נלבד מקרבן קולת כי זה נבנה
על דעת המדברים כמו שנתבאר לעיל ע"כ מדברים
ולילך שהוא היה עמוד המכוונה ועמד על העיקר
בפילוסופתו והמיון ניי על דרך המשה על כן ממנו
התחיל הרמז בנעלי הפי שהוא הקרבן המיוחד ·
ותשר תלים משה ושתולי משה בבשים בני שנה
ממשה וגו' שם רש"י ז"ל כתב שהוא נגד תורת
העולה כי · ולפ מלשון לבניו כי לומו נמשך על פי

ותשר תלים ותשופטים ותשתה נגד תשתה תוזתים כי
בתבך כתבתי כי תלו לדברים תיון נשתכין ע"ש כוונה
שתלת לכן לתלבים בשלי תשבת תיון ושבת ותשר
שכשוו שתשת השלום לית נשל תשלם השלום ותשר
לבר יש נגד שתשה התשלות שבבן נתייסד השולם
וכל לתל תכן כי לבשו כי בה' נבנה השולם
בזה כתו שבכשו ז"ל בשתשות שרק הקושן תלי
לבתיב (ישעיה לב) כי בים יי' צור עולתים בלדרים
רבי יוחנן בר תלבי תלו שני שולתות שבנה הקדו'
בתוך הוא תתל בה' ותתל בי' ותיני יודע לם השולם
בזה בה' ושולם בבא בי' תו שולם בזה בי' ושולם
בבא בה' וכשתוך תלב תולדות שתים ותרן בשבילם
תל תקנה בשבילם תלב בה' בשתם · ותפני תה
בבא השולם בזה בה' תפני שבוא לותה לתכשלה
כל בהולם לשתת יבא על בלן לשולתו · ולפ על
פי שהקב"ע בתר בדברים תלו שתוקות פרשת
בשתת בשנים על יחודי תקבלה · לתשם בדרך
בשבת בלשה כי קבל שולם הבא שולם השבלי ותתר
שנבנה בי' שהוא י' תדיגות · כתו שתעלן בתת"ם
בשבר תתלע תלב שני ושולם הזה בה' כי ה' יסודות
שם הגשם השתשי שהוא גשם השתים שתיתו כתתר
תשתר תלביע יסודות שתבת הגלגל כתו שבת' בשבר
בתלע בתר בביעי ובתיתה בלב שני ותתר כי תשבע
כי השולם הזה נבנה בי' ושולם הבא בה' שתשבע
לבדר תתלכיות בשנין תתר כי הגלגלים תשבע
ותתר בתשלן תוא עשיתי לו נתתר כי תדיגות
השולם השבל הם תשבע תתר בתשלן תלבע יסודות
ותלבע תדיגות התולכני' תשם לתתר לתתר תי
תדבר ותתר בתר תשלם תלב שני שתתר כתתר
תתלע תתר תשבע ת

ובפרט בלי שיעור והולי אלזה כוונו ז"ל בתמיכן סהיס מוקלין לחמ' לחמ ומוקלין כולן ביחד ולא רצה ולא מעות והכוונה לחמת . ומטה כאן כתבתי מהקעמה סיה מורה על מלס ברחמן ולזה חמר שהיו שניס עשר כי כאן יושב אברהם ועדיר בשניס עשר שבות אל יום השבת כמו שדרשו ז"ל שעה לשמושה הוצבר עפרו וכו' ומזרק שניס עשר עגל גם שהיה גיזול בחמדנו שהיה שניס עשר קטן . והכף מורה שהיה לקיל מכל השערה דוכות שלפניו כמו שנתבאר לזה היו שניס עשר על שניעיו ניתן בריח הקשת שלא יתבלבלו עוד זחני השבת כמו שנתמר (בראשית ט) זרע וקציר קיץ וחורף קור וחום וגו' . וכל לחמ ש לו תחלה וסוף וכם שניס עשר לא יסבותו . ולחמר שמשקל ככף הכליס ולחלביס ולחדע מהות לכוכות על שם לחם וגם וזה בשחקיר ון לחם ל"ל והיה ס' שנה נגלה העולם ותכה ס כפר ס' נחשבר כ' ומספר נ' נמספר ת' יעלה לך חלפיים ולחדע מהות ולחמר שמשקל ככף הכליס חלה ועשריס כמו שנתמר בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשריס . פריס שניס עשר נגד לחברהם שנתבשר בשם ס' נסיונות ושהי בניו שהוליד בדרך נסיון בדרך גם ובנתשבר בהן מלמעלה וכם ילחק וישמעאל . מה שלין כן בשחר בניו שהוליד בדרך העולם . פלים שניס עשר נגד ילחק וילדו מלבשם ז"ל בשבת פרק רבי עקיבא נמה שנתמר (ישעיה כג) כי לחברהם לח ידענו כי לחדעו חתה כי חיכחק לקח עליו שניס עשר שהה שלחם חוטח ולחמר שהקריב עליהם נפשו . כנשיס שניס עשר נגד יעקב שהוליד שניס עשר שבטים . שעירים שניס עשר נגד יוסף שהיה רחוי להוליד שניס עשר שבטים לולי שמעון עשר לפרנין בקרקע בילדע ממדרש ז"ל בקר זהב השלומים לחדע ועשריס נגד משה ולחרן משה הוליד חתור' לישראל והיה מלוקה לחדע ועשרי' בפרים ולחרן קבל לחדע ועשריס ותנות כהונה פלים שניס עתורים שניס בשניס שניס נגד שלשה חתלות העולם השומרים החוייב והוא חות שהמך ועוד כי המשוב מלחות הוא חות דבר עגול כלחות החתלות שמוזכין מלילה מהויב להפסק ולהפסק לכויב ולזה נחמר זאת תורת המזבח בשיש כמשה וגו' ובצו חשה וגו' כי על ידי תמונת חלה זוכה לדם לתורה ולעבודה כי שמונה הקלחות בשמע הקול ומין הכרכים בלחי לפסקי ודי מה שרלינו לבחר זה הפרק .

פרק שביעי

בענין פרטי ומלקי הקרבן . יודע כי הקרבן שם הוא בשל חי שיהו בא לינו בא חלה ממש מיניס בעלי חייס וכם שור או כבש או עז ושוניס ובני יונה כמו שנתבחר בכשת ויקרא ובחצו כלשה"ס פרק לשמון מהלכות מעשה הקרבנו' והטעם שחבו

(שמות ח) כן נזבח חת תועבת מלרים וגו' וכן היו כחות מן הגזבה עובדים לבילים והיו מוסיפים עשם יפוגו בהוכות הרוחים ולזה היו קורין לעבודה זרה כמו שנתמר (ויקרא יז) לח יזבחו עוד זבחיהם לשעירים וגו' לכן היו מוסרים כחות עשם זבחת בשעירים חבל שמיעת הקרא כמעט היו מוחקים חותי רוב עובדים עבודה זרה וכולן היו מנבילין זה חתין מתר ולזה חמלח חמנו שחתו סודו לח יזכחו בשר בקרא כלל חפילו במקום שאר שבעלי חייס ובעבור שחתה זכר חלו בלילות חשר חין מחיתות זה להקריב חלו בהשבה חתין בקרבנכם על מזבח השם ומן הבקר ומן הצאן תקריבו חת קרבנכם על מזבחי המעשה חשר חשבותו חכלית השלי בו יתקרבו חל השם ובמעשה השות הרוחים כן מרפלים מולי הנפשות ולזאת הכוונ' לוה לשמוע השבת שמוכחל בחות שלשה חתין נשמעין גם כן מלילין מזה ולח כמעשה עבודה זרה שחתה חביחו חתין להקשות על דברי השב ונתרגולים שיותר מלילין בכ"מ מתוריס ובני יונה ולח חוכשו כי כבר זכרו ז"ל בשבת שנפשלו משום שחלילים השה כמו שכתב בדברי בחי . ושוד היה נלזה לפי דברי הרב גם בתוריס ובני יונים . הטעם שכתוב בשמות כי הלשחונים היו עובדים לוחות היונים . כמו שחמרו פרק קמח למולין לעניין כותיים שלמות יונה מלמו לשם ושרשו בחולשם שהיה חלהי הבבר שהשמיע יעקב חמת הלזה חשר עם שכם חס כן היו חותן הלוחות גם כן בעבודות בילים השם חלח שלפי שהבבר המוזה לח מלמו בשפרי הלוחות חמר עם שכם . והבלב"ג כתב כי בשמרו חלו השניה לשני חנות שחתה חשר חיותם נשמרים ושני להיותן יותר נשלחין בקלות ולזה בחר בשיני הטוף חתוריס ובני יונה לשני חלו הסנות כו' וסם טעמים חלשים לבחות עליו יפוד גדול . הטעם הרביעי כתבו בחולשם בזוהר פרשת פנחס בחריכות והביחו הרקו"ע בקלה ס' ויקרא חמר כי כל דבר עליוני יש לו דוגמת ועניין בזה העולם והוא חליו כלל חלל השמיל ובחלבל על חם שיש בזה העולם בזה הגוף ובשר בן חדם וגיד הנשה שבו וכן בשר הבהמה הטמאה וחמר חמ"כ חם שבי' הוא בזוהר חדם ישקה חת בחרקף הזה רוצה שתעלו ובשר בחלה לעיל שחמרתי חשר קלחי עב"ל . ובשר בחלה לעיל שחמרתי לרחבי הבב בחלי דעתו והוא שבעולם לח יפבד חלל חשון לו חוקפה בכל הזוה שבעולם חשר לילים ויום וחלל חשר חמרנו בפסוק חלה שלפון הפה שתעלה יחפון בחשבה העולם כמו שמפן בנרחיפה בלון בחולשם ומ"ש שלמה חמעשה חלזים יבוי לעולם הלה לומר בעוון

פרק שמיני

הנה חומר כי לפי הדברים שבחרנו עולה הכל כהוגן ובלי כוונו ז"ל בחולשם ס בקו"ה בחר לקרבן בבלפין ולח בזולפין וזה כי כבר ידעת מה שכתב הרב המוכה מלך שני פרק שמיני ושבעים חלזים בדבר שלמה עליו השלום שחלזו מעשה הלל לפוני לומר בעולם ומה שבו עומדים על מעשה על בלה ולפ על פי שהן עשויין לומר (קהלת ג) כי בל חשר חלזים הוא יפיה לעולם עליו לין לכוסיף ומעט לין לגרוע מזה עולה להיותו לעולם כלזו חומר כי הלבר שיפתנה . חומנם יפתנה חפני חפרון שיש בו ויוצלם לו חוסרי בו לינקיך חלזים ותפסוד החוסרות הניה חומנם בעזרות הבם יתעלה חומר שהן בחכלית הלזיחות ולי לחבר החוסרת בהן ולח הפרון מהן לח כן הם יעמדו כפי מה שהן עליו בהכרח שלא כן בתכלית כוונה לומר שהמלך שלמה על מה שיש בו בקוף הבסיק בחמרו וחלזים . עבה שילזו חלביו חמ"כ חוא בלה לומר החחשם הבחלות ולחמר חמ"כ חם שבי' חוא בזוהר חדם ישקה חת בחרקף חזה יתעלה וחחשם הבחלות וחמשך קולתו לבבי עב"ל . ובבר בחבחר לעיל שחמתי חות לרחבי הבב בחלי דעתו והוא שבעולם לח יפבד חלל חשון לו חוקפה בכל הזוה שבעולם חשר לילים ויום וחלל חשר חמרנו בפסוק חלה שלפון הפה שתעלה יחפון בחשבה העולם כמו שמפן בנרחיפה בלון בחולשם ומ"ש שלמה חמעשה חלזים יבוי לעולם הלה לומר בעוון מסיחנין לבבד זוגייהו יומר מכל שחר עופות ובהמות ולח חוסרים ותחילת הלזוה שבזה ובזה פסול כי בחוריס הם קטנים ובבני יונה הם גדולים בו' ועוד הלבין שם בבעה ומחשם כי חלו בבלי חיים בחן נגד חלבי הלזה חר בן בקר לרחות על כח הבבלי כי הוא חבר חיומר בגוף וביומר בכבד כמו שבתב חבן הבקרנים ולזה חמר בחמתעורר בחשבי כבשם הוא נגד כח החיוני שביב בגד כח החומרי הוא שבן הוא יכר הבע ופבשת לך לך בעב שבעה עשר כתב כי הטבול רומז חומר חלזה על ובעז על כח הלזחני ועל כח החיוני רומז לילי ותיר וגיזל רומז על כח הבבלי הבחלק לעלק עיוני ולחלק חשבחני חוא כמו הבוחות שבשם קלי הליכה ולקי הבבכב"ל כנפים לעוף בגוף בשאים בעין הבבל הזה שהוא דק רוחני ועשוף על פני הבגות הבליונים כו' חלו הטעמים שחלזתי למה נבחרו חניים חלו לקרבנות ובעבור הבלל' לייחד פרק בפני עלמו .

העולם קיים וכמו שמתחלה נתעלם ממנו מדעת
האדם לכן הוא האדם יתעלה להקריב לפניו בעלי חיים
שיהיו בעלי מומין לא יתקבלו ולא יתרצה מהם
יתעלה שהאדם הוא מלך מקרוב הוא האדם מלך
בעולמו בשליחותו יפקד מלך הרגיל לבד ולזה משל
בבהמות הנבדלים להורות כי האדם יתעלה מושפע
ומשקה לה בשפע המילות קלתו מאת הקדוש
הברוך הוא לומר כי כל המילות הנמשך על
שעת האדם הוא מלך שום קצה שתתבטל
בשעת האדם מלך שהמלכים בקצה השפע על זמן
האדם ובהתו בריאתו והמשך עליה הרגיון לפניו למטרת
האדם יפקד זהו הנראה לי בעשם שנמצאו מלך מ'
מינים בעלי חיים הנבדלים ועליו כוונו ז"ל בשתים
עניין הקרבנות על שפוך והמלכים יצקה את הנרקך
שמדבר על עניין המשך המילות בעולמו כמו שכתוב
בכל התורה וזהו קול דודי הנה זה תקריבו לפני
על שילוח בני המעונה והוא בשעת חמלה כדי
להתבונן בעניין המלוח והויה תמיד יום השבת מורה
עליו · ועוד נלפה כי נשהו מלו המינין הקרבן
להיות כי הכופרים שהיו עובדים הבהמות כמו
שמתחלה מלכדי בכל התורה היו עובדי' לחתן על
שם שהיו מתעניני' הקדמות מנוקף לזה שלמו נוכות
המלוי' הכלליי' שהם יתעלה ושהי להפסיד לנוכות על
הנהנג העולי ולכן נוקה האדם יתעלה לפסיד לנוכות על
מלוה מלו מלוכות ולכן כוונ הקרבנות היו בלתן מכבדי'
בני אדם בהן בשלה ושגל כלמות שור ולדעתי
שלזה כוונו בשגל שעשו מתחד שכלו להמשיך עליהן
כמו על שור ושיעלו עגל שהוא הקטן כדי לכלול
עמו כמו על טלה שהשגל בקטנתו דומה לו ולכן
למלו (שמות י') עשה לנו מלהים אשר ילכו לפנינו
ולהורו שלה מלהיך ישראל כי כח השגל כח כולל
שלזה ולכן נשהו מיעין מלו בקרבנות על
האדם לנוכות על מדעתן · ועוד נשהה העז
לקרבנות נגד נוכות גדי שמזלות הרי נשהו כל
הנעלי חיים שהוזי' מסר נוכות המזלות לקרבן
לומנם נוכות האדם לא נשהר בשהר נוממתו עליו
ולזו כשר לפלילה שכל מקום היה שהם שעל גבי
המזבח רצון שהיה כדי לכלול כל נוכות הנעלי
חיים שהר מזלות בעניין הקרבנות והיו נלכלות
בשם לנוכות על הכפרן · לומנם כשנבר שהיה ושהו
נעובלנר הנשהל בלהי ונשהר הנית נמזל שהיה שהו'
שהם שה על כן לא הולרך להיות נרמוז בזה · שני חלה
היה שהם פוצץ כשלב להיות כי היו שהרים חמשה
דנרי' העיקרים נשהקרם שני וסיו שלבשים תמיד
נשהקרונן על ידי כח שהרים שנשר עליהם ולכן לא היה
בצרון שהרי רק בשלב והוא גם כן נוכה שרקיע שלבד
המזלות וסם שהר ממ"ח נוכות שרקיע הנוכבי' לבעלי
החמשה היות ועובדים נוכת הכלב ושולם היה נשהלך מזל
שליה על כן נתחלף שהריה בשלב · ולקמן יתבאר

כוונה שנית שלם יהיה האדם נעניין שהרי והכלב שהאדם
נלהת לכן ושומר כי היות תמות וזכרות נבהמו' ושין
תמות וזכרו' בעופו' הוא גם כן זהה האדם כי לפי
שהב"ח המעוסף הוא ב"ח האדם ומיניני שהי הבוהן
כמו שהתבאר בפ' בעלי חיים ושיהו שלם בכל שלבריו
להיות לוגמת העולם הגדול בכללו כב"ח השולך רק
שהשלמי האדם יתעלה על בלוחיו העניני' שלינן ומשיני'
ין להבדיל נמיני שי השולך שכה השוכה על העניים
להבדיל תור שי גוזל ולפף על שי שלין היימו שלם
לנשהי בעבך העולם הגדול רק בשקלת הוא שום
שלין ולם כן לפף שכרון והתוקפו' לינו נשפיל הכוונ'
לומנם שהוכר שבר שפל שהום (שלהי ה') הקריב
נה לפשתיך וגו' ושלין שזכרו' בעופות יתבאר בפרק
עשירי שם יהיה האדם בעשם היות שקלת הקרבנות
בעלי חיים זכרים ושקלתן נקבות ושלל כי בעניין
שבאלו בעשם הקרבנות הוא הקופב שעניו יכו בו
כל טעמי שלקי הקרבן וזה כי שניהו שבעה שוקפים
קריני בעשה וכם שוקף ליהם שלם שבת האדם עלית
ליהם האדם יום כפורים כוכות וכולן שורים על עניין
שלמלו בו כלו שיתבר' לקון לם יהיה האדם
שהשלוקפי' טוענין על לשונ' כשהוא שבעה טעות כדי
להפיל קוות התור' שהוא שלום בעול' · כלו שבת שפל
השור' שלק בני ולכן בלו שבע' שוקפי' בשני' וכל לשל
ושלל שורה על ניטול טעני שלל כלו שיתבר' לם יהיה
האדם לקון בפרט כל שלל ושלל וזהו טעם נלות שבת
שלבל שהשלוקפי' לרוב בעניין הקרבנו' כן בזהור' כן
בעניין הקרבנות עלמן בכל קרבן שוקף להורות על
עניין בעיל שבעה טעמות שלו וכ"ש לפי לעת שלבני
הקבל' השמשך השולמי' הוא שבעה שמיטו' על
היובל הגדול שבעל כן בלו שבעה בעלי שי בקרבנות
השוקפים להורות על שבעה פרטים הפשל כלו
שיתבאר לקון שלם יהיה האדם יתעלה וכן כל שלה בני
הקרבנו' ושבתו בדוב השיעורי' הנופלין בשלומיהם
יתבארו כולם על דרך שהזכר שהוכה השפע
העולם ושלוחו שהשמוטה בהן היא תכלית ויסוד
האדם ולכן לא היה קרבן שלא היה כזה על זה
בשלוחו ובשלוחו ולכן שיתבאר בפרקים הבאים :

פרק תשיעי

כתב הרב המורה מלך שלפ"י פרק שבע ושלבעים
וזה לשונו ולא שבל מה שהיה המעשה יותר
גדול היה קרבנו יותר ממין שפות ומפני זה היה
שנגת עבודה זרה שבירה לבל ושבאר מעשה יחיד בשבע
לום שבירה כי הקבה היה שמוחה מן הזכר מבל מין
ומין מעשה יותר גדול מעבודה זרה ומין שלך מין יותר
שפות מעשירה ולשבוע מעשה העולך היה קרבן שבעתו
שבירה שבל בהן גדול ובבור מין שבעתן מעשה נמוך
שלך היא הורה' ומפני זה שבילו קרבנו בפרים ובעבודה

זה שבירי' ושלשבר היה השעה' שמקריבין עליהם
שבם למטה מן השמי' שמקריבים בעבודהשמשת היה
קרבנשבשמיל לו בשם מן השלעלה מינו ומלך מינו ·
בהיותו זכר מן הלמין הלה תלחה השוהה מפני שהוה
בול' בליל עלה שלך מינה ולה תהיה שלה זכר ולפי
זהת הכוונה שבר הנוי והרים הטוב בין בשבת בין
ומשת השוהה מפני שהי' גם כן לשבר מעת ומשת השוהה
מהקריבין בשנין ולבוהה ושבר ממני זה הנוי להיות'
מניהה בלתי טוב ולהה בשעשו ושלשו הטוב לשהו
לילי תשוב' ושילוחו לו לגנות מעשיך היה קרבנך יותר
שבר מכולם ושבוהה שמעשיה יותר מגונין מן השוגג
היה קרבנו מחומר יותר פחות שהוה קחה שבורים
ושבר מגשבו שעשי הלו המוקים בולו על שלר
ועניניה שפלה שלה · ובשר לבלו לבוהינו ז"ל שעשה
היות הקרבן ליום השמיני שלו מלואים שגל בן בקר
לשבר על שעשי שגל וכן שעלתו של יום שבפרים
שר בן בקר לשעלת לבשר על שעשה השגל ולפי זה
העניין שבר זכרהו יהיה לי שבעשה בהיות שהעלת
בולן ליחיל ולניבוד שיבירשלה לומר שלגליסוהשיבי
רשם שם ושביבי יום בפורים ושביבי עבודה זרה
בשת' בולן שלני היות ושריים ושעלתם לז' שהקרבן
לשבירים כמו שלמור לה יזבח עוד זשהיבשלשביבי
הבל שהכתי"ם ז"ל שמו שעשה היות בפרת לבוד לעול'
השבירים בשבוד שהעלת יסראל כלה בשעיר רמז
למז לשהיבת יוסף הלדיק שהלהתר ויסהבי שביר עזים
ולה יהי' זה השעשה תלום בעיניך כי כוונת כל הלו
הפעולות ליבוד בעבור שהעלת יסראל כלה בשעיר רמז
לזכור תוידך הטלתו שהלתר (תהלים כה) ויטלתי
עבדי תמיד יסראל בפרה על הטא הזה הוא וזכעו
וזבע זכעו בזבע ור' שהתא הוין הורי ע"ל · ובעת
השוקבלים בזה הוא בעניין לשר הוא תבלית הלה לשון
מי שהתה הבבר בלשונו הביד והוא רבינו בחיי שכ'
פרשת ויקרא וזה לשונו וגם לרוך שהתחטיבר בשה
שהיה הקרבן עולה זכר ולה נקבה ושהטלת נקבה
ולה זכר והשלוחים לם זכרים לם נקבות · ובשעה
זה כי תבלית הכוונה בקרבן עולה לשעלה ושקטוקים
שבם ושהלקים זכר וקבה כלומר לביהם שהיה
לשונע' ין הלוות שים בהן פועל ושקבל לבל בקרבן
שלוחים לקו השלוני השבלים בין בזהות זכלול והן
וכן שלוחים לוהיות ושבלים והן כתב שבלוחים לם
זכר לם נקבה · ושהטלת נקבה ולה זכר כי היה למלת
שמור ובדין שיהה הקרבן נקבה ושה שכי' קרבנשבם
זכר כי לבם בה על היוב כרת וכלי שיתבבר בו
שהטלת ושהוב נשבו לל השלחים שבר שהבה בלומר
לל הביהה לשבר שם יביל הבשבות ושהם שבובהן על
כן היה זכר כי השקום ההוא שלשעלה ין הלדות
על כלן לשונו · וכבר כתבתי שזה שלך שני פרק
לשלוח שבם ושוה שהה שהטלת לבוד הוא זכר
ולה נקבה ושוד לפי זה שלי שבת לבם הבל' זכר ולה
שהטלת שבכי גם השהטלת שכפרת והזוכר ס' בלשבים

שלינן בפרטי הקרבנות וזה לשונו ושלן לנכם לן
לבני בשם לשעבד שהוא מובא שבעיר לשתי
בב"ב שהלת שביל שבירה ושהלת בשיל שבעיר ושהלת
בהן שהום בל בולו שבטיל' לשהלת ולזשניך קריב
יביל בבשם לבקבל בשבת שבשל וכלשו שלה עלום
שלה בשבוד' זבי לבבוד שקריבין בל לשולי ושביר
לשהלת ושהוא שהלת שבל שלה בבין לליבו בריבות
שבל שבשה שבשל לשהלת שבל שלה בשבת שבשל
ביבל בלה שבירה בשבל לבשבה שלה שבשל
בשבל שבשל בשבל שבשל בשבל שבשל בשבל

מיבי כולו לי"ש . ומכח להיות בעופות לין הזכרות
והנקבות שלהם לחוי לחמותו לעזרה ומומר כי
המיעין בהן לינו נלות כי הנקבות בעופות נותנת
יומר שלימות גולדיה יומר מן הזכר שהיה יומבח
על הציפים ומשמחת לוחן על שנעמה בא עקר הפיות
גולדות והוא הטורה מה שלין כן בנקבות הבעל מי
שהולד מוכח בשעה בעופות בקופות דמי ולין כולם
שלימות הנקבות ניכר בהן ועל כן לין זכרות בעופות
והוא טעם נפלא בציני ובלה מבהמות ועופות
גדולים ובקטנים כי בכל מעת ומעת יוכל לדם לחעות
הם בגדול ובקטן . ואמנם אם מעת בשעה בחומרו
סולך לבני ח מעת ובא' ביחיל הנקב' שהוא כלמות
חמומר , ובלה בלבול מן הזכרים כי הבעל שבלה
הוא קבת המעת בחקבה ובלי כי לולי הבעל לא היי בלדה
מומת ולזה הטעם לין בבהמות מומלין . וכבר בלריך
זה בעל הטקיים ביש פרשת נשא עיין שם על כן
בלבול שבבעל מתגבר בהן בלה מן הזכרים וכמו
שבכתוב לקמן פרק שלשה שערי וזה כי בלר בלדם
רע ומעוריו ומעת בלה ומשלשה השלימות שבלדם בחו
שבחר הבניל לל יהבעל חשם בחכמתו וגבורתו
ועשיר בעשרו כי בזלת יהבעל המתבעל וגו' וכם
שלשה שלימות שבאדם בני אדם לחבליהן ולם לינן
חבליות לחיותם וכמו שבכתב הרב המורה חלק שלישי
ועל לדך ג' שלימיות ללו שבהן לדם מומת ומעך
לחמיהן ולינו הולך לחבלי חבליותי שלימיותי
שהוא שבל השיניי בלו שלשה שיני הקרבן בבהמות
וחן שוב לו בבם לו עז כי הטוב בא עגל שלימות
הגבוהה לם עשה לחבלן ומעת בו ומלחו וכמו שבחמר
(משלי יל) זבח תבזמות בבח שוב ובבבם בא עגל
שלימות השובר כמו שלזה הטעם נקלחו עשחות על
שם שבעשות בשליהן . ולהיות כי בשלימות הניסר
בכלל שלימות הבבוד ושניהם נקלחין שלימות הקניין
על כן קרבן הבבם נקלב בשני חלקים והוא הבבם
והשליל שבוכיח חלוקין כמו שיתבאר וחליל
מורה על הבבוד כי ליל בשון שרה וחזק כמו שבחמר
(ישקקלו יג) לילי החלץ ולחלב ומיא מתחלפיזחותיי
לחמ"ש והוא שבלון שבחלל עושה ליל החיל ועז בגד
שלימות המדות כי עזות פניים הוא מורה על בלתי
שלם בהן . וכמו שחמרנו עז פנים לניבוש ונושא פני'
בגן שלן . וכבר כתוב ז"ל זה כמו שחמרו חכמים
ז"ל בחבבת בילה שלשה עזים הן שבחל בחומות עז
בבהמות כו' . ובהיות הבם יחעלה בזהן בליות ולב
ויודע חלקי הטיבות ליזה בלה מיל שחשים חלכיותיי
בשלימות גדולתו ויזה מלל שחשים חלכיותו ושלימות
עשרו לו יופי מלותיו על כן נוה לחקרי' על חקלת

על חעת קל בגד הטבר שהוא החמלה בחקבה
לח בטלמית הטוב כמו שבחמר חלו טויות והוא
כלמות הבם שבחמר בחקבה ולח בעשה חמר שהבבר
הבם בחמת בחקבה בלבי ח טבר טהור והי' חור' כל
על הטויב והפבל על לבך שביהבנו וידוע שהמעת
לח חשלשה חלו שלשיות הבזכרים חועת בלה חבי
קלותיהם שהם החכוון לו בימתון כי לין טוב בהן חלח
הלבך החלוע כמו שבחמר שהיין זה החמ"ש בשמונה
פבקיו על בן לח בכל חמר חכל שלשה קרבנותי חלקין
בבבם וחיל ושור ושה שביר ועז וכל ל' מוגבל בשנותיהם
לפי טבעו שיושלשה גדולו כי לין זמן גדולן ומבעיהם
שוה על בן חלוקין בזמנן .

פרק אחד עשר

ע"ד חני חומר כי יש לבבם בעשה חלוקי
הקרבנות טעם נפלא בגוי על חדום העולם .
וחם כי יהוע שהיה בבריות העולם שלשה חלשות
ושלשה בריות בחמלה בגרה החומר הבחמון והוח
בריח' יש חלין החומלע וח"ש שלילות החומר
הבחמון בעולי' ח"ש זהו כי עיקר הבריח'
שעליה נחמר בהמית בגרה הלהים וגו' כמו שכתב
שם ו בבראש"ן ז"ל והבהמית היה בריחות עשה מה מזה
הבילי שהוא חולות היה הגחור וזהו כל הבחולים
בשמה יחי בהמית בגדולים ויזה החומר
הבחמון שהוא הלין הבלתי מולע ושם זהת הבריח'לע
ככלמה בהמחומה חלל שהיה חיים חה לבל היה יחיר'
חחנה חלל שבחגרה ובהוח חחנה הוא לבר בשלש .
ושלישי הוא בריות עשה חעשה על ידי בהיות הלות
כמו שהוא הענין בהויות בהוות בעולם בשיה
חבחיפ והשפעות חבשיה ובהוח . והנה זחת
שם שלין בה חן בפלח כמו בהשחוה והנה היא חיצוני'
חשחיכן לחוה בעיקר כוונת הבריחה כי בכל לח
בעשה בך כלי היה חלל ית בשבע חשחיך הויות
העולם ויפוזו ובכל לח נבחה חלח בשבילו ובבר כחב
בעל הטקיים פרשת בלהעלתך בשער ל' כי בגד שלשה
חלשות חלו בלו שלשה חלשות בחעשה החשכן כמו
שהלינו שם בזה ובעתה חומר כי היו שלשה חלקי
הקרבן עולה השחה חלם שלשה חלשות חלו
השעות שהיה בקבה לעולם בגד בריחה בחומר
בהשחון שהוא בחלייבות הנקבה לעולם כי בקבל
חמיד ולח בחלח בו חורם ועשולם . ולחנם העולם
שהוא זכר לעולם בגד הבהולים בשלשה ימי בריחה
שבבראו ושבלחו בלהולתיהן ולח בעבד לבר חלל חמרן
שהיה בחלייבות הנקביה . ולחנם השה בגד הויות
העולם הטעני שבחהוי לבר חלבר בשהחלף בהולות
וכמו שהבאר כי יהוע כי הוייח העולם הטעני יש
לו שני בחיות השחה חלל הבהולים הבהו בהולת בלולת
השפעות שלושם החומר . של בילה ושלשה הבהולה

צח: ומסם שמחלל לעולם עומד · וידוע כי הכבשים היו בחין נגדו כמו שפריל יעקב וכבשי הקרבנות היו בחין נגדו כמו שנתחלר שם כן יהא לך טעם שהשם צח מכבשים זכרים בנגד בריאה זאת והוא מצוחר · ובהיות כי העזים נגד יוסף שהוא שכח יעקב כי כמו שהחלו נקרבין על שם יעקב נקרבין על שם יוסף על כן נחו הקרבנות ממינין חלו והוא מצוחר ·

פרק שנים עשר

כתב עוד הרמב"ם פרק לשון מהלכות הקרבנות וכל הקרבנות בין של נדור בין של יחיד ל' מינין עולה ושלמים חטאת ושלמים ועוד יש חם ג' מינין קרבן יחיד והם החטאת והאשם והמעשר כל קרבנות הנדור בן עולה לו חטאת ואין בקרבנות הנדור שלמים חוץ משני כבשים הבאים בעלרת והם בקרבים זכרי שלמי נדור ואין הנדור מקריבין חחם לעולה ולא עוף וכחב עוד חם השלמים היו בחין אחין מלא מן הבהמה זכר ונקבה ואין שלמים בחין עוף עכ"ל · נכל זה החנא ושנעם מצוחר וזה כי שלמי הקרבן חחם עולה חטאת ואשם בחין על החטאת · ומחם השלמים היו בחין על חטאת כלל ולכן נקראין שלמים כמו שדרשו ז"ל שעושין שלום בעולם כי לפי שחין שלום בעולם כשחטאת בעולם וכמו שנאמר (ישעיה נז) חין שלום חמר י"י לרשעים ונכר הטרין זה נעל הטקילה פרחם חלה הדנרי ולזה חין הנדור מניחין שלמים כי חי לפחד שלא יחטא לחד מן הנדור חניחו נדרין שלמים כמו שנתנחר שלא יחטא לחד מן הנדור ולא יחטא לחד מן הקרבנות (ישעיה נז) חין שלום חמר י"י לרשעים ונכר הטרין זה נעל הטקילה פרחם חלה הדנרי ולזה חין הנדור מניחין שלמים כי חי לפחד שלא יחטא לחד מן הנדור ולא יחטא לחד מן הקרבנות כלל שלמים ואשם חטאת ואשם חטאים על עניני חטאת וגם השלמים עמהם מורה על חלה חחם שלא נחטא חטאת מה שאין קרבנות חלו על כן הן מלוקין מחלו נדרין · כמו שכתב הרמב"ם חלף על פי שכל הקרבנות כשרים ניום השמיני והשלשי חין מקריבין לכחחלה חלא ניום שלשים מוץ מן הנדור והשחר והשחר שחין הנדור מניחין לכחחלה לנא ניום השלשים · ונידוע כי ניום השלשי לכחחלה חחם יולא חלם מכלל נפל ושחחיל להיות חלם ושפר שלא שחחיל רוח י' לפעמו לנא לומר שחחיל נו קלת השלימות השלשי · ולכן מלינו שאין עכר לפחות מן חלם ולכן מלינו שאין לוזוק ניום השלשים ושילך חלם יולא מכלל נפל ושחחיל להיות חלם ושפר שלא שחחיל רוח י' לפעמו לנא לומר שחחיל נו קלת השלימות השלשי · ולכן מלינו שאין עכר לפחות מן חלם ולכן מלינו שאין לוזוק ניום השלשים · חחם השלמים היו בחין נקרבין כל ניום ושלשה ניומים ראשונים ניום השלשים · ונידוע כי ניום השלשי היו נקרבין חחם השלמים ולא חחם השלמים שהיו נקרבין ניום השלשים ולא ניום השלשי

כי גלח זה היה בכלל שב לא קיימו מוהר ומוכל שם שהגיה על מעלין על כן היה ניתן לכהנים מלוקח שעל ידי זה היה ערך לילדי הפה יתגלה ולעובדי עבודתו · גם כי כבר נתבאר שעל ידי הנשם שמעשה מקבל על ידי מלילת הכהנים הנשר היה מתכפר ועוד יתבאר לקמן בשעשה המעשה עצם נשות זה שם ילמד הפה יתגלה · לשנם שלמים ושאר קדשות שהיין נתין על מעה היו נקראי קדשים קלים כי קדושתן קלה היו להתיין לאוכלין בכל מקום תוך חמות, ובכך יתעת שה שהגיעל שלשה עליו הנשם היה הפה לעיל פרושה בלה מושה היין מעניק לרושו · לשנם מי שיש לו מושה שביבו ושותר לאכול בכל מקום · ובכך כתב בעל העקדה פרשת בלבים שעד שלה היה שפיכתו לחוצו בשקום שב לי תשובה עושלי, וכו' · על דרך זה כי בעל תשיב היינו רשעי · לעשו רק בשיכל מלך שה שהין כן בלריך גשוב ולכן היו קרבנות קדשים קלים נאכלי, בכל העיר והוא בעשה נפלה בעיני :

פרק חמשה עשר

ועוד כתב הרשב"ם לילו הן השמורי שלו שור ושה הפלב המכפ, הקרב ויותר, הכבד ולם הוא מן הכבשים מוקיף על שלו הפליה לעומת העלה יקריבה כל זה היו מקריבים מן הקרבן שלבד הפה שהיו מוחני על השוחט · כתב הרב המורה הפלך שליהי פרק לשר ושבשים שעשה זריקת הדם לשוחט הוא לגעל עבודה זרה ועולם כי הבהמיים היו מיוחדים כי הדם הוא חלק הפדים והיו מוכלי הדם ודמו להשתחוה בזה · עם הפדים ומקלחן היו מוחכין בו והיו מוכלי, על הדם כי, כמו שהחריך שם וכתב שלשה בעשה שקרבה התורה לביולת הדם ודמו מוחו ומעכב על השוחט כדי לגעל דעת זה כי, · וכתב עוד שם קוף הפרק כי היו מקריבי, הבשר על השוחט כי הוא היותר חשוב והעוד שבדברים לכם להחזיק שלר שבוא הכבד ולכן הקריבו הבשר להתקבל שלו השם יתעלה ניותר חשוב · וכבר כתבתי ענד טעשים לשלים לעיל פרק רשאון · גם שזכר הלריך בשרשם שנשם למה היו מקריבי, השמורי, כי שם לשרשם מהן הבהמות העליונים שלר שנם בשמות הבן ושין לנו עסק בשחלות כלבו ועל פי כוונתיהו שמשוך הדברים · ושלר יתוע כי הדם הוא נפש כל בשר ועל ידי הזריקה הדם בשר ובעל פי שת · ובפרל שמורתי שהוא הפיו, והשעשה שנו דוגמת הבשר הפלב העולם שנשלק שלר שהוא הפלב הקרבן היה דוגמתו כמו שהבאתי לשר · ויתוע שלר שבשר בעל שי כל יכול שב שלו יכולו ושיכולו בשרבן זה מזה וכל שלר שלר שוכל שלר מקומו הטבעי · כמו שהלריך הרשב"ם בשבר הטבע פ"ל · ובעל העקידה בשרש זאת הבהיה ושתי כי זה הוא טעם הקרבה ע"ש ולכן נתן שלר הזריקה

לכבש מיני הטבודה קבלה הולכ, זריקה הקריבה כל שלר שב יכול שלר ושלר לכבש עבודות שלו היה כבר הקרב, מופשר לנשרי כמו שהוא הטניין בשפשר יקרות · ולהיות כי בכל דבר גשמי יכול הטבר הוא העיקר הבהלה בנשם והוא עקבל הלרות והשתוני כי השבשה היקרות השלריס שם קניס ודקים יין מקבלים תמונה ורושם כי לי שפשר נלייר דבר בדוח לו מיס לו שם שלא שם כן יכול הטבר ועבודה בהן ורשו שמעשו הכל בבלה מן הטבר שפילו נשבל שנה שבוזו כי הוא נשי דבר גשמי ולכן עם הזריקה שהוא מורה על הפשר בכלל בשו שלבשה עבודות בשם שהיה מורה שבשבשה יקרות הדם, מחזירים הפלך שהוא שלר יכול · וזה יהוע כי על ידי הזריקה הממיית מתפלך מן הפי והוא מורה על יכול שהם גם הדוח מתפלך שהוא שלר יכול הלויב וכן בליות מתפלך שהוא שלר יכול הפיס ולא נשלר כי שם הגויה ולשם שהבכב היקרות אינן אלא בגוף עלמו ובכל מלקיו והוא עניין הוזג שלר ממנו נתחווה הגוף מכל מקום להיות שהבהבה היה ניכרת ובלשה בשהתלקות החיות כמו שהתלקו כולם ולכן שלו שבשה עבידות בשם שלר שלו שבשה דבריס ושלר כך מקריבי, השבריס והשלב שהוא בשהות יכול הטבר כי השבשים שם · עפרים ועקר, מיכול הטבר כילוע לכן שלו בכל הקרבנות השלבי, לקרב, וכן השלבי, שם השבריס הטקרים השעוילי, בניין הגוף כשהות יכול הטבר שהוא עיקר השעני, יכולות כי הוא מוכן שלר שלין יכולנו כולם · ולהיות כי השלב השבשה הקר, ויותר הכבד שם כשהות שמילה השבשה הין שעיים השליונים ושין שעיים השתחוים והשעיים השתחוים שם בשהיון עולם השבשל ושגדו שלר שהשכן שם היו רולני, הקריבים כמו שכתב רביעו שמיי ושבל הטקילה בשלריכ · לכן שלו שלו השמיות לקרבן כי בעולם השבשל בהבשר נייכ · וכתי השורה פרק שמונה ושלשים שלק שליהי שבלב הקי, שטניע ושפשיל היכול ושוליל הלם קל טלוכ ושביתו יותר חלוי שהכילתו וכן הלם קשה להתעכל הנה בת הקבי, שלו הבריס לחולות כי שף על פי שלו הבריס קני הטיכל שכל שקום בשבשי, לבשוף כן העולם בכללו שף על פי שטיכולו קשה ושיעו בטעשו להתעכל ולהשבשל שכל שקום יהיה שוכשה להתעכל ולהשבשל כשהות הקרבן וע"כ היה הקרבן שורם עליו בכלל ובשביל קבלת הלם בנד יכול הטויר כי רוח השיעי נקשר בלם ושקבלו השולכה בנד יכול הלם כי השיעי נשבשל מן השנועה וכגלגלי, נשנועת, נוכחי, יכול הלם ועל ידי תנועת, נשנוה בשו שזכר הפילוסוף בשבות הישות שזיקה בנד השיש כשו שעיקו בה זיקה שבלשר וזכשפי הקריבי, שלו הלשים יכול הלם כי השיעי נשבשל מן השנועה וכגלגלי, יכול הלם ועל ידי תנועת, נשנועה שבש

לעקובלים כי היין הוא נגד מדות המזבח ולכן צא
ממנו המשפע, עיין. ולע"ז כי המזבח היה יושב
בתוכו של עולם ואין לך בעולו' המשפ לבר שהיה
נשוכה ממנו מלבד עניין הדיבה המשבצו וזה כי הר
הבית היה בלשון הקדש כמו שהזכרנו ז"ל פרק עשרה
יומתין כי המקדש היה בנוים מכל מקו
שהרגל ואהרן שהלכו בגוה מכל התלכות
שבעולם (לעיל י"ז) וקמת ועלית וגו'
וכבר כתב הרמב"ם פרק שהי מהלכות בית הבחירה
ובנזרת הבנים והמזבח והחולם היה בזמיבוי הבר
ומשם נתלמעלה על ההיכל לא היה רק שנים עשר
מעלות כל מעל' מלי' אמה כמו שנתבאר לפ כן המזבח
שהיה גובהו עשרה אמה היה יותר גדול מרחב
הבר והוא דומה לפ עולם וכלן בשהיו מנוקבין היין
עליו היה יוכל למשה והגיע לארץ שהוא שוב העולם
המשפל ולפ על פי המשבון של מעלות הר הבית
שכתבתי מלך רחבעם פרק עשרה משם הרמב"ם
וכלבריו הוא פרק קונם ביומא נראה לפיה מקום
יותר גדול בארץ שהרגל מרחם המזבח לפרי למעלה
פרק אחר להן המשנה אחר לפיי עין עיטם גדול
מקרקע עזרה עשרים ושלשה וכו'. ופי' שם רש"י
מעין עיטם נתין המים נגר בית הפרוה שעליו היה
בית העבילה וכי' גדול הוא, הלבר' עשרים אמה
ולזה המקום שלשה אמות כמדומה שם זגו' ומאחר
שמעין עיטם נתו המים לשם על הרחו גבהו כ"ג
אמות יותר מקרקע עזרה שהי' לפחות בית הפרוה
גבוי' ועל קרקעות המזבח לא היה רק שמוני' אמות
ומלי' כמדומה לעיל ממעלות שהיו מן העזרה
על מקום המזבח ומזבח הי' גבוה עשרה אמות
שם כן עין עיטם היה הרב' גדול' ממנו. וכן הי'
שם רש"י ביומא שעין עיטם הוא היה המקום היותר
גדול שבעולם. וכן תמיהין בזבחים שבר למבניים
בבית המקדש בעין עיטם אחרי כמה פרסי' לבחינ
בין כתיפיו שכן השמיעוני מיניי להיות יותר גדול מן
הכל. וכן הוא בירושלמי דשקלים ה"א נראי' כלי
לייבש עשם הבקרים שהרי שנתבאר כי המזבח היה
יותר גדול כי לפ על פי שעין עיטם היה יותר
שבעה בית הפרוה לא היה רק שנים עשר
מרקקעית העזרה לא הי' גדול כ"כ לשבח בית
הפרוה הי' אחילה אמת הקרקע כמו שכתב העבוד
ובבילו התוספות פ' אחר להם המשנה זהו הכלל בי
נעשם כלל הנסוך אמנם יחשבו בפרק
אשר לפניו.

פרק שבעה עשר

כתב הרמב"ם פרק שני מהי מעשה קרבנות
ויתבאר היין על גבי המזבח ואין נותנין אותו
על גבי הלחם אלא מנציח ילו ויולק על היסוד ואח"כ

יוכל להתיעץ"כ לפון הטעם.להיות כי עיקר הקפשי
הוא מן היסוד והוא הנותן שפע בזמזם הי' הנסוך
על היסוד כפי לעת הרמב"ם ז"ל. אמנם פרק
לולב ושבתם לפ מפשע שהיה מעוכב על גבי היסוד
רק שני הפלים היו לו לקרן לרומית מערבית שבהן
היו מנסכין היין והמים. וכן כתב הרלב"ג בהגזות
ולפי זה הטעז היה בקרן לרומית מערבית להמשיך
מוש של מבל מן הדלות למעלה, ומשם מקבל המזבח
ההפשע, וכמו שכ(תהלים פה) עולם חסד יבנה וכמו
שיתבאר לקמן פרק אמשם ועבדים והעניין על פי
שני הדעות שוה כי הרמז שמן המזבח הי' יורד השפע
והברכה לכל מקומות שיורד על הכלי ניין והי' משוער
נכח הלבים. להיות שני הפין לפר ושליחית הפין
לחיל וכדעית הפין לבבש כי המקריב קרבן בין
שני' מקריבו על מנת שעבר לו מקריבו בדבר
נדבה בא להודות ולהלל ני' כי הוא מעותן לו כח
לעשות חיל על דבר שאחר דור הולך עליו הפלוס
כי מידיך וגו' ושלין לחוי להתפלל בשום שלימות
זולתי בעזרת השם יתעלה. וכמו שכתוב (ירמי' ט)
אל יתהלל חכם בחכמתו וגו' שכנגד שלו השלשה
שלמיות המוזכרים בפסוק הזה נאו שלשה מלכי
הקדמן וכמו שנתבאר למעלה פרק עשירי. ולכן
המקרי' פר היה מורה שהשלימות הנזכרה המרומז
בפר הוא הדבר שאחר שיפריד העולם לבחוץ כלומר
הקדמן ולכן מקריב הלחם לעבודת השם יתעלי שבדרך
העולם מלין והוא טעם הקרבן שהלחם מקריב בדרך
שהזכרתי ולכן בא מלי' הפין לפר להורות כי עיקר
הנזכרה היה בחלי הין כי הוא שלימות המחל'בגופו
שהוא שהם קלוות השם בכל נפש שנדבו מוכך וכמ
וקומה ומלי' הפין הוא שהם לנגין ועקר השלימות
הזה בעבודת השם יתעל' לגלח ילדו שהע שהוא
מגיע של לחם וכמו שאחרו לגזור גזור הכוכב את
ילדו ועקרא הין מלשון הן והוא הפן הנזכר בתפלה
בתורה שנאחר הן הלחם היה לחמך ממנו לשעת
עוד וכו'. וכבר נתבאר חלק לחשון פרק שלישי כי
אלת הן מורה על עניין התיחדות ליזה לבר שהוא
שהוא עליו ולכן הלחם שהי' יחיד בעולמו נזכר עליו
אלת הפין כ"ל בשלמו זו עשרה לבריה שהם כמותם
המלוים ופפניינים שהם עשרה כמו שכתב העקרא
כיש כי תשא נתיימד נמלחו בעולמו ולהוי לקללו
הין וכן שלו ללק ויהו נקבי שעז ובבי דביעית הפין
שהן שלשה לוגין להיות העומר שעור עליו בכבש
וכל מלה שנאמרת בעז שם נחלקים לשלשה יחכון
וה כרון והמעות ובכל אחד יוכל לעבוד בולתו ושלש'
לוגין הם שמונה עשר ביצים כי זהו עיקר מיותו
וחלקו בשלילות כי אחרו רבותינו ז"ל לזיזהו עשיר
שאחת שחלקו וחלקו הוא מדרינתו בעשרו יגאלילתו
על פני האדמה. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל כל מי
שנכנס בעשיותו ובדעתו נבוה וכמו שנתבאר למעלה
ונלמד מה יתחונן מלם מי ולכשו ז"ל לי לו המיים

שנתתי לו ולזה היו י"א בניים והוא ענין המי.
ולולם שהיו נסכיו שלישית הין שהיה מרובע
לוגין כלשון כבר נתבאר כי קרבן היה מורה על
שלימות הכבוד שרוף שהוא לשבל שמה
ולזכרו שהוא נשוכה ממנו שלישית הין שהיה מרובע
לוגין כלשון כבר נתבאר כי קרבן היה מורה על
שלימות הכבוד שרוף שהוא לשבל שמה
ולזכרו שהוא נשוכה ממנו שלישית הין שהיה מרובע

פרק שמונה עשר

מנחת הנסכים היתה שלשה עשרונים לפר ושני
עשרונים לאיל עשרון לבשב והסולת היה
בלול בשמן להורות על המעשים הטובים שנעשו
בהן האדות. כי כבר בחנו פרק שביעי ופרק שמי
עשר ע"פ מדרשם ז"ל כי הקרבנות באו בגד האדות
ולכן באו המצות והשמן עמהם להורות על המעשים
הטובים שלהן והוא השמשל לשמן כמו שאמר הכתב
טוב שם משמן טוב. וכבר אמרו לבותינו ז"ל מה
שמן עולה על שאר משקין ואינו מתערב עמהם כך
שם ישראל שמן עולם על הכל ואינם מתערבים
בגוים. וכבר כתבתי למעלה חלק שני פרק שמי
בעניין קרבנות הפילים כי הקטת הי' מורה על
עניינים הפרטיים שבאומנו זו הלחמים ועל ידן
באו לכלל תועלת מדום העול' כי לא נשלמ'בימיהם
הפילוסופיא הטבעית ולכן היה הקטת בלול בשמן
כי על ידי העניינים הפרטיים הלזה עמדו על
המעשים הטובים. ולהיות כי כל שלם לריך לנקטם
ולהתשלל בזכות האדות שהלחמים כמו שנעשה ושה
רבינו עליו השלום בתפלתו שנאמר (שמות לב) זכור
לאברהם וגו'. לפ קרבן נלזה לריך להמשיכלהורות
שכל הנעשה והטוב היוכל ונלעשה יוכל בזכותן ועל
כן בשהם בכל קרבן הן מוגה הן נלזה להקריב עם
הקרבן שמורה על מ"ש בשהי מנחת נסכים
והוא רומז כי בזכות האדות נבנה העולם ומתשלם
על כן בא בכל קרבן מנחת נסכים וכבר כתבתי
למעלה כי הפר בגד הקרבים היל בגד שלשה
עשרונים בגד יעקב שעיר בגד יוסף ע"ש בא עם הפר שלשה
עשרונים בגד הקרבים כי על ידי הנביא עזרא
עשיריות וכולן היו בלולין בשמן הטוב שהיו עזרה
לוזות מלשה ועד בא ועזרה לוזות מנה על הקרבים
ועזרה נסיונות הרי שלשה עשרונים
לפר שני עשרונים לאיל בגד עזרה בזכות שניהן

שנתתי לו ולזה היו י"א בניים והוא ענין המי.
ולולם שהיו נסכיו שלישית הין שהיה מרובע
לוגין כלשון כבר נתבאר כי קרבן היה מורה על
שלימות הכבוד שרוף שהוא לשבל שמה
ולזכרו שהוא נשוכה ממנו שלישית הין שהיה מרובע
לוגין כלשון כבר נתבאר כי קרבן היה מורה על
שלימות הכבוד שרוף שהוא לשבל שמה

פרק שמונה עשר

מנחת הנסכים היתה שלשה עשרונים לפר ושני
עשרונים לאיל עשרון לבשב והסולת היה
בלול בשמן להורות על המעשים הטובים שנעשו
בהן האדות. כי כבר בחנו פרק שביעי ופרק שמי
עשר ע"פ מדרשם ז"ל כי הקרבנות באו בגד האדות
ולכן באו המצות והשמן עמהם להורות על המעשים
הטובים שלהן והוא השמשל לשמן כמו שאמר הכתב
טוב שם משמן טוב. וכבר אמרו לבותינו ז"ל מה
שמן עולה על שאר משקין ואינו מתערב עמהם כך
שם ישראל שמן עולם על הכל ואינם מתערבים
בגוים. וכבר כתבתי למעלה חלק שני פרק שמי
בעניין קרבנות הפילים כי הקטת הי' מורה על
עניינים הפרטיים שבאומנו זו הלחמים ועל ידן
באו לכלל תועלת מדום העול' כי לא נשלמ'בימיהם
הפילוסופיא הטבעית ולכן היה הקטת בלול בשמן
כי על ידי העניינים הפרטיים הלזה עמדו על
המעשים הטובים. ולהיות כי כל שלם לריך לנקטם
ולהתשלל בזכות האדות שהלחמים כמו שנעשה ושה
רבינו עליו השלום בתפלתו שנאמר (שמות לב) זכור
לאברהם וגו'. לפ קרבן נלזה לריך להמשיכלהורות
שכל הנעשה והטוב היוכל ונלעשה יוכל בזכותן ועל
כן בשהם בכל קרבן הן מוגה הן נלזה להקריב עם
הקרבן שמורה על מ"ש בשהי מנחת נסכים וכבר כתבתי
והוא רומז כי בזכות האדות נבנה העולם ומתשלם
על כן בא בכל קרבן מנחת נסכים וכבר כתבתי
למעלה כי הפר בגד הקרבים היל בגד שלשה
עשרונים בגד יעקב שעיר בגד יוסף ע"ש בא עם הפר שלשה
עשרונים בגד הקרבים כי על ידי הנביא עזרא
עשיריות וכולן היו בלולין בשמן הטוב שהיו עזרה
לוזות מלשה ועד בא ועזרה לוזות מנה על הקרבים
ועזרה נסיונות הרי שלשה עשרונים
לפר שני עשרונים לאיל בגד עזרה בזכות שניהן

ילמק מת יעקב וכולן היו מלד השמן הטוב והלו הן
עשרה בזכות מעל השמים לחל משמני השלכן שני
כוס דגן שלשי ותירוש רביעי יעבדוך עמים ממשה
ויתחמו לך לאומים משה הוי גביל לחמיך משעה
ויתחמו לך בני לחך שמונה תוכיחך לחוב משעה
ומבטיחך בדוך הרי עשרה. וכן יש"ה פייט בשחרית
של לחם השנה מבטיך גביר בשבר. ועשרה דברים
בבראו בעבד שבת בין השמשות ולזל לחל מהן. כדי
לך עשרה בזכות ועשרה דברים שבבראו בשבת בין
השמשות והם שני עשרונים לשיל ומשחר שבת לשיעו
ניעוך היא מלחת לחמו דבותינו ז"ל עשרה דברים
בבראו בעבד שבת בין השמשות והלו הן כו' עד שמו'
פי השתון. והנה הרב המורה כתב פרק שלשה
ולהרבעים מלך שני שהיה במלחמה הבזולה וכן כתב
הרלב"ג פרשת בלק והנה רבים פקפקו עליו מזה
המאמר ומבדו זה מקום להתבדר בו שהרי לחמו
כמן פי השתון בבדל בשעשה בהשת ולזך לחמך
הרב והמשכים לחמיו שהיה במלחמה הבזולה. ולזני
לחול לשיבד לעת הרב ולמלך לו עזר ממלחמה עלינו
שהקשו עליו כי יש להקשות מפי שנת נכים הלו שהיו
שבבדל בשהם ימי בהלחמת יותר משהם נישים והלו
לו לבלך שיעי לגון מהשם יתעלה כמו שכתב בעל
העקדה פרשת וילך שהם ימי בהלחמת.
וכמו שהרשו בהלחמת רבה ויבא היה לשיהיו לתגלו
השתון כו'. וכמו שהביאו הרב המור' ובעל העקידה
ולכן נלהו שכוונו שלהו עשרה דברים שם לשיהיו
בעשיים כשהר דברים הבזולים והלו היה פי השתון
כשהשו היה לשר נפיי ולא לבר בעשיי לכן לחבבו
שבבדלו בין השמשות שהוא בפק יום ובפק לילה
של יום הבשיעי. וידוע שכל מה שבבדל בשהם ימי
בהלחמת היה משם לשי היה בבדל בשבת ויום
השביעי ולילה היה העולם מתנהג כפי השבע הטבוע
והיה הבבדל בין השמשות של ערב שבת הוא בפק לשם
הוא מכלל הבבדלים בשהם ימי הבריא' לו שם הוא
ממה שבבדל מיום שהשם לו לילה שביעי ולכן ממו דברים הלו
בפק יום שני לו לילה שביעי יש לומר בהן שהוא
דבר בשיי שבבדל' דבר בשיי יש לומר בהן שהוא
דבר בשיי והוא השפק מלחר שיש לפקפק בשפים
הלו שהן דברים בשיעיים ולכן ממו בשים הלו פי
השתון הוא בשיי לשעת השורה מלחר שהיה במלחמה
וכן הלומות והמכתב הן דברים בשיעיי, לשעת השור'
כמו שבאר זה בשיעי הלק לשתון פרק שהם ושבשים
בשיעיין הלומות גם לילו של ילחק לילו יולא מגדר
השבע גם פי השרץ היה בשעם הגדול ולפ כי על ידי שהם
היה דבר בשיי כמו שלחר שהיה בריאה יבדא יי' מכל
מקום לגבד בהלומיין היה ניבר שהם מלחר שלשעה'
הוא בשבע בהלומיין פרק שמה מלילקין יהיה בשי

גמליאל ולכן עתידים אפי שבת שבת לבטל כל יום לגבי עליו תורה שלמיל אמר ליה והא כתיב אין לי אלא שבת אפי יום טוב מנלן ת"ל לכם לכם אפי לאו כהן אפי עבד אפי אשה אפי קטן אפי אבל אפי טמא מת אפי טבול יום אפי שבת אין לי אלא שבת יום טוב מנין ת"ל לכם לכם אפי לאו כהן אפי עבד אפי אשה אפי קטן אפי אבל אפי טמא מת אפי טבול יום אפי שבת אין לי אלא שבת יום טוב מנין ת"ל לכם לכם אפי לאו כהן אפי עבד אפי אשה אפי קטן אפי אבל אפי טמא מת אפי טבול יום אפי שבת יום טוב אין לי אלא יום טוב שחל להיות בשבת מנין ת"ל לכם לכם אפי לאו כהן אפי עבד אפי אשה אפי קטן אפי אבל אפי טמא מת אפי טבול יום אפי שבת יום טוב אין לי אלא יום טוב שחל להיות בשבת

כפר כתב המורה חלק לחמור פרק ארבעים ושבעים שהמלבי' נמי מקבלת פילוסופי' שלח לתת לשום דבר טבע קיים כדי להמציא תמונת מלום העולם ושלח יתמהו העולם כשהגיע מהם הפלדיים שתר עקר מכמה ארבעים בוויים עליה כדי שלח לתת שום שבע קיים לשום דבר שבעולם ושעל ידי זה יעמדו על תמונת שלמות • כמו שהאריך שם הרב זצוק • ושעתה לומר בהיות כי הגוי' אינן מאמינים שלום העולם על תנייתנו ולכן אין לחוש להן להקריב מנחת הקטת שהוא לוגמת העלמיים הפלדיים כמו שהאריכו למעלה ולשלח לקנין שם יקום שם יתעלה בטעמי המנחה שלח יעמדו על קודו ממש שקיבלו בעלי מיים שהם מוכים על הסגה הידועה כמו שהוא ענין בעל מי וגלידים יכלו שם ופוסבי' יכשלו שם לוה לומר כי יאריכו המקבי' בהמה הוא למעלה לו כשהוא הפיג ענין, הבעבע על תמתו ושהוא עתיד לפסל ושהוא נברא ועומד על ידי זה על תמונת השלום ולכן שקבי' קבלן בהמה כמו שהאריכו • ממש הגוים עדלי לב ענין, הבעבע נתן לשם שקום לטעות שהשלימו על ידו תמונת הקלמות ולכן שקבלים שם בהמה ולא קמה כדי שיהיה לשם למזכרת עון והוא שבוהר למעלה •

פרק שנים ועשרים

הגוים אין מומחי' על קדבותיהם ואין המיכה שלח שהבאים ולא נבאים להיות ענין' המיכה כלמות שהיות השפע מן השומך על הבמוך כמו שמוצ שמיני' המיכה הזקנים והמבונים וכמו שמיני שהשפע שהמוך יהו על השפע הקבל' כי השם יתעלה שהשפע כמו שהאריך (יחזקאל ח) ועל למות השפע לכל למות שהמלאה השם שלמעלה והוא השומך השפע לכל העולם שבעל מי לוגמו וע"ש השפיר לו השפע שהוא מוחשי שהמה • וזהו עקר המכוון בקבל' כשהבר בחבור ועל כן הינו נוהג שלח בהיות השיהרלי שיש לו כח השכלי בלמות השם יתעלה כמו שהתבונן שיעל והינו נוהג בשהם כי בהיות לעזר עליו לבר בשהם שהקבלת שהפעולות שהחבר • ולזה נאמר בלשם שלהים שלח הוחה ולא הותה וכפל זה לחנו שם השלום לחמר שהם כמו שנקנם : להיות כמו שהר ולזה כל לים שלח היה שלם בלעתו לא היה חוסך בגון שהם שהוא ושקוי ושעבד ושומת ושכרי ואין השלים חוסך להיות כי המיכה הוא בחדו, הכל יתעלי שהוא חוסך לכל כוללים • ושנה המיכה מורה על השגשה והשפעני, השלמי' לכל העולם שהוא בלוגמת השהמה שהקבל •

לוכות ושעשירי קלם ושן ענה על לבהם ולזה עמיו על הוא השעשרות ולזה לא הולך מעשר לשמיכה כלשר יהיה בלוגמת שהעולם שבכללו כמו שהשלך שעשר ושעיר שהמיכה היה בעליונים ושהם יולך השפע לשתחוים • כמו שהשלך בשפר המורה פרק שהר שעשר ושעיר שעשר שלח שני לזה שלח שהמיכה על שלשם ושין קרוני כי שלשם מורה על שהשלות העולם שכללי והקרנים שם קרני שהוא שהם השפלים שהבלי' שהעולים העולם ושלשי שהמיכה לשיות שלשם שהוחה עליו על שעות עון שעות ועל שהם עון שהם ועל עולם עון עולם • לשיות כי בזמן שהשעים העולם כשיכול שקלום בדוך הוא שהנשם על שהביאה שבעת העולם כמו שהמור (בלשעית ו) ושהם יי כי עשה לת שלשם על כן נהו וילוי שלל שהמיכה שף שהיולו בה לעורר שלשם שיהנשם שלעתו ושהזנון שהשי שלשם יתעלה ושהשפעתו בעולם • לומנם בהמור כתב שהמ"ם שלח היה שהוחה שלח לומר עליו לשך שבשה להיות כי קרבן שהעים היה שיכה על שהליות שלשם כמו שהתבלר • ולז יומר יי, בהבעו בדוך הוא לעול, לעון ולעון :

פרק שלשה ועשרים

כל הקרבנות אין שקריבי' שלח ביום להיות כי לומר בהעשה בלשעית וירח שלשם לת שלור לוד הלילות • כמו שהבאו שהפשים בלשעית בשבת בלשם ועני' השלר שקרא לילה • וילוע שעין לשך כע כי עוד ושו' היות כל הוא והלילות כל נמלח שהקרבן לוד הלילות • כמו שכתבו שהפשים פרשת בלשעית ושקר שהמיכה היח בשליונים ושהם יולך השפע לשתחוים • כמו שהתבלר בשפר המורה פרק לומר שעשר ושעיר שעשר שלח שני לזה שלח שהמיכה על שלשם ושין קרוני כי שלשם מורה על שהשלות העולם שכללי והקרנים שם קרני שהוא שהם השפלים שהבלי' שהעולים העולם ושלשי שהמיכה לשיות שלשם שהוחה עליו על שעות עון שעות ועל שהם עון שהם ועל עולם עון עולם • לשיות כי בזמן שהשעים העולם כשיכול שקלום בדוך הוא שהנשם על שהביאה שבעת העולם כמו שהמור (בלשעית ו) ושהם יי כי עשה לת שלשם על כן נהו וילוי שלל שהמיכה שף שהיולו בה לעורר שלשם שיהנשם שלעתו ושהזנון שהשי שלשם יתעלה ושהשפעתו בעולם • לומנם בהמור כתב שהמ"ם שלח היה שהוחה שלח לומר עליו לשך שבשה להיות כי קרבן שהעים היה בעליונים ושהם יולך השפע לשתחוים • כמו שהתבלר • ולז יומר יי, בהבעו בדוך הוא לעול, לעון ולעון :

לחד הנסכים שבאי בפני עצמן נאין לקח בלילה כי בהמות היו מוכים על עניין המילות בעבני · כמו שבתאחר למעלה פרק שני ופרק שלישי והוא הוקבע בתעשה בלקוחית חוב והוא היום · תמנם הנסכי הבאי בפני עצמן שהיה מותנים מלך למילות בעבני ואין לסם מלך בבהמות אלא סם קנה מוכח על כת מלמינים עלמיים הפלדיים כמו שבתאחר פרק שני ופרק שלישי וסם בשובך הולכים ובשובך מקריבי בלילה סהוא שבא להעלה המילות והוא לך בעבה הפלשתים שזכרו המלבני וכמו שיתאחר לקמן בענייו המבות · ולהיות כי כל יום ויום עושה מעשה בלקוחית ובעבני' ומשתנה בכל יום ויום מיום שלפניו והוא מורה על תהום העולם אלא כי הגלגלים מוציאים כל יום ויום מזון הבריאה והכוכבים עשתני' בכל יום ויום בשולשה ומעבה' ואלו תנועתה מחלה מעשה בלקוחית כי מזון הבריאה נתחלם בכל יום מיד ומעבה למהר ממה שלפניו ואלו היה העולם קלמון לנצלתי תכלית כלו' הפילוסופי' לא היה לבר זה לפשני אלא הבריים היו הולכים בשיבוד על כן בלה הממוה להקריב כל הקרן ביומו ולפסול בלינה ומותר להעלות' עם מזה הסמם וסם כלין והולכי' כל הלילה ופסלין לזהר הבקר שהוא יום הבני כי אין לך בשלוחת אלא לבר יום ביומו ואין לך מזון המודם שני יומים שוין בכל ענייני העולם ולבר שמנותו ביום פסול בלילה ובכשר בלילה פסול ביום · להיות העתות משתנות ואין יום ולילה שוים בשלוחת כי זה מורה בהעלה זה על השלוחות :

פרק ארבעה ועשרים

כתיב בהמצ"ם ז"ל פ"ל ממעשי הקרבנו' כי כל הקרבנו' שמתנין בכלי שרת לבתחלה ומקבלין הדם בכלי שרת ולריך לכוון לקבל כל הדם בבר נתבאר כי הזריקה בתין בהמתם בהפסד הכלל בעולם כמו שבתאחר לעיל פרק ממשה עשר מלך שני · ולהיות כי בהפסד לא יהא אלא מכוון היכולת אם ולילה רק לכוון בשם יתעלה או לבשה מה יהיו אל בשם יתעלה כמו שבתאחר, בהריאים על בן נאו בעבודות כולן בכלי שרת לשם לומר שבם בהפסד הוא כלי שרת לעבודתו יתעלה בלי תכלית ולבן מקבלי' הדם בכלי בי הדם הוא שבפש אבל מי והוא כלמר' שבא הקושר בעבני בעולם הכללי וקלשוהו מבמי הפילוסופי' בשב' הכולל והדם מתקבל בכלי שרת דוגמת הכלי שעל ידו יופפד העולם כלשבר גלת הדם יתעלה בעולם והוא התורם שהיתה בלי לומעתו של הקדוש ברוך הוא בשלילות עולם ומעמו יזכר על המזבח לילוד ויפוד בל לבר על מקומו ובשלבל אל מקום שהוקבל הדם והמשפיל יבין · ועוד יתבאר אם ילה הדם יתעלה לקמן בפוד הזריקות ומילני הקבלה לקבל הדם מן

הלוחר ולא שיניח הדם בכלי שרת על ידי המכין או לבר לחר כמו שהזהר מלילי המוה להורות על הכוונה בדרך שבתאחר בהבאי' היא לעות העולי' לשר ממנו שר הטעם אל יכוונו אל מזבח העולה ולא יפוד על ידי למעלייס · ופוד כתב הרמב"ם כי כל הזבחים ברין העופד שיהא מהשבתו לשם הזבח ולשם בעליו והטעם כבר מבואר כי כל הקרבן יש בו כוונה יפוד לבן לשור לעות גם בבעלים כי בפי הבעל תשתנה עומק הכוונה · עוד כתב הרמב"ם כי יש פרק משם שקבלת הדם ולילך מלות כשונה וכל הזבחים קבלו לתן בכל שרת אחד מקום שהיתתן תלוק כו' · לע והבן כי הבהנים המקריבים בתקדם הם המלאכי מעלה המשרתים למעלה · וכמו שאמרו רבותינו ז"ל בעניין עבודות הבן בדול בשירות המעלה בך שירות של מעה · וכמו שהלילך בעל העקילה בזה פשות לאחרי מות עיין שם · וידוע שכל פעולות עבעי' נקבל מלאך · כמו שהלילך בזה המורה מלך שני פרק שני שם · וכתב שם שהיקולות נקלו מלאכים כמו שבתאחר (שלבים קל) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהטת וכן כל פעולה עבעית נקרא מלאך · והבן לא מיבו שהלבר המוכח נקרא מלאך רק היקולות הפשוטים לשיותם כלשות המלאכים שהם גם בן פשוטים אף כי היקול הפשוט הוא גשם מכל מקום מלא פשיעתו לשם למלאך · ועוד לני לומר כי לא מיבו שהלבר הגשמי בעלמו נקרא מלאך רק מלא פעולתו ולוחתו שעל ידי מתעטע ועושה לטון בוחנו והוא המלאך, שהלוא לעשותו פעלתו ע"י לוחתו שהיא פועלת בכל לבר לא מלא הומיו שהוא על ידי הבבוב והמעיין בדברי הבר שם, הנזבר לעיל שהם מלאך יעלה בדברי·ועשתה יתגלה בו שהם היות עלות בסוגם ונקבלם ולילך כי בבר נתבאר עניין המלאכים שבא הם הבחין על הפסד לוחות המוקבב בכלל ועטילת הבאם שהוא שהם ממנו עד שלא יפאר שם שלא שהוא מוקב המוקבב ולא רלוי להיות רוח לבעלות הפסד והעבד הזה על ידי מלאך שאר הוגמתו הבאן · בעובד כי לא ניבו בהוא בזה שיתעטע בו מלאך · למנם העבדות המלאות הבוזים להפסדות ובלוזר כל יפוד אל יהיו בהפסד נתבאר למעלה ומן הפרט ומתבוננים בכלל ושוחדים להפציב להפסדת יפדות העולם אל יפוקן וכמן שלמעלה הפועלים בשם הם הבחות הגלגלים הפוחבים בהן· כמו שלילך הרב המורה בזה שלק שני פרק עשירי · ובפרקי המעבדה רים שלק שלישי וגדיים עליהם שם הבלים הבללי הפועלי' ומשפיעי' בהן וכול ן מקבלין בהן מהשם יתעלה שהוא הפוחב לבל וכל שלו הבחות נקראי' מלאכי' על בן שהו הבעבודו' על ידי הבהנים המשתמשי' למעלה שבבולין לילך בהפסד ומשובו ליסודן ונלבד השם יתעלה לבדו אל יקרא מלאך שהוא מיוחד מהמלאכים בבחות שהוא מלאך בלי שום בחות ולפני כ' מלילך בהוכד בבי מלילי זה בלל בשעה שהוא בעבדם ובשעה שהוא מיוחד מלאך בפיפוס ולא בבבם · כמו שבתאחר (תהלים עח) ויפתחו בפיהם ובלשון

לתכול הקרבן מוץ לזמנו או מוץ למקומו ולא הוא מפגל בקדשים לא יכלה · הטעם בבר בתבתי כי הקבלת הקרבן לבר יום ביומו הוא לחוכת מקום העולם וה"ה זמן לילותו · כמו שיתבאר פרק ממשה עשר מלך העולם שהטעם בשבל לחר בהבאים יום ובבי ממנו בן יומי ובבי בלילותיהן לעשות הבשבל בבי ממנו בן מלפתא לבר מלך לחר מעשים בעיני שבשו לחר יום · לחמם מה שהיו לחם בפה ולחת בלב זה היה לחם שלמנו בעבד ובשמע מבל מקום לנולו שעקר שלימתן היה יום לחר ולבן היה הקרבנות עלית בבל ליום לחר ולעשי היה מפסר מלקות תשעה ושלושים עבות בגד תשעה ושלשים יום שפעלו בהן יפדות ולזה נלמר בלי פקדי פקדתי כי המלקות הוא בקילת עון · ולבן נלמר בבעים יבנו כי הוא שמה שעשו שבקל בחזק בשלושים יום · ועוד וכל לומר עשה שלוני עלית ליום לחר כדי להשוות בין הקרבנות שבלין על פעה כדי לבסוי על המוטלים · ולהזות על מעלות בעלי תשובה שמשובי' כשלשים שבישבל · כמו שבתאחר ז"ל בסוט' פ' אלו נאמרי' בתקים שמשמע שהשלות תשמע העולם שהוא מעשה זה כדי שלא לביים עובדי עבילה · ולבן השוות בינקרבנו' שלין על המ' ובינקרבנו' הבאים על שלימתן בל יפלקבל · ועוד וכל לומר יהוא מפשם ומל מבוא והוא שלקשה בדוק הוא ולבן מפקידי' הקרבן ביום שהמזבח' נקרב שהיה מורה על העולם כמו שבתאחר · למנם הקלשים קלים בגון הבלמים והבבור ושעשה שהיו שלין לבעלים לא היו מקבלין בוחת זה ולהו היו מפגיעין בלבר הבשות נתונה להם לשלבל בו ביום ולא לבר לומר שהיו מפגיעי' בל' העבי' שלמר שבתאחר פרק שלישי שם שהם לבר ומל' לבר שהם לבר בלילה בשבל לבר בלילה בשבל לבר בלילה בשבל

הוא נמלך בנפשות של גדיקים כמנהג העולם ובסוף תופס חלף שכי מיתחיל יום הסליחי יקימנו · כן נעלה לי על פי הסנהדרי לייסד מהמריסם דוכי תמך מלה ומה למך מלה ולא פליגי ויכולנו בפיקות מה שמע׳ שמתיר יהמסם ולא תמך מיכהר׳ ומשמרו נשמותיכן של גדיקים ישוטו על פני המים ואם יתריצ העולם המים מהיכן ומפסק שלזה לא הוזכר בריאת המי׳ בתורה כי לא יזכיר הכתוב רק מה שהתחיל לברוא למד לתתן חלף שכים ועל דרך זה תפסר לפרש מה שמעתי המורה קדמה תלפיים שכם קודם בריאות העולו׳ כי הוא מוכח על שכי תלפי׳ שכים תלו שמתחלתו כי לפעמ׳ רוב המקומים המקובלים חלף על פי שהעולם נבראל יש אלין ואיפה לו להתהלה מכל מקום היה קדל זמנים קודם לעולם · כמו שמצוהר בזוהר ובקל״ט · וכדאיתו במי׳ שכתב בתחלתית ופרכת שכב והוא קול המימיות והיבלות ומשכיל יבין · ובדרך זה נילך בעל לפנם פעמה הקדמ׳ שהכם תלך עזרל שהו כוונתו ולעתו בתמרו שלמרו שקדמה המולה תלפיים שכם חך לעתו לעת זכה והוא לעת הפילוסופית שהכל תולה בגלגל ומהלין יבין דבריו בשפתי דבריו ומילותיו בכוך שהם יתעל׳ היודע התמת בכל דבר ושם בגיתי ימהול לי · ומעתה נוכל לומר שהר כוונת המורה בזה שלותה זמנים בלילת הקדמות שכביש שהם בדמות מלאכי · מעלה כל מה שניתן להן לחלקן כגון קדמי קדמים מוכלי · יום לחל כי הפועלים לא יתבטלו מפעולתם רק יום לחל שיהכר ולחל כך ישוטו על פני המים · למנם הבעלים שהם בתלריגיו׳ פחולה מן הכניסים מוכלי׳ ומפסידין מכילתן שני ימים מעטם הנזכר לעיל וענין התולה ולילל חך כי שהבעלי׳ מוכלי׳ לומן מכל מקום לכוש קדומתן קבלן תולה שלזו עליו שלא יתבטל לעתיד וכן בכיוצ שהיה נזר תלטו על רחוי לדמותו לכבן בעניין זה ושבת שהשפה נחכל בלילה ועל פלות לילו מעשה זה שלא כדמות מקם מלרי׳ זהו בכלחה כי בעניין זה · למנם שיהו מקו׳ שמיתתן זה בלפון רחם בכל עזרה שא לחורו׳ על שבת השפל שהוא חנוך · וכבל יהוי שהשוב בעולם הוא שבלך הלפוני מן העולם ובדלום לין זו יהוי ומנקו׳ השוב הוא יותר ניכר ענין השפל יותר מנמקום לדום על כן שהם המולה להפסיל הקלמי׳ בלפון שהוא מקום השפל והוא מקום שהיה הרע שהם עבני שלם שלרים שם ועל כן היה הרע נקפל לפוני והוא הנורם השפל · כמו שניאל המולה חלב שכיני פרק שנים ועשרים · והיות כי השטן השטין הוא יהי הרע הוא הנורם השפל על כן לפנם שהוא השפל שהוא לפנים מן הכל לפוני ומשכיל יבין · ובדרך זה נילך בעל לפנם פעמה הקלמ׳ השכם חלן עזרל שהו כוונתו ולעתו בשמ

מן הכלי ניזוק למו על המזבח הפיגול פגול
למעלה למעלה בדרך שנתגלה רק הולכין לתקן
תחלה לפר עוות · ומפר כך היה שיהי הדם נפפכים
על יסוד מערבי של מזבח הפיגול · וכבר יצוע טעם
יסוד מערבי שהוא יסוד המזבח כולו והמפכיל יבין
ממה שנתבאר · וכבר כתבתי למעלה ענין מזבח
הפיגול ועני' הפרוכ' וענין מזבח הקטורת פרק
מלבש ועשרים ופרק ממנה ועשרים מלך לשמון
שהם מורים על תוכנו של הדם וטוהרו והפרוכת
היא המסך המגדיל בין שכל הקטורת לשכל הפועל
על כן הופלך לזכות הדם תחלה על בין הבדים כולה
לומר לנקות מוהרו ולבוש ממעליו ומפר כך על
הפרוכת שהוזיק שכלו · ומפר כך על המזבח הזהב
שהוא מקום הקטורת להעיד מעשיו הנגיעים שהם
הקטורת העולה למעלה ולז כפיל מן הכיכל רמוי
שיהוי רומו של מלכים שהי נתנה · וכיה שופך שיהי
הדם על המזבח החיצון · למפה מנין הפזות
שהיו שמורה על בין הבדי' ועל הפרוכת ולמזבח על
קטורת המזבח ומזבח הוא מזהיר דרך זה
כבר נודע הזהות יום כפורים שהוא לפת למעלה
ומזבח למעה שיתנהג בהלכות יום כפורים שם
יהיה הדם יתעלה · ומעשה שהיו רומזים על ענין
יה הרא המתפיל שהדם והוא נקרא מזבח נחושת ·
ולכן היה זורק מזבח הזהות למעה ולפת מלמעלה
שהוא נגד יה עוד והיה מונה עם כל הזהו' שלמעה
שלמעלה, כמו שאומרו (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים כמו שיתנהג כל זה
שם יהיה הדם יתעלה בפדר יום כפורים · ולכן
היה זורק מזבח הזהות למעה ולפת מלמעלה
שהוא נגד יה עוד והיה מונה עם כל הזהו' שלמעלה
שלמעלה, כמו שאומרו וכך היה מונה כו' להורות כי
מן הכלוי לנתוף יה הרא עם יה הטוב וזו שניהם
כלפל מונים והיה זורק כמו שאומר (יחזקאל לו)
וזרקתי עליכם מים טהורים כמו שיתנהג כל זה
שם יהיה הדם יתעלה בפדר יום כפורים · ולכן
היה זורק מזבח הזהות למעה ולפת מלמעלה
שהוא נגד יה עוד והיה מונה עם כל הזהו' שלמעלה
שלמעלה, כמו שאומרו וכך היה מונה כו' להורות כי
מן הכלוי לנתוף יה הרא עם יה הטוב וזו שניהם
כלפל מונים והיה זורק כמו שאומר (יחזקאל לו)

שאומרו זכיות מצית לידי זכיות כו' · ומה שאומרו
שהיה מערב דם הפר עם דם השעיר הוא כדי לערב
הכמות שהם שלימות הגוף עם שלימות המלות שהם
נגד פר ושעיר להורו, כי בלב הוא התחלת כולן ולפת
שם לא כוון בהזהות שנפפים כשהוא כי העקר הוא
הפפכת הבירי, לא יפול שהיון שהוא התכלי' העכוון
שהכל יפוא יבורו ויפפל הכל שעל ידי זה שם
התפוצה שלימה כמו שנתחלר כל זה למעלה · פריש
הפפכפי' ושעירי' הכפרפי' היה נותן מהם שעיר הזהות
על הפרוכ', המגדיל בין קדש הקדשים ולפנים
מהות על הקרני' שהוא קדש הקדשים ולפנים
והוא הפרוכת המסך כמו שנתחר (ישעיה נט) כי
עונותיכם היו מבדילים ביני וביניכם והיה שנעה
מעשה שהתחלר ולא היה זריקה מעיני' בכלן כי שם
ביום הכפורים שנה לבפר בית הוא על כל שכלל
שנעה התפוצה שלימה ומגיעים בילר עוד · לכך היה
לשם לזכרון שם שלין כן בשאר פרים ושעירי' הכפרפי'
שהיו נלי' על העבירות המורו כשאר יהות השנה ולין
התפוצה שלימה כמו ביום הכפורים ולכן גם כן לא
היה זורק מהן על המעט של מזבח הפנימי שהיה מורה
על שלימו' מלינו, אלא כמו שהתחלר · וכתב הרמב"ם
פרק ממנו מהלכות בית הבחירה וכל הלעים הניתנים
על מזבח הזהב בשהוא בבגד עומד בין מזבח למנורה
והמזבח לפניו ומהן על קרני המזבח מבחוץ מתחיל
מקרן מזרחית לפונית מערבי ומערבית לדרומי'
לדרומי' מזרחי' הכלאם שהיו עומד בין המנור' והמזבח
כלי לשעבר המזבח שלך לזרך המנורה · וכבר נתב לך
ענין המנור' והמזבח שלך לשמון שהם מורים על
התורה ולכו שלך הלם והמעיה היתה מחיה לו שלך
לזרך עבודת המזבח כמו שהתורה מחיה בלבו שלך
הלם וממציאו שלך עבודת הבם יתעלה · ובשיות
כי חיי הלב תולה בזמן הבום והתחזקות היכודות
שהוא בדרך מלוע כמו שהניחו הטבעיים שהל הדבע
יכודות והקשרן זה בזה שהשם הם ויבש והחויב הם
ולח ומים קר ולח והשרן קרה ויבש · הנה כל
יכוד הגופו שלך יכול בהמוך לו בחיבות לחת
וכיבות הבפכים כמוקה זה מזה בחיבות שונות
וכולכלו לשתעני בינייהם כמו שנתחלר בטבעיות
והניחו בקלה בפר שעבי שמים פרק לשמון
שלך לשמון וידוע כי בכומות יש להם יחום מה שלך
לדבע יכידות שלו על כי יכול הלם שגד כוח לכוח
שהוא גם כן הם ויבש כי הממיעות גוברו הם ומזהם
הם ולח · ובשמיה קוף פרק כל הגי משמע לכוח
מזהמים הוא היותר הם ונעלה לומר שהוא מזהמים
הוא הם ויבש וכוח לכומים הם ולח ושין שלוף
לעניין הביאור לפון קר ולח וזהו שוליל הגשם כמו
שנתחלר (משלי כה) וכוח לפון תמוכל גשם ומעבר
קר ויבש על כן שלו מזהיקות על הקרנות לשתף שתי
כומות בדבר משותף ביניהם כמו שהתקן שתף בין
הכומות כן הליכות לחת משתף בין היכודות והיה
שתפיל

שתפיל בקרן מזרחית לפונית ומפניה בקרן מזרחית
לדרומית כי זהו קרן החיים שהשוה גודר עליו בשתי
דומותיו וזהו שבת החיים ולכן הי' מפניה בית
לשהות שתפיל בקרן מזרחית לפונית שהוא בית
הפיגול ומשם הוא מתחיל לפנות לדרום ומשם לפנות
לפרב ומשם לפנות לצפון ומשם לפנות למזרח
שהוא סוף הפנות שהוא בית הפיגול · ומשם הוא
מתחיל לפנות לדרום ומשם לפנות לפרב ומשם
לפנות לצפון ומשם לפנות למזרח שהוא סוף הפנות
שהוא בית הפיגול · ומשם הוא מתחיל לפנות לדרום
ומשם לפנות לפרב ומשם לפנות לצפון ומשם לפנות
למזרח שהוא סוף הפנות שהוא בית הפיגול · ומשם
הוא

לשם שעליו, לקול שם גם בלבוש, מפסוק (שה"ש ג) מקוטרת מור ולבונה על כתן לבושו עוד כתב הזוהר פרשת ויקרא כמה למסכנא לחתא מלבו ולמו כך הוה קשה מרחמי ליה מעמא והכי מולי פעמא לתפילו כל זר גם מקריב הניח מעמ' מעמת מעמת ומעמת מרחמת בגין לכמה מעמ' לרחמים בלבדי ולדמים נעמת דייר הכא וכל מייסדי רוחמין נעמת כך קרבנא לה כהן גדול ממש ובקרבנא קרבנא כגוונ' דמעמ', ובקרבי' קמייה הקדוש כדיך הוא רעותיה דלבא מקריבים בכל יומא ויומא הלי קרבני לקמי' הקדוש כדיך הוא ומאי ליהו גרמייהו ופסייהי דמקריבי' קמיה ולמן בגיון לקרבא הלי קורבנא ממש וכתב עוד בפעמם למור הקרבת שמור ודבש בעבור שהקרבנות באים לרצון שם הנכבד לפשלים אליו כל המדות על כן לא יבלו מדברים המתוקים אשר בפה היה החזקה כמו שכתוב כריחה למדת הדין המשולה והקשה גם לא יבדו מלברים ומתוקי לגמרי כמו שבשם כך הן הדברים המזוגים כענין שבגדיה, שעולם שתה מדת הרחמים עם מדת הדין ובשלו על כהן לשונו · וכענייי' העולה בקרבנות כתב ג"כ בזהקש"ע על דעת ספר הזוהר כי ריחי הים התחתון דומיה למיתי הים העליון וע"כ הם מלומים כמו מ"ש ובעבור כי אין רצוי לבדו אל המלך בלעדי כלכתיב (ויקרא יו) זאתה יבא אהרן אל הקודש לכך נלמוד על כל קרבנך תקריב מלח · למעם על דעת המחב"ן בענין העולה כי זו נכללו שעם הכתות כולן כי מי הים תהלתן מים ולמד כך בשיבא בהן תום השעם שעשה מלח ופפילו שם ומים מעורב בו · וכענינו בהמיי כתב כי שמור הקרבת שמור ובשם כי שיר הכא נקרא שמור ומעך כמו שידוע מפשור מעך בשפעת ובשם גם כן מורה על יכר הכא כמו שמור שמר בגימט' משה ושמו' היה יכר הכא כמו שמור שמר בהשמון (בראשית ג) השעם שמר את' עמדי כולל לומר שיכר הכא ועל כן אין רצוי להקריבם רק להתקיק מעליו ולכן לא יתכן הקרב השמור והשבם כי לא יתכן שי הבשים בשומה אחד ובמלבם בעניין הקרבת מלח מים התמתוקים נקראים מים זוכים כי בשעה שחלק הקדוש ברוך הוא המים העליונים והשפיל בין מים למים התפילו המים התחתונים זוכים שנאמר (תיהל קמ) מגבי מהרות יובל שמר ר' בבכי בשבשו המים התחתונים מן העליונים שמחו מו לפו כי לא זכיתו להיות למעלה קרובים ליוליבי מה עשו הטיזו הנים והקשו תשובות ובקשו לעלות על שגבר בשם הקדוש ברוך הוא שנאמר (ישעי' מג) הטובן בים דרך וגמים עזים כתיב, ויגבר בים ובשמו שמר ליה הקדוש ברוך הוא הושיל ולכבודי עשיתי כל כך לתן לים עזים על מדת הדין ולכבודי בלבד הוא שנאמר (ישעי' מב) ה' כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף גם יתגבר על אויביו, ואמר הכתוב (תהלים קו) מגערתי בים סוף ויחרב ויבשו תהומות ויובילם בתהומות כמדבר, ואמר הכתוב (ישעי' נא) הלא את היא המחרבת ים מי תהום רבה השמה מעמקי ים דרך לעבר גאולים ה' ואמר (תהלים עז) בים דרכך ושבילותך במים רבים ועקבותיך לא נדעו · ואמר (שמות טו) ותכסמו תהום ירדו במצולות כמו אבן · ואמר (שם) רוח בעברך נכסמו מים נצבו כמו נד נזלים קפאו תהומות בלב ים · ואמר (שם) נטית ימינך תבלעמו ארץ · ואמר (שם) נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נוה קדשך · ואמר (שם) ויבא בינות למחנה מצרים ולפני מחנה ישראל ויסר את אופן מרכבותיו ויהנהגם בכבדות · ואמר (שם) ויבא מצרים אחריהם ויבאו אחריהם פרעה כל סוסי פרעה רכבו וגו' ויהי באשמורת הבקר וגו' ויסר את אופן מרכבותיו וגו' ואמר (שם) ויט משה את ידו על הים וגו' ויבקעו המים · ואמר (שם) ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם · ואמר (שם) ויבקעם במצולות כמדבר · ואמר (שם) ויבאם ויטעם בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידיך · ואמר (שם) ה' ימלך לעלם ועד · ואמר (שם) כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים ויבא ה' עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים · ואמר (שם) ותקחם ותטעמו

להם נקבלן בהמה ממי לא היו מקבילין קרבנותיהם אם כן לא נלמה עבודה גדול כל כך ולא מסתמא דבהמה יותר מי דבר עבודה מכל מקום לא היתה ממש שכשהוא יתחבר ויהיו ניכר בפניהם כמו בישראל לאומם לפי כוונתינו נראה כי כתם בכהני היו יודעים התורי וכמו שאומר (מלאכי ב) שפתי כהן ישמרו דעת וגו' ואומר (דברים יז) לפי הכהנים מסר יהי' בימים הכתם ולכן לף אם היו מקבילי' ממש לא היה מכוון רק מלד הטוב שהו ע"ב מצותו כולם כליל אם שלין כן ממנת שיהלכל שכוב דבריהם על המדברים אינן לכלון מלאכי שלין מיתיות ולינן רלויין לעבות למעלה כי אם נכהן מסר לו לצ להמנין בין הממת והסלק · ולהיות כי המצות היו מוכים על העולם בכללו לכן תמנו במסר פרק אלו ממנות כל המצות שעושות שלשה מלות שיפה ומפס מלות בעוב' כו' מספר מפס מלות על דרך מהלך ת"ק שכולו הינו אלא על העלמיים בכללי ומפס' מלות שיפה נגד ס' מעלות הגלגל כמו שכתב בעל פרקם רמוזים שהקדמונים לא פניתו רק ס' מעלות גלגל וגם ענין השיפ' והבעיבי' להורות על ענין קנון ומבור העלמיים שעל ידן מתהוה המהווי כמו שענין הניפ' נעשה ע"י בעיבת ושיפ' הקנת שהוא דוגמת העלמיי' הפלדיים והיו המצות גלולת בשעון כבר נתבאר לפעל' פרק שמו' שבהקדמת קבבן בעלי חיים שהי' מורה בכללו על הפעל והלוש העולם וע"ז נתבפקו עוותותיו ועל דרך שהוא בלו מלות ולינין בהלכי הקבבנות כמו שנתבאר לפעלה וכן הענין בזמנין, כי בכלל הי' מורה על הדבר שלמרנו · ולמה מלקין היו מוכים כי בלמוני זו יתבפרו עוותותיו ויושגח מלמעל'ויושפע בשפע ברב' ולנון והוא הענין בשעון שהיו גולגלין בזמנת כמו שנתבאר פרק עשרים וכבר יהוו מדברי המדברים שיהי שהבילו רלים על ענין מהוש העולם מענין הת"ימהות שהוכיחו מכח דרך הסבעבי' לפסוקי' שהשפע בשם יתעלה על העולם מקיימת העולם תמיד עת למה עת ובעי"ז פועל תמיד בכל מלכי העולם כמו שנתבאר כל זה פרק לרבע' ובשניים מלך לשעון על שלא הבלינו לעשם דבר בעבע מוכח לעשות לו להיות וזה בעבע לפיות כך שלא שבכל נמשך למה כוונת הבורא יתעל'בכל עת וכמו שנתבא' מדברי הבע פרק שלשה ובשניים הקדמה עשר ופרק לרבע' ובשניים מלך לשעון ולזה היה השעון שהוא מורה על ההשפעת השם יתעלה בשפרים בדרך שנתבאר בקבל עם האנשי' ולא עם שלר הקבנות שהיה מורה על מעבע המיוחב · והיין היה את הלבנות בהמה שהוא עניין המיוחב · וכמו שנתבאר לעיל פרק תשעה עשר והוא פעם נפלא בעיני :

העולה
פרק שלשים

כתב הרמב"ם פרק שנים עשר מהלכו' מעש' הקרבנו שהעולם היה נחלק' לשני' עשר' חלקי' שלם' בשלי' בלבור ותשעה בידוע שהם בין הכל שניהשעשר מצות נגד שנים עשר הקדמות שהניחו המדברים שלר עליהן יסוד מכחתן · וכן שלר מעלן הרמב"ם ז"ל פרק שלשה ושבעים מלך רשעון מהמורה ולבינו דבקלקה ומשמוך על המעין בספרינו ולא לבינו רק רלשני פרקים וכמוזים בלבד כדי שנעלים לשמיך דבדי הקדמה · והשתוקם לקיים עשם הפרלי · השני מלילות הרקות · והשלישי שהזמן ממוכר מעצמו · ולולי השלשה הקדמות הקודמין יחל לקיים הקדמה הרשתוקם · כמו שכתב הרמב"ם ז"ל בשילוב הקדמות הסם ומגלם שלו שלשה מנמת לבור הרשתוקם היה מנמת לשם שניים נגד הקדמה הרשתוקם שהיה העלמיים הפלדיים שמלמינים שהם עקר הסיים ושבתחלה הם מלקים לקיים ושבתחבדם נעשה משה הגשה כי הסויים הוא הקבוץ · והפילוד הוא הספך וזה עניין לשם הפניים שהיה מוכח מנמת לשבת והיה נעשה מן הסול' הלך שהוא דוגמת העלמיי' ושבתחבדן נעשו לו הפניים שהוא פני הסוס ולזה כך מוכ ומלמלו על שלשל כהן היה מגיע כפול · והוא דוגמת הספסל שהוא פרול מלקיו · ועוד היתה הקדמה זאת נרמזת בשם הפניים מעשה שיתחבר נשמוך שני שלשם שם מוכים הקדמות הרקות שלר מנך מהקדמה הרשתוקם כי מילוי' הרקות הוא שנית של מילות העלמיים ומשניהן' שיבת תוסלם הסויים כי בירקות תכנם עשם של עשם ויתבוסם הסוס ונרמזת עניין הקדמה זו בשתי שלשם והרשתוקם שלשם הפניים כי כשר נתבא' כי לשם הפניים היה מורה על התור' שבעשל שם וכן בעשם הפרלי הוא עקר תכמת המדברי' ומלבור הוא בפה ובשתי הלשם נרמז הרקות לפי שכשר נתבחר עניין שתי הלשם שהם מוכים על העשה ובשתי שני הלשם שהם על ילן גם כן נתהוה הממהוה כמה שנאמר (תהלים עו) ילשם ושקטה ולבשו ז"ל בתחלה ילשם ולבשוף שקטה וכי לולי שקבלו ישראל התורה היה העולם מוזל לתהו ובהו והוא כלמות הרקות הנוכם הסוס · ומנמת שעומר נגד הקדמה השלישית שהזמן ממוכר מעצמות והוא שפירת העומר שמתחילין למנות עת למר את ועל ילן נשלם הזמן שבין פסח לעצרת וכמו שי שהוכל נעב ויסולין מרגיש יותר בזמן ממי שהוא בשמחה ועוד לב · לכן בילחתן ממחדים על קבלתן מחולה הרגישו בזמן יותר על כלן הענין נכמו בזהרו ממה · עוד הניתו הקדמה שמלמן כבר שם להקדמי' שנים עשר שהמוסיפים לא יתנו בלמת תמיד כי יצלר מהם לם לדקות בשם המוצ ולם לבוד הבמיקו מן המוצ · וזהו ממנת מוטל כי הוא יקבע

לל הבעבה וימבא לבמנת מבוי מוסיו כלמות המוצ שמעה ומוצ' מן הדבך היש' ובבקשתתם הבשוקבשביה' · הקדמה המשני' שהבעבם מבינתו מבינתו מהקיים רצים הוצם לומר לנוש בינים שהמקר' לא בת מלם מלך מלא מלך מלא מלך מלא

לדעת המדברים וכן נאסר כדבר המורה על המקיפה כאמור, כמו שאמר שלמה (משלי כה) לחכול דבש הכבד לא טוב וכאמר (שם) דבש מצאת לחכול דייך וגו' . והוא שכפך מדעת המדברים המאמינים בכל מקיפים שכלים' . ועל כי היו נהקדמת המאמר ממאמר עבודות נגד ממאמר שבקדמן בעלי חיים ושם קמילה נגדה שמיטה ותחיית המקום בכלי אבד נגד קבלת הדם והולכה כמו הולכה ושפיכה נקדמן לדומית נגד זריקת הדם והקטרת הקומץ נגד הקטר' המיומרים כו' . כמו שנודע כל זה פרק קמץ למנחות . וכבר כתבתי בטעם קבלן בעלי חיים עניין עבודה' אלו שהם רומזים על פרוד היכולות זו מזו כמבואר לעיל אלא שני פרק המאמר עשר וכן הוא בעשיית המאמר ולפי כי המדברים לא האמינו בהו ויו' היכולות ופרוקן כשפסק הדם הוא מקום אחד שהמאמין שהוא המצוי והשפסק הוא הפרוד ולפי שהאמין בכל הוא הוא פרוד היכולות על כן המאמר שחיתה נקבלת על ידי כהני הדם יתעלה יולעי המאמ אלה על פי שהיא נאלה על דעת המאמיני' דפרדי' מכל מקום כהכניס מקריבים אותה על דעת המאמיני' שהוא פרוד היכולו' ולזה נאו אלבע עבודות נקבלת' כמו שבקבלת הבעלי חיים . ועוד שלפי שהם לא יאמינו בעניין היכולות מכל מקום לא יכחישו המאמינים שהם דומים לומת מי מדבר או מלבע זמנים העובדים על כל הדום והם העבד והשוה נדמם ובשבר אחד כך והנה אלבע זמנים אלו עובדים על העצם הפרדי והיו אלבע מיני עבודות אלו כמוזים על זה ועצם האלה בעניין כל הקבלות . כבר נתבאר שזכו האיש והאלה לחיות נקבל' על האזאב והוא שנקיים לאומות שהאום נעשאו . כלבד שנתבאר נמדבם שלאומלה והוא טעם שלאמר נאלה (נמדבר ט' י"ח) בחיית אלה עולם ולא כי האלה הוא האחוב והמקיים כבל' דבבי' על ידי אלימתו והוא ג"כ האפסיל כבל' דבבים כמו שנאמר (דבריס כט) נפריט ואלה שבקיפה כל אלבה והנה הוא הבבה האחוב והאפסי' כמו שהוא נבל' שהוא סול הקבלן וכמו שנתבאר' פרק אמצה . ומזה הטעם למדו ז"ל שהיו זוכרין אלה על הבבש אלה' אלקו נבבים שלייתן ולא לקחו דבר אחר לזה כי עניי' הבבש והאזאב פועלים בעולם ובאחוב ועל כן היה ראוי לזכות אלה האחוב על האחוב מעשה נדבר לעיל אלה האחוב והוא עקר האכזון בעניין הקבלן לקיים האחוב הזאת והוא האכלית בכל קבלן :

פרק אחד ושלשים

אמנם היו האמנות שבאלו בנדבה מקבלת בולה בלולה ומקבלת מאפה אחוב

וכקיקין ומקבלת מעשה מרחשת ומחבת נאלקים לאחוב מיוחס ושאר אחות היו לבם שלר בעשייתן בכל היה נגד לבכי המדברים שבאימו בעניין האחוב ולבכ' יזוב כי העולם אסר ובנבחת בשם יתעלה עבה על כן בלו אחוב מיני לאם בחבחת בשם להאות על אחוב מקר כדבר האחות בשם יתעלה אלה כמו שכתב הבר האחוב אלה לבקון פרק לאבע אחוב ואבעי' שבלאות שבאימו המדברים על אחוב מלבי' שאשר בשם שבעה ובולן בבקבים באחוב מלבי' שאשר בשם יתעלה לבכ' שבלאות זה אלה לבכ' אין לאות לאחוב בלל לפי שבשבך האחוב' הוא אלוב אלוב בל אשר יבול להבאימו . לאחוב המדברי' שאמרו יש בהן קלת אחתית ולזה לאות לבעל אבכון בקשים ובאשר שבשך האחוב ובשביעי הוא בחחוב שבשר לבל אשר אחוב לא אחוב בלו אחוב מיני אחוב בבשה . ובתב האחוב ז"ל שבשך האחוב היות עניו האבריים לא יחלטו בשם פניס אחיות' אקובים או אפובים אל אקבלו בשם פניס ויפבלו פעם ואבוא בגלה שבפי בחי ת עניש אין לאוי להם קיבוץ בצד או פיבוד בצד או' . על שם כן היות קלאן אחקבלין ואקלא' אחפבלי' וקלאן יאחבו עליהם העניינים פעם יאקבלו ופע' יאפבלו היה לפיה על חיותן לניהן לאי אייאקבץ האחקבץ בהן ולאי אפיביל באחפבל בהן ואאחו אחלת היה לפיה בעולם אחודם כו' בגל הקלאה זאת בא אחבת אולת בשיה אעשיהו אבי'עאכון אולת ואותן אחנקבלי ואל"ב נותנליו האולת ואל"ב אחז ואיתן אחנקעל האול' ובבל האולת בו ואל"ב נאתו בבלי שבת נגוך לאוכב אחן וכל האחן שבם שבם הוא לוב בבה הוא אבוא שהוא בחחות בלאות הקלאה זאת וזה כי בבר באחבתי היות האולת בגד העלאיים האפלייים והיה נותן האחן אחלה בבלי וכבר כאחבתי אחבק אלבע ועאשים כי בבלי הוא הבאז על האחוב שבשאם בלי אייבאתו של הקולם בבוך הוא שאל יהא בבת העולם ולזה נאן האחן קולם לאולת להוכות כי אף העלאיים נופן שם בבוא' אלל האחן שהוא אחוב על האפעת האם יתעלה[ב]דבר שבאתי' לאחר' פבק אחשה עשר והיה בשם האפעל הוא שאל יו נבבאו העלאיים האפלייים בלאות האולת שהיה נותן על האחן לאוכות כי העלאיים בבוא'ים לא קלאים ואחר בך אוב ונותן עליו אחן לאוכות על הקבוץ שהם אחלאיים שאל יו נאבוא האוב כי אף שהעלאיים היו בבוא'ים ואל אקום לא נאחוה אחן בשם אחלאיים אחן בשהם אחפעה אנית לקבץ ולאפריקן לפי טוב העולם . ולהיות כי אלו האחבני' האחיאו כי אחו שבינאי אלי אייבוא' יעאוד אלי אחבת בר אחוב בלאחר בשבוב אחלק פבק לאחן שהשה ואשעים הקלאה שביעית האבריאם הנה האחלה שבכל עת אן העתות

בולם לאוב זאן אן האחנים יבבה האבילה אקבה אחיל כי' כאו שבאחב שם האוחה על בן היה בלול האולת שהוא בוחו על קבוץ אלקי האולת האעשים על ידי האלילה ואאר בך אוחז ואותן בבלי שבת ואילך עליה שאן לבוחות על האשפעת האבילה אחיל בבל עת ובבל בגע . והיה שעור האחן' שעאן בגד שעה הקלאות' שהשיאו אחלה לקיום אלום העולם ולפ על פי שהיאו אנים שעה כאו שהיאל שם האוחה . וכאו שבאחבתי בפרק שבבר אבל אקום אנים היו רוחזים שם בבול' עלאו אחשה שם האעלייה והשני יעאלו האקריים שני זוגים בילקות האשן שם בן לא נשאלו רק שעה שהיו רוחזים בשעהן ולזה בא אדיני האחשה שהוא אחה בשם אחקיב אחבת אחלת בולת שהיה בשם בבול' עלאו אחשה שם האעלייה והשני שלא יעאלו האקריים שני זוגים בילקות האשן שם בן לא נשאלו רק שעה שהיו רוחזים בשעהן ולזה בא אדיני האחשה שהוא אחה בשם אחקיב אחבת אחלת בולת שהיה בשם בבול' עלאו אחשה שם האעלייה והשני

הוא לם המולה בפוסקי, ומשם סרקיקין בשמן וכילד משמן מניח לוג שמן לכל עשרון ומשמן ומוזג ומשמן על משמש כל שמן שבלוג · הנה הרקיקים הן נגד הקרבה שהניחו ממנה לפיה על המזבח עולם מעשה שהי משמש שיעלה דברים בלתי ג"ת לפילו שמליות זה לפיך קול זה · וכמו שהניחו בדרכם הפני שזכר המורה פרק שרבע ושבעים וזה היה עניין הרקיקין · וכמו שהתפר בפרק שלפני זה וזהו לפיך וכוונת משיחת הרקיקין שמושם ומוזר ומושם על כלות השמן לפורות שרבר שמה לפיך זה לפוף יכלה ולפי משך שילך לבלתי תכלית וכל שכן שהתפר בדרך זה לרכם הרביעי שהנה גם כן על דרך שלא יעלה דברים בלתי בעל תכלית לפילו זה לפיך קול זה שהעובר שם ממש הדרך הפניני שלא יעלה דברים בלתי תכלית ולפי שהוא היה העול קודם שולכו להיות הנפשי הפשלות ריפל בלתי בעל תכלית שהעובר שם הוא נרמוז בשלפות בתור הוא עלה לורמת הנפשות הפשלות כי המלה היא הכוונה' השפיעי' מן הגוף ולרדות למעלה וכשם שהפלות היו פתוחות ולפיך כך פוזר ומניח הכל בכלי שרת כן הנפשות לשמר שבשבי ובדלו מהגוף מוזכין הכל ריפל ונשלחות זכות הכלי שרת המורה על המורה כמו שהתפר למעלה · ולע כי דרך זה כשעע מצוקי' כל מלקי דיני המעשה כמו שהלהו עשה מלקי הבשות רק שהעובר' הרקבו' שהרבו שהן לשהר כל מלקיו ופרטיו · להיות כי לוחן הקרבנות הם עקר הכוונה ולכן ניעויו להקריבן בכל מועד ושבת ותמידין ומוספין מה שאין כן בשלות שאין בהן בלוד אלא שלפה שהן לפרקים מיוחדים והם עומר התנופה ושתי הלחם ולפה הפנים וכבר ביארנו הסבה בלחם הפנים ושתי הלחם · ועוד נוסף עליהם עם עשה עומר התנופ' שהלך שלפני שם יהלה הפה יתעלה שתת עשה המוספים וקרבני המועדים שהר אלו הקדנות נמשכים תמיהים והמשכיל יעול הכלל ממה שהנחנו בענין העם קלת הפרטיים ויוסף לקח שהשר הפה לא נתתי עליהם לב שהשר כי קדון המעשה לינו עקר הקרבן ולינו אלא למעלת הפה יתעלה על בחולינו להשכילנו בדרכי אלו בו לדעת עניני התדום לפי מיעוט תבונתנו ולכן ויתר לבעיים להקריב מעשה בדרך שהתשר ולפי שהשלות לינו אלא לעיני הקריב והנו שהעובר הוא עלה לורמת הנפשות הפשלות ריפל בלתי בעל תכלית כמובא

המקדיש כ"ן שהוא נר מאיר כל ממשך · ובמצת
המקדש הוא המצות המלילות בתוכו כלשה חוב ·
ממנם כל אלו הלשות עדיין מסדים תקון והוא
שמקבת בני אדם מוסגמים יותר מהסרים · כמו
שהוא לעת רב על כן כתבו אלו הבמים שמין מניח
עסר לוג שהוא מוכה על מים עסר שבעים שהם
העיקרים דהסגמה יותר משאר בני אדם ובכלל שרשאל
יותר משאר חומות ואחר כך היו מוסמין בו מי
שהיה ראוי למשוח בו כלרך שהתחיל · עוד כתב
הרמב"ם שאלו הבמים שבשתן המשחה היו בתין
מלרץ הודו כי עקר הכמת החומות ופילוספי' היו
מלילי' בקמרי הודו · כמו שבמלו בספרי קדמונים
שהיה מנהג בהודו שלא להמליך מלך רק מי שהיה
בקי בשבעה מכמות ועל ידי כן עמדו לכוף על הכמת
מלוהות ובדבו בהסגמה ולכן לקחו בשמים שגדילין
בהודו · עוד כתב הרמב"ם והיו מוסמין בו כהן ויהן
השמן על ראשו וכך על גבי עיניו כמין ד' יוגיות
ומלכות בית דוד היו מוסמין כמין מזר על ראשו ולא
יעשה בתקומות למרים ולא יבבה בשמן על כתן
לשונו להיות כי המשיחה היא דוגמת ההסגמה
שהזיקה בו לשעלה על ידי שכבו על כן היו מוסמין
השמן על קדקדו מקום הכמת החוט לשכר על ידו
יהיה עליו · והיה שך ממנו על גבי עיניו והיה
מוסמין לכהן גדול כמין ד' · ולמלך כמין מזר ושתיהן
היו מוהין כי מזר מלבים על ראשו · והך' היה מורה
גם כן על שכחר וזה כי משפטו עשרים שהוא
בשפטו כתב · ולפי כך' הוא חוט הלשון של כתר
וכ"ש לשעת הנקודלין שלמעו שכל השפעות הזה
יורדים מן הכתר · ולזה היתה המשיחה כמין כתר
ומה שבתנה המלך בשמיחתו שהיתה כמין מזר ושל
כהן כמין ד' משעם שכתבו של כהן · ולפי כי כתר כהונה
היה לשעבד עבודת בשם יתעלה ולכהת למיי עד ·
וכתבו של מלכות הוא להעמיד החוטה בעולם הזה
ולקיום הלרץ ולפי כי הוא מגלה ומגולה וכל מקום
בשמוך לוחו גם כן ממה שמילנו שלשתו בהעמדת שכהן
ולא נעשה בהעמדת מלך רק לחוך לשתי עדים
עלי מלך וגו' · ומשתו ממה שמלנו לשם מלך בימי
שמואל לזה היתה כתר של כהונ' ומשתת דוד העל'
מה שתין כן כתבו של מלכות ושיה כתר כהונה
נרמז בלוחו ד' שמוסה על כתר ותל מלך קלאו מזר·
להיו' כי מלא כתר יותר רוחני ממל' מזר על שבשתשו
המקובלי' בשלת כתר בלשתוה וקיימו בעטרת
בלחכונה ולא בשלת מזר והמשכיל יש לו כתר התורה
בלא מזר על ראשו · וכתב הרמב"ם עוד כל כלי
המקדש שעשה משה לא נתקדשו בלשת משיחה ודבר
זה ליתו נוהג לדורות בלא עדתן בשקדש מקדשתן
והוא מוכה גם כן על מה שבילכנו · וזה כי משיחת
כלים של מקדש ומשכן שהיו מורים על עניני העולם
הגדול כמו שבתבאר מקיימתן הלשתוה מקדשתן

לעולמים ולא יחתה בהן הסגמה והשפעה שיעשכו
למשיחה שמכת כי המינים והכוחות שהיו נמזיק
כלים הם קיימים לא יחתו מה שלין כן בכהן
ומלך שהשפעתן תשאר לפי דביקות שכלן בהקדוש
ברוך הוא · ולכן כל זמן היה לרץ משיחה בפני
עלמו כי לין הלשעה חוות · ולמכו שלן השפעה נגנז
בזית לשמון והיה מסך בזית שני · להיות כי לא
היתה ההסגמה דביקה בהן בזית שני כמו בזית יי
ולזה הוא נגנז על לעתיד לשכר עין בעין יראו יי
והשגחתו בליון · לשכר משה תלה תורה ודבר יי
וירושלים :

פרק ארבעה ושלשים

עוד כתב הרמב"ם וכל כלי שרת היה של כסף
וזהב וכלי שרת שיעשה לין משקיעין לחותו שלא
עושין מהשים על כהן לשונו · כבר כתבתי ענין
כלי שרת שהיו משקלין בהן השם שהם כלחות התורה
שהיה כלי שרת של הקדוש ברוך הוא שעל ידם נברא
העולם · כמו שבתבאר לעיל פרק לרבע ועשרים שלק
שני · ובלשה כי שלא כלי שרת היו כלשון שלקי
המלות והעניינים שבתורה · וכמו שבתבאר בבבי
תורה לכסף וזהב שבתוב (תהלים יט) הנחמדים מזהב
וגו' · ונתוב (משלי כה) תפוחי זהב במשכיות כסף ·
לכן היו כולן של כסף וזהב · וכמו שלא עבר שלם
על התורה לו השלוה הוא לעוות שלא לא יכול לשקנו
שלא יעשה שלשה לשה לוחר יעשה אלוה שעבר פעם
לחברת · וכמו שלחתו בבעל תשובה שלא בא העבירה
שבבר בידו ולא עשאה שקבי בעל תשובה · ולחר בך
יראה בלחותו סרך ובלחותו לשה · לזה היו כלי שרת
כשנעשו פסולין ולא היו מוזכין ושתקנין לותו שלא
עושין מלשים · וזהו הטעם שלחתו בשרת בני
דבשים כי כל כלי שרת היו לשויין לקדוש ילים
ובבלים · ולכן היה הכהן בבול שקדם שיהו ובגדיו
שקיטון של זהב ביום כפורים · כלאיתא בשרת ערך
בקלפי · להיות כי כלי שרת הם שהיו על התורה
שלשה בשה לישראל על ידי עניני הכיור בשתבא'
שלק לשמון סרך שלשה עשר · ועל כן לשוין לקדש
כמו הכיור עלמו · עוד כתב הרמב"ם כל השלות
היו קודם ושכלי שרת שלשה שלשות הלא שלשה
בפנים ושבמזבח וכלי היבש לא שלשה בפנים
לשליך בידולי שלא הלא קדש ובידולי שר' היבש הול
על כהן לשונו · לשה שבתבאר כי הכלי שרת שבשקדש
היו לוגמת העניינים שבתורה והיא שלשות לותו
שבני לשכים בשיקון הגוף והנפש כמו שבתוב בתורה
שלק שלישי פרק שלשה ועשרים · על כן שלו שני
עניני שלות והם היו מורים על שלות השעשוית
ושלות הפלילות · ובבר ילעת שהפנים קלשו שתיבת
שלות לכן שמו שני עניני שלות הלא היה תורה על

שלימות הנפש שהיא נקשרת בליות הלש · וילוע כי
שבע הלויר המיוני הם ולא ולף כי היו נשרי'
בו יין ושמן ומים שהם מוכים על דברי' שבליים
כמו שבתבאר והם שלות הנפש · לשוש הגוף לשר
בבלל מן הטפר והוא יבש היה מוכה עליו שלת
היבש והיו מוליין בו בלתו' שהם מוכים לבריים
גופניים כמו שבתבאר והיה שלת הלא שקולם משני
פנים משמן ומנפנים כי תיקון הנפש הוא שקולם
בעלמו ולף הוא בלעדו מן התורה · לשוש תיקון הגוף
לינו שקולם רק שלל התורה שלותה זאת · ועוד כי
הגוף לינו שקולם שלא שלל פנימי שבו שהוא שלל
שנפשו קשורה בו · לשוש הנפש לין בו בל פנימי
לו מון הכל בקש ולכן ניכולי שלות בזה קולם ובזה
מול כי כל בבר שמוסיפים בעניינים שבבליים הוא קשם
ובבבי' גופניים הוא מול זהו הבלתה לי בזה הענין :

פרק חמשיה ושלשים

ענין הקטורת שתב הרב המורה שלשי פרק
שמנה ומבעים ושלשה היו שומנין בשקום
שקולם בשתו' בעות בכל יום ושתבתין בו בבבר
ושוכפין ושומלין בו הקבב והכבעי לין בפך שלשו
היו שניפים לותו על זה הענין היה ריחו בבים שקומות
הבבר שפני זה הוא בו להקטיר הקטורת שני פעמים
בכל יום בבקר ובין הערבים להטיב היא ויש בבדי
בל עושר בו · בבר ילעת שמשם שריחו היו שריחין
היא הקטורת וזה בם בן היה שתעניד ילשת השקדש
לבבל שם לא היה לו ריח עוב וכל שכן שם יהיה לו
בשבתו היה שניהן בלב לשם בפך הבדולים כי הבפש
תתרבב שלד לריח העוב ותעניב לליו ותשתיק שריח
רע ותתרבה שמתו על כלן לשונו · ורבינו שמיי כתב
בפשה תלוה שם ושלוש שתלה ענין הקטורת שתייב
עליו התורה בבת לשושה בשהוא בלוש בזה על
כלן לשונו · הנה לשקה נפשו בדברי הרמב"ם ושלין
עמו ושבלי זאת לין דבריו שפפיקין כי לא נתן
הרמב"ם שום טעם על עניני הבשתני' של קטורת
ושפפיריהן ושבקלן שבלו בדקדוק גדול · ובפשה בבל זה
היה לעתו שבתבתי שלק לשמון שבבר שלין טעם
בפרטי' רק לשלוה בבלל · והלבב"ג שמשך לשריו בפירם
לעניין קטורת · ולשתוב שבבוונה בזאת הבבבה
פיהיה לה עוד הרים בשיקטיהו לותה וילשלה לה עשן
עד שוהם להטיר על הבוונה לשבר בעבורה היה
הקטורת · ובבה היה שמוייב פיהיה זאת הבבבה
שוגבלת בשופן לשר שלופנים · ולהיות בשופן לשר
היתה שופלת גם כן בשלשה הזאת לשה היה בשופן
הבוץ · ולוקם לשרנו שהיה שמויב שיהיה שוגבלת
כי בל מה שהיה בעשבי הזה שלקום הבבבד היה לשרי
שיהיה שוגבל בעושה שעלתו הלא כי שלשים דני
הבבלה יעלתן בעולתיהן יותר שוגבלת בו · והלרך

שם זהה להרלות כי בל דבר נבבד היה לריך להבבלה
וכתי' לבשוף על בן בתלה לנו בי הבבה שהבבה דבריה
שוגבל שניני' לשבר בעקש הבה שהיה בשבה בשופן
בהבלתן זהה לשופן בלי שיהיה בל הה בעשה בי שוגבל
ושקורב שזל' לשבה בשה לשרת זהה ולוא' שתבקש
הוא לא להבבלה הטופלת בשניני ו על בלן לבונו ·
וכתב עוד בשנין שזבח הקטורת בעבור שתזבח
היה שורה על ענין הפסל והשפסל יהיה שלל השוער
לשבר הוא שלק שורכב בשיפבדו יפורתיו ויפוזו
לשניני' הרשתון בבן הלה שיהיה שזבח הקטורת לדבבי
קרנות בשפסר היפורו' שיהיו ממנו בי שבה נהיה
שוורכב והיה שבוון בל לשון בעבור שזבח הקטורת
היה שור' על הפסל הלשה ושוב נפשו בל יפורתיו
ושוזו נפשו של הלשים לשר שתי' ולזה לא בי' נעשו
בו בי"ה קטורת הבשים ולזאת הבפה שתשיתין בו
שעל' עשן להעיר של עליית הבפה של השתל' בעת
הפבלה שן השוער עב"ל ובעל בוה שלוש בתב שלשר
שני פרק ת' בי היו שני שתרות עשן שלוש לשון
קטורת הבשים ולשר לשרי הבל הלשר הפבל העול'
שרוח שיהיו ממנו שני שיני הבל הלשר הפבל העול'
שרוח שיהיו והשני העול' שבפה הבבלי והוא העיון
השתי ולזה לשתר (דברים לג) ישימו קטור' בשפך
להיות שבה היו שורי התורה בו' והשוקדלים פה לשר
ודבוק לשר בשיים ולנבוע השבטיים היושבי' שוך
לבבוד ולפוך לבפר על חטא שלם השלשון והשלבי'
שפני שריחו טוף בלי להוסיף שבשה לשעל' וזהו
סוד בשו לוחה בלבים שבעבדין בהן עוברות לפ"ת בך

היא הענין לתת חלק לכל ולכווני הוא מלך שהכהנים מקריבים מעשים מנה גדל שבעים עצים המעכבים מקריב התיכון ומלו מקבע קמנים שהם הלבי הפרוכת המלבני והלבני גדל מקבע חיות נושאי המקבל, וכנגד מקבע דגלים שמחלקו מחותן שבעים נפש של בית יעקב. כמלא שעול, משקל מקבע קמנים ר"ק מינים וכמנו פ"ר בן בקר אחד כי הפר היה נגד יעקב שור וקניני שבולת נרד וכרכום כל אלו המשקה ריחן גולף מהן נחין לחוץ ומהן נחין לפנים והוא רמז למשה קפילות עליונות והיה משקל כל אחד שהם עשר מנה נגד שלשה מזהב ומנים עשר שבעים ולוי שמינו מן המניין והם קול שנים עשר מעייניות שהם מיני מתוכות שמקבלים נקו המשניני נמלה שהם עשר יעלה משמונ למנין שמנים מנה כנגד עשרות שהם שמונה נגדי כסוי, וכנגדו כתיב (קהלת יא) תן חלק לשבעה, וגם לשמונ, קומט שנים עשר כל זה בכלל ממנה שהם שרף על נכי והניהו שהם ממנה נמלה שעול, לענין ס"ם על כמן לשון הכתב המתנר לפי מה שמלמדי בדבריו - והכא דכיון חיין נכוונין כלל כי לפי הנגלי, מדבריו משב שבולת נרד לשני שמנים כל אחד שהם עשר מנה והוא עשות לשבולת נרד הוא גשם אחד והוא מוכרח מענין שמני הקטורת שהיו אחד עשר גם לפי מענין שם"ם מנים מוכרח כן גם דבריו המחוברים חיים מונדים מה שאחר הקומט הוא בכלל ממשה כו', גם מה שאחר נמלה אין בכל ס"ם מנים כי לפי מעייניו שם, שמנים משקלם שהם עשר הם ס"ם מנה בלא קומט ופשהר לשהם דבריו לממשה דבריים דקאמר לה לומר עם הקומט ושבולת נרד נשבש למאל כמו שהוא המות ומה שאחר שכל אחד משקלו שהם עשר לה לומר שהבדע שמני מלבד הקומט והקומט הוא שנים עשר ועם שבדע שמנים שהם שקף ולפי והבדיו הוא גם כן שהם עשר וזו אין בכל שמונים ועולה למעני' ס"ם עם הר"ק הכפשונים כן גלה, לתקן דבריו משל כל זה כמוך מן הדעת כי מה שייכות שכל קומט לגופו עם שבדע שמנים הכפשונים וגם למשוד שמנים שמקום שנים עשר מנים נגד שנים עשר שבעים ושנים עשר שבעים עשר מלוכות ושנים עשר שבעים שנים עשר גדולים שלכפונים קלופה שלשה קמעון שבעה קלוף, שלשה נגד תורה נביאים כתובים ונגד שלשה שבעה קלופה שהם קליפה של עץ שהיים קמעון שבעה ניתן לתתן שהם שבעה שנים עשר שבעים עשר מלוכות שבעה שנים עשר שבעים עשר שבע

מורם והיו שפתותיהן נוטפות אור עובר שלכאו ז"ל פרק שמי מלילקין שמדבר בחלמיל היושב לפני רבו ולכן היה הנשף מורם על הנשף מן הלילן התור הנקלף עץ מיים היה למחזיקים בה ולכן היה מקלקן שבעים פנים שהתורה נדרשת בהן ופ"פ שעיקר הדגל היה נקלף על שם יולף מ"מ מלמד שעקר הדגר היו מורם על התורה שהיו בני יכבר העיקרי' כמו שמלמד(ד"הי ח יב)ומבני יששכר יודעי' ביגה לעיתים וגו' היה הקשף מורם על שעטו ושבע המלכות היה נתוקף בשלשה מינים שעטו מיני שבע שעשר במינים כמו שיתבאר שם יולף יתבל' הלמוכן והוא השמלת הלמור בתורה גם דגל לחוכן שהיה בעל תשובה כמו שלכאו ז"ל ובשיות כי למד מלכי התשובה לגדל שערותיו ולפרניו שלמוד בתרי' ועשתה לפרניה לכן בשם הלפורן גם שבו לחוכן לפי שהבושם הוה היה לוגמת הלפורין · וילוע שלכאו ז"ל שלשה לבריס בלפניס שהפן מכיל וכו' שכתב בעל העקידה שהטעיין שהשרש כלי הלריסה ולימו נהנה מהן לגמרי וכן הוא ענין בעל תשובה · וכן כי' הבושם הזה שהפן ושולה לריס נימוח למעלה כי התשובה מגעת עד כסא הכבוד ובשיות כי התשובה קוכעת גזר דינו של לדם הנגזר עליו לשעשים שה לרעה על כן היה הלפורן שבעים מנה שלשה גם דגל לפרים שכתב רבינו בחיי שהיה נמערב לפי שילה ממנו יבשעם בן בבו שמעה ושמעיה שרשל והוא גם שלשה שלאכו ז"ל שבשר על כסא הכבוד ובשיות כי התשובה מגעת עד

כי כל המעמדים הוא מנים כי אימי מלמון מנים
מגל מסם יתעלה מסר הוא מחוייב המילות ולין
זו שום אימי כלל הוא יקיל ומחד בכל הזמנים בכוך
הוא ומבוך שמו מגיל לעולם ועד על כן הוא נקבל
מחד נלחמות ולין שני לו ועל כן אתף מסם יתעל׳
שמו ישראל לקבלתן מחד כי לא יתחנו מעמנלעולם
וזכרון לא יקוף מזכעם ולזה אתה מלוה לעשות כל
זמן קבוצת ולהקטיר על המזבח דוגמת ישראל שלוב
הלך ושוב לא ולעולם שם ישראל עומד על עמיה
וכתב הרמב״ם בענין הקטורת שהיו שוקין הלפונין
נחמד ועשבים קד יין מזק להיות כי כבר נתבאר
ענין הלפונין שהוא נגד הלחנה שהי׳ בעל חשובה
ולכן היה שהוכו היין מזק שהוא יין החור׳ שלריך
להיות מזק לכוף יכלו ולכן היה חמד ועשבים קבין
להוכות כי לריך להיות יקלח יי נגד שניו מספר חמד
ועשבים הוא מספר הסם ומדיני הקטורת גם כן
שלא נתן דבש בתוכה פלולה וזהו החנות כי כל חמד
מישראל הרוצה להכול דבש הרבה לא עוב והוא רמז
על התחנות שלמה הולך לחריבן המתוקן כדבש
זאת אמר רלוני לבאר ענין הקטורת ומשמיני ואתה
תעיין תמים בדך ועיניך תמיד אל הכלל וענייני
ואם הניח המבחת הענין לבאר מקנת הפרטים
המוקים מלרך החנת מכל מקום לדום ובקבל מכך
עד יבא מורה לדק ויורנו לדך חמת׃

פרק שמונה ושלשים

ענין ישראל במעמדן, והכהנים בעבודתן, ושיר
הלוים וזמרן בכל נתאר ענין המקדש והכלי׳
שבתוכו וכל עבודותיו שהיו מוכיח על ענין הבריל׳
וענני כי העולם בכללו כמו שנתבאר וכמו שילוע
שלם על פי שהקדוש בחוך הוא בתוך העולם ומלמו
הוא גם כן מעניני כל יום ויום מהם מעמ׳ בלחמית
ומומן לו הקיום והמחילות מלמים לבקרים רבו
למומנו לכן נלוה ענין העבודה במקדש בכל יוסנגד
מעשה תלמידו יתעלה בכל יום ויום ולוה על פי שהי׳
מסדר כל ענייני העולם בענין המקדש וכליו ומכל
מקום נלוה גם כן ענני מדוש בכל יום ויום בפני
עלמו להוכות על ענייני העולם בכללו ולזה היה
ישראל נמלקים בשלשה מלקים כהנים בעבודתי ולוים
בדוכן וישראל במעמדן כי העולם כולו נמלך בשלשה
מלקים עולם השכלי ועולם הגלגלי׳ ועולם השפל ׃
הכהנים בעבודתן נגד העולם השכלי וכמו שנאמר
(מלאכי ג) כי שפתי הכהן ישמרו דעת וגו׳ כי מלאך
י״י לבאות הוא וכנד שלריך בעל העקיד׳ פרשת
מקרי אות ויש פרשת לאמר בהלאמתו מהכהנים
לעשות שם כלאות מלאכי מעלה בשלום ובכן גדול
הוא בהכהנים דוגמת שהם יתעלה בעולמו וכמו

שהלריך שם פרשת לאמר שער שהם ושהים ושזה
נשהכי׳ טעמי בגדי כהונה וכמו שהי עתיד לבאר שם
יכלה שהם יתעלה ׃ הלוים בדוכנן נגד עולם הגלגלי׳
שהם משוררים ומזמרים בתנועתן לפני קונם יתעלה
כמו שנתבאר למעלה לכן היה עבודות הלוים לשורר
ולשוער בשערים לפתוח ולנעול לשלות המקדש נגד
המון לכוחות הגלגלי׳ הפותחים ונועלים בדקיע על
ידי תנועתן ׃ ודע כי ילילת השעם ושהר בכהים
וזכירת חוכן על הארץ הוא הפתיח׳ כמו שאמרו
מומרים בתפלה של שבת שפותח לנו שערי מזרח
ושוקע מלוני רקיע ומעילת השעריס הוא שקיעת החמה
כמו שלרשו ז״ל שזמן תפילת נעילה הוא זמן נעילת
שערי שמים שהוא זמן שקיעת החמה וזהו עבודת
הלוים שהיו פותחין ונועלים ומשוררים כמו שעשו
הגלגלים וכמו שנאמר (חיוב לא) כחון יחד ככבי
בקר ויריעו כני אלהים וכי גם כן מעבודת הלוים
לעזור לכהנים בעניין שמיעת ופשט הקבלות כי על
ידי הכהנים והלוים נשלם הויות ופשט העולם
הנמוה בעייניי הקבלן ועניין הקולות שהיו נעשים
בשקשם בעבודתן הוא על פי המועת הקול בגלגלי׳
על פי המוזיקא כמו שהתבאר למעלה פרק חמשה
ועשרים אלק לשמון ולכן היו הלוים נפשלים בקול
כי אין קול של הגלגליס משתנים ובהיות כי יהוע שפשל
משלוקת גדול בין מכחי השוקק בעניי׳ הגלגלים
ותנועתיהם לם הם מתנועעים אלל שים להם נפש
משכלת והם מיים משכילים כלעת בכא המורה
והמשכים לחביו לו הם מנועתיהם הם אלל בעצע
בלבד כמו שהוא לעת בעל העקיד׳ ופיעתו וכמו
שהלריך זה בעל העקידה פרשת בלהשים שער שני
כן נפל ממלוקת בין חכמי התלמוד פרק המליל
ופרק בתחל לתענית לם עיקר שיהה נפה שהוא
אלל ההשכלה נגד הכח המומרים שהם חיים משכילי׳
לו לם השיהה בכלי שהוא היו בעל שכל אלא שמשורר
על ידי לחם השורר זו כלעת המומרים שהתנועה
היא אלל בעצע אשר שם הם בחלן ׃ וזהיות כי
העקר ההשכיחו עליו רוב החכמים שהם חיים
משכילים על כן הוקבע הלשה העקר חיכן נפה ׃
וכתב הרמב״ם ומתי תומרים שיהה על כל עולת
הלבור המובה ועל שלמי עלרת בעת נקוך היין
לגבל עולת נדבה שמקריבים הלבור והנשבים הנהים
נפני עלמם אין תומרים עליהם שיהה וזה כי אין
לומר רק לחבר שלי מובה משום שחיהת הגלגלים
היו אלא על דבר מובה כי מעניני ומתנועתיהם
שהם השכלים הנבדלים פועלים פעולה על דבר
המיוב מוכרחים בפעולותיהם אלבד שהם יתעלה
אשר פעולתו בנבדה וכלון ולכן משוררין גם כן
בשלמי עלרת שהיו השכלים זו גם כן מוכרחים
בלעתן והוא שומו בנחיית התורה כמו שלרשו ז״ל
שמיהו (תהלים מ) חנה הולך על השמים וגו׳ ׃

כמו

כמו שהשליכו בזה בויכוח שהיה למשה עם מלאכי
שלת בזה והולכלו להורות בנחיית התורה בעל כתפן ׃
והיה עקר הסורה בעת נקוך היין וכבר נתבאר לעיל
פרק שבעה עשר ענין הנקוך שהי׳ מורה על זה הענין
בהכתבי והספר׳ היודלת מלמעל׳ וכתב עוד הרמב״ם
ולין שומתין משנים עשר לוים על הלוכן ׃ כבר
יהוע מה שנאמר (לעיל יג) והמשכילים יזהירו
כזוהר הרקיע ומלדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד
ומנים עשר לוים נגד שנים עשר מזלות והלוי׳ נקראו
מלדיקי הרבים שנאמר (דניאל יג) יהיו מספיק
ליעקב גם בעבור הלדיקו רבים וסם ככוכבים ומקנת
הלוים מסודרי נפה ומקנתן בגלגלים נגד הגלגלים
שמקנתן שיהיו נפה לנה לומר שהכוכב עומד בגלגל
ותנועתו בעלמו ומקנתן בגלגל הקפה שעל ידה היה
התנוע׳ והוא גורם השיר ולפשר שדברי כל המכוונים
לומתיים ומקנת גלגלים סם חיים משכילי׳ ומקנת
תנועתן בעבע על כן מקת השיר נפה ומקנתו בכלי
כמו שנתבאר ׃ עוד כתב הרמב״ם ז״ל ונמה סם
מנגני׳ בנבלים בחלילין וכו׳ לחשוב שכלי הנגון חלו
היו ערכים על פי שכחת המוסיקי׳ לשר בעונות
נשתכחה ממנו מיום שנחנשל השיר ולכן היו נחין
כלים חלו לפי דקדוק הנגונים שהיו מנגנים ובכל
היה בקוד תנועות המערכה הנלינן לשר לומר שירה
בהלוכו וכמו שלרשו ז״ל נמה שנאמר (יהושע י)
שמש בגבעון דום שנאמר לו לדום משיכתו ויומר
בגיהו שירה וזה לשון רבינו חנ״י פרשת כי תשא
נמלא בכתוב שבעה כלי זמר נגד שבעה כוכבי לכת
שבתי לדק מלדים ממה כוכב לבנה ׃ כנור
נגד שבתי ׃ תוף נגד לדק, מחול נגד נחלדים ׃ מיחים
נגד ממה, עוגב נגד נוגה ׃ בלגלי שמע נגד כוכב ׃
תרועה נגד לבנה ׃ זהו שלמור בכתוב (תהלים קן)
הללוהו בתקע שופר הללוהו בנבל וכנור הללוהו בתוף
ומחול הללוהו במיתים ועוגב הללוהו בלגלי שמע
הללוהו בלגלי תרועה ׃ והנה בין כולם חבע׳ מיני
זמר נגד חבעה גלגלים ובעלי הכמני המוסקי׳ יודעין
לכוין כל מין ומין ממיני זמר הללו כנגד גלגל וגלגל
ושופר ובנבל נגד גלגל המיני שנו הכוכבים על
כלן לנמרו ׃ והנה לפי ידיעתן בתנועת הגלגלים
ומוזנתן לכל גלגל כפי הלוקדבמיכת הלוים היו מוסיפין
בכלי הניגון כפי לנמרו וכמו שכתב הרמב״ם וזה לשונו
נמה היו מנגנים בנבלים וחלילין וכנורות ומלורות
ובלגלע ולין פותחין ומני חלילי׳ ולא מוסיפין על
חנים ולין פותחין ומני מלורות ולין מוסיפין
על עשרים ומחה ולין פותחים ומחזנה כינורות
ומסיפין על לעולם ובלגלע חחד בלבד על כלן לנמרו׳
וכן היה בפרק שני דלעיל׳ וכתב עוד כי ה חלילים
שהיו מנגנים בהן היה חנוג שהנחם שם קנה שפני

שקורו ערב עד כלן לנמרו ׃ וכן הוא נמחני פרק שני
דעירובין ׃ והוא הולכת חלל שיחוף שם הקנה לכמוז
על מה שנאמר (בהלחנית י״ל) קונה ממים ואחרן כתב
עוד בימי המוע יוח וכ חחני חלנים היו הכהני׳ תוקעין
להיות כי המועדים וכלחני חלנים היו נקבעים על
פי מהלכי המלוכות שהם חמה ולבנה כמו שנאמר
והיו לחלוחות ולמועדים וגו׳ ולכן היו מומרים בהן
כמו שהזכירו בשורת הדינים ׃

פרק תשעה ושלשים

כתב עוד הרמב״ם שחוהל הכוחה ודוד המלך
חלקו ה לויה לחלבעה ועשרים משמרות ועובד
שמשר בכל שבת וכל חגי חגי משר משלך לשם המשר
לבתי לחנות וכל יום מימי שבת עובדים בו חנשים
ילושים ולשחי החנות משלקין חלו העובדים ביום
שלשם לים לים על עבודתו על כלן לשובו ׃ וכל
דבריו חלו הם פרק בחלת לתענית ופוף פרק המליל
והטעם בכך הוא ילוע על פי שכחת התכוני׳ שהשמה
קובעת בגלגל השמ״ם ימים שלמים וכלינו יום שלח
ניתן לחשבון לעת עתה רק היתים השלימי׳ המקובצי׳
ובזה ילוע כי השמה בהליכתה עושה קבע גלילים
בלקיע שני פעמים מליין לנפון חומן המיסור ומליין
לדרום ובקיצת גלילים חלו היתים משהכים ביחות
השמה ומשקלין ביחות המוף ושנה ממיד שני
גלילים שוים בשנה ולא יותר לא משחו רק שני יתים
שוים בשנה לדך שמא כי מלינו בשנה שני יתים שהם
שנים עשר חנות או שלשה עשר וכלוונה לזה וזה
היתה כוונת השמחות שהיו לחבע ועשרים כי בדרך
זה היה כל שמחר שמחם שני פעמים בשנה וכל בית
לא שלח לא שיחם גם כן רק שני פעמים ביחון
בשנה הכל לדמות למערכת העליונה ובלאי מעשיות
השמחות מלבע ועשרים ולא שמחם ועשרים לו
שהם ועשרים שלח היה המנין מכון שני פעמים בשנה
לחבל עכשיו היו לחבע ועשרים עולפות שהולכנו
שקנה השמחות לשחול ולח היו שמחם׳ שלשה פעמי׳
בשנה כשהיכל קוף קוכה לדמות כי גם גלילי השמש
ועשה שלשה פעמים בשנה והוא השנה שמעבירים בו
השנה וני שלשה עשר חדשים לבנה והוא נוסף לחבע
שנות ולח השמה מוחת שמקת השלים שעבי׳ בהן
בתחלה ועליין לח השמש השיבה שיהיה בו חבע ועשרים
שנה הלבנה וכמו שנאמר (שמות יג) המודם הזה לכם
ודע והבן כי מענין השיבה שהלוים היו חומרים
שמקדש מוכל לעמוד על קול כל העבודות הנעשים
שם כי היו חומרים כולם על ענין המזוח ולכן היו
הלוים חומרי׳ שיר׳ חמור׳ על מזוח העולם כלליות פ׳
שלשי לדשם השנה חניח דבי יולף חומר משוח רבי
עקיבא שלשון מה שם חומרים (תהלים כד) לני

ארץ ומעולה על כל שאר הקני׳ שבעולמו. שנאמר (שם מה) גדול יי׳ ומהלל מאד על עם אלקינו מעשיו ועמך עליהם. שנאמרים מה שם מהלל (שם פג) אלקים אל דמי לך על על שם מגלה הארץ בחכמתו וכאן תגל לבתלו. בהכיני מה שם מזמורים (שם לד) אל נקמות יי׳ על שם שבאת מתה ובכני ועתיד לפקע מעובדיהם, בשמיעי מה שם מזמורים (שם פח) הכיניו להלהים עוזינו על שם שבאת עופות ודגים לבצה לשמו. בשמי מה שם מזמורים (שם נב) יי׳ מלך גאות לבש על שם שגאר מלכותו ומלך עליהם. בשמיעי מה שם מזמורים (שם נג) מזמור שיר ליום השבת ליום שכלו שבת. כדי שתהיה תמיד על שם שבאת וקנו מעלני בדבר קניינא למאר כל קנייני שבאת שלי אלקי מני הוי עלמא ומה תריב שנאמר (ישעיה ג) ושבוד יי׳ לבדו תמיד מלכי מהוב שנאמר (הושע ו) יחיינו מיומים על כלן לשמו הכי הדברים מזמורים שבחון שהיו מוכים בתהום והפכל העולם בכל מעשיהם וכמו שבאלכנו ולי זכה מה שבליכנו לבאר זה הפרק:

פרק ארבעים

ענין הכתבים והגלייהם רמוי ליתר לכם פרק בפני עצמו לכוד קדושתן ותמר בבר נתמר טעמן בתורה שהיו עשוין לכבוד ולתפלתת ובתב הכתוב תלב שלשי פרק ממשה ומלבשים וזה לשמו בבר יבעה פרשים עבודות הפעור בזמנים הבם שאר היתה בגלוי עדות ומפני זה לוה הבתבים לעשות מבתבים לבתות בשר עדות בעדות ושלח יעלו בשעות למזבח עם בל זה שאר לה תגלה עבותך עלין. ותמנם היות השמיל, והשבוד בגיד המקדש תמיד הוא לבבד תורתו ולפללו ושלח יהבתו הפבלים גם בן והעתידים שלין ולה בעת השיעות וכל מי שלה רבץ גופו בתי שיתפלל ומבלל הדברים המגילים לבגלייל המקדש ולפללתו עד שיגיע לתו יהיה ממנו שלח יבלה לין לה שבוד ולה טעת ולה מי שלה רבץ לשמו לנוני לומר פרוש בשם וקרוב בגדים ושבל עובד יקדש ידיו ורגליו ולבגלייל הבית עד הגדיל מעלת עובדיו ובגדלו בהבניס והלוים ולוה להלבים בהבני בגדים גלים ומלבושים יפים ועובדים בגדי קודש לבבוד ולתפלתת ושלח ישתש בעבוד בעל עוה ולה בעל עוה שבהמון לת יגדל משם שלכם לדם בזרתו השעיות שלח בשמיעות מבני ויופי בגדיו והשבוון שבהיה לבית הגדולה והתפלתת שלל בבל. ובשבבת זשמים בוקף פרק המזבח מקדש שמר בני ענני בר שמון לשם בהתבו בגדי בהוני, שלל פרשת הקבבות לומר לך שם קבבנות מבפרין שלם בגדי בהוני, מבפרי׳ בשם

מבפר על השמש בבן בתיב (שמות בח) לת מזבח השמש, לשון מבפר על עבודי שהיו מבפרים על השמש (יומא ג) מעיל מבפר על לשון בבח שמר הקדוש ברוב הוא יבא דבר שבקדוש ויבפר על מעשה קול. בתוכת מבפר על שפיבת דמים שבאמר (בראשית לג) ויעבדו לת בהמתם דבם. מזבח מבפר על גפות בהוח יבא דבר שבגופה ויבפר על מעשה גפוה. לבבע מבפר על הבהוב הלב שהיבה לחיתה. מבבעים מבפר על גילוי עריות לבתיב (שמות בח) לבפות בבר עריות. לשון מבפר על עזות פנים שבאמר (ירמיה ג) ומלח לשם זונה ומאמר והיה על מלח תהרן עד בלן לשון השדשם ובבין מדרש זה הוא שבתוב (שמות בח) ושמח לתהרן ולבניו בן בדבתי. ובשל בתיב בתב פרשת תלוה לחוי לשון בב שמה בוונה בתוכה לבתיב זשת שבבון שבפר על בגדי בהונה שבוקדשים בשעת (שמות בח) ושמח לתהרן לת שמותם לפני יי׳ על שבי בתיבי לזבבון שעניו מוכה בי הבגדים שו מזיו לחיבו על עניי׳ פניהם ועניו הבגדים בי מזיו לחיבו בפי לבעות שהקניי׳ המזות׳ים והמלבושי׳ הקלי׳ שבם שם הבבה וכתב בפוף ולבן שם שהבגדים של בבים מלוית בי לבבוד ולתפלתת בגדי קודש הם שהייתם בקדוש מעבדיהם ומשבותיהם בגדי בבל פועל בשניהם בקדוש מעבדיהם ומשבותיהם בגדי בבל פועל מגוה ומבל הלבוד ומשבה פוגת ולבן מוכו שמן השמש היה מבפר על השמש לשה לומר שהשבון שמות יתקן עלמו מלל בדבר השמש בלי שלח למעל בדבר השמש הוא לשון משעתו שמש והה בי במוכל בדבר השמש לה לשון עד, קודש שבר התוב׳ הזהיר׳ עליה׳ בשעה תורה וכבה השמן מזהיר על לדבעתן בגד שמעה תורה (דברים ח) לת תבבו פנים בשמש שהוא בבה מזקה לבבוד, בדין היו שמות כל הבבעים קטן וגדול שם הוא לפי בדר תולדתן שלח בבבת פנים ובגד מה שמר (שם) בקטון בגדול תשמעון. שבבוונה זו תיבה עליך דין שם פרושה בדין שם שלח מה היו שמות הבהני׳ הטובות שמקפי׳ היו עובות שלל ושקלען לעיס וכולן הוקבעו בשום ובגד שמעה תורה (שם) לת תגזרו שפני לים היו שמות תורים ותומים והוא שבם שהפרוש לזה לומר כי השמש לשלחים ולת תגזרו שפני לים ובגד שם שנא׳ (שם) והיה בדבר שבר יקבה שבם שבקידון שלי וגו׳. שהשבה היותר עזומה של השעה בדין הוא בגלי ילינת השמש. על בן היו שהורים והתומים מורה ושלינין שמשמיעים לבל שואל בלי שפק שיפוק בהן הבה שהון שהיו מורה בבל עבייהן על מניעת השעה בענין השמש. על בן שמעו שהיו

מבפר על השמש. וכן שמעו שהפוד מבפר על עבודה זרה בי שלבדם שהפוד היה מורה על עניין עבודה זרה שבבר בשהיה בשהפוד ושלח יבא דבר שבקדוש ויבפר על מעשה קול. בתוכת מבפר על שפיבת דמים שבאמר (בראשית לג) ויעבדו לת בהמתם דבם. מזבח מבפר על גפות בהוח יבא דבר שבגופה ויבפר על מעשה גפוה. לבבע מבפר על הבהוב הלב שהיבה לחיתה. מבבעים מבפר על גילוי עריות לבתיב (שמות בח) לבפות בבר עריות. לשון מבפר על עזות פנים שבאמר (ירמיה ג) ומלח לשם זונה ומאמר והיה על מלח תהרן עד בלן לשון השדשם ובבין מדרש זה הוא שבתוב (שמות בח) ושמח לתהרן ולבניו בן בדבתי. ובשל בתיב בתב פרשת תלוה לחוי לשון בב שמה בוונה בתוכה לבתיב זשת שבבון שבפר על בגדי בהונה שבוקדשים בשעת (שמות בח) ושמח לתהרן לת שמותם לפני יי׳ על שבי בתיבי לזבבון שעניו מוכה בי הבגדים שו מזיו לחיבו בפי לבעות שהקניי׳ המזות׳ים והמלבושי׳ הקלי׳ שבם שם הבבה וכתב בפוף ולבן שם שהבגדים של בבים מלוית בי לבבוד ולתפלתת בגדי קודש הם שהייתם בקדוש מעבדיהם ומשבותיהם בגדי בבל פועל בשניהם בקדוש מעבדיהם ומשבותיהם בגדי בבל פועל מגוה ומבל הלבוד ומשבה פוגת ולבן מוכו שמן השמש היה מבפר על השמש לשה לומר שהשבון שמות יתקן עלמו מלל בדבר השמש בלי שלח למעל בדבר השמש הוא לשון משעתו שמש והה בי במוכל בדבר השמש לה לשון עד, קודש שבר התוב׳ הזהיר׳ עליה׳ בשעה תורה וכבה השמן מזהיר על לדבעתן בגד שמעה תורה (דברים ח) לת תבבו פנים בשמש שהוא בבה מזקה לבבוד, בדין היו שמות כל הבבעים קטן וגדול שם הוא לפי בדר תולדתן שלח בבבת פנים ובגד מה שמר (שם) בקטון בגדול תשמעון. שבבוונה זו תיבה עליך דין שם פרושה בדין שם שלח מה היו שמות הבהני׳ הטובות שמקפי׳ היו עובות שלל ושקלען לעיס וכולן הוקבעו בשום ובגד שמעה תורה (שם) לת תגזרו שפני לים היו שמות תורים ותומים והוא שבם שהפרוש לזה לומר כי השמש לשלחים ולת תגזרו שפני לים ובגד שם שנא׳ (שם) והיה בדבר שבר יקבה שבם שבקידון שלי וגו׳. שהשבה היותר עזומה של השעה בדין הוא בגלי ילינת השמש. על בן היו שהורים והתומים מורה ושלינין שמשמיעים לבל שואל בלי שפק שיפוק בהן הבה שהון שהיו מורה בבל עבייהן על מניעת השעה בענין השמש. על בן שמעו שהיו

לפני מלכים אשר המזלות מזוייגים ומפוקים בהן · והפנים עשר מפנים אשר נמשכו נגד פנים עשר עשר לוחות אשר הם נגלגל השמיני עליהו · כאשר התיך זה בעל העקידה פרשת תבוא · והתיך שם זה לפנת שעתה · כל זאת לקחתי מדברי הקדמונים · ובפרק הבא אזכר לך דעתי לפי דברינו המשכים :

פרק אחד וארבעים

הנה לפי כחותי מלך לפי דרכינו המשך על הנה כי כל עניין המקל׳ ועבודתיו כולן מתפיידו על קול מדום העולם וקיומו המשך אשר הנם יתעלה ומדם בכל יום מעשה בראשית · ולזה נח עניין עבודת הנביים בגלגליהם בשיפ המקדש · להודות על העבר ועל הבוא כי מלך מלכותיהם המשוכין הוא מורים על מה שעבר בראשית הבול׳ בעניין לדם הראשון · שהיה לעבר שאר הנעם בתלויות כאן גדול לעבר שאר הנבראים · ולזה היה מלובש בגדי כהונה גדולה כמו שנאמר (בראשית ו) בעניין לדם ותשחו ויעש יי׳ לדם ולאשתו כתנות עור וילבשם · ומתיכין במדרש בגדי כהונה גדולה הלבישם בחיב הבא וילבשם בחיב (ויקרא ח) וילבשם כתנות על כמן לשון המדרש ונאמר כאן (שמות כח) לכבוד ולתפארי ושם תכתוב תוקעלום כתבו׳ עיר לבושין ליקר והוא עלמו לכבוד ולתפארי · וכן כתב הכתוב בשור בים תהום והיו הבגדים שהוא נעשים על המופן המזוהר בהן הכל דומות לעניין מה שעבר על הדם ובגדיו שהלבשם לאחר שחטא שנאמר בהן (בראשית יג) וילעזו כי עשומים הם · ודרשו ז״ל ילעזו חחת שיחה גילים ותשתעלו ממנה ובלבד שיחזור גם בגדי כהן הסיום שהיו מכפר בגדים הם גם כן לוגמה למה שעבר על בני דם הראשון בדרך שחטא הם יכלה הסם יתעלה ולזה היה משפע הכהנים שהם לכל דבר הראשונים לבדך בתורה לראשון ובדבך לראשון ולישועל מנה יפה לראשון · להיותן דומיין על הראשוני ולפ כי בעבודתן היו דוגמת מלאכי מעלה שהם הראשונים לכל דבר שבמעלה · ולזה נתנה הכתובה לאהרן ובני בניו הנותנים כדם ובני בניו · וכמו שכתב גלכור הנזכר פרשת תבוא כי ביום שהוקם המשכן היה כדמות יום מדום העולם עלמו כמו שנראה מכל מה שנתבאר · וכבר דכרו ז״ל שמשה רבינו עליו השלום המזיע הכשיעה לאהרן שנאמר (שמות יט) וירד יי על הר סיני כמו שהיעה כשיעה נתחתונים ואחר הכשיעה · ולכן הוזהר הדבר ליושבים לחת לאהרן ולבניו בגדי כהונה כמו שהיה ביחזקאל · ועל וכתה לזין שהשם יתעלה נתן בעם הכבוד מלות שיהיו זכר לגילית מלכים · ומה שאהרן בתנדב כתעשה מלות ופשר ושאר מלות

שבזומיהן ואיך לא נחשוב שהיה מקנת מלות זכר לעניין בגילית העולם ומה שנתהוה מז שהוא יסוד התורה והממונה · וכבר נאמר (בראשית נב) על כן לא יכלכו בני יעקוב אל גיד הנשה · להיות להם לזכרון תמיד עניין התבקו עם המלאך ואיך לא נתנין שנתן מלות הבגד נתורה להיות לזכרון ענייני הדם וקורתיו בתחלת הבריאה · ולכן נלזה כי עניין הבגדים הוא מה שאמרנו אך דרך מיתבאר · לאנשי עניין העבודה שהיה הכהן עובד היה מורה על עבודתו · שהיה עובד הדם לגלגל שאחת שהיה כאחד מעשה מלאכי מעלה והיה עושה הטוב והכהכתי לו לפי פעולתיו לבדתי נעות ימין ושמאל ולזה היה מורה בעניין עבודתיו על עבודת המלאכים והשכלים הנפרדים לשר הקדוש ברוך הוא פועל ומנהיג העולם על ידיהן וזהו עניין עבודת הכהנים בתקדש בעניין הקדנות · וכמו שיגיד לם יגלה הדם יתעלה על הסדר תבואר בעניין הקרבת קרבן התמיד ושאר עבודות הקדנות וידוע שהגלגל שחחת הדם היה הוא הכהן העובד והיה בתלבישות העליונים וכמו שנאמר בתחלת בריאתו (בראשית ג) ויעשו יי׳ לדם ולאשתו כתנות עור וילבשם · ודרשו ז״ל שר לדם הראשון היה מכסה בגלגל השמים והוא מורה על ענלתו כמו שנגיד בעל העקידה בתורה שם ופשוט מלת הוא הוא שם שנאמר (שם ח) ושעה לדם בגלגלנו כדמותנו ונאמר בגלם נלחים בדמות אלוה שלה לומר על ענין מלכיותו שהיה, בתלבושי בדמות המלאך ובדמיונתו וכמו שנאמר (תהלים פב) אלהי׳ אתם ובני עליון כולכם אבן כאחד תמותון לכן היו הכהני׳ עובדים עבודה עצמם כמו כאלו מלאכי מעלה ולוים מעוכרים בשעת העבודה עצמם כאלו בגלגלים המתנועעים בתנועתן בשעת הכאות המקלשים מעל מעלה ומשמיעי׳ קול כדמות השיר שהיה הלוי מעורר מתוך עבודת הכהן · וכבר נתבאר ועל פי זה יתבאר טעם המשמרות שהיו במקדש כי משמרות הכהנים והלוים דבך אחד לשם כי הלוים נגד המתנועים והכהנים המניעים ושניהם היו עומדים בשעת העבודה כי הם המקבלים מעמד וקיום על ידי שיר הלוים ועל ידן מתקיים העולם ולכן היו נקראים מלאכי׳ מעמד כי הם מעמידי׳ העולם השפל לשר היו לנגי מעמד דוגמתן והיו מזמרים עניין המעמדות המוזכרים בתפלת תעלית שהם עניינים מגילית מעשה בראשית כמוזכר שם כי לתכלית זה נבנה העולם · והיו מתעניין לכפר על מה שחטא לדם הראשון · וכמו שנאמר בזוהר ובמדרש טובא לתחלתו ז״ל זוהו ומזיק לדם הראשון שנתלכלה לא חטאו לא נחנו לעולם והוא הנאות בעלמו כי מלך כוכ התחוה לשר הלך לאלי׳ המעבל ונתכבד בבגדיו׳ התלוי לידי עומדו׳ מחלת ועל ידי זה נתבדה מין הדם העולם ושפשר שנתלכלה

פרק מרגע מיתות הלה נתשר לשם הבשר הלה שהיו מתקוים להמית הבעלי מיים לנרכן לבל שם היה מת מהליו עומדים בו · ולשר מן שהי לשר לבם שפילו כפל מהליו לבל קשה על דבר התוספות לשם כן למה הולך לתרץ שם בגמ׳ לפרוך מהל לשיתת שם לשר לבשר לו בבשר מהל לשהר בני יולד בן תיעת לדם בלשון מיבש בגן עדן היה והיו מלאכי שרת עולין לו בשר ומנגנין לו יין בגין בו בגמם ולשה בבגדו ומקשה בו · ומעני שם בשר בעוד מן השמים כו׳ · ולדעני התוספות קשה למה לא מתכת בשר שהוא בשר מבשר שמתו מהליין · ושפשר לשמוך ולומר לדעת התוספות הלה משני שמעו לשר מלאכי שרת בשר מבשר שהוא בשר מבשר שהוא בשר מבשר שהוא

שכתבתי לעיל מדכתיב ז"ל נמי שגגתו (שם ג) ויליף מיניה דכתיב נמי ז"ל כמה שגגתו (יהושקלו יו) ואתה עמוס ועמיה עכוס ועביה מן המלות · ולכן נקרא הכתוב עמוס · ומטו שכתבתי נקרא עכוס כן כלידיה נקרא מלשון כי המלות נקראו נגדים · ומטו שגגה שגגה עליו הכתוב (קהלת ט) ככל עת יהיו בגדיך לבנים ולכתו ז"ל מלו ניליה · וכמו שהחיך בעל העקידה זצ"ל · ונאמר בעניין יהושע בן יהולדק (זכריה יג) והביאו בגדים מלוחים וגו' · והלבש ממלות על עניין הכתוב מהות המגוות והלבש מהות היקרות · ולכן היה הכהן מלובש בשמונה בגדים אלו כלומר לכותר שמקיימים המלות אלו הכתוב שלשתם בהן הלם ובזה כתוב יכפר בעדו לעשות לפני הלם יתעלה · כי כבר הכתוב ז"ל (מנחות ג) ויתר גוים הלם שבעה מלות שנצטוו בלומות ולין מקיימים לומן עמד ותתירן · ולזה לבם הכהן אלו בגדים לכותר שיכפר מקיימין אלו המלות שלא לו כלומות לקיימן · ועל ידי זה זכרון שכפר לעובד וזכרון הלומות לכעשה עולה לפני הלם יתעלה ולזה נאמר (במות כה) ועשה אהרן את שמותם לזכרון לפיות כי המלות שיכפר מקיימין מזכיר על ידי אלו בגדים · וכבר כתבתי ז"ל (ויקרא יז) בזבח יבא אהרן בשכתבן בכתב מלות בכנסים עמו שנאמר וזאת התורה · (ספרי כו) אלמלי לעשה יעשה זאת וזכרו בעולם בשבת בבית הכנסיות בקהלות זאת שהיו בכנסים עמו · כל שכן שהבגדים על ידי אלו הבגדים ולכן נאמר שהבגדים מכפרין כאשר נתבאר ·

פרק שלשה ואربעים

כבר כתבתי לך פרק מלכבי' מדכתי' ז"ל על מה היו הבגדים מכפרין ומיכל לומר שכולו לל דבריהו אמרו הכתוב שכפר על הנפשות בשגגה לכולו על מלות דיקן שלשתם בהן הלם וזהו מלבי הכתוב ולכן היו מוריו על דבריהן כמו שכתבתי לעי' מדבר בעל העקידה · לפול בגד עבודה זה שלשתם בה הלם · כתוב על שפיר למים בגד מה שלשתם על שפיכת דם · מכנסיים על גילוי עריות · כליך מכפר על עזות בגד צרכת הפה שלשתם זו הלם כי לין עזות בעולם כמבדל הלשון ולכן היה כתוב על לליך קודם לני · מציל מכפר על לשון הרע בגד מלות מלילת עץ הדעת בעבר הלם הרחמן שבעבה בעבירה על ידי לשון הרע שנאמר (בראשית כה) ועתה יכרת מהם כל שהותם ולזה נאמר בדוד המגול כי (שם) הסתיית כל בשר את דרכי לכן היו כתני הליזו לובשים מכנסים · עוד היו מוסיפים למיס כמו שעשה קין גם זכרו לחריו כמו שדרשו ז"ל כמוליה זרע לבעלה קשים מדוב המגול שנאמר (ישעיה נז) הנחמים בלליס שומני הילדים וגו' לל תקרי שומני אלא סומני לכן היו לובשים הכתונת · מבנה היו לובשים בגד הגזל שהיו עובדי' מבני דוב המגול וכמו שנא' מן (בראשית ז) כי הלרץ מלם · וכבר נתבאר לעיל בעניי' כמו גדול שלשתם בגדים אלו היו מכפרים על שלשה עבירות אלו · ומגבעת היו לובשין בגד עבודה זה שהיו עובדים שנאמר (שם ד) לז הוא נקרא בשם יי ודע כי לף על פי שכתבתי בכהן גדול בעניי' המלנפת בכהן גדול היה מונח על ליסוד לכילת בשר והלפוד על עבודה זה ולזה בשתתי בשם זה בגדי כהן הדיוט בעניין לאה ולזה בשתתי בשם זה מקרי מלנפת' וזה מקרי מגבעו' והיה עשייתו שנ בעות משונה ממעשה מלנפת כמו שכתב התוספו' פרק קמא דסוכה ודיומא · ופרק קמא דגיטין · וכן כתב הרמב"ן בפירוש המומן · וכן כתב הלבן עזרא שלשת שלוה כי מגבעות היה במין כובע ומלמת היה דבר לרוך שהיה נוף כציר השמו עיין עליו בציורהו וזהו מורה על גלות שהוא דבר מכשיל כאה על ליסוד ולהתפלל בו מה שאין כן בכהן הדיוט שלא היה לו רק כובע קטון על ראשו לכבותו לומר שהכניעה לעשלה ולכן מלכורי' לנלך בגדולי הלשם ועל ידי זה היו מורים על עבודות עבודה זרה והיו עניני המגבעות עוד היה עניין

שכתבתי לעיל מדכתיב ז"ל נמי שגגתו (שם ג) ויליף מיניה דכתיב נמי ז"ל כמה שגגתו (יהושקלו יו) ואתה עמוס ועמיה עכוס ועביה מן המלות · ולכן נקרא הכתוב עמוס · ומטו שכתבתי נקרא עכוס כן כלידיה נקרא מלשון כי המלות נקראו נגדים · ומטו שגגה שגגה עליו הכתוב (קהלת ט) ככל עת יהיו בגדיך לבנים ולכתו ז"ל מלו ניליה · וכמו שהחיך בעל העקידה זצ"ל · ונאמר בעניין יהושע בן יהולדק (זכריה יג) והביאו בגדים מלוחים וגו' · והלבש ממלות על עניין הכתוב מהות המגוות והלבש מהות היקרות · ולכן היה הכהן מלובש בשמונה בגדים אלו כלומר לכותר שמקיימים המלות אלו הכתוב שלשתם בהן הלם ובזה כתוב יכפר בעדו לעשות לפני הלם יתעלה · כי כבר לכתו ז"ל (מנחות ג) ויתר גוים הלם שבעה מלות שנצטוו בלומות ולין מקיימים לומן עמד ותתירן · ולזה לבם הכהן אלו בגדים לכותר שיכפר מקיימין אלו המלות שלא לו כלומות לקיימן · ועל ידי זה זכרון שכפר לעובד וזכרון הלומות לכעשה עולה לפני הלם יתעלה ולזה נאמר (במות כה) ועשה אהרן את שמותם לזכרון לפיות כי המלות שיכפר מקיימין מזכיר על ידי אלו בגדים · וכבר כתבתי ז"ל (ויקרא יז) בזבח יבא אהרן בשכתבן בכתב מלות בכנסים עמו שנאמר וזאת התורה · (ספרי כו) אלמלי לעשה יעשה זאת וזכרו בעולם בשבת בבית הכנסיות בקהלות זאת שהיו בכנסים עמו · כל שכן שהבגדים על ידי אלו הבגדים ולכן נאמר שהבגדים מכפרין כאשר נתבאר ·

פרק שלשה ואربעים

כבר כתבתי לך פרק מלכבי' מדכתי' ז"ל על מה היו הבגדים מכפרין ומיכל לומר שכולו לל דבריהו אמרו הכתוב שכפר על הנפשות בשגגה לכולו על מלות דיקן שלשתם בהן הלם וזהו מלבי הכתוב ולכן נאמר עמוס הכתוב · מבנה היו לובשים בגד הגזל שהיו עובדי' מבני דוב המגול וכמו שנא' מן (בראשית ז) כי הלרץ מלם · וכבר נתבאר לעיל בעניי' כמו גדול שלשתם בגדים אלו היו מכפרים על שלשה עבירות אלו · ומגבעת היו לובשין בגד עבודה זה שהיו עובדים שנאמר (שם ד) לז הוא נקרא בשם יי ודע כי לף על פי שכתבתי בכהן גדול בעניי' המלנפת בכהן גדול היה מונח על ליסוד לכילת בשר והלפוד על עבודה זה ולזה בשתתי בשם זה בגדי כהן הדיוט בעניין לאה ולזה בשתתי בשם זה מקרי מלנפת' וזה מקרי מגבעו' והיה עשייתו משונה ממעשה מלנפת כמו שכתב התוספו' פרק קמא דסוכה ודיומא · ופרק קמא דגיטין · וכן כתב הרמב"ן בפירוש המומן · וכן כתב הלבן עזרא שלשת שלוה כי מגבעות היה במין כובע ומלמת היה דבר לרוך שהיה נוף כציר השמו עיין עליו בציורהו וזהו מורה על גלות שהוא דבר מכשיל כאה על ליסוד ולהתפלל בו מה שאין כן בכהן הדיוט שלא היה לו רק כובע קטון על ראשו לכבותו לומר שהכניעה לעשלה ולכן מלכורי' לנלך בגדולי הלשם ועל ידי זה היו מורים על עבודות עבודה זרה והיו עניני המגבעות עוד היה עניין מלכבי' בגדים שלשתם בהן הלם ובזה כתוב יכפר בעדו לעשות לפני הלם יתעלה · כי כבר לכתו ז"ל (מנחות ג) ויתר גוים הלם שבעה מלות שנצטוו בלומות ולין מקיימים לומן עמד ותתירן · ולזה לבם הכהן אלו בגדים לכותר שיכפר מקיימין אלו המלות שלא לו כלומות לקיימן · ועל ידי זה זכרון שכפר לעובד וזכרון הלומות לכעשה עולה לפני הלם יתעלה ולזה נאמר (במות כה) ועשה אהרן את שמותם לזכרון לפיות כי המלות שיכפר מקיימין מזכיר על ידי אלו בגדים · וכבר כתבתי ז"ל (ויקרא יז) בזבח יבא אהרן בשכתבן בכתב מלות בכנסים עמו שנאמר וזאת התורה · (ספרי כו) אלמלי לעשה יעשה זאת וזכרו בעולם בשבת בבית הכנסיות בקהלות זאת שהיו בכנסים עמו · כל שכן שהבגדים על ידי אלו הבגדים ולכן נאמר שהבגדים מכפרין כאשר נתבאר ·

עניין עבודה זרה מלד שתף שם מגבעות כי לכך עובדי עבודה זרה להעמיס הלשרי על הרים וגבעות כמו שנאמר (הושע ד) על ראשי הרים יזבחו ועל הגבעות יקטרו ונאמר (ישעיה ג) על כל הרים הרמים ועל כל גבעות הנשאות וכתיב רוח נעקרת וכבר ראינו זי"ל לן לך גבעה וגבעה בארץ ישראל שלא עשו עליו לגם ובא הרמז בכהן הדיוט נמגבעו' ולא נאמר כמו בכהן גדול לכותר על עשותן שלא לפני הלם שניו עבודה זרה מכת לילוק לכילת בשר והוא שיהא הבשר שניו נלעג ממומין לפי שהוא קודם לור המזבח והוא כי הכא כתוב כאן בכהן משוח בשפר המזבח ובפרט פר' שלח ומלבעי' מלך שלישי כי הקלמוני' היו עובדים לעזאזל ושם נאמר בשעיר המשתלח כתוב אחד שניהם לעזאזל ולזה נאמר שניהם שלוחי לעזאזל · וכמו שכתבתי לעיל בזה עניין שילעו בו בני מלדם שלין לכם לעבוד עבודה זרה ולזה נאמר בשעיר המשתלח

גד לגד לא דבר המורה על הכלל קוף דבר זה ענין מגבעות כהני הדיוט ולפ שהיו ק לוסים בני עליון כולם משום שעניני בגדיהם היו מורים על עניני הדיוטות ומעבדו בני לדם על מנת נדלן מה שלין כן כהן גדול שלא נא כהנו שה בשום אדם על מה שלטווס לכן שם הדיוטות עליהם ונקרא שמם כהן הדיוט ולא כהנים סתם וזה היו נכריס שלין גדולים שלא בטעם מה שחנאלו :

פרק חמשה וארבעים

כבר נתבאר פעם שעבודה שהיו עובדים הכהנים במקדש שהיו עובדים כדמות מלאכי מעלה ממכוס שעל ידם נעשה הסויית והכפר נעולם · ולכן הכהנים היו מקריבי הקרבן ועובדי עבודתו שהם למות היו יהפכר העולם העליון כמו שנתבאר· ובהיות הכוונה בתחלת הבריאה שהאדם ובניו יהיו כמלאי מלאה מעלה וכמו שנא' (תהלים לח) למחרתי בני תלחים לחם וגו' · לכן היה הכהן מלוגם בגדי כהונה בשעת עבודתו כדי להודיע, גם כן על ענין לדם ובניו כמו שנתבאר · ולמדו מדברים רבתי שבשעת נמאנר לדם שהשתון היה בגודו של עולם ומקריב קרבן ובגם בגדי כהונה גדולה שנאמר (בהעלותך ג) ויעש אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וגו' · כיון שמה לדם מכרן לשת ושת למתושלח ומתושלח לנח ונח לשם ושם לאברהם ומאברהם לישמעאל וליעקב ויעקב וכו' ובולן מקריבו בהן קרבנות · כיוון זאת תכלית הבגדים והמלות שלטוו ומקבלו זה מזה ענין מדומו של עולם על לדם שהשתון שהיו הבגדים דומין עליו כמו שנתבאר פרק שניס ומרבעים וכל מחד ומחד מהקבלי היה מלובש במלות מקבל לדם · וביה בעבור לשם בגדי כהן גדול בדרך שנתבאר ועל ידי זה נעשו נשוא הקרבנות ומקריבו כל מחד קרבן · וכבר הביא המחבר למלך שכוחו שענין מדוש העולם מקובל מלדם השתון על ידי שת ושת לנח כו' · וזה שכוונו נאמר במזבח שלא לא ענין הבגדים עשוין שכדי בגד לכסו מגלוי ערוה היו לכם בגדי לדם השתון · וכמו שלבשו על פקוח בגדי עצו בגם הגדול המלות לשם שלא יהפכר לשון הרע לשון הרע שהוא כמו גלוי ערוה שנאמר (בראשית ט) ויגל בתוך אהלו · ולכן בגדי כהונה גדולה שנאמר (בהעלותך ג) ויעש לאדם ולאשתו כתנות עור וגו' · כיון שמה לדם מכרן לשת ושת למתושלח ומתושלח לנח ונח לשם ושם לאברהם ומאברהם ליעקב ויעקב וכו' ובולן מקריבו בהן קרבנות · כוונו זאת תכלית הבגדים והמלות שלטוו ומקבלו זה מזה ענין מדומו של עולם על לדם הש

סגנכם: יי שמכן שמו בנית הזה ישים ביניכם שלוש
כמו שכוח בשמירות של מעלה · ולכן היה ענין
המשכנו, שכמה ישולם מלמעלה עד כאן לשומו ·
כלי שכוונו הבנים לסיוייהן לך בלופן מאר ממה
שכתבו בלשוניו, ז"ל והיה למפי מעמד מתפללין
ומתענין כשזוכה בנביאים ז"ל היה פרק נתרה
בתענית · כי לכך נגללו שיאהל לעשות כלון קונם
וכבר נתבאר עניי, זה למעלה פרק הכבעי · ובניות
כי כל עבודת המקד, עיקרה היה לרמוז על מלום
העול, וכמו שנתבאר על כן היה למפי מעמד קורין
בשבת, בתפלות כל יתי השנה להיות תמיד עניי,
מלום העולם שגוך בפיהם כמו שזכרו היא פר, נתרת
לתענית יתלוכו שם למר רבי המה בר גוריא אמי, רב
אסה תיקן להם לישראל שמונה משמרות ד' מתלעזר
ול' מתיתיה · בת שמואל והעמידן על ששה עשר בת
לוד והעמידן על הרבע ועשרי, עד כאן לשומו · בבר
נתבאר לעיל פרק תמיד נשחט ושלשי, בעה משמרות כלוים
שהיו על פי עתומי השנה ומהלכי, משכו משמרו,
שכהני, כמו שנתבא, בשבקי, שעבדו ובכל היה נגלה
ע"י מכלך השנה ושלילו שהיו המשמרו, זוועזי,
עליהם כמו שנתבא, על כן תלקו בתהלה לד, משמרו,
ומהר כך לששה עשר משמרו, וזה כי בבר נאמי,
(בראשית ה) עוד כל יתי הארץ זרע וקציר וקור
וחום וקיץ וחורף לא ישבותו הנה ששה עתים הם
בשנה וכל אחד שמונה שבועות כמו שאמרו בשבת
מלינה פרק המקבל תלי תשרי ומרחשון ותלי בכליו
זרע·תלי בכליו וקצת ותלי שבט קור כו'בבי שמוני,
שבועו, לא' וע"כ תלקו משה לכך בהיות כי שם הי,
בתבא, ורמז כל עתי·תלו בגוד' לשם משלך השנה שאר
על עסייהו ושמו תלקי המשמרו' כמו שנתבא, פ' ל"ע
ולפ כי בתבא לא סולכו לזרע וקציר וכל תקופ
הי מוכנים לשנה לאדת שאר יעסוכו בשלה · לאחר
בינוי שמואל שסי' לשם מלכותם ושים מלפתם בעשית ע"י עשרי

סליק הלק שני

חלק שלישי הנקרא בית

לכן ונלכה באור יי' אל בית אלהי יעקב · והיה הרכסים לבקעה ולמשור העקוב ·
ובבית הזה שלשה ושמנים · חדרים ופרקים · בתוכן נרות מבהיקים :

הקדמה

כבר נתבאר לעיל בללי ענייני הקדנות כולם ולפ היה לפשר לפרש הפרטיים בעומן לפ לפ בהקדים תחלה ענין הכהנים ועבודתן ועשם הכלנים כולם ולכן הנתחי לבתוב מעשה העולה והמעלת ושאר הקדנות והלבותיהן לשאר טעמן על חלק השלישי שנתחל תחלה ענין מעשה התמיד וכל עבודותיו · ותפ"ל נשחר טעם העולה והמעלת ושאר הקדנות על השלר · ותחל מעשה התמיד על השלר שהוא הרב בניו אשר מיימוני זכרונו לברכה הלבותיו בדי שיהא נוקל על המעיין למלת דיניו · ותפ"ל נתחיל בהלבות המוקפין של המיעדים ובשעריהן בפי קולר יל שבלינו והגהתינו · ותפ"ל בשעם פשה לחומה וענלה עבופה ודיני מלוכע ועשרתו וכן דיני זב וחבה · ויולדת וסוטה ודיני נזיר וקדנות שהקדישו הקלוטים והנשתן לזה · וכאז כדינו בפי' פ' והיה עקב כי תין לך עבודה קלה בכל העבודות כולן הנעשות בבית המקדש שלת יהא לה עיקר גדול ושלת יהא כאיו ודיוק לענייני שבליים ולעניינים שלמעלה ולוגמת לשם עכ"ל · ולכן תין להכמיק דבריו בכל חלו הדברים על שידע כיוני, ושעם יותר לחתי בכל דבר · ובכך תמלו רבותינו זכרונם לברכה שמשל לשולה דגיס שמכת זוערי שקיל · בבאי דבלי שקיל · ועל כן בל שמביל יהיס הדברים שלל לבו · ושם יחתה שעם יותר נחות לת יקל משום זה בעשיים שלו מלמר שיסודם בהלבי קדם · ושם לת יסתפק בשם שימעע ושמע בחלקו על ידת מולם נדק · ויחזיק הבדק · ושי"י שמשל משנה לשון ויהא עוני לבלתי קול מתוכחו יחיו ושמשל וילילני משגיחה לשון חתן וכן יסי לשון :

סליק ההקדמה

חלק ג פרק ראשון

משנה עשה לשקיב שי בשיים עולות בכל יום וסס השקלי, תמידים לשל בשקר ולשל בשרב בין השבשים שנאמר (במדבר כח) שיים ליום עולם תמיד · כשב בודע לשת המוקבלים שהיו שיים ליום בגד מלת יום ומלת לילה · והשלוב המור בתב שיים ליום בגד היום והזמן ויפה לשרנו קדשונו בשיים בדושים בלשלשיון יכדוש עוזתיהו שיים ליום בגד היום לשתיב בית לילה · לת בשבש השמל השבשה בשקר להשקיב לין בלילה להשקיב לין השה בשקר קדנות שן השבשות ולל שן בשלם בשו שנתבאר בחלבת הלך זה על בן בקלו שלה וכשו שנתבאר בהקדמת הספר שמלשם הבותיהו זכרונם לברכה · ובזה נגשב השלך השני שהקרא שלה בדוך ס' לעולם לשון ולשון :

עכב ויהי בקר יום לשל בן בשם על עשב ושל בקר שם יום לשל · ולפיות כי שני השתידים היו מוכיח על היום ועל הלילה לת היה שום קדון בקדש קודש תמיד של שמר ושלת תמיד של בין השבשי, חון משקלת הקדנות ושלבי השתיד שעוד יתבאר טעמן ושלישי השתיד שלין פותחין משם עלמי, השוקדים בלשבת השלחים והיו מוכיח השקיבי לשבשם יוים כלחיתת נשקלת עילודין פרק שני · לפיות כי יוי העולם שם שנה ושם שנה שלם שלפים ושנה כל חלק נשבב לשדקיבה לשה בשני עלמה שלב עליה מלמן ענין שפבל ושויית הקדן ולכן היו שבוקים שנה עלמים · ושיו שבוקים לשבשי, יוים קודם כי כל חלק שבוק שלשבשי, יוי בחלבת שקלמו לבחיתת שבעל מי שהוא כלות שעולם בכללו · כלשב נתבאר שיין בחלבת הקדנות · ובבר כתב הרמב"ן בפיהם הזיהם כי כל יום משנה יוי בחלבת שוכה על חלק לשב על עולם · ולכן היו חלו שלפים דולה לומר שלפים שבנגדם שבשי לילה יוים נגד לשבע יוים שקלמו שבדילה קודם שנעלי חיים שנהוש קול בקדן וענין שלבע שבשים שעל ידי זה חלו שכיר, שנה יוי העולם שנה שנעלי חיים שנהוש נבלתו ושם

תלמה לומר שעיקר נעלי מיים ביום שני נצטוה שלא למשוך יום למחר על ידיו כי עדיין לא התחוור שמיים עד יום שני . ועוד נתחלה לי טעם יותר נכון בענין שפת עלמים המעוקרי ושפיו מעקרין לומן מרבעי יניים קודם שמיתי ושפיו שניים נשתטים ליום שני על עניין עמוק שכימו עליו המוכנים שמיתים . וזה כי כבר מבואר שמוד שקבלו שפפד העולם וכל שפפד בו ושעקר שבו הוא גלגל היומי שקיף כל שפפד בתוכו . ושפה שמוקרי נבוכו בעבייני גלגלי היומי ושגוממין תנועתו ושכימו שעשרה גלגלי שם גלגל עשירי הוא גלגל היומי והוא הגורם שתנועי היומית . ושניהו שגלגל שתשיעי מניע תנועי היומית ושכוכבי שקיימים ושמיני הוא גלגל שכוכבי שקיימים והוא שתגלגל על שני עיגולי קטנים קבוע שלא של שתשיעי שהוא שמכרז שמגולים קטנים שלו . וכל זה מבואר ליודעי תכונות גלגל שמיני . וכמו שבארנו בעל פפד שטוביקי ובעל גולת שלרץ ובשלר שפני שתנועי ומעשה מבואר כי כל שמנות שם כבל שלם־גלגלי שלו . ובזיות כי שלא הוא לשם שמנות היו שתנועי שניים בכל יום להוכות על שבדון ושפפד שני שעלמים שבגלגל שעשיני ושמשיעי שכם שעיקר בגלגל היומי שקובד בכל . למען שעלה שבשמיני הוא שקובד בעגולו שקטן ויהיו קיים בשקומו ולין שכוי שמנות מונין לומו לשלם . ועל כן לא הולכנו להוכות בו שפפד כי בכלל הוא בעלה שמשיעי שהוא שכנו גלגל שקטן שהוא ושם לין מכנו לין קובד ולכן מפניק שפפד שני עלמי ביום ושכם שמיני נשבד לשבד עלמי־שלשר שלא שלו קובד שני עגולים קטנים . וכל בבוע גלגל נשבד בשני עגלו כיהוע לשכוי שמנות . והוא ענין שבדע תקופות בשם לגלגל חמה ועל כן נשבד לשבד עלמים ולין בכל שפה עלמי־שמזוקרי בלשכם ולין מפניקין בשם שלא שנים . ובזיות כי לי לשפד לעמוד על ענין גלגל שמשיני ותכונתו כי שם לשל שקילת שבדע פני שמי־שבשבד שמוכח שמוכי על שבדע שכלוכי שפה שם בתוך גלגל היומי על כן היו מפניקים שבדעיניים קודם. ודע כי שם שבשקנו בדבריהן שקולמים לפעמים שפפעי גלגלים שם לא יופפד שבל זה כי גז ככלל שפפעי ושעשיני בבלול שפל שבל דעת שתוכנים ממניים כשפד בשלמי . וכיצד עוד שבד בניהו שפה בד מיימוני ז"ל שרק לבל מהלכות תמידין ופע"פ שהיו שפניקין לוחו שתשלים לא היו שותפין על שמפניקין לוחו שנייה קודם שמיני לשוב שמשלים שתמיד בפעולתם שפם יתעלה ושפפד כולן לשבד לשמוד בשני שבל דבר שפל שהוא בגלגל לא היו בשני שלא שיהו בשני בשני . ולכן לא היו רגל לשל עם היל כי כל שלם־שנות שנים לשלות בפעולות

פרק שני

כתב הרב רבינו משה בן מיימוני ז"ל מצות עשה להיות תמיד יקודם על המזבח תמיד שנ' (ויקרא ו) תמיד תוקד על המזבח לא יכבה. ע"פ שאין יכול מן הסדיוט לכבות אש המזבח כל עיקר. כבר כתבתי לעיל חלק שני פרק ששה עשר עשה הקבצת הקהל על הלשון להודות כי בעת פעולות הסדור שהוא חום הטבעי הנמצא בגוף המזבח כמו שהתלכנו שם הוא בעצמו בעת הסתכלו. וכבר עלו היו מקריבין ומפקידי הקבצן ולכן הי' הלשון יוקד תמיד, כי לולא חום הטבעי הסובב כלשון הי' בעולי נפקד לבעלו. ואמרו רבותינו ז"ל פרק קמא דיומא ע"פ שאין יוכל מן הסדיוט להכניס את הקטורת ולהוציא את המקטיר בעת הכנסתו ובעת הוצאתו. וזה כי הכל רבינו שם עוד כתב בדבותיו קוף פרשת לו בדבר הוא רמז שבעולי. ממלים שני לימים שאי אפשר לעולם להתקיי מבלעדיהן והוא שלא היכולת מקודי ומום הסדמיני כי הלו נכיכי' בכל הוויית הוא ונפשר ובעבי בעלי הנפשות בעלמי ובעלי חיים וכל שכן המוכרח להתכון שהוא שלשם. ובכא המום היכולי סולך לשלשם עם המים והאדץ לשבר כמו שהתבאר בשבעיות והלו שני חומים ימלאו בעולי, שהויי תמיד כן במזבח שהוא כלי לשויי, ושהפקד לשו שימלאו בו שני חומים חום הסדמיני והוא שלא יגע מלפני ה' ומום לא יהי' שהיא מן הסדיוט והלו הסי מיים לא יכבו לעולם מעל המזבח עכ"ל. והוא כי הסבכי הלו לחותי' לכוונתיהו הנשפכי, שכל מקום שאמרו להניח מן הסדיוט היהו מכוון לשבריהו כי הלו שני חיים' כולן הן מן הסדמים והין בשם שלשלת הסדיוט כלל. ולי נראה לשפרש שאמר זה על דרך שאמרו בשם שאמר הקב"ה למשה הי' לך לעזכרי כך'. ואמרו רבותינו ז"ל שהשל מוסיפין כח וגבורי שהשלים שלמעלי והוא מוכרח מלד השפלה כי הסויי בעולי כפי הכנת המקבלי עלמן מלמעי. כמו שהיא כמורה פרק שנים עשר מלק שני והלו לא מכינים עלמן מלמעה הין הפעולי יוכלת עליהם מלמעלי. וכמו שנת' (דברים כג) למען יבכך בכל מעשי ידיך אשר תעשי. ולפרשו ז"ל שהיין שהפילו יוסד בעל כרי. ולזה אמרו שהע"פ שאין יוכל מן הסדיוט להניח מן הסדיוט עלמעלי כדי לקבל מן הסדיוט ולהכין עלמו מלמעלי כ"פ אין מכין עלמו מלמעלי אין פועל מלמעלי. ולא ומכאן כי הינים הלו זכרם בפסוק הזוכר פרשת הקרבנות בעין המשל שהניח על הסבנה שהם יתעלו בעין הקרבנות כי הלו שני חומים ימלאו בעולי, שהויי תמיד כן במזבח שהוא כלי לשויי, והפקד לשו שימלאו בו שני חומים חום הסדמיני והוא שלא יגע מלפני ה' ומום לא יהי' שהיא מן הסדיוט והלו אשר לא יכבו לעולם מעל המזבח עכ"ל. ולפ"ז כי הסבכי הלו לחותי' לכוונתיהו הנשפכי, שכל מקום שאמרו להניח מן הסדיוט היהו מכוון לשבריהו כי הלו שני חיים' כולן הן מן הסדמים ואין בשם שלשלת הסדיוט כלל. ולי נראה לשפרש שאמר זה על דרך שאמרו בשם שאמר הקב"ה למשה הי' לך לעזכרי כך'. ואמרו רבותינו ז"ל שהשל מוסיפין כח וגבורי שהשלים שלמעלי והוא מוכרח מלד השפלה כי הסויי בעולי כפי הכנת המקבלי עלמן מלמעי. כמו שהיא כמורה פרק שנים עשר מלק שני והלו לא מכינים עלמן מלמעה הין הפעולי יוכלת עליהם מלמעלי. וכמו שנת' (דברים כג) למען יבכך בכל מעשי ידיך אשר תעשי. ולפרשו ז"ל שהיין שהפילו יוסד בעל כרי. ולזה אמרו שהע"פ שאין יוכל מן הסדיוט להניח מן הסדיוט עלמעלי כדי לקבל מן הסדיוט ולהכין עלמו מלמעלי כ"פ אין מכין עלמו מלמעלי אין פועל מלמעלי. וכמ

לא כתיב (תהלים ס"ח) זבחי תלהים רוח נשברה
לב נשבר ונלכה תלהים לא תבזה זבחי תלהים
כתיב ולא זבחי י"י תלא ודאי הכי הוא קבלן
תלהים לא כתיב תלא זבחי תלהים ועל לא שמיעתן
בלפון להא זבחים בגין תלהים הוא קשר גבורה
דיתבסם ויתבר כוח דדיוקא ויתתלם דיוקא ויתגברון
רחמין על דיוקא ועל לא זבחי תלהים למבר׳ תלא
ותוקפא דדיוקא קשיא · דכתיב כוח נשבחה למהוי
תלי כוח תקיפא נשברה ולא יתגבר תילי׳ ותוקפים
וכל הם בעי כדין למיקם על מזבחא בכוח נשברי
ותלכיף מעובדי ידוי בגין דהוי תלי כוח תקיפ׳
תדיוקא וכלא בגין דדיוקא יתבסם ויתגברון רחמי
על דיוקא עכ״ל · לק על פי שדברי תלו כולהי
דברים עמיקים וכויים על עיקרי קבלה מכל מקו׳
נתבלבו דבריהו מדבריו וכל שכן נמי שלמבר שכל
המבוים לדבר לקח כוונו וכל זה תלמה בפי
המתוך ·

פרקן רביעי

אחר שהבית שכלה המחמר לדבר בדברים
שהם כנגדו של עולם וכל דרכי הקבל׳
לא תכחד מן המעיינן לא שבר מתת לשוני ולגלה
לעתי בענין זה ושבדי בעמודים שילמתי שבבה
לדבר בדבר שלין לי בהם ידיעה מקובלת ושבדר
בזה הוא עיקר למודם הלהוות והוא יחד שבכל
תלוי בו ולין לדבר בענין כזה מבבית עלמי לך
למלתי עם לעתות ל״י שפרו תורתך כי בעונו׳
רחוב נתמעט על כך · שלא רלתי מימי לית
מקובל יודע בדבר על בוריו מלד הקבלה המוסרי׳
ודברים מהמון עם כל שחד קופץ ללמוד עיון הקבל׳
כי היא תלוה לעיני · ובפרט בדברי המחקרים
שבר גלו דבריהם בספריהם בדילוד וכל שכן בזמן
בזה שנתפשטו ספרי הקבלה כגון הזוה״ב והרקנ״ט
ושעב״י לוהב שבר כל מעיין מתבונן בהם וכבל
הוא מבולל לדעת המעיין בהם לק על פי שדברים׳
לין מובנין על בי בהמת מחבר שלין מקובל
אפי מקובל ולא זה בלבד שהמבקילים יבינו זה
שלא תפילו בעלי בתים שלילן בין יחיים
לשמלם בתפילה יהפלכו לילן לפרש בדבר או
פרשה בספרים הק״ קופלין ללמוד קבלה וכל זה
נוהם להם שבדור יתום בעוונות נתמעט כל כך
שתתחיל בלגיני קשקש קטיף · וכל שחר שלתה
הם מעט מתפלח הם ודוהם בדברים ועתיד ליתן
את הדין · ובאמת שהבדין ידיעתן היא תקונן
וכמה לא תלי ולא מבינים בכבל העכום מכל
בעבע בעמועות ולא יקשה עליו שתומה בבל
המבקילים ידעו שהמחבר הם היה בבע בתוק ·
וכמו שכתב הרמב״ן בהקדמתו לפירוש התורה וכן
כתבו שחר המקובלים שהשתות ז״ל כי לפי קלת

דעת המקובלים שהספירות הם עלם לילות כמו
שכתבו שהם מקובלים· ולהליך זה בעל מערכת
לילות סוף פרק שלישי· וכתב דבינו זכרי שהיה בהתלת
הספלו בעם פרק תלתים וזכור את בוראך ביוד
ומשכיל יבין דבריהם ובקשה דבריהם לניידן לבל
שהבל · וכבר כתב הרב סעודה חלק רשתון פרי
מעשים שעיקר השמוע היא השלייתא בלב ולא
מה שמוליא מפיו בלא ליוד בבליולף כי שהמקובלי׳
לחקו עלמן והבינו מעלים בהם לקבל הענין בלל
שהבל שיטת הדברים שהם כמות שלהוו שהלבו
ומתגלו בשעת הביהיה בלא רבוי· ולבן המשילו
לשלבת הקטורה גוחלת ולשילן עם סופיו עליין
שהדברים לניבין ביחוד כי אי אפשר לעמוד על
זה בשברת ובליוד שבלי כי לפי שגלה מדברים שם
אבת השתמיים בחוקים שהם עלמו ומוך מעלמו
שרמז עליהם הרב סעודה חלק רשתון פרק ל׳
ומעשים וכבר שהיה שדברת שם בדעתן ושלו שדברים
רחוקים מן המיבבל · לא ולפה כמה המחמיר
שהכם בר שהם ז״ל בשהשותיו היתן קנ״ו על
ענייני הקבלה מעשה שהיבר ושבם רלתי לבעל
שגחת בפירוש בעלמות הלהות פ׳ שליש
ובביל דברי רבי מנחם שרקנ״ט שמלן בדעת זה
שיהיו בספירות עלמות הלהותי · וכתב שבבלי
לו שהם בחמות בלים שפועל בהן השתון וכתב
ושלילה שיהי׳ בהם גוף וגשמות שלא הם שיהי
גוויי תורה וכם בחו תוך עין ביולף מן העין
כי שהיל חיהו בלום שלא שדבר שהשב ע״י שתוך
שהשם בביות שהשבה בלב ושלילת הבורה הטיה בלב
שהדם בבא שהשבה · ושבה שבבלי זאת שגבדת
לשבבת שאר שקובלים ושלא בחמות בספיבה לדעת
הרשתון ולומה בי לא שעיב על ספיקות שהקשו
עלי בענייני הקבלה בי לשפר שאיני שבין בוחת
השקובלים בלל ולזיק זה לשעיינים לשעיב על
ספיקות שיהלו בלב שעיין ולא יקבלו דבריי
בהיבר הספיקות ושוטב שילך בתמיהתו ולא יקשה
עליו שלומה . וכמו שאמר הרב סעודה חלק רשתון
פרק לו בב ושלבים בי בשלם יתחדשו לו ספיקו׳
רבות בעת בהריהם שהבה ויבין גם בן הקושיו׳
שהשבה רוצה לומר בתיבת הבנין · לשמם שהתי׳
הספיקות לא יתבן שלא בשקשות רבות ויבי׳ שהעיין
בלתי הלעה בחי שהולך וטופל לדוב שאין שחבוני
לגלות שמבה על שיחות ולהו שבר שהלילי היה
טוב לו · וזה כתב הרלב״ד חלק בלישי פרק
בלישי שב בעלע על דברי הרשב״ם לבן אין לרוני
להתיך בספיקות שהייתי נבון בהן זמן רב ולשמוך
בזה על שהעיין השבינל שעיין בדברי השחמי׳
שתפלספי׳ והלה דבריהם והלה ג״כ דברי שקובלי׳
ואם יקשה עליו דבר שפשר שיעלה שבוסף בדברי
ואם לא יקשה עליו שלומה שה טוב ושה נעים
כי שי בלא שלה ולא שבגיש לילו לוהך לבוסף

(שעות ג) שה שמו שה לומר שלילי לשהר שקב״ה
לשבם שהי שתה שבקש לילע לפי שעתי לני
נקבל בשאלי דן הבריות לני נקבל שלבי וכשאלי
עושה שלומה בשעני לני נקבל לבלות וכשאלי
תולה על שעשיו על לוש לני נקבל · לל שלי
וכשאלי יושב בשעת רשעים לני נקבל שמוס לפי
שעתי לני נקבל · שלא לך לשור לבם שלבי תבריהם
שלבי ילמק שלבי יעקב שלאלי שלילים זה שהי
לעולם וז״ל זכרי לדור דור עכ״ל · וכבר יהוע
כי שהקובלים כתבו כי ענין הספירות הוא ענין
השעות שבר כל שם שהה על הספיר׳ותם שהשם
יתעלה שתבבג עולמו בשם ובכל השעות נלקלים
בספירת כל לחד ולי כפי שה שהה בעין וכשו
שהתיכיו בזה בעל שעני תורה ובעל שהעלת
והקנ״ט ושם שעייני השעות שם תלי שפעולו׳
וגם בן ענין הספירות · ל״ב ענין הספירות הם
תולי שפעולות והספירות הם בבחות שלילויות
ושפעולות שהתבלו בענין הבריאה · וזהו שהבס
בשלבת קשהה בגלות ולע״ה שהשלבת דבר
נופף לא שההו שבזה יה׳ בעשו׳ שלבי שלא
שהוכחו להשהיל דבר גשמי בלי להשתיע לתוען
שה שלפשר לשהוע ולהליים על זה שבלי בל
שעות שהיהו שהקובלים בולם לילן שלא שעות
ושפעולות · ושיים ושלשים בתיבות שבבלם שעני
ז״ל דבריהם הם שיים ושלשים פעמים שלהים
שהשהים בשעשה בילשות שפעל הבם יתעלה
פעולות שהבוה בשיים ושלשי׳ שלקים בשו שהלקו
בם ז״ל · ושפסיקתא עשבה לבוש בשם שקב״ה
בבריאת העולם · וכתבו שהקובלי׳ שבוזיים לעשר׳
ספירות והענין שבוע על עשבה תולבי
שפעולות שפעל בהן שקב״ה בשעת הבריאה בשו
שהיהו בשבשה שהתבת בבלת העולם וגבל עשר׳
ספירות בשם תולבי שפעול״ת · ובשפר הזוהר
בללא עתיבא דעתיקין ושעיר בללא שד הוא בללא
הוי בללא יהא לא שבי ולא שעתי ולא יתתי ולי
תינוק שלי בין שלי להלי בולא הוא בשהקלא שדא
לבל שתפבריין דוהבוי ושבן שהתבתו דיבין
בלקבלה שהבלא בדא שדא וכיון לבן שהתבתו
בלא בשבלה בשבלה קדישתא· וכתיב (תהלים בה)
בוד י׳ ליהיתו עכ״ל הם שדברת שזה כי הספיר׳
הבלשהה שהיא עתיבא דעתיקין עד שהשהה
לבא שתתי לא בשבר ולא בהה ולא בעתיד וכולהו
בד והשיהו בא שלשיהו בשו שהתר דיבן שהתבתו
דיבא בו · והבה לי שפשר לומר בלא שתתי
בלא בענין זה שהספיהו הם תולבי הפעולו׳ והוא
שבוזר לשהשיל : ושהר בוף לי שהשה תבא בל
לבפותתו : ושהבל שקום יבשר שבבלי להשתיב
לשפקתם והשהשיל ידוש : ולף בי הציר בעל
שנשת יהודל על בלת הספיקות בפרק שלישי
ובתיתי לבעל עיקרים שתשהל שני פרק לשה
עשר שכתב בי הבבלים הביבו הם ענין
הספיקות שהניחו השהקובלים ולא דבר בכוסה
בשבר שבוזר בדבריהם שהשתיני׳ שהספיקות הם
עלם השלהות ושבם יפבל והיה לשרבע׳ לשהים
וכן שהבזר בדבר שהשהוב של השהם בר שבם
שהזבת · ולבן הם לחזיק ושהע דבר בכוסה
והבל תבית לבעתי · ושהר דע בי הבב השהוב
השפלבף שלל בענין השהים של שבם יתעלה
והשיך זה חלק לשבון פרק שבעים וכתב
בעיקר השהוסה שהין לבם יתעלה שוקף בוף
על עלמותו ושבבל שוקי בבם יתעלה הם
שבים לדבר לשל שבבוע· וכתב שם פרק שבעה
ושהבים ושם בן הוא שהע ולא בשליות וכן
הוא בי ולא בהיים ויודע ולא בשדע ויבול
ולא ביבולה ושבם · ולא בשבוה שבל בבל שב
של עין לשל לין דבוי זו · וכן בתב בשפר
השדע שבי שבם חלק שליי פרק
שלשה ושהשים שהוקי הפעולות הם הלדוקים
לדבר על בשם יתעלה ובבן בתב שם ז״ל ולין
רשוק שם בן בשק הבוכה יתעל׳ שיהיו לוי
הפעולות השתחלפו׳ בזות שעלם לשל שבוע
לין רבוי זו ולא עיון שוקף בבל ויהיה בל
שוהר שהע בשפר הלבי׳ יתעלה הוא שוהר
פעולתו לא שוהר עלמו בי . והלילך שם זה
וכתב עוד חלק שליי פרק עשרים שיעין
בילעה של השם יתעלה בי לפשהות להשיג בי
שדעו הוא עלמו ועלמו הוא שדעו בי לין לו
שוהר חוץ עלמו וכשם שלי לפשר להשיג עלמותו
בך בי לפשר להשיג שוהיו שלחר שהשיו הם
עלמו שו ובבל שב לא דבר לשל · ולשליך עוד
פרק שלשה ושהשים לבשר לין שעיין לשל
פשוע יפשהם הרשה פעולותיו ולא יהבזו בעלמותו
שוה דבר ולבן בי לניייר שהבשר בן הוא בבבבי
הקבלה ולף ולף בי לפשר שהבשר יושר עשוק
בליוני שבל שקום טוב הוא להשהיל זו ולנייר
זו הענין · וכבר יהוע שעשו בן שתוכני הב שו
שבוזם להשהבון זו עבין שהלך הכוהבי׳ לף על
שלפשר שלין הבבר בן בשהים בשליות · וכשו
שלפשר שלין הבבר בן בשהים בשליות · וכשו
בלא שלשר לא בשבר ולא הוה ולא בעתיד וכולהו
בד והשיהו בא שלשיהו בשו שהתר דיבן שהתבתו
דיבא בו · והבה לי שפשר לומר בלא שתתי
בלא בענין זה שהספיהו הם תולבי הפעולו׳ והוא
שבוזר לשהשיל : ושהר בוף לי שהשה תבא בל
לבפותתו : ושהבל שקום יבשר שבבלי להשתיב
לשפקתם והשהשיל ידוש : ולף בי הציר בעל
שנשת יהודל על בלת הספיקות בפרק שלישי
ובתיתי לבעל עיקרים שתשהל שני פרק לשה
עשר שכתב בי הבבלים הביבו הם ענין
הספיקות שהניחו השהקובלים ולא דבר בכוסה
בשבר שבוזר בדבריהם שהשתיני׳ שהספיקות הם
עלם השלהות ושבם יפבל והיה לשרבע׳ לשהים
וכן שהבזר בדבר שהשהוב של השהם בר שבם
שהזבת · ולבן הם לחזיק ושהע דבר בכוסה
והבל תבית לבעתי · ושהר דע בי הבב השהוב
השפלבף שלל בענין השהים של שבם יתעלה
והשיך זה חלק לשבון פרק שבעים וכתב
בעיקר השהוסה שהין לבם יתעלה שוקף בוף
על עלמותו ושבבל שוקי בבם יתעלה הם
שבים לדבר לשל שבבוע· וכתב שם פרק שבעה
ושהבים ושם בן הוא שהע ולא בשליות וכן
הוא בי ולא בהיים ויודע ולא בשדע ויבול
ולא ביבולה ושבם · ולא בשבוה שבל בבל שב
של עין לשל לין דבוי זו · וכן בתב בשפר
השדע שבי שבם חלק שליי פרק
שלשה ושהשים שהוקי הפעולות הם הלדוקים
לדבר על בשם יתעלה ובבן בתב שם ז״ל ולין
רשוק שם בן בשק הבוכה יתעל׳ שיהיו לוי
הפעולות השתחלפו׳ בזות שעלם לשל שבוע
לין רבוי זו ולא עיון שוקף בבל ויהיה בל
שוהר שהע בשפר הלבי׳ יתעלה הוא שוהר
פעולתו לא שוהר עלמו בי . והלילך שם זה
וכתב עוד חלק שליי פרק עשרים שיעין
בילעה של השם יתעלה בי לפשהות להשיג בי
שדעו הוא עלמו ועלמו הוא שדעו בי לין לו
שוהר חוץ עלמו וכשם שלי לפשר להשיג עלמותו
בך בי לפשר להשיג שוהיו שלחר שהשיו הם
עלמו שו ובבל שב לא דבר לשל · ולשליך עוד
פרק שלשה ושהשים לבשר לין שעיין לשל
פשוע יפשהם הרשה פעולותיו ולא יהבזו בעלמותו
שוה דבר ולבן בי לניייר שהבשר בן הוא בבבבי
הקבלה ולף ולף בי לפשר שהבשר יושר עשוק
בליוני שבל שקום טוב הוא להשהיל זו ולנייר
זו הענין · וכבר יהוע שעשו בן שתוכני הב שו
שבוזם להשהבון זו עבין שהלך הכוהבי׳ לף על
שלפשר שלין הבבר בן בשהים בשליות · וכשו
שלפשר שלין הבבר בן בשהים בשליות · וכשו
בלא שלשר לא בשבר ולא הוה ולא בעתיד וכולהו
בד והשיהו בא שלשיהו בשו שהתר דיבן שהתבתו
דיבא בו · והבה לי שפשר לומר בלא שתתי
בלא בענין זה שהספיהו הם תולבי הפעולו׳ והוא
שבוזר לשהשיל : ושהר בוף לי שהשה תבא בל

שקבע לכפיות אין קוף עלת העלות והוא הסם שקבלו הפילוסופי׳ לכפה הרשעות. ועוד כפיר התקונים לית מקים ולא נתכוונ ידיעה לית מנין ולא וגזינה ידיעה וכו׳. והוא עלמו מאמר המור׳ ופילוסופי׳ שאמרו הכם ולא נתכוונ מי ולא נמיים. עוד אם נרים כפר התיקוני׳ לית לך אלא ידיעה אלא לשתמודע תוקפך ומילך לבני נשא ולאתחזיא לן ליך אתכסיא עלמא דנהיא וכתקמי לתיכון לרך ומשפט כפוס עוזדיהן דבני נשא לית תיכו גזרוה ומשפט עמודא דמלעלותא לרך מלכות קדישא מלזי לרך תרין תמכי קשוט אין לרך אות נקיה כלא לאחזאה ליך מתכסא עלמ׳אבל נלו לאתיא לך לרך ידיעה לתיכו דין ולאו ומשפט ידיעה לתיכו רחמי ולא תכל תיכון עדות כלל ע״כ. הנה ביאר כי כל הכפיות תיכן רק מלד המלכות הפעולות והכל אב אל תמדות גמור ואין אם דבר נוקף לא מלד המשכיל ולא מלד הנשכל ואין אם שיכוי כלל בעשם אלהות יתעלה אלל מזא עלוי כד וכמו שאל׳ מי ״י לא שיתי׳ומה שאמרו שאמכו הזכוב שזא המקב, נאמר על עלת הפעולות שהוא לכו כיוצאן וזה כי אין שיכוי בעשם אלהות שהקב׳ עלת הפעולות אבל הפיכוי נת אלד פעולותיו אבל זה לא יבוכם שום שיכוי בעלמותו כמו שהאריך בזה המורה זצ״ל. וכמו שיתבאר עוד לפיכוי ומלעתי מאמר למקובל אחד מחכמי כפיכם מעכבת שיוש לזה ותעתיק לכמו כאן כתב שם פרק תשיעי וזה לשונו דע כי התוארים שם נשוים כלם וכל מקום תיכו קיים בלתי נושא ואינו מתקיים זו העשם אבל הוא מתקיים עכא העשם ולכן מכאי המתקב הרשיקו התארים מן השם יתברא שם נתכלית הכמוב. ואמנם המקובלים יאמרו לשם יתעלה תוארים בלתי נוספי׳ כמו השעש וגלונו נקרא שעש. וילוע כי בעלון בלתי דבר נוקף לל הכלוב ויש לשם שני שמות והם התוארים בלתי נוספי׳ כן המקבלים יאמ׳ אלו התוארים קלשם המקובלי׳ בשם אחד בלבי והוא לשון כפיות וכולם לומר שהשכל השמוש יקפר שבשי השם יתעלה בשעלות הכפיכו שהם התוארים בלתי נוספי׳ עכ״ל הרי לך מבואר נגלה בדברי הכם זה כי עניני הכפיכי הם התוארים בלתי נוספי׳ כמו הסגלה מדות הכתוב בהשם יתברך ואנחנו נאמ׳ כי אלו התוארים הם מדות הפעולות אשר יעשה הקב״ה בנבראים ולכן נקראים מדות כי הם מדות הנמשכות מהשם יתברך אל הנבראים ולכן נקראים מדות הרחמים והחסד והאמת והצדק והמשפט והשלום והטוב וכיוצא בהם. ואמנם נקראים מדות לפי שה

לומה למשל כי צמיחי המלך פקידים מתחלקים ומתפקדי ועל כן תניח לך מצל יותר נאים כזה. וזה כי סוף לוגמת פלים שהוא רופא גדול ומלך גמדיג, ותכס מכסי וכיון שמקבלת ומאכל לימניות רצות וגם מלינו לים ואמר לו תהיי המלך בפלטי מלך שאתה מלך גדול אז תומר לו עזבני מעשקי מלך שאתה רופא גדול וכמדומה לזה שאתה תופלי פעולותיו מן הכלאי הוא שלא ישנהו המלך ההוא מאחר שלא נקש ממנו כלאי ולפשר שאשמקש מלגלג עליו ומתחל זו בדבריו לומר. שאל כשאשקש כלאי ואומר כפלטי מלך שאתה רופא גדול ועזבני מנך שאתה מלך המשבח נעשה. וכן הוא בדבכי שהם יתעלי כי מ"ש שהקש"ס מתאוה שתשלמן שלך לדיקי כגון צעי מ"ש שהקש"ס מתאוה שתשלמן שלך לדיקי ותפלת יפרים לנוטו שתשא כלאי. ובדרך נכון ויותר לעשות ולכלות לת קוטו ולמת לו שגם כלאי כפי שקשתו ואז נעים. ולכן כשאשקש לשמים נרוך להזכיר שם שלך לשמי לאומות כי מצקש שהשם יתעלי יכשם עליו מלך שהוא פועל לשמי נעולם וכן בדין ובכל שלך שמות והנן זה כי הוא נפלא והוא יקוד ועיקר השמים. והיות כי הענין כן ואיפם פעל לשמעך ע"כ לשמו שהקונלי כי מי שלא ידע נכל מלם לו שמתיכל שמשי ותוא יודע כי לשום הוא לו שלא כוונתו הניד/והוא ימלא שלילתו בלילה כה מיולע לפעול ומלך הזהיכו להזכר מן הפיכוד ומן הקונן שלא לאחוב שלין הכתות שהים לדבר מלך השפוע שהכלית הפשיטות. והיות כי הנהגות העולי הוא ע"י כה בפיכי שהקטוני אמר כי לי שפשר לנא לא שלך המלך שהלילה כי זהו שכח הכוכל לת כל הכתות שהנהג העולם על ידם. ומוכח על שלינן לך שהם כי הניתי ועכשיו הנהגי ובכל הוא פועל למלך. ודע ובדן כי נמלה זאת שהמחוני כלולי כל הכתות. ולכן קלהות הזוכר תקון שהמחון וכמו שהניח דבריו לוף ספרך והמעשיקי/דקדלה כי לי לם שלא/ מלריגות של עשר שפיכו:. והם נרמזי. בשפוק לשמון של יחזקאל ויהי בשלשי שנה. ומוכל לומר שבכל יתאחר בדרך ליום השבלי שלמנתו עלין. וזה כי המלך בעל התולדי לדים נעוד שהוא בכה כל פעולותיו לינן יוצלים מון מעלמו ושם שלמדות גמולה בנפשו לף כי יתחלקו לעשר לשמר שיתגלו ויוציאם מן כפה של הפעל ולשמר שהתגלו בפעל לינו שלמדות שהשלין. מאחר שבבר נתחלקו והתגלו הפעולי לף בשמלך בעולמו שלדים לשהות גמולה. ובשהגיוך ובקף הנפגש לתת בפוני/כולה כל מלקי הפעולות הוא מדקיני שלילית שלדבר שהוא לשר שלך שלילת שלין הכתות שלדים לדבר לשר שלך. ובן הוא שלילת שלדבר שהוא הכתות שם דבר לשר שלך. ובן הוא שלילת שלדבר שהוא הכתות שם דבר לשר שלך. ובן הוא שלילת שלדבר שהוא הכתות שם דבר לשר שלך.

הפילוסופי

הפילוסופי על זה וכמו שלזי עזיד לבאר לם ילזם הפם יתעלם. לף נלזי בדרך זה להסיר המדיני הנוסלי בדרך שבאמו שלילת מלילות מלדיות. ועניין הלימוות שדברו בהן הכל הוא בדרך שבאמו הפילוסופי עניין התיקוני. וזה כי ידוע שהם מקלו בדיד עיונם בחכמי שהעלי מתחייב המלילת שלבר גיף ולף שהוא לבר ושלזי גיף ולף כה בגיף שהיא תכלית פילוסופיה מלהית קבלו יפלוף המן הפעלה שלבר ושלזי גיף ולפ"ש יתחייב לפלול כל הכתות ותנועת הכולו בגיף ולפ"ש יתחייב מזה הפקה התלים ושלבר דברי הנתלים זה כן כניתו המקובלי בלחפלו שלבר לזת לבר ממנה יתחייב ושכמו ועניי שלבר התלי הפילוסי. ועוד תומר כי ידיע שכבר המשלו מכמי ז"ל הפם יתעלי לנמנה שנשלם וכמו שלמרו ז"ל (תהלים קד) נכרי כפפי תבל הנשמי היא הפ מפפה דברי/כו'. וכן מעלה כזיכר ממשיל הפם יתעלי פעולם גוף וקלפו נמנת פעולם. וכן הוא מוכפם מן התוקני המפכילי. ועל כן נאמר כי כמו שהנשמ/היל כה לבר פכלי וכה יתגלו ממנה כחות מלוקות ותוא הם שכלי וכה פחיוני וכה הטבעי ושכל הם ושכה יתפפו שכמו מכה כחות לבר שהנשמ שלבר שהנשמ שלבר שהנשמ של

ממש ומפש ולמעט מחלת הציון לו לפסר שכעצו
בשלש' פסיוות אלו למה מנוע שכתבו הפלוסופי'
והביאו כלב המוסף פרק תשעה ופשים כי לכל מה
שים לו קצה סם לתרגם קצות המומר והטוסף
והפועל והמכלית ופשה כתבו כי פשה יתע' הוא
הפועל והוא טלוי' והוא המכלית והתירך שם זה
לצפר לך שלש' דברי' אלו סם דבר אחד אינל
פשה יתע' . ולכן כשפר לנו המקובלי' להניח
דברי הפעוות המתפשעים מפשה יתע' בעולם
והעולות הנהלקי' בשבעה פסיות אשר מחילתן
מן המפר הניעו קודם זה לנו' והמכלית והפועל
כולם לומר שכחות אלו לו כוונו לל השלש' דברי'
שפכינעו עליו הפלוסופי' בזאת שפשה יתע'
הוא השכל והמוכל והמשכיל והכל הוא דבר אחד.
ולכן קלאו מכחש וביאר שפשה יתע' הוא
שכל ומשכיל והכתר הוא עלמות המוכשל . ובפיות
כי פעולת פשה יתע' ע"י השכלתו את עלמו
תמיו יולר בהכרת הוא פציי . ושפה מלאתי
לבעל ספר תמור שכתב כי שלש' פסיות אלו
פם היותם ושלימי והיו' הוא שדבר אשר כתבתי
אלו פם הדברי' אשר לריתי לבאר בדבר זה ומכל
מקום הכל אב לל דבר אחד אשר אין פם פיות
ובזוי נתפשם פם. ובפיות כי כשר הליכיו המקובלי'
לל כתבתי קר הכלל כאשר נתבאר כי הפסיות
הם תוכלי הפעולות ואין מתלוקת זאת בין חכמי
הקבל, ובין חכמי הפלוסופי' קר בקריאת השמו'
בלבד כי אלו קוללו פסיות ושמות ואלו קוללו
תוכלי' ופעולו' . ובן כתב הרב ר' משה ציטריל
בפירוש ספר יציר' כי חכמת הקבלה היא חכמת
הפיות לפי שבשני לשמות אלו הפעולות אין
הפועל בהן ולא ידיעה ובמו שהתירך שם זה
אין בו סיוק זאת שאשר שלשני הסבירו בהכוונ להשכיל
בשלש' פסיות אלו הפעולות אשר הם ידועים
לנו בהכרח ואלו הם הכתר והחכמה והבינה
שהם שלש' פסיות הראשונות שהם ראש לכל
הפסיות ואחריהם שבעה פסיות אחרות שהם
חסד וגבורה תפארת נצח הוד יסוד ומלכות
שהם שבעה פסיות אחר

קיץ ולא שום פרוד מ"ש חלילה. ומכם יוסף
לקח מעניין כלל לטעמיד תמיד התמדו של התחד
המיוחד יתעלה ונמי בלא שיהי לפני לכבודו
בהחלט כל זה והוא בהמשנו הגדולי יכפר על
עוונותי וסגיאתי בתורתי לפני הפקי ותתי
דם לרועיל ולפקד מעט מזער הפגתי מתעוותת
מכמתי מה שהחזתי • ולכך מה ליי לי"ש
לפעת זה למים בפעם מרכבי • למה כ"ש"ל
ל"ל מטעמון שרק הגל דקדושתא עדיק זה מני
מעיד ב"י חלבי יפלל חלבא מיית וקיימ"ת מרגא
ודבבא דמגא מבי מותיב יקריס ועילא מלה
ומנוני עפר רבנות פרקלית • ומיתב מיתב יקרי
ולמטה מלה ומתיקר עפר רבנות פרקלית מזכיו
על ימין עד זכותו שמעל פנעם ופנעים רבנות
פרקלית • ומתן מיעיר לקומה מלחי ופנם ופנחי
מלך מלכים רבנות פרקלית כמנין ורב כח פנחי
(תהלים קמה) גדול מדומנו ורב כח • ומתן מינון
לכוחב פנחי ופנעי פרקלות פנחי (שם קמ)
מנו עז לאלהי • אפר כתב החכם הרקנט"א אפר
לה דבר זה מן הכוחל מלחי כי אין לכוחל שים
גדול לך דברו זה על הפירוש אפר מזה בבריה
דעתו שם כי הפירוש אינן עלמו בכוחל •
אמנם לדעתנו שהם החלי לית לאפר ליתן לפם
גדול ושיעור • לך דע לפי מה שכתבתי מענין
תקון החמתון הכל מיושב • וכמו שכתב בעל מגמת
שלמיה לך דבריו כ"ף הפרק. לך אין לנו לריכי
לזה • כי לאפר לפרש זה על שני פנים ושניהם
נכונים בדבר זה • לאמר כי שעור הפעול, אפר
פעל הבם יתעלי אפר על ידו מחולה הבם יתעלי
מחולה מה • וכמו שכתבתי לעיל בדברי המפרש
איך בדבריו דיש מלק שני פרק שני שלמי שם
לאמר כהם מז וגו' לפייו וגו' • כן תאר כאן
ענין הפעולי שפעל בגדול זה • לך דרך הפני
הוא דרך רחמתי המוכר לעיל בדבר זה כי אין
הדברי בפעולן מלחי אלא שבכל בא להורות על
הבם החלמי יתעלי אפר הוא בלחי הכלית • וכבר
ידוע למפס שהקב"ה מקומו של עולם וקיבל בכח
העליוני והתחתוני וממילתו בלחתי וקיומו נותן
חיים ומילות לכל חי • וידוע למרס קו"ף זה
הקב"ה כי מקום בגימט' קו"ף לכן אמר בי קו"ף
כ"ל מקום מי הוא בעליוני וכן מלמעלה למטה
בתחתוני כי הוא כוכל הכל ומחי הכל והם מלה
ומשמו עפר פרקלות ולמר כי ים לו העוז
והגבורי בימינו ובשמלתו והכל הוא על דרך משל
כמו שנתבאר • ולמר שבשעור קומה הוא כ"ש
אלף כוי • מורה על הכמות שלפניו אפר הם
בלחי בעל תכלית ואלף ל"ש נגד כל ל"ש בעדים
שנתבאר בעל בקבר יחיי שלושים שלבעל ביחת
מחלוק אלפי ובכל אלף נמלא לה מיומד והכלל
שכולן הוא מהם לפי ועשרתן הכל כל"ש ואלבעה
לזה • כי לאפר לפרש זה על שני פנים ושניהם
נכונים בדבר זה • לאמר כי שעור הפעול, אפר
פעל הבם יתעלי אפר על ידו מחולה הבם יתעלי
מחולה מה • וכמו שכתבתי לעיל בדברי המפרש
איך בדבריו דיש מלק שני פרק שני שלמי שם
לאמר כהם מז וגו' לפייו וגו' • כן תאר כאן
ענין הפעולי שפעל בגדול זה • לך דרך הפני
הוא דרך רחמתי המוכר לעיל בדבר זה כי אין
הדברי בפעולן מלחי אלא שבכל בא להורות על
הבם החלמי יתעלי אפר הוא בלחי הכלית • וכבר
ידוע למרס שהקב"ה מקומו של עולם וקיבל בכח
העליוני והתחתוני וממילתו בלחתי וקיומו נותן
חיים ומילות לכל חי • וידוע למרס קו"ף זה
הקב"ה כי מקום בגימט' קו"ף לכן אמר בי קו"ף
כ"ל מקום מי הוא בעליוני וכן מלמעלה למטה
בתחתוני כי הוא כוכל הכל ומחי הכל והם מלה
ומשמו עפר פרקלות ולמר כי ים לו העוז
והגבורי בימינו ובשמלתו והכל הוא על דרך משל
כמו שנתבאר • ולמר שבשעור קומה הוא כ"ש
אלף כוי • מורה על הכמות שלפניו אפר הם
בלחי בעל תכלית ואלף ל"ש נגד כל ל"ש בעדים
שנתבאר בעל בקבר יחיי שלושים שלבעל ביחת
מחלוק אלפי ובכל אלף נמלא לה מיומד והכלל
שכולן הוא מהם לפי ועשרתן הכל כל"ש ואלבעה

מיתיות הכסם כפי כל"ו • ולמר אלף לחלפי רבבית
להורות על בלחי בעל הכלית כי מספר כזה מדל
לבקיר וענין הפרקלית שלמר הוא בדרך שכתב
בעל מגמת יהידת קף פרק שלפי מביאם
שבפרקלית הללו הם ש"ב כעיתי לית לה הם מלי
פרק שביקר מלכותא וכל פרקלות הללו שבעניך
קיומם הם לחיות שבל אלף נקרא פרקלי על כי
נחבאי ונמצנו מהכמי העליוני ורבני הפרקלית
שבזכיך בהלן רומז לגלולות המתבלרי הם הסמוי
הנעשים מחבור הלחיות והלחופי הנעשי מהלכת
בית דקבל יליפה שעושים נבדלו הדבר־עב"ל
כפי לך דעת זו שכיך וקים ודברי המכרים דעתו
מלחם המלחמי בשלים ומנוחלי כי לית בלעג שפם
יזכיכו בעבייני ללו מלת בחדות ולא במלחם •
וכן הוא בכל דברי שעור קומה הילוע לחכמים •
וכל שכן לפי דברי בעל מגמת יהודת בי הפיעי
מספר מערכת לילות שלמר הם כי הרב חכמים
הכניעו כי שעור קומה נאמר על דבר נבדל
כמו שלמיך הם • וכמה על כל פנים נחלה
מלוק בגדול והפעיל • זאת לחיתי לבאר בעניני
הקבלי והוא עץ הפיים למחזיקי בו עד יחלה
לנו בזה דבר יותר מחתי • ולדעתי הינו בלחזרות
להתבונן עד יבא מוסף לבל ויגלה לנו הדברים
הסתומי על פי הסגולות וכפי זכות לי"ש חלביהו
והבגלות לנו ולבניהו עד ע"ם :

פרק חמישי

עוד כתב הרמב"ם בסתפלר המעשה מפלרי
במזרח המזבח ויהי מרלה שהחמיל
לפלרם מן המזבח וביום הי"ן בניהם הפנימי
היו נוגעין בדמן שבחלצע המזבח והיו הקרבן
חפים • בבר נתבאר בה שהיו חלק זה טעם
שהי מפלרם במזרח והוא הטעם שהי מלחים
למזרח והי ביום בין בגזרי כלי שיבים שם הרוח
והיו כל הנשלחי המקבלי, משם לנשם חיה ע"י
הרוח וחיים היו הי מהנוחנין נחם כמו שהנחבאר.
והיו הלחי הגזרי נוגעין בדמן המזבח • בבר
נתבאר למעלה פרק חמישי חלק שהי עניך הדמן
הנשאר שהי נוחד על דבר הנשאר לחאר הפשלח
כל הנשלחי שהוא המוחר הלחשין והטעם הדמן
מוחד חלק זה יפפיד ויפוד לחין נחוד שהיתה
הבריח והבוגמת הית שמה שהיתי הדמן נבלעת
בקרקעי המשכן כמו שנתבאר ויתבאר עוד • על
כן הי עניך הנשלחי שהיו הגזרי נוגעי בדמן
הלחשיהן להזות על הפעל והפשל הכניך בעקביהן
ועניך הגזרי היו מוחים על כלל הנשלחי כמו
שנתבאר לעיל חלק שלישי פרק שלישי והם בעיני
הדמן המזבח לעניך הוויים והפשל בדרך שנתבאר
והי הדמן עגול כתפוח לזהו כי הוא גלגל המוזר
בעולם

בעולם שהוא עגיל כתפוח ולהזות על עניך זה
לחרי ז"ל בחמי כיס מפכת תמיד ומניח לה
בחינן פרק גיד הנשי שבפעמי היו שנם חלות
כיד לבן על גבי מזבח • ולחרו בגחי שבדבו דיך
ג'זעוך לחרו שנם חלות הזות על עניך
הגגיל שחלקו חכחי יבלבל בחלשיהם לנשם חלות
חעלות ולא לס"ם חעלו • כחו שכתב בעל פרקם
רימוני הרבה פעמי בפירש לגחזיתו ולחרו על
לבן זה שהיה הוי בל חזוח החלת כי לין
לך הי גדול חזה החוי שהשם יתעלבה העולם
ים חלין ועתיד להחזיר חליו כי ע"י זה נגלה
חליחו ויכלתו • וכתב עוד הרחב"ם ולחר שהלך
מעבר גדולה חוזב ובוכר עני חלחי יפים ומקלר
מעבר שניי שלי קטורת חכנגד קען מערבית
לחומית חשיכה חן הקרן הלפי לפון לרבע לחוי
וכה כחו חשנה שלי גחלי ובשבח עוטין בה כחו
שנתה שלים גחלי חפני שעליה חקטירין בכל
שנת שני בזיכי לבוחה שלי לחם הפנים עכ"ל •
בבר כתבתי פרק שלישי ענין מעבר זה שהיו
חיתין חנתה בשתי שם בקטיר עליו קטורת •
ובבר נתבאר טעמי שהכחז הוא על הבל שתקטיר
קטור, מעשי נעיניים ע"י הסום הטבעי שהוא
הגחז שנם זה • ולכן הי בוכר עני החלים
היפים החוים על הלליקי כחו שלחר הגיף
(ירחי כ) וכבר שני דוחלי חלים וגו' • וכבר
דברו חפני חה שחלו"י חלים לחלי זו חה חלנה
זו לין בה בסולות חלח כולה חלכל בך הם שלחלי
והי חקדר ענין חעבדו זו בקרן דהוחית חעבדי
חשיבה חן הקרן כלפי לפון לרבע לחות והוא
רחז נפלא • וזה כי בבר ידוע שישראל חוביים
בח וגבורי בשלית על חעל, ובשבע בבח הלפי
שחנגיע בו עולמו והוא שבינו החקובלי ז"ל
בקביני לחבור והיא נקראת חזחז קרן חעבדי
דהוחית בחו שחתאר לעיל • והיא חקבלת ג"ב חן
הלפון שהוא בח חדת בדין בקב בשישראל לינן
בשנים • וידוע שחחקובלי קראוה ללא שנחלת
לחד. ולבן היתי חשוכה חן הקרן לרבע חת ח
נגד לפון לקבל חשם ולא נקראי ללא בשגנת
שבעי החנים • אמנם בשישראל בשנים זה שבב
שחמי חחוחי לקבל חשם החנים • לבן היתה
בעוכ"ם בקרן דהוחית חעבדי חשיבה חלק שלישי
חלות חלילך ואילך ובזוח בשוכים
חחלות ואילך. בחיות ענין הבחת הדמן היתה
על ענייני הבסך המיליות בחו שנתבאר לבן היתי
חלוחה בלילי שהוא זמן הבעדר חלוך שבל הגחלי
חבוחים זו בחו שנת חבוכר חלוך שבל הגחלי
לחמר כי טוב הוא • ובבר נתבאר בדברי החוחים שביהו
הבעדר לחוחן • ובחיות כי זמן הבניך היתה העבב
קודם הניקר בחו שנת ויהי ויהי עבב ויהי זוקק •
לבן בי"ענין הענבי' חחולקת שהבחת הדמן הוא
חלחת העבודות שבחו ביום והיא היתה הבעבודי
הלחלוני של יום • ובבלחלרינן בים פרק שני לזוחת

פרק ששי

הרמת הדמן חעל המזבח בבל יום חם יש
בו חלות עשה ובבר נתבאר טעמי
לחעלי חלק שני פרק חמשה • ובתב הרחב"ם
לינחת ת חמין הדמן בבל יום חעלי עחוד הבשר
ובנבלים חפנים הלפון בלילי ולילך ובזוח בפוכים
חחלות ולילך. בחיות ענין הבחת הדמן היתה חעוכה
על ענייני הבסך המיליות בחו שנתבאר לבן היתי
חלוחה בלילי שהוא זמן הבעדר חלוך שבל הגחלי
חבוחים זו בחו שנת חבוכר חלוך שבל הגחלי
לחמר כי טוב הוא • ובבר נתבאר בדברי החוחים שביהו
הבעדר לחוחן • ובחיות כי זמן הבניך היתה העבב
קודם הניקר בחו שנת ויהי ויהי עבב ויהי זוקק •
לבן בי"ענין הענבי' חחולקת שהבחת הדמן הוא
חלחת העבודות שבחו ביום והיא היתה הבעבודי
הלחלוני של יום • ובבלחלרינן בים פרק שני לזוחת

ולא מלקו אומה לקוץ עבודו׳ היום שעבר להורו׳
על עניו הבריות׳ שהיו עיקר המכוון בכל העבודו׳
כמו שנתבאר ובו׳ כי׳ ענין השבר קודם להויי׳
ובי׳ זמן עבודתו׳ מעליית עמוד השחר ׳ ותמצו
פרק קמץ דיומא׳ שנאמ׳ שהוא זמן קריאת התינוק
שמזי׳ שיודע לקרוי׳ לאכי׳ להתפונן בדברי
עמוקי׳ כלו׳ ׳ ולמנחם בהגלגי׳ וביום כפורי׳ כי׳
זמני׳ שנתבאר שנעשה שם ׳ וכתב עיד כילד
מורמין מי שזכה לחכות עוד׳ ומקדם ידיו והגליו
ואמר לו הזכר שמעת תגיע בכלי עד שתקדם ידיך
והגליך והטעם כי לשעבר לשחוב שחבתו זכות
ועבות ע״י שלום רועה תמיד השפעו והשפעל
כל הצבועים נגד עיניו לתן גענוד שהוא כוונת
השי״ת׳ שנאמ׳ וכמ״ש בשמעי (קהל״ע) נעקבי
ניין תן תשנון בשחול וגו׳ ע״כ שלום לקדם
ידיו והגליו ולשעבול שיהא עסוק ומקודם מתשנני
לעות בעבודו׳ זו ׳ ולפי כי כבר כתבתי תלק שני
פרק שנה ולהבעני׳ כי קדום ידיים והגליו׳ הוא
מוכח על הויית העול׳ בשתלמות הנעלות ועל
כן גם ענין טוי׳ תלל ענין השפעל לזכות
כי גם שנאי טוי׳ הוא גם השפעל כמו שכתבתי
כל זה כיש תלק שני פרק שני ׳ ובתב הרמב״ם
סיי לוקח הנשמ׳ ושל כפף היתה והיא היתה
נתונה בתקונו׳ אין כוונ למזנה בתעבו של
כוונ ועוסל הנשמ׳ ואומה גם גחלים הפנימיות
שנשכפו ושולך למעט לתרץ פניו לנפון ומשלך
בתרך למזנה שכוונ כמו עצ תמות בלבי הלפון
ושובר לת הגחלים שנאמ׳ בתוך מן הכוונ שלשה
עפרים נעקרו שנתיים שם תלות העוף ושיעון
המזנה הפנימי והמעורה ע״כ ׳ וכבר ביארתי לך
פעמים שהשמ׳ שהיו מורין בו היו לוגמת שלש
השתכונן בשכלי העבודות ובשעריהם ולכן בי׳
מומה בהן גחלים שנתעכלו בהן הקבלן להתכונן
בשפעל כל שלבי׳ ובעכולן ובהיות כי כבר כתבתי
כי הפני׳ והנה השעורה העולם הוא בשת השפעלו
על כן היו לוקחין השמ׳ משעבי׳ שלשת השעורי
והשתכונן למעני׳ בבחות המזנה ובשעורה יבאן
משה שעל ידי כוה זה בי׳ בשת שוויית העולם
וכבר נתבאר כל זה למעל׳ ובהיות כי זכרון בשבי
השפעל הגמור מציל תלם לשפל ובשל׳ בהיות
כי זכרון יום השעות נגד עיניו ע״כ היה השמ׳
שלשת בעבודו׳ זו ׳ ולפי שהיה קיומ׳ השי״ת׳
בשלשה שמות שהם אהי״ה יהו״ה ואדנ״י ׳
ולשעבו׳ שהיו שלשת הכהני׳ הגדולי׳ שהיו
משמשי׳ בבית המקדש בשלשת הימי׳ שהיו
מקריבי׳ בהם התמיד של שחר ושל בין הערבי׳
ובהיות בשלשה ימי׳ הללו שלשת הכהני׳ הגדולי׳
משמשי׳ בבית המקדש ומקריבי׳ התמיד של שחר
ושל בין הערבי׳ ׳ ולפי שהיו שלשת הכהני׳
הגדולי׳ משמשי׳ בבית המקדש בשלשת הימי׳
הללו ומקריבי׳ התמיד של שחר ושל בין הערבי׳
ובהיות בשלשה ימי׳ הללו שלשת הכהני׳ הגדולי׳
משמשי׳ בבית המקדש ומקריבי׳ התמיד של שחר
ושל בין הערבי׳ ׳ ולפי שהיו שלשת הכהני׳
הגדולי׳ משמשי׳ בבית המקדש בשלשת הימי׳ הללו
ומקריבי׳ התמיד של שחר ושל בין הערבי׳ ׳
ולפי שהיו שלשת הכהני׳ הגדולי׳ משמשי׳ בבית
המקדש בשלשת הימי׳ הללו ומקריבי׳ התמיד של
שחר

על פי ענין הקטרת אמות מזבח על המערב׳ והעיון הנכלל בזה יובן מקדם ככל יום ויום על מזבח אמות לבו של אדם שכל העולי נפש נכנסת לתוך גופו ונפשות העניין כן הוא עליו כמו ככל קדר הקטרי׳ וזה כי יהיו שלמות האדם תלוי בשני דברי׳ האחד נקרא שלמות לעצמן והשני שלמות לזולתן . והאחד הוא להשיג המגמות ולעשות הטוב והוא שלימות לעצמן והשני הוא להשפיע ולהטיב והמגמות שהם שלמות לזולתן . והאחד הוא הטיבו וידוע כי ככל זה אין לאדם מקשיב אם לא יתחבר אליו הענין להלחי הקטרת בקרבו כי בהתחלה נכנס מי שזכה לשלם שלימות הנפש ואין מפני חדש לשלמות האחרון ואחר שהוא שלם בעצמו ראוי לו להטיב לזולתו ומי

נפלא ענין הנזכר. וזהו שהיה להכתוב העזר לומר שכל בני עזרה יהיו ענין הפטפס ויתבוננו בדבר לעמוד על הכוונה. ולזה היו דברי כלים נעשים בהקדם שהיו עיקר ענינן להכניס העזרה וזה מצוקה. וכאשר הכתוב"ס פרק שלישי מעלכות תמידין וכילד בדבר הטעה זה מזבח בדיעון הנזכר נכנס וכלי בידו וכוח שמו ושל זה כי משלו בו הפתילה שכבו ואת הנתון הנפתיל ומניח ממנו בכוח שם לפני הנזכר על מעלה שניי, משלשה מעלות שהיו ויוצא. ופמ"ש כי נכנס ומניח שני הכלות ונוטל בכוח בידו ומשמאלו ויוצא. הנה כבר ידעת שנזכר שבשלש דברי שהיו גוללה על בשלשה ושני לשתות מזבח המקיפים לה שמן שהיו מוכה על העזר ושמשעת הלל על עבדיו במבוקה שם ולזה שת ג"כ בענין הנזכר ענין זה בכלי שהיו מקבל הדיעון והפתילות שבבר בתבאר שענין הדיעון הי' תוכי על הפשל הדעות הזכות הנופלי' בלמוד ועיקר הפעיות הנופלי' בזה שם בתכמת הלבוני ושלמוכה בדעות ונולי העזר הלבני לי שפשר לעמוד על העיקר. ולכן הי' כלי אחד מקבל אלו בשלשים ומשערן מן העולם. ועל ידו היו מוליכין השלשים לשון כי זהו העזר ובזה כי בכלי נקבל כוז ושוא אחד משמות הקודם כידוע והי' נותן זה בכלי על מעלה השניי, משלשה שהיו שם לפני הנזכר. ובבר בתבתי כי הענין השניי היתה מוכה על עולם הנשגב"שהשם חלק שני מן העולם. ונפ שהיו נכנסין מן השלשה בכלי בשלשה שהיו לפני הנזכר ומניח בכלי אחד מהם ויוצא ומשמאלו נוטל בכלי אחר ומניח בשלשה שהיו לפני הנזכר ומניח בכלי אחר ויוצא.

פרק אחד עשר

ידוע כי יציאת מצרים הי' מוכיח על יכולת השם יתב' והשגחתו בעולם ושהוא העולם כלומר וזה שהוא יודע ומפורסם בהגדת סלמקוני ז"ל . ולזה נתנו הכתוב אותות בעניין יציאת מצרים כי יציאת מצרי' הוא מוכיח על עניין החדוש ומאמינו יולקח רחי' על יכולת השם יתב' בהגבל בעניין החדוש . וכ"ל/ שזהו כוונת השם יתב' בהוציאו אותם לעצמו בהצהרות לחמשות כי השם יניח עשה ע"י ובהצהרות החמשות נתן עשה זכר ליציאת מצרים כי הכל הוא עשה לחד וזה הוא נחלה . והוא מצוחר ת"ל להחריך הזה. לכן יש עניין המעשי להיות לטוטפות בין עיניכו ולזכרון ליציאת מצרי' . וכל מה שנעשה בה . ומחוכן נעמוד על יקוד החדש השוה החכלית והמכוון בעשייתי הקרבן . ובכך יהוא מה שכתב בעל עיקרים כיש שאחר שני שיאמין לעשת הקדמות על דעת שיאמין הכיקבוטולום לריך להכחים כל הנפי' וגם עניין משה ויציאת משה מי לפשר להאמינו וכו' . וכן כתב הכך המורי חלק שני פרק חמשי' ועשרי' וה"ל כשיתקיימו בידינו עניין השות ת והנסים ויציאת משה לגאל חומה ממלרים כבר נתקיים אמונת המדוח בידינו. על כן יש עניין המעשי להחורות על קיי"כיסים . ולכן אנו אמרי' ז"ל בירושלמי הכיסים שנעשים בשהקדם להחורות שע"י המקדם נתקיימו הניסים . ובכך כתב בזה בעל עקידת יצחק שעל משה ואנשים שהוכן ניסים אלו הי' שעשייני הנפלאים שהשם יתב' עשה בידו שיהיו כל הניסי' הנפלאים שנעשו לו לעת מציאתו בתיבת גומא ביאורו בלשון ערבי שהוא משוך מן המים . וזה שהוא שהוא שם ע"ס וכן נקרא משה . וזה ענין הנביאת שהוא שהוא . וכן גם אמונת הנביאת שהוא שהוא . כי יהיו נביאתו שהוא שהוא . וכן עקיימין אמורי נביאת נכוחת, להם לשלום . ושהם לפרסם הפרסי כלם על הענין הזה ושזה הי' כוונת נביאת הנביאי . ולזה נאמר ויקח לו את כל אלה ויצאו אותם בתוך ויתן לו את בתו לקחת לעשו ואת יעקוב שלח אבד ויהי בעיני על הפנים ויצא אותם לפרס כוי לומר כי הנים כל אלה הנסים בדברי הניקוב והמופת בלחי נעות אלא לעות אמת קיומו כי מי שנוטה אל דעות אחר המוכרח עליו לא יחגבי לו באמת וכמו שהחריך המור הזה . ולכן אמר שאלברם לא עשה כן אלא אמת אחר לקחת לעשו בשום ושקר על ענין אמוני החדוש . ובכך נתבאר מדבריו הקודמי' שענין הקבלת הקבנו' לפרסם לעמוד על ענין החדוש . ולפרסם ג"כ לנעות בו מאמר שנתן עצה קיים לכל הדברי' שהביא הפילוסופים להאמין ענין הקדמות . וכמו שנתבאר לעיל אלא שני פרק אחד ועשרים . על כן לפרסם נתקבו על ענין זה אלא הבעל מי נתווך כ"ל נאמנה על ענין הקדמות העולם . ע"כ הי' ענין הדברי המורי אלא שני הדעות שנזכר ויתן לים את נתנו לעשו לגדל ואת יעקב ואשתו וגו' לומר כי הפרסם הי' המוך והגוזל שלקח ה"ל הנעוץ

ובזיות כי ענין מבדכם הי' קודם למצה זמנן.
על כן תמהו כי מעכבי גדולי קודמת למעכבי
מצוי' אל קטורת ושיח' המעכב מצוי נכמזח
בענין קנה. וזה כי כבר כתב רבינו בחי בענין
קנה וז"ל על דרך הסבל ענין קנה ימצות למעלה,
המומר בסבל הבשר בשם העליונים וכי' רלוי
שיכלה המומר כיון שהוא ומעיו טוים ובפקדי.
ולכך בקטורתו המופת הזה כי' רלוי להתקדש
בסבל, מדוע לא יבער הסנה. ולפ' הודיעו המלאך
כי שם מלכים הוא ומופת גמור. ויתבאר מזה
עיקר השמוני, בחלום העולי, בחלום המופת עכ"ל.
ויודוע כי ענין שם עליוני הבושר בקנה הנזכר הוא
מוס הטעני המתבוש בקנת המשת שהוא המלוזת
במעבכת הקטורת כמו שהתבאר. ולפיכך ראוי
שם קטורת קודמת לשני גזרי עלים להורות על
שני לוחות שהם, משה לפני השם יתעלי. ושם
שהספך השם לשמה. וענין השם הוא עלמו
גזר אחד ושפני שהספך ידו מלוכעת כשלג.
ובזיות כי שלש עץ השדי נמשל לעץ כי' הלוח
שהני עלמו ג"כ בגזר עץ אחד ושם שני הגזרים.
ובזיות כי המופתים כשלו היו מלד שהוקף
בשעה הוס שהיתי ועשה ע"י זה בעל כי שהוא
בקנת השוס. וכן ענין סלכעת הוא בה שהוא
נוקף כגוזר בשלם. ע"כ היו הגזרים נוקפין על
השם. וכבר כתבתי שעם הגזרים הנוקפים על
המעכבי לעיל פרק שליש חלק זה שהם מורים
על כל כחות המשפיעי' השכלים הנבדלים בעיל'
ושם דוגמת משה ע"ה שהי' כשלים לפרעה.
ובזיות כי ענין הנסים שלו היו נעשים בתחלה
ע"י משה לבד וחל"ת נעשו ע"י אהרן עמו
בהשלותן השותות לפני העם. ע"כ היו בשתיית
שני הגזרים נעשים ע"י כהן אחד ולעבד ע"י
שנים. כי יהוע בשעה הע"ה כהן הי' והשנת שיש
לשם שעה, משה. וז ג"כ נגלי שכוונת בענין
מעכבי שליש שלח הוזכרה בשלב המעכבה.
ובכך כתבתי שלוחה מעכבי הי' לומות על הנה
הגדול שלח יכל יון השנים ושיתה כדומה על
המזבח כשלי. ובכך כתבתי טעם לוחת שלי שהי'
שלח השלון ולוחת בשלב שהי' השלוש שני שלח
שלמו על ענין כבוי לו מיעוט המקבלין מלמעי,
שלש מזון לם שלב מעלי. וכמו שהשלב ענין
זה לעיל פרק שני חלק זה וכענין זה הוא מורה
על לוחות הספיכת שים לשם. וזה כי כבר כתב
בעל העקיד, בכשת שמות כי שם שלש (שמות ז)
והי' לם לא יהמיטו לקול בהות השלשון יהמיטו
וגו', כי זהו מעשה כי שלות השלוכון שהוא
הספיכת שים לשם הוא נמנע מלד בעבד לגמרי
כי לף בגוף השלם לא יוקמו שים למזון. כי
לם להשביד השלכים מעבדים הלילים כי היקוד
השעוב לי לשבוד השלכל מעבדים הלילים כי היקוד
בשעוב לי לשבוד השלכל מעבדים הלילים כי היקוד

שלש מיהו שכון לף בשוכה. כי לם בעבוד זרים

שקבלו מהנותיהן/לבדכם יקח ויעקב שלש שבשלי
היתה בידו בקבלי, ועבשיו הסיגו בדעתו על לי
השופה השים שכלה השעה בגדול בעינן הכפי
ע"כ אין עשה שבשיק בין שני עשה שבשל"כ בשלש
הבשילים שבכל לשל מבן ים עשה שבשיק בין שני
השמות. ושעשה כי בשלש הבשילים כי השנוי
בשם שום חמור לו בייעה שלש היו יודעין כלל
וכעין עשה זה כתב בזוהר שלש שהוק היקם עשה
השבשק, על שיהי מדבקת בדותהן ומשל"כ בשלש.
ובזיות בעינן כן נאמר לו מיד לל הקבל הלוש
של נעלך מעל בגליך כי השקום לשב לשה עומד
עליו לדמות קודם הוק. כי כבר כתב בעל העקיד,
בעינן של נעלך שהוק ושכל וכיהי בעינן השקה
מדעתו שבכל שלך ומהוזב בשבותיו השבשות
כמו שהלילך שם זה. ולכן לומר כי השקו, לשב
היה עומד עליו לדמות קדם הוק כ"ל כי שלכן
לשב השלם עימד עליה הוק לדמות כ"ל לדמות
של קודם קדמי קדשים הקב"ה ושיק קנייהו שבבל
וכהו שלמר (בשלשות יל) בהוך לבבם לשל עליון
קושם שמים ושלן. ובזיות כי מקלת כופרים
לומרים שלילי השמים לינו שלכי השלן ושהלרן
וכל מה שעליה מיהג ע"ב הגלגלים בלל השגם,
השם יתעל, על שהוקך לבבשם לומר (שם כל)
שלכי השמים ושלכי השלן לשב לקשי מבית לבי
וגו'. לכן כשכל"הקב"ה להוליע למשה ענין שלום
השולם. לשה לו בלשה, לשב לשה עומד עליה
לדמות קודם כ"ל היה בהוק'. וכל שכן שהשמים
מעשי שלכיהו שם. ולשה לש"כ (שם כה) לשכי
שלכי לבין לשבבם כ"ל המזשיקים בעת זה
ולכן בהשלוין ענין השלום מוכל להביע ולהשלין
ענין יכולתי ושבגמתי בשולם ושלשבב לי להגיל
עמי בני ישבלל מיד מלכים. ולכן עשה לכה
ושלבלי, לל פרעה וגו'. ויולה משה מי שלכי כי
שלך לל פרעה וגו'. כבר כתבתי כי משה בבד
בבני פעמי בענין הבלילות. והוק בנגד שבני
טענות שטען הפילוסוף על בעת שלום השולם.
כמו שבביא הבד המורה דבריהם פרק שבבע עשר
חלק שני. וכמו שלכמוד לקמן לם יכלה השם
יתעל, בענין טענת המופתים שבבי שבני/מופתי
בשבה כדי להסיר בכל קבון מוקף טענ' לשת
מעני' הפילוסוף והמשובו' הכוונו' בזה וע"י זה
בבד משה שבני פעמי' כי בכל בקוב הי' מורה
כלולי טען טענ' לשת. ולכן הי' משבב כלולי לוש'
טענ' גולמת לו לבבד בענין הבליות כ"ל יתבעל
לשונת השולם יתבעל ענין הליכת שליחתו כי זה
נשבך לשב זה וי"ש יבל' ללבב ידע ענין שבבו
וטענתו לשב בלבבו והשיב לו בכל פעם תשוב,
נכוני, על טענתו. והשה לף לשיכך עבשיו בזיכם
השבשי, לף יקשבו דבריהם זה בזה וניוח לושה עד
שבזכיר בענין המופתים שהוק עיקר שקום סדירות

זה. ומה שפתם ל"ה יתעלה מחשבות תמם יתעלה למעלה על כל שענה ומענה, וזהו ג"כ למהר רבותינו ז"ל כי שבעה ימים הי' הקב"ה מפתה למשה לילך בשליחותו נגד שבעה ימי בראשית לתת כל יום ויום מלכות מצוות וקושי הטענה לתת ל"ה יתעלה לקחת פרק משה ולהבינם. למנוס מה שנת, מכון לף בשכוב הבינתי שלמה לו שלם כי ביד תשלח והוא למה שתחשוב כי לותם הטענה הוא נגד הטענה הנשית שהניח הקב"ה ז"ל. למנוס יפעל הפועל בעת לחמ ולף יפעל בעת לחמה לפי המוענה, המניח"ה שהתחדש לו ויהייהו לו המוענה, בעוד פעולותיו מה שילמדו ויהייהו לו המקרים לנון מה שלף הי' רוצה מקודם. ולאל שהבחיל יתעלה, שמו לין מקרים לו שיהייהו לו שוה לנון ולף מוענים מלמד ולף מעכבים שיתחדשו לו יקוהו ל"ה לין לל להיות פועל בעת לחמ ולף יפעל בעת לחמה לפל פעלו תמיד כמו התחדשו נמלף בפועל ע"ל. ולכן ללו טענן משה זאת הטענה, בדרך זה לקיים לחוה הקדמות לף שי' מכון לף עליו כמו בשלח הטענה. כי זה הי' נגיד בתחלה. ולין להקפיד על מי שבחל בדרך כגיד מה שיתחבק עליו. כמו שיתחלה זה ל"ה יתעלה, בשלח הטענות. למנס הוא הכלי, בזאת הטענה, כלו קיים ענין הסדום ל"ה יתחייב לפי זה על בעת בפילוסוף שיהי לנון לפל משה יתעלה. ולכן לחמ שלח נף ביד תשלח ר"ל כמו שדברו ז"ל שלח נף ביד מי שתלה, לשלח: ומהו המוענ לנוך ש"תחי' בעתך משלים לחמ הבגלת שלא יהי' לשון זה כי אם מכוון בביהול בשמ יתעלה ע"ה בל שהי מכון לף כמו בענין עבודי זכה ובף עליו שתשוב. ולחמ שלח לתכן לחיך בלוי וגו'. בשביו כי לין משמוי בשמ יתעלה בחיך בלוי המקבלים כמו שיתחלה לקנין ל"ה יתעלה, זה שהבל כי בדבר זה והוא שהניח בשון המצוין בשבעת חמה הבנות שתחבוני. מלחמ שתחלה בלוי שהבינו שבעת הבנות בשלמת בשבעת הבנות בשלמת בשבעת הבנות בשלמת בש

לקמן מס יכלי מסם יתעלה מלל הקבצם תמיד ומס כן הקבצת הפלגים היה מיהה על מכת העבוד כי כל תלקי העולם מסם המינים מצטלי מיים נמסמו כולם ומהו למלכים

פרק חמשה עשר

אמרך עוד ומפלגים למגמה ומגמה למפלגין ומפלגין למפלגין . כבר כתבתי למעלה מלק מני פרק מקבע עבר עשם המגמה ומפלגים שהיו מוכים בעניין הקלבות על המגמה מסם יתעלה בעולמו בכלל ופרט . המגמה היה מוכי על המגמה הפרטים ומפלגים על המגמה הכללית כמו שמגמאל מס בלמוכם ומפלגי גם כן מלק מליהי פרק עשיהי מעניין המפלגין לוך היו מוכים על עניין מדום העולם ומעשה בא לנו מדרך זה לפרר זה לחוכות על מלמה מכות מהמו לפרר העבוד במלכים ובם דבר שמין בדר . ומה כי כבר ידוע מעניין המגמה המפרטית מליהם מלמ בעין המדם מבל בשלר בעלי מיים לוים מלמ במינים . וכמו שכתב המורה מלק מליהי פרק שבעה עשר מבאהו בדברי המגמה . ובבר כתבתי כן לעיל מלק פרק שלמה ומלמים . ולכן בהיות כי בשכת הדבר היי בלה ענין מעלת בני מדם על שלר בעלי מיים מלל המגמה המרטית על כן היי המגמ מור על מכת הדבר וזה כי שם שלמה (שמות כ) הנה יד יי היה במקנך לפרר בשדה בסוסים ובחמורים בגמלים ובצקר ובצלן דבר בבד מלך היי שהמכי היכולת כל מיני בעל חי בשוה לין המגמ לפרש בין לפרר לחביהו מלל עלמן ובמדם לל היו היי שהורה מעלת המדם על בעלי מיים לק קלמן היו מילולים בזכות בעליהם שהמה בני מדם שהמגמת פרטיי דביקה בהן שלמה (שם ו) והפלה יי בין מקנה ישראל ובין מקנה מלרים ולל יומת מכל לבני ישראל דבר היי שהיכל בעניין המגמה ולפרר כך בהו המבדילים בין הקדש לחול בעלמו עניין המגמה ולפרר כך בהו שהבדילו יהוה בעלמו בין מדם לבהמה ובין בהמה טהורה לבהמה טמאה ובין עוף טהור לעוף טמא ובין בשר לבהמה ובין בשר לעוף ובין כל השרצים הרומשים על הלרץ אשר הבדיל יי בין הטמא לבין הטהור ובין החיה הלכלת לבין החיה שלל הלכלת . ומלבד מה שנלמד מן הכתוב בפרשת שמיני ובפרשת כי תצא מן המלחמה ובפרשת כי תבוא בשלר המקומות שנזכרו בהם בהמה וחיה ועוף ודגים וחגבים ושרצים ונבלות וטרפות וזולתם מן המאכלים והמשקים והמגעים ומן הלבוש והכלים ומן הבתים והשדות והכרמים ומן הבגדים והמלבושים ומן הכלים והמנעלים ומן הכסף והזהב והברזל והנחושת והבדיל והעופרת והבדיל ומן הלבנים והאבנ

שנתחלת יכילתו לא היה לכאו׳ רק לעוד ולזה נאמר לכי יולד בתוך מלכיט לכי ולא מלאך לכי ולא אדם רק כי לומר שהקב״ה יולד מעמו בעולמו שיהיה בהיות הדבר הטוב ממנו למעט אשר יתפשר מהמעים לדין וזה יולד מתוך מלכי׳ וכולי לומר כי למעט בתוך מלכים ממם היה׳ היליך׳ כי לא התחיל ולא למעט׳שתהיה הכתה שלים מלמעלי ע״י המלאך לו אדרך שיהי לשנות ממה שלמטה׳ וכמו שלכאו ז״ל בשמות רבה) לא תעשה לך כי הוא הפלים ולא לעשות לשנות והוא ונגזלה לעתיי וזהו ענין הכבד שהי׳ מוכי על הכתנת שהם יתעלי לעולמי והיה מוכי עליו ענין הכפרים שהוא גם כן כוונת על הפעפע׳ והכהנ׳ הכללית שיולדת מלמעלי׳ וכמו שהתב׳ לעיל בענין הכפרים . ולומר נכבי׳ למוספים והמוספין כוונים על מכת הכבד מלד שהוא שהם שהיה׳ לשון כיבוי ומוספות . ולומר מוספין לזכיכין שם זכיכין לשם הפנים שהיו מקריבין בכל יום הפעת ועל ידי זה היו מוהבי׳ לשם הפני׳ לשכול . והנה כשר כתבתי מענין הזכיכין פרק שניט ועשרי׳ שלקט לשון שהיו מוכים על תקוות ומייגים שקבלו ישראל עליהן מלד עלמן ושי׳ הקבדתן על מזבח מוכי׳ על מה שנאמר (שיר השירים ח) כי טיבי דודיך מיין . ואמרו ז״ל מביזין דבלי דודי מייגים של מוכח ולכן כשהי׳ תמוך הכזיכין עולם למעלי׳ שהוא לשם הפני׳ למעט ושי׳ בבכה מוהי׳ בלשם הפנים על שכל כהן שמגישו לו כפול כי שבע ותיזו עשיר השמח שלקו המגיש לו וכי כל זה מוהי׳ על מכת מוסך שמתו בו רשעי ישראל ושמחייכו הכפרים שבשם שהיו קוגים בשיפני רוש לומר שהמייגים בנדבים ושתקוני׳ על התור׳ ועל ידי זה שהיגו עושר וכבים כמו שדרשו ז״ל בשלה שמות רבה בשם בשעת יד מעל ידי מוסך היו שמחייכו ישראל מכת מוסך שהיו קוגים בשיפני רוש לומר שהמייגים בנדבים ושתקוני׳ על התור׳ ועל ידי זה שהיגו עושר וכבים כמו שדרשו ז״ל בשלה שמות רבה בשם בשעת יד מעל ידי מוסך הי

יתעלי והוא הדין נזכרותים אלו כי כולן נתנו
מלוגה אחד יתעלה :

פרק שבעה עשר

הנה יתבאר ע"פ המבואר בפרק שעבר למה
אלקו מכמים ז"ל הגדולות בדרך
שמלכות ולא בקופן אחר . וזה כי כבר נתבאר
כי תכונת הדבר הוא המור, על הפשפר העולם
בכללו אל המין ועל ידה היו רוצים על מדות
העולם בכללו כמו שנתבאר פרק שפה . ולזה
ראוי מי שזכי בתכונת הדבר והוא הכהן הראוי
מזכה בעבודי הכלכלוי, כדאיתי הראוי הכלכל
לכלכול והעלול הכלכלון . ובדרך שנתבאר פרק
ממע, ולפיכעים אלק שני שהכהנים בעבודתן
כמלאכי מעל, הוא מזכה בשלש עבודות הבאים
לפניו וסם קדוק המעכרי, וסם סדוק שני גזרי
עלים וכפנימת פלח לקטורת . ביאות כי בכר
הכתיבו המכתים הקדושים והכל המור, מכללן
אלק שני פרק שביעי שהשם יתעלי הוא הכלל
לכלכול אשר הכלל הפיל מניע גלגל הכלכול והשלל
אשר מניע גלגל השני . ואחרם עלמו ואחלאתו
שכל הכלכול וכן עד שיהי מניע גלגל הקשוך
לנו הוא עלת השכל הפועל והחלאתו ולולי חשפק
מציאת הנבדלי, כמו שהגשמיים ג"כ יחאלו מן
גלגל עליון ויופשקו אלק היקודות ואם שהוכרח
מהן. וכן לפיכך שם פרק לאל עשר . ולכן אמרו
מי שזכי בתכונת הדבר זכה בכל העבודו/הכללו,
זוה וסם קדוק המעכרי . וכבר נתבאר לעיל
פרק עשרים אלק שביעי ענין שהשם יתעלה
שהי, מקולים שהשם היו המורי, על הויית הלאם
היקודי ואום הגשמי, ואלק שיכל מן השמיי, וכשם
היו נכללים כמו כשלם, אלקי העולם. שהשם העולם
העליון והחכון והממשון כי אלק היקודי הוא העולי,
השפל ואום השמיי הוא מורי, על השמיי . ואלק
שיכל, מן השמים על העולם העליון כמו שנתי,
עושה מלאכיו רוחות משרתיו אלק לוהט .
ואמר שזכה בלשון העבודות לאוהים כי זכה אלק
גזלנו שכל השעולות נשפעלי על ידו והוא המוסיף
כל יום שני גזרי עלים על המערכי . וסם שני
שכחות והכתות שיוכלין בעולם בכל יום . כמו
שנתבאר לעיל פרק שלישי אלק יום . ועוד זכה
שהי, מכינים המשרי, אלק שני גזרי עלים
וכפנימת אלק לקטורת . ביאות כי בכר
שכמיו המכתים הקדושים והכל המור, מכללן
אלק שני פרק שביעי שהשם יתעלי הוא הכלל
לכלכול אשר הכלל הפיל מניע גלגל הקשוך
לנו הוא עלת השכל הפועל והחלאתו ולולי חשפק
מציאת הנבדלי, כמו שהגשמיים ג"כ יחאלו מן
גלגל עליון ויופשקו אלק היקודות ואם שהוכרח
מהן. וכן לפיכך שם פרק לאל עשר . ולכן אמרו
מי שזכי בתכונת הדבר זכה בכל העבודו/הכללו,
זוה וסם קדוק המעכרי . וכבר נתבאר לעיל
פרק עשרים אלק שביעי ענין שהשם יתעלה
שהי, מקולים שהשם היו המורי, על הויית הלאם
היקודי ואום הגשמי, ואלק שיכל מן השמיי, וכשם
היו נכללים כמו כשלם, אלקי העולם. שהשם העולם
העליון והחכון והממשון כי אלק היקודי הוא העולי,
השפל ואום השמיי הוא מורי, על השמיי . ואלק
שיכל, מן השמים על העולם העליון כמו שנתי,
עושה מלאכיו רוחות משרתיו אלק לוהט .
ואמר שזכה בלשון העבודות לאוהים כי זכה אלק
גזלנו שכל השעולות נשפעלי על ידו והוא המוסיף
כל יום שני גזרי עלים על המערכי . וסם שני
שכחות והכתות שיוכלין בעולם בכל יום . כמו
שנתבאר לעיל פרק שלישי אלק יום . ועוד זכה
שהי, מכינים המשרי, אלק שני גזרי עלים
וכפנימת אלק לקטורת . ביאות כי בכר

כוח מקטיר ממשם כי בשמיי, בילו ואלק כי כמזו
בקטורת כהנים המשרי, לאוהות על מה שהשכו ז"ל
יום אשר עמדת בחורב כל יום ויום יהא לך
כאלו קבלת, מכר כיני והוא מבואר שזהו בשעם
שהמכו שהקטורת מעשיר כי אין לך עושר גדול
מזה כמי שהשם בחלקו בשעי, הטובים שהנהו
יתעלי שהם הקטורת . שהיום הבשיעי מי מעלי
לבכים למזבח כוי . כבר קדם לנו ענין המזבח
והמערכי שעליו וענין הכשם שעלי היו משרתין
הכהנים . כמו שנתבאר אלק לאלון פרק שלשה
עשר . וע"פ אומו נאות נאמר כי נרצי מענין
אלק עבודות הזאת שהכהנים היו משרתין הכהני,
על הכשם : ואלק"ש היו מעלים הכהנים למזבח
אלק עשו זה אלק זה מיד להטות ענין בניאת
עולם והשתלשלותן זה מזה . וכבר יודע מה שכתוב
בנביאות העולם (בראשית ג) ויסר יולי מעדן
להשקות את הגן ומשם יפרד והי לראשי לארבעה ראשים .
שכ"ל שהמלי, נאלו הכחות הפלשיות שקראו
המקובלי, בפיוות נדרך שהנפשי לעלי, אלק זה
פרק בניאי . ואלק"ש ונהלי עולם הנפרדי, אשר
על זה נאמר ומשם יפרד והי . ומשם ונאשי/נקרא
בניאי, ונאשי, נקרא אילות : ונזה נהיות הכחות
אלהיות נהלו ושהגלו כל הבדולים היו נכמן
להשבלות : ועל זה נאמר (תהלים נג) בדבר יי"
שמים נעשו וכחות פיו כל נצבאם . כ"ל כי כלוני
הוא דבלו וכוחו . כמו שכתב האומי בשתוף שם
דבור וכוח ונאמת שבזה נאות לדברי המאמינים
שהכל נתחייב מעילתו כמו שיכל מן השכל כי
מיד שהשלמו הכחות נתחייב הכל . אשר גילוי
כחות עלמן היו בדלון עילת על כל עילת יתעלי .
ונידוע מה שכתבו המקובלים כי בזמן שיספר
העולם יסוד כל דבר אל יפיקו וכוחן אליו יאסוף
ושהכנסו הכחות ויסיבו אל אילתן כמו שהי,
קורם הבריאי, : ושעתה נאמר כי בחלי העלו
הבדים אל הכשם להטות אל השכל כל השלשלו,
עם קבוציהם : כמו שנתבארו אלק שני פ"שליפי
בכוונת הקכלן ועתידים אנו לבאר שיעזו אל
הכשם הידוע במזבח . ושם יהיו נכח שאחר
שבוחתן נשאלו שנים עד יעלי הלעון שהשם
יעלו עם אילתן אל מקום השעכרי, שהוא מקום
כ"ם על כ"ם כמו שנתבאר למעלי, בענין המזבח
על מה שי רומז לו בזה כמו כי לף שיהיו
הבדים אל הכשם מ"ש יהיו ואין הכשם
לפעול לו להשפיע בהן אלא עלתן לף אלא בחלוף
המזבח העליון שהוא מקום השעכרי/שפועל בכחות
שלו שי, שהמזבח כללותו ומידו הכל ואליו יסוב
הכל . וכי"ג"כ הכהן הפועל בזה נעל אלקו בפיים
להטות על מה שנתבאר אלק זה פרק בניאי .
להיות כי כל כחות אלו אינן אלא מוחלי הפעולות
שהשל כולן אלה הגדול והכללון כמו שנתבאר בענין

שעבר ממש, להטות כי השלם הוא שהכלי, בבניי,
והכל בזה אחר ואשר נבנים בגינו . ולף כי
לפעת שהוכלי, כמו שהשלים שם אלק מקו/מולים
לשאלם הוא האכוון בעולם הפשפל והוא העיקר
שם . כמו שהשלים בה בעל עקידי, בשעבר שהזכר
לעיל . והכמ"ש אלק שניני פרק שלשי, עשר .
ולזה שהשלוק, שמי שזכי בתכונת הדבר הוא
שזכי בשבע עבודות אלו . ודע כי ע"פ שהלקו
הפייסות לשבע אלקי, על הכוכבי, שבע
העולי, כמו שנתבאר אלק שביעי עשרי, אשר
שהדבו אלק פיים בה להטות על הענין שהשבעו
ואין בפרט אלא שזה שהבכל והטוב על הפשפבי,
ע"י אלאכי אחרי, שהם הכוכבים העולדי, שהקדם
העליון וכבר נתבאר ענין פיים הלאלון . אמנם
פיים הפני זכו בו שהם עשר הכוכבים שם אלקבות
הכוכבים אחרי, שהחת עליהן הלאלון שכל אחד
זכה בעבודתן על פי גולגלו . ולפי שהעולם הלאלון
הוא נגדל מן האחרי, שזה שתין לו שבע עלוי,
רק עלוי מן השם יתעלי שהוא שבע בשבעת
ולפיכך פי' לו פיים בפני עלמו . וידוע כי שאר
הכוכבי, העולדי, שם שהם עשר כי שהלכו חשעי,
הכלים הנבדלים שכל אחד מהן פועל בגלגלו
הנדבקים שהחתוני, עד שכל האחרון שפועלו היא
הולדת שכל השלם מן הכח אל הפועל כמו שנתבאר
עוד שם אלק יהיה בעולי, אשר שם גם כן
שהפועלים אלאכי, בעולם השפל כי לף שהפועלים
ע"י הכחות הגלגלים והשם האופני, הסולכים לגלגל
השיות . כמו שביאר האומי, כיצ אלק שלישי מכל
מקום נאשר שם יהיו הכחות לכל השכוים המוכנים
בעולם השפל ופעולתן יותר גלגל ויותר עלום
מפעולי, הגלגלים הפועל שהם נאשרים שם לכשני
שני עלמן . ולע כי בכר האומי כתב אלק שני
פרק שאם כי היקודות נקראו אלאכים כמו שנאי,
(תהלים קד) עושה אלאכיו רוחות משרתיו אם
לוהט . ע"כ נכנסו אלו שהיה יקודית בשלל
הכוכבים העולדי, וכן הכל היו שאר ועוד
יתבאר לך דבר זה על נאמתו לקמן ל"ה יתעלי
בעזרו, הטוב, והקבלתו ונתים תכליו . אמנם
הפיים הנשלשי שי, מי מקטיר קטורת ואמרו ז"ל
שאשים לקטורת . כדאיתא שאלל יומא פרק שאל
לשם השמוש ועשתן זוה כי עיקר הקטורת שהם
המעשי, לעיניי, שהם שכלית אין לניסי שם ג"כ
בגיכל . להיות זו הכתיב/שאלת ביל השלם ואין
עליו מכלית אלעשי, . ואף כי יש לשלם קלת
נעיי, אל אינה אעל, . וכמו שאמרו ז"ל בשאלת
שבת שהי דשאלים שלי דשלל וכו' . והוא ענין
הגורל שהוא לו בעת הוייתו ואל אקום אין הכעת
עליו זוה . ולכן לא היו אפיקין קל אלשי, שלא
הקטירו מיניהן כי אין לו הכלת אז נעייה אלל
שעשים הלאלוני, קל כל יום ויום הוא לו כלגו
הוא

כמקדש מזבח נחשון נקט על כל מעיין תעמיק
לשונו הנה כלשון כתבו שם פרק שמה מהלכות בית
הבחירה. וכבר התבאר מפרק עשירי עד פ"משם,
עשר טעם למה זה מעניין המערכה, שמלמד לנגיי
משמי לתפלת שחרית. גם כתבתי שם טעם שמלמד
תלויה בהלכות, ע"ש. ונלמוד פרק עשרים ושבעה
מעשי העולות שלמה ניתנו לשם כי התמיד במעשהו
ומלמד בפירוש המתחזק בהן יגיע ויעמוד על
כל טעם שלמה התמיד ויהיו לנגדו כאלו עומד על
מעמדו וכאלו הקריב התמיד בזמנו. וכמו שכתבתי
בהקדמה מלך בחנוך וז"ל הרמב"ם שלמה עצותיו
התמידית בכל יום כך הוא ראוי לעשות בשלמה
יבין המעיין, על פשיטות ויקיש על העזר ופותחין
לו ומבינין את כל העזר, ומעמידין עוזי מבחין
לעשות מבוארין וכל הכתבים שכתב בדבר קודם
בירך המעיין. ולבסוף בהוגה ויבין ויעמדו
בלשכת הגזית. ויפייטו פיוט לשבח שכי. ויזכה
כל אחד במלאכתו כמו שבארנו. ומחמיל זה שכתב
בתחילת הדבר ותוכיח על הכלל שלמדנו. ולפ"כ
מכלל מעשה גדולה. ולפ"כ מכלל מעשה שנייה.
ולפ"כ מעלה שני גזרי עלים ומניחין על המערכה
בגדולי להבדיל שלם ולפ"כ נכנסים ללשכת הבלי
ומוליאין כל כלי הלשכת שלכיכין לבן כל היום
ומשקין את התמיד מים. ומי שזכה בשחיטתו
מוכנו לבית המטבחיים וכולכין לחביו הכהנים
שזכו לעלות המבדים ושוחין שם על שפותחין
שער הניכל בגדול ובשעת פתיחת השער שומעין
את התמיד. ולפ"כ נכנסים להיכל שני הכהני
לחד שזכה בהשון המזבח הפנימי והשני שזכה
בדשון החיצון ומדשן את המזבח מלמן בשני
שהשומע שומע את התמיד. ולפ"כ זורק את
הדם זה מקבלו ולחד מזורקין את הדם מציד זה
שבהיכל ממזרחיכות ויוצאין שניהם מן ההיכל ולחו
שבבית המטבחיי, משמתחין וכל לחד וח/
מעלי לחד שזכה בו לכבש ומוחין התחרי מלי
כבש ולמעלי במערכה ולא מוקפין היו נותנין תוחו
מלי הכבש ולמעלי במזבח ולא לחלי מדשי/נותנין
על המזבח ולמעלי. בין קרן לקרן במקו/סלוך רגלי
הכהנים כדי שלא יפלו ויהלו על גבי הכבש לחיצו בשבח
כדי שלא יחליק ויפלו הכהנים שם בשת הניכתן
בעלים למערכי. ולפ"כ שהלה מוכן בין רגליהם
ובין הכבש הוא/ ואין הניכי זאת עצוי אין
מוחזין ואחר שחעלין הכהנים לבבש מתכנסין
כולן ללשכת הגזית והשמוני אחר להם בבכו בכי
אחת ובן פותחין וקורין בברכת אהבת עולם ובשבע
הברכות וקריאת שמע ואחת ויהיל והלה ושים שלום ובשבע
ובשבע מודיעין בכבי לחת ושיח שחרית שלמי
משחר מעלה עליו כאלו הקריב כל קרבנותיו
ואמתא לשם זה שחת שחר תקריבו לי"ש כבשים
בני שנה תמימים שנים ליום עולם תמיד. בכי
בכאן שיוצים רבים שבפי לחטוי לא נאמר קרבני
לאחי וגו'. אלא וזה אחר חעני, ולפ לא נאמר
שם ואחרת תקריבו וגו'. וכאן נאמר בני שנה/
ואחרת. ובפי לחטוי/ נזכר מזבח ובפי שניי/לא
נזכר מזבח כלל. ובפי שניי כתוב תמיד/ ושוני
ובפי לחטוי/ לא כתוב. ושוב לבפי/לחטוי/כתיב
עשרון קולת בלול וגו' ובפי/שניי ועשירית האיפה
בפי שניי נאמר עולת תמיד בעשי/ ובפי לחטוי/
לא נאמר. ושוב שיוויים רבים בחיבות ובמילות
יתבארו לפי דרכיהו. ובדרך בפשט נרמז לי לפרש
כי בהיות בפי לחטוי/ לא כוין המקריב לפרש
עניו התמיד בכללו ובדקדוקו רק להזכיר כללו
הקרבן להלכות למה לוה הפה יתבי/ בחזה
שמר כי טורך בחזה הוא שיקריבו עליו התמידי/
בכל יום ולפ כן לותה בפרט, לא נאמר לפה
מלוה אלא לומר בתמיד להלעולות בזה. ובזו לוכך
בחזה. ובעין זה פיכש"י פ' לחמר שפ' חלוה
ופרשה לו מלחמר לעניו פרשה המוקה וכפלי
מעשה זה. וכן פיכש ע"ה אלא ועשית שני
מפנות זהב. ולזה כמעט מחולים כל הפנים
כי בחחלי לחמר וזה אחר חעשה על המזבח. לחוכות
לוכך בחזבח. ובפי שנחתי בלכתי לישי
בתמיד לחוכות על עיקר לינן מה שלינן כן בפי
לחטוי/. ולכן קילר בהן המקרא זהו שנרמז לי
לפי בפשט. לחנחם לפי שכוויי יותר מצוקה וזהו
כי בפי שנחת שהוזכרו שם כל קרבני מיעפין ביחי/
פוניש חלבי חלב כולם מוכים על מיספו/ בפני שנחמדת
בכל יום ויום מעניו בניחת עולם כמו שיתבאר.
ע"כ כתב בחמנת בפרק/ התמיד שנים בי בפרש/
לחטוי/ נאמר לעניו מעשי/ בקרבן בפועל ובפניי/
לעניו בחקול ובלמוד בחוכת התמיד בזמן שלין
בי"ש קיים ובלמוד ממנו מכלית בכוויי/ בו
בחלב בחנחלב ולכן לחמר ולחמרת לליכם לח קרבני

שנית עולת תמיד בעשי/ בשב בינו · להוכות
שהכוונ/ בפרש/ שניי/ בית להוכות על למוד
בחוכי/ בחנחנם בשב בינו בפשט עשקו בפני תמיד
עולם בחקום בחמיד · ולזה נחמר עולת תמיד
בעשי/, בשב בינו לניח ניחום · וכמו שלמרו ז"ל
לין לבקנ"ש נחת רוח בעולמו אלא שחינע לחות
שלו שלכם · וכמו שלרשו בזבוחות (תהלים סז)
לוהב י"י/ שערי ניון מכל משכנות יעקב לוהב
י"י/ שערי/ המעוניים בהלכות כו' · וכבר שלכתי
זה בהקדמת הספר לשם יפניק זה · ולשם הם
הכוויים המוכים לנו דרך החוכ/ כי בפרש/ לחטוי/
נחמר (תמות כט) וזה לשם חעני, על המזבח
בפנים בני שנה שנים ליום וגו' · ובפרשה שנחם
נחמר לו חת בני ישרחל ועשית חליהם חת קרבני
לחמי לשי ניחוי · חלה וזה חשם חעני, ולפ לא נחמר
שם ועשית חליהם וגו' · וכאן נחמר שני שנה/
ועשית · ובפ' לחטוי/ נזכר מזבח ובפ' שניי/לא
נזכר מזבח כלל · ובפ' שניי כתוב תמיד/ ושוני/
ובפ' לחטוי/ לא נחמר · ושוב פיניי כתיב בחיבות ובמילות
יתבארו לפי דרכיהו · ובדרך בפשט נרמז לי לפרש
כי בהיות בפ' לחטוי/ לא כוין המקריב לפרש
עניו התמיד בכללו ובדקדוקו רק להזכיר כללו
הקרבן להלכות למה לוה הפה יתבי/ בחזה
שמר כי טורך בחזבח הוא שיקריבו עליו התמידי/
בכל יום ולפ כן לותה בפרט, לא נחמר לפה
מלוה חלה לומר בתמיד בפרש/ בזה. ובזו לוכך
בחזבח. ובעין זה פיכש"י פ' לחמר שפ' חלוה
ופרשה לו מלחמר לעניו פרשה המוקה וכפלי
מעשה זה. וכן פיכש ע"ה אלא ועשית שני
מפנות זהב. ולזה כמעט מחולים כל הפנים
כי בחחלי לחמר וזה חשם חעני על המזבח. לחוכות
לוכך בחזבח. ובפי שנחתי בלכתי לישי
בתמיד לחוכות על עיקר לינן מה שלינן כן בפי
לחטוי/. ולכן קילר בהן המקרא זהו שנרמז לי
לפי בפשט. לחנחם לפי שכוויי יותר מצוקה וזהו
כי בפי שנחת שהוזכרו שם כל קרבני מיעפין ביחי/
פוניש חלבי חלב כולם מוכים על מיספו/ בפני שנחמדת
בכל יום ויום מעניו בניחת עולם כמו שיתבאר.
ע"כ כתב בחמנת בפרק/ התמיד שנים בי בפרש/
לחטוי/ נאמר לעניו מעשי/ בקרבן בפועל ובפניי/
לעניו בחקול ובלמוד בחוכת התמיד בזמן שלין
בי"ש קיים ובלמוד ממנו מכלית בכוויי/ בו
בחלב בחנחלב ולכן לחמר ולחמרת לליכם לח קרבני
לחמי וגו' בחמכוין בו עניו בחמיכות ולימודי/
בעוני/ לחב יוליחים מחקבת בקבנות על כן
כפל בהן בחמיכות לו לח בני ישרחל ולחמרת
לליכם וגו'. ולחמר קבבני לחמי לחבי בית
ניחומי. ונעמת שכל זה נחמר על מכלית בחכוין
בקבן. וכמו שכתבתי לחעלי/ עניו בלמוד הוח
נחת רוח לפניו לו על קבן עלמו ולזה לחמר
ג"כ תמיד/ ועול/ כי בית העול/ על בכוח ועל
בלב להתבונן בו והוח תמיד ליהו נופל מוח מח
שלין כן חם בחעני שלם · ובחכוין בו שלח
כפונן שבכי עיקר הפעול/ הוח בחמצב/ ולין בו
חעני/ כי בימד שבכל חלול בו ולזה נחמר בפ/
לחטוי/ ולח חבר חעני/ על בחזבח · ולח נחמר
כן בפ/ שניי כי בלחטוי/ על בחעני/ שקבל על
בחזבח חעני חעני חבר חבר חעני/ שניי/ ונחמר בפניי/
עשיבית בחיי/ כולל הוח שעור תוכלי בחן ·
שבחמר (שמות ט') והעומר עשיבית בחיי/ הוח
ולחבו ז"ל לח נחמ/ חוכח חלח לתוכלי בן ע"כ
חמר כלן עשיבית בחיי/ חולל להוכות על בכוונ/
שבוח לעול בחוכ/ בחלבה בחן זבו בחזבל לעיל/
ועשבח בפ/ בעזבת בחל יחעל/ לל בילוך עניו
שיבוי בקבנת בקבן ובינוי חעשיבין לעול/לבחשת
ולבשי ובחר קבבנות לבחר בחמיד לבחר חבן ולח
יחבחר לך חעשי/ בחמיד לבחר :

פרק עשרים

במעשה

העולה לבחר בחמיד כמעשהו
נבחינן בחמנ/פרק שני דיומח
פסיים בשני · מי שוכח מי זורק מי מדשן מזבח
בפניי/ מי מדשן לח בחמנ/חי חעל/ לבבים לכבש
בלשם ובבגל ושחי ילים בעוקץ ובבגל · ובמזבח
ובשבח ושחי בלבנות ובקבשים ובכולח ובמזבי/
ושיין · שלשה עשר כשים זכו בו ובגמ/ לילח
פלוגחת לחנחי כילל חי/ קבל לחבל בלכה בשחם
חעני · וכן פרק בחמנ"ש פרק שבה מהלכות
חמידים ובמו"מ · ולכן לח לחבר בלל בלך זה
וחעמו חוכל לבחבוין טעם שלר בחנלים וכבחם
חעני זלח לילח חעני לחבת פרק שניי דחמיד/
ולחמר בם ילים פרק בשיני שכוח בשומע ובקבל
בחקבל בח לו לבקן מזבחי/לבוות ובוחן מזבחים
לפוניח לבקן מערבים דבומים ובוחן מערבי/
דבומים שיני בלם ני/ שיבך לל יפוד לבומי לח
ני/ שובב בו לח בבגל בלל בוקבו מחוך עבקובו
ובולה בו ני/חעבים ויובד על חעניב לבזה חבך
לח בבלח ובחני לני חזבב בו חבך לח בבבעי/
נובבן לני חזבב בבן חבל לח בבבעב קבע לח
בלב ובוליח לח לבו חבך לילים ובוחבן לני חזבב
בב · עלה לבגל בימנים חבבב ובחב/ לני חזבב
בב · ובחני בלים עבב בבעו ובעלח כולו בלוי לבניב

בחבב ובבבעי/ בבב/ בבבעב בב/ (בחבבב בב)
בנים

כ"ג נתן לו ספלר וכותבו על בית שמיים בשעת מלאכתו, שכל לא הקב"ה ומתן למי שזכה דהן להקדים והכתב מדיחין תותב בזית ומדיחין תותב כל כוכי והקדכיים מדיחין תותב שלם, פעמים במעיין על שלמות שלם שם שבין העמודים. שכל לא הכיון ושפכים לא בריא, מן הכבד ומלבע הכבד מן הכבד ולא הי בי, מזיח ממקומו. נוקב לא שזה וכותבו למי שזכי דו עולם לדופן הימני הי מותך ויוכל על הספלר, ולא הי בי כוגע בשלבי עד שבגיע לבין שתי הלבועות שלקום שתכי ושתי למי שזכה הם הקנה והלב והבריא הם. בא לגבה הניא הם שתי לבועות מכאן ושתי לבועות מכאן. ושתכי, ושתי למי שזכה הם. שלכי והלב והבריא, שלוי. בא לו לדופן השמאלית הניא הם שתי לבועות דקות שלמעלי, ושתי לבועות דקות שלמעלי, וכך הי, מניא שהבדיל שלמע מניא הניים שתים שלמעלי, ושתים שתים שלמע שתכי, ושתי למי שזכה הם והספלר, שתה והשתול שלוי הם ושיל הי"ת גדול, שלא שם על ימין קורין גדולה שהכבד שלוי, הם בא לו לעוקץ שתכה ושתי למי שזכה הו. שלוים ולשבע הכבד ושתי כליות עמו. שכל לא רגל השמאלי שתכו ושתו למי שזכה הם שלא כולם עומדים שמוי, והשבריים בילם. הלשון שלשם וכגל שלשם בימינו ושותו כלפי זרועו קכיון בין לשבעותיו בית שתיעתו למעלי והספלר בתן עליה הכגל שם על ימין בשמאלו ובית עוכו לחוץ. השני בשתי ידים שם על ימין בימינו ושם שמאל בשמאלו ובית עוכו לחוץ. השלישי בשורק וכגל העורק בימינו והשליש מדולדלת בין לשבעותיו ולשבע הכבד ושתי הכליות עמו הכגל שם שמאל בשמאלו ובית עוכו לחוץ השביעי בשזה ובגרי'השזה בימינו וכגרם בשמאלו ולשבעותיו בין שני לשבעותיו השמיני בשני דשבות שם על ימין בימינו ושם שמאל בשמאלו ובית עוכו לחוץ. השמני הקבריי'הכהוני בשזק וכשביים על גביהן מלמעלי. השביעי בשמיני בשניתין השביעי בין הלבו ושבות שתי כשם ולמעי בשעבדו. ומלשון וידבו ושלו לבן ללשכת הגזית לקרות לת שמע עכ"ל השמני'בקדש השמיד. כשי בשבלה עניין הקבן וכוותו בשלא שהי מוכי על הספלר העולם וע"י זה בעשוי על מלושו ולכן תיי לכיך להזכיר השני הנה לשולייא ע"ש הכוני השעשה טעם שבוק נשתי בקלר ושעם שהי שלם עכ בהניים עוסקין בו וילוע כי השקשלי על קלר נשות שזה לא הי'לגלה דבר כי שם קי גדול ידענו שזה בשתות ושקלר עמילת הכהני. שם לא שים דבריהם בנו. וע"ש שהי לוועב כי גם קלר שהבדים מוכה לנו שם שמוי עליו כלל הקבן. והכה כבד שהבה לעיל שפלר שיי הוא שלבים. ושמה שהבה ישנו טעם בית הבריא, מיוחסת נשם שלבים ושבו ענין זה על בוף שבות וילנו שלות יום השניני שם.

שהי כוכב מנהג זה. למה שלמה שנמר לשבר ענין בריאת שבעי ימי בראשית שהי לו העולם מיוסד ונשבר זה בזה ובכן מנהגו השעני מזכיר מכאן ואילך י"י שלהים הזכיר שם י"י עלך שהי לו העולי, נשבר זה בזה ובלוי להזכיר עליו שם י"י אבל שלאר שמשבר ענין שם שהשוו בשעת הבריאי, משבר ג"כ שלהים שבר לשוי לשרת עלך ענין הבריאי, שהיו הכוות שלוקות. ובשבר השני שבשוב בהוא ושינו משבר בק בדברים שהם בעבע על העולם ומנהגו על השמוילא כזכיר בק שלא י"י לבד כי לו שי העולם שלא להזכיר שם שלא שהי לו עולם שלא. ובכה שלה זה שעשו שהי לשלות ישבאל שלהים שהי שלהים נקלו שלהים. וגם השבודות זכות שעשו בהן שלושות שעול, נשרא שלהים שלהי, ולא שינו שם בן שרבע שוכה שם שהשם ישעני לשיותו כי השם בן שרבע שוכה על כח כללי השבר כל כוות בימל ושי, לשלר ושוא השוו, שכל ושוא שוול עליו שם של שרבע. שלשם שם שלהי שוכה על שעת כוות פרשיות שלוקות זה שזה. לכן כל בעל כח בן רב בן שעב נשרא השם שלי, ושוא שבוא לשעין. ושבשר שכוותו לזה בשלרם. כי שם שלהי שוכה על שלת הדין וי"י על שלת רחמים. כי כשר נשבאר שבבריהו שלק שליהי פרק רביעי ענין שלשם שלות כי כוותו על הכבגת השם ישעני לת עולמו. ובהיות כי שם שלהי שוכה על שעת הבריאי, שבר כל שלמין בה לשוי לעבוד לת י"י בכל כשו כי שלוכ, נגלה ענין שלהות ש"ש שם שלבד נועל, ושיו שבים ענין הבריאי, של לבו שוי לעשות מלך הדין. שלשם הבכגת העולם על עבעו שבשוב שבר שלו עשו כל הפילוסופים ושלשו שבעולם קלעון. ושבר השלוב'כעבה הזאת נשבכו לעניות כבות יותר שגונות על שבשבו בשבגשיהלו עשלו על שלום העולם לא הי עושים זה. כשו הכב השוי, כי שזהו יהי שבכל שלוי בו כי לא יקשי יתקיים שלום העולם ישבעל כל שה שהפילוסופי' דבכו הכה שלך זה לשוי להכניע הבריו' בשמים שלשר שים לשם שקום קלע לעשות ושוא כוונתם ג"כ בלשבה שתכל, עלה שבשבל'לבלא לת העולם שבלת הדין לשם שלינו שתקיים שתם עשו שלת שוי, ושינו שבשבו שבשבו שבשב

לו כוונו מיומתם · מכל מקום מלך מדר מדברי זה למד זה נתפלא לנו דבר מדם ממנו לכוונו מעיומתם בכל מלך ומלך כמו שנתפלא לעיל מענין המעכב · וכן יתפלא בדבר זה כי בכל מחד ממתי הכוונת מוכי על הממוני הפועלים בעולי · והנה עצור לחשוני שמיעת הקבלן והוא מוכח על הפסק הכלל נגד הממוני ביום שנעבד מלאכתו ביום שנעבד בגדולים ביום ומת המוכר לממשלת הלילה ומת הכלבים ממנו יבא בקדום בדוך הוא בדורו על עולם לפסוד לפני מלכים שיתחמשו בכחב לחד יהי עלמך לבוא בדוך הוא לכי מעני מת עלמך לפניך דבר הגון לחעט מת עלמי לחד ליט לך ומשול ביום ובלילי לחכי לפניו ברגע בעיבלת מלי להכי לחד ליט לפני לפני ך יפרחל יעים ושנים בדידם נמי ממני לכתיב וכיו לקוחות וגו' לחד ליט זיל לחקבי דך לדיקים על לחך יעקב הקטן דוד הקטן שמואל הקטן לת הוי מחתבי דעחת לחד הקדום בדוך הוא הביחו עלי כפנה שעטחי לת היכא כדיכם לקים לחמר יהי לקים מה נפחנה טעיב של רחם מדם מלחמך דו (בחדבר כח) מעלת לי״י לחד הקדו׳ בדוך הוא טעיב זה מהל עלי לבפר׳ על מעטחי לת היכא עכ״ל לחחד הזה בפנה לחדם הביחו עלי כפר׳ ולכן נלח׳שבוחו לל שני מיני החועלו׳ בשמלח׳ לחקיש ומה שפשיב הקב״ה לבלעו׳ ומה שפלח׳ היח בכל הודעת למה נגלח ו״ל שי שיחוי בבריח כלל ללת כך בגדלח לחלי כמו שם עכשיו · ובפה לחחד הלעני׳ לחי לחפסר לפני מלכים להפחחם בכחב לחד ב״ל שפלי למה נבדלו שני מחוכות לחועלת לחד דבייחו להחיר על לחרץ הלת לי נלחד מהן לחי לפסר לפני מלכים כו׳ · כי כל הבכוחי׳ יש לכל לחד חועלת מיוחד בפני עלמו וכמו שלחמר (מבלי עז)כל פועל י״י למעהו ב״ל בכל פועל נגרת בפיבל חועלת שלו ולת בפיבל חועלת שים לחחר עמו לבן לחמר הלבני

למה שני מלכים יפחמתו בכחב לחד ·

והנה יהוע כי בכבימו כל החכמים הקדמוני׳ מפנגלים והחחוכות להיותן חלק הגלגל שם חיים משכילים ועיקר חנועתן הוא מלד הפכבל כמו שבחביך בזה הדב המור׳ ועבל עקידי׳ פ׳ בלחבית פעב ג׳ ולכן שמו ב״ל משל זה בחלת הלבני להכוחת שהוא משכלת החועלת למה נבדלות וגבוה כי היא המור הקטן ובבי לחועלת גדול׳ כמו שיחבאר בהמשך כוונת החחבר כל שכן המור הגדול · וכן בנין הבפני שם היא משכלת חועלת שלא כל שכן המור הגדול · ונח לה החפוי׳ לכי ומעטי לת עלמך כלומר דע לך שחיובם שיכם למועלת לחד· לסיימו להחיר

פרק שנים ועשרים אחר

שחבחלר בפרק שעבר ענין המחוכות ותועלות שלהן לחבחר מחמר זה ממלת לבבוחיהו ז״ל לפני לחמ כוונו למה שחבחלר · וז״ל בגמ׳ בחולין ס׳לו טריפות לבם בן עזחי מלי לכחיב (בלחבית ח) ויעש לליהים לת שני המאורות הבדולים לת המאור הבדול לממשלת היום ולת המאור הקטן לממשלת הליל ולת הכוכבים לחמכ יבא בקדום בדוך הוא בדורו על עולם לפני לפני מלכים שיתחמשו בכחב לחד עלמך לפני לפני ך יפרחל יעים ושנים בדידם נמי ממני לכחיב וכיו לקוחות וגו' לחד ליט זיל לחקבי דך לדיקים על לחך יעקב הקטן דוד הקטן שמואל הקטן לת הוי מחתבי דעחת לחד הקדום בדוך הוא הביחו עלי כפנה שעטחי לת היכא כדיכם לקים לחמר יהי לקים מה נפחנה טעיב של רחם מדם מלחמך דו (בחדבר כח) מעלת לי״י לחד הקדו׳ בדוך הוא טעיב זה מהל עלי לבפר׳ על מעטחי לת היכא עכ״ל החחבר הזה בפנה לחדם הביחו עלי כפר׳ ולכן נלח׳שבוחו לל שני מיני החועלו׳ בשמלח׳ לחקיש ומה שפשיב הקב״ה לבלעו׳ ומה שפלח׳ היח בכל הודעת למה נגרת בפיבל חועלת שלא כל שכן המור הגדול · וכן בנין הבפני שם היא משכלת חועלת שלא כל שכן המור הגדול · וגח לה החפוי׳ לכי ומעטי לת עלמך כלומר דע לך שחיובם שיכם למועלת לחד· לסיימו להחיר

ולזה מניחו בענין בעול המור׳ (מבלי כג) החפיק בו עיניך וגו׳ שהוא לשון עיף כי הבנת הלמ״ד הוא נגלה ונסתר בעלם מן הלדם כעוף הפורח · וזהו הטעם שהזכיר הרב המור׳ שהוצרכו למלחכי הכוכבים שהם כלי העופות והוא מבואר ממהו עוד מי מצלי הלבני׳ הכלם והבגל בניי׳ הדגים בלמיז׳ בענין הלם והבגל · מלחר שהם הלם והבגל שהן (בלחבית ח) ויבדל הלהי״ם החניני׳ הבדולים וכו׳ · ודכתו ז״ל שבבדל ליחן שהוא הבדולי׳ כמו שלחמר דוד המלך ע״ה (תהלי׳קד) ליחן זה ילבת לשחק בו והוא נבדל עם שהוא הדגים הבבדלים ביום חמיני נחייהם למעט׳חמיני ונבדלו לת ג״כ הדגים הפחות׳ והפפלים שהם שלנו המים כמו שלחי (בלחבית ח) ישבלו המי׳ מלך חיה · וידוע שלחן דבר שהל בבדילת בעלי חיים בשלני המים · ולזה לבמרו ז״ל שהר שחחת לחלן לבהות שלשול קטון שנים · וידוע כי לנו בי׳ בביל׳ פקוח׳ מזו היו ז״ל מבדים חותה שלא לעבדה · ולזה לקח רבנו כיחיחי עם הלהם לחוכות בשלות בבילת שלכת יום חמיני · ולח״ה היו מקדיחין חתי ידים ועוקר ורגל נגד בבילת יום בביעי שבו נבדל חמה ולבנה ושהר מאורי חוכ׳ וידוע מה שבחב רבב המור׳ בענין החיות שלחמר בהן (יחזקלל ח) וידי לדם חתת כנפיהן · שהוא מוכה על הבמות הפופעות מן המאוכות של החחבוחים ומומבים הלדים והמיני כל ימי היותם ע״כ המקדיב בידים בי׳ מוכה על הפסר ידים ללו · חמנם עוקר ורבגל הוא בדבר הבני שנבדי ביום בביעי והוא מה שלח׳ (בלחבית ח) יבי חחוכות בהקיש הבמים להחיר על הלהץ וגו׳ · ונלחמ׳ והיו לחוחות ולמועדים וכו׳ · כי הי״בחליית החחוכות שי תועלת החחד להחיר והבני לחוחות ולמועדים כו׳ · וכמה ענין החחוכו׳ שם להחיר הוא מלחבת היום ולח נבדל להחיר בק נלגל חמה לת עבייני בבחי ידים בחכר לעיל שהוא מלך הלחץ הפופע מהם לל החחבוחים · חמנם ענין בבני שהיו לחוחות ולמועדי׳ הוא חלך הלילה שבב זוהם הלבנה שהם חונין מועדים וימים ובני והוא לת ג״כ חלך הלילי כי לם בי׳ זוהם לחוב ממיד לי לחבחר למנות ימים ושנים לכן לת הכהן בבני בעוקר ורבגל הרבל מענין שלהם רבלי׳ בהם המועדים · ועוקר מלמין עקיל׳ והוא נגד הענין בהולד בלחץ חבם החחבוחים הכבדים ומנבדים שבי׳ נוהם שוני לחויב לחבר לחבחרים בעים ובלחנים · וע״ז כיוונו חם שלחמרו ז״ל חלכת בחיב שהו נבדל למה נבדלות וגדולי׳ כמו שיחבאר בהמשך כוונת החחבר לחועלת גדולי׳ כמו שיחבאר בהמשך כוונת החחבר כל שכן החחור הגדול · וכן בנין הבפני שם היא משכלת חועלת שלא כל שכן החחור הגדול · וגח לה החפוי׳ לכי ומעטי לת עלמך כלומר דע לך שחיובם שיכם למועלת לחד· לסיימו להחיר

שלבי ומולדי אמר כל זה נאמר ממה שמקבלת
מורי מן האמי . מזל ושלבי דמיהם נמי ממני
כוי כלי לומר שמועלת כזה כי אפשר להועלת
בלי שום תקרון ופוסקת בלבני כי כמו שלמו מוגין
שהם בשוב האמי שהיה לנקוד שהיה לחבוני כוי
כמו שנאמר בדרך משל שהאש היה בלתם
עלה עד שוב שהיה לשם הוא שהם כמו שיהיו
כן כי רלוי לנקוד בלבני בדרך זה שבשוב בלבני
שהיה לא בנקוד שהיה לחבוני יכי פורש בדרך
אשר כי אמר הגלגל בכ"ט י"ב אמ"ג מלקים
מנקודות עלה לא נקודות עלה ולו יכי לשם פורש
כמו שלמו מוגין האמי . ובא לה שחשוב יקללו
הלדיקים על שמך כי לומר שהיה נבראת שקיל
ויתיר להיות כמו גדול לנדיקי שיעמדו בעולם
שהם כשנות בלבני . וכמו שלני לומרי בקדום
בלבני עשרת שפלחת לעשותי בשן שהם עתידים
להתחדש כשנת וכבר יהיו כמיה שלריך בעל עקיל
שכשהם בא שעל שמות שקבל בלבני ליהשלל
בשמים עשר דבריס נגד שניס עשר שבטי שהם
דבלי שנזכרו בשלבעות ושלשה הוא מה שדשמו
ז"ל המורם הזה לכם בשלבי סודיע שלין מלכותן
קיימת כך שלשים דורות כוי ממש עשר דורות
שלבראם עד שלא נתנלל דיסקים של בבי כוי .
וידוע כי עיקר מלכות ישהלל נקרא על שם דוד
כמו שנאמר מלכות בית דוד על כן דכרו בשלדש
זה שני דוגמת שלו יעקב הקטן דוד הקטן כי שלו
שם עיקר דוגמת הבולטים כל השמרים . לא טוי
שיתבא דעתי לאמר הדיוקו עלי כפרי וכוי .
להיות כי טעם זה לית בבא עלמית רק שב'
הקטי והוא שלוש שלד על כן לאמר הדיוקו עלי
כפרי כוי . על דרך מה שנא' עלי קללתך בני .
כי לומר הדיוקו כפרי בהשם מודם ועניין הקדמן
הוא המורי עניין שלום העולם כמו שנתבאר שכל
מה שקדם למעלה ולכן לאמר הקדום בדיוק הוא
הדיוקו עלי כפרי ותלמיהו לדברי שהשתתי העולי
בלבוני לף על פי שלין לכל הדברים בשבי ותכלי
שנאמר ובפרט עניין הסמוים השלמים בשבעים
ובגבלים ושלל נבא הסמים שפר עניין מיעוט
ותוספות היכא הוא לשלל שהם כי זהו שלשון עשרה
על כוונת הכתוב שנאמר העולם ושלהיו נשפך
על כל שהיו הפילוסופים שים לכל הדברים
בבוא : וכמו שלהלריך בזה הבא המורה פרק
שמעון עשר ושנים ועשרים שלק שני שטעם
שנתבאר פרק שבעה עשר שלק זה . וידוע כי
עיקר שהלריכו בעולם הוא שלשון הקודש
שהוא שלשון שנברא בו העולם כמו שנתבאר
בשער היסודות שלהם שהוא שלשון שנתחדש
בשעת מתן תורה ושלשון הקודש הוא שלשון
שנתחדש בשעת מתן תורה ושלשון הקודש הוא
שלשון שנתחדש בשעת מתן תורה ושלשון הקודש
הוא שלשון שנתחדש בשעת מתן תורה ושלשון
הקודש הוא שלשון שנתחדש בשעת מתן תורה
ושלשון הקודש הוא שלשון שנתחדש בשעת מתן
תורה ושלשון הקודש הוא שלשון שנתחדש בשעת
מתן תורה ושלשון הקודש ה

עצב כהני עובדים בתמיד נגד מלאם עצב פועלים שמעון בכח מעליכם בשבעה ימי בלאמים זכו שלאך בעניו לצאת בקבלת המזיון כלל המוזכרי׳ בשמע׳ לעמי׳ מיתון בשבקי׳ בשלים.

פרק ארבעה ועשרים

אמרו כיצ פרק רביעי למתיל שמע שמוע וכו׳ זכר חזוק ועל לו כו׳. כלאם בשלחי המאמי כלשוני לעיל פרק עשרי׳ חלק זה. ולכאי בגלל כעשה שכלל ולומר. כשר נתצאר ענין המאמיר והזכיק׳ פרק שמי עצר חלק שני ולין עליו לצאר כך שכל שהמוח לאמו לפ׳ כי מוכר שכגל חלק נוקבו מהוך עכקובו ולולי זו בהיות כי ענין שקגל הי מוכי על ענין המלוכו׳ לאר בקיש שמיר לאר על ידן נגלי מנועת השמי׳ כמו שנתצאר פרק לאר ועשרים. ונלעי עי״ז כאות השמים כילל שם פועלים בתחזיקים ושתייצ הקבוח זו מזו ושלכל קיצ יש לפ קיצ׳ על כן לפ היו שוברין לאת שכגל כי ענין שגל סיח כלי התנועי ולוח מוכי על ענין השבוח. כמו שכתב שכש המוכי וכתצאי לעיל פרק לשמון חלק זה׳ולכן לפ הי׳ נשבר כי לין שציכי׳ שכלים שתנועתם העליונים לין כולם שלמים ונקובאו מתוכו היח ענין השלול והקבוד שכתוך כלול שגלגל וזה ענין לאמר היח׳ נוקבו מתוך עכקובו ושולם זו כלמות מה שלאמר (לייוד כו) תולה ארץ על בלימה כלם לומר שהוא בשלוש שכלול בשלמת תמיד מגומצת מקלווי הגלגל בשוש ולילן עומדת על כלוש: וכתצאי שפלוכופיש שהוא דבר עצמי לה בהיותם כפך מן הגלגלים כי לם שתכלי׳ חזקות ושלמין בתלילת שעוני והעבילות וכל דבר שתפסק מפסיקו בכל מה לשפסק ולכן שלאך מתלמק מן הגלגלים שכלית שכלמק. והוא שמלע שכלול שהוא מלכז שכלול ושם שלאך לעולי עומלת מעשה זה והוא שבלאי בילאת השם יתעלי׳ ולכן נאמר תולה ארץ על בלי מה. ולכן אמרו שהי׳ נוקבו שהוי עכקובו והולם זו. והשם ענין זה לשוו ג״פ בתנ״י בשאמר ז״ל שהארץ עומדת על המים והמי׳ בקובו כוי׳ כי כן דרך בילוד היקודות והוא שבוא לעגין. ואמרו שמ״ש כי׳ שפשיע ויורד עד שמגיע לשוח כגיע לשוח כי׳ שוחך לח שלאם ונותנו למי שזכי. כבר ילוע שענין שלול שכשני והולכת לשפיים לבשם על שם היו שתנדים לומשים כמו שנתצאר בשקרים. שעשו שכתב כי׳ שמעת לשוח שלאם בלשון שכלול בשלמת תמיד שנוחקת שקלווי הגלגל בשוש ולילן עומלת על כלוש: וכתצאי שפלוכופיש שהוא דבר עצמי לה בהיותם כפך מן הגלגלים כי לם שתכלי׳ חזקות ושלמין בתלילת שעוני והעבילות וכל דבר שתפסק מפסיקו בכל מה לשפסק ולכן שלאך מתלמק מן הגלגלים שכלית שכלמק. והוא שמלע שכלול שהוא מלכז שכלול ושם שלאך לעולי עומלת מעשה זה והוא שבלאי בילאת השם יתעלי׳

עליו מלא בפנכתא לבד וגם אמרו כי לפך צריכות הכלים והכלי' והילים והכובע הימני מבולבלומים על כדורי' עליונים גדולי' ופפלאים שאין בדעת האדם להסיגן. אמרו כי לפ"ב כל כגל נגל לפניו כי כבדות' הפפלים לפסך לאדם להתבונן בהן ופ"ע שהשאר עליון בדמות הקבלי' שהיו עומדים על הפתים עומן מ"ע זהו דבר נגל שאר מבוש עיניהם ותכלו את הפתים והוא דבר נגל מלא מליאתו אך לבדים הפעלמים ממנו בכב נקעגז ופתבהו. ולכן אמרו שפעתה הכל גלוי לפניו. אמרו כפל את הספר ונותנו על בית שחיצת הכלם מלמעלי'. בכך כתבתי עיון הכלם כי הוא מורי על לויתן הפתיל להיות ממנו תליסבון בלדיקי'. ולפ כי הוא מכוסה מכל הפלובופים פיוסף דבר נכבד נבדק להבליה דבר פפל. ולכן אמרו הפם פיהיו הגלגלים נבללו לנוכך התחתוני' ובפיות כי הליויתן והפתים פם פקוליס בבריה' כמו שבתבנו בפרק פעבר הדבר שום בפתים פם שיהא בלתי נבדק לנוכך בני בפלי ולכן כי נותן הפדר שפיל יכיע' על בית הפתיע' הליויתן שהוא בלתי כדמות היכיע' בפרוש עליו בפם שהפתים נבללו לנוכך בני הדם הלדיקים ולכן היו נפתלים ביחד ושוו מבארין בהקבלתן על שרבלל המקבילים הקבלנות להורות כי כולן נבללו בפבילן. וכמו שדברנו ז"ל בלחלים בפגיל שרבלל מנקללו רחפיות כי' ונעלל לפל כך הקבלים ונתן למי מזבי' בהן להליתן והבלם כי' מדיקין בבית ומתון עד שהלה בין פים למים כמו שהי' בקליע ויבדל בין מים למים ותמרו רבותינו ז"ל הובלי' הטל' המלמעני ונעשי' ממנו הפתים ומי' הפתים. כי כבר נתבאר פרק שהי' ושהפתים שהקבלים היו הקבלים דוגמתן. ותמרו הקבלים שדיקין לתוך שהי' פעתים על שלמנות של פיים פים בין העמודים וירוע תמרו רבותינו ז"ל שהמל בני עקיבא כשהגיעו לחבני פיים עסוק על תחתו פים פים שהמר (תהלים קל) דומד שקבים וגו'. וכוונתן זהו על הפתים שהם לחבני פיים עסוק כירוע פה שהמר (חיוב כו) עמודי פתים ירופפו. ולכן קבלם לחבי פיים כעמודי הם ולכן הי' שדיקין על שלמנות של פיים שבין העמודים וענין הלחה שהוא כהמין על פה שהי' בהן (שם בו) ופתים לא זכו בעיניו ומכל זה בא להן הלחבל ויהי גבלעין בהשי' מיפות. כי ירוע שהלחבל' בהשי' גבלעין בהשי' למדיוק שלמיות שלא כדמות היכיע' הלחבל' הפתוע' הפתור לגדיקים הוא כדמות היכיע' בפרוש עליו בפם שהפתים נבללו לנוכך בני הדם הלדיקים ולכן היו נפתלים ביחד ושוו מבארין בהקבלתן על שרבלל המקבילים הקבלנות להורות כי כולן נבללו בפבילן. וכמו שדברנו ז"ל בלחלים בפגיל שרבלל מנקללו רחפיות כי' ונעלל לפל כך הקבלים ונתן למי מזבי' בהן להליתן והבלם כי' מדיקין בבית ומתון עד שהלה בין פים למים כמו שהי' בקליע ויבדל בין מים למים ותמרו רבותינו ז"ל הובלי' הטל' המלמעני ונעשי' ממנו הפתים ומי' הפתים. כי כבר נתבאר פרק שהי' ושהפתים שהקבלים היו הקבלים דוגמתן. ותמרו הקבלים שדיקין לתוך שהי' פעתים על שלמנות של פיים פים בין העמודים וירוע תמרו רבותינו ז"ל שהמל בני עקיבא כשהגיעו לחבני פיים עסוק כירוע פה שהמר (תהלים קל) דומד שקבים וגו'. וכוונתן זהו על הפתים שהם לחבני פיים עסוק כירוע פה שהמר (חיוב כו) עמודי פתים ירופפו. ולכן קבלם לחבי פיים כעמודי הם ולכן הי' שדיקין על שלמנות של פיים פים ב

פרק שבעה ועשרים

דע מפני שהשמים כי ארץ, כי כמו שהשמי נקראו ארץ. כמו שכתב הרב המורי מלך שליטי פרק רביעי מתכונת יומתן. שפיכת (יחזקאל ח) והכי תופן אחד מהארץ מלבוא לכוס שמיה. כן לפעמי נקרא הארץ כי הוא שם משותף על כל דבר מכוקע וכמוי על מניכו. ולזה כתב המחבר לפיז שהיה לפי שהיה הוא הקרוב. וכן דעת הרב המורי פרק שלשים מלך שני. ואלי תומר שהוא הארץ לכן נאמר (תהלי קלו) לרוקע הארץ על המים. ובפרקי רבי אליעזר הארץ על תהומות נקבעה כחיצים שהיה לפה בלב ים כך הארץ מכוקעת על המים ולכך נקראת רקיע. ואמרו כאב אחד רבי חניכה יש שם שני מעלי. ולישפה פני רקיע כי. כולם לומר היפות שנקבעי הארץ כי ידי מפתח כי ידי יכל עליה לשם ותוס שלמעלי. ועל ידי זה נעשי הרקיע. והוא קול מים עליונים ותחתוני שכשמיז נעשי נתלשת שנאי. זו נתלשת בין חלקים שם השמים ואת הארץ והארץ היתה תוהו ובהו וגו'. ונאמר שמלאכת יום שני יהי רקיע וגו'. ושמלאכת יום שלישי נאמר ותקוה היבשה. ויש להקשות כי כל היבשה נתלשה מלה מוכי על דבר יהוע והכוכב כאב ויכין מוכנית בריאת היבשה לומר היבשה, כפי כילועה. ועוד קשה מהכוכו השמים וכל נשאם כמו שנאי. יהי רקיע וכוי. ולא נזכר בריאת הארץ רק מה שנאמר ותקוה היבשה. אבל לא נזכר ענין בריאתי. ועוד יש להקשות על דברי רש"י שכתב כי מלת בראשי אין מיכולו בראשונ' רק היה שמוכ. והוא כמו בראשית בריאת שמים וכוי. ר"ש פירש יהי רקיע. תתקוו הרקיע שהשמים נבראו ביום שני. וכן נוכל לומר שהארץ נבראת ביום שלישי. ואע"פ שכתב ז"ל מה נת להוליענו. אפשר שכבר נאמר יהי רקיע כי. ויעש אלהי הרקיע ר"ש ויהי כן למה לנו. כמו שכתוב בפיכולו לומר. אבל מה שכתבתי מהוקר בפיכת. וזה כי לא נאמר ויהי כן מלת בבראשית דבר בעולם השפל הגשמי כגון ולזה נאמר ויהי כן ביום ממש כי בריאת התניני הגדולי היו בגלי בעולם. וכל שכן לפי מדרש חכמי ז"ל שאומר על ענין לויתן ובת זוגו. ולכן כתב כאן ויהי כן. להוליע כי ויעש אלהים את הרקיע ויהי מבדיל וגו'. הוא דבר בגלי גשמי וכענין שנאמר ויע"ש נאמר ויהי כן. ונאמר ויקרא אלהי לרקיע שמים. כבר ידעת מה שאמרו רבותינו ז"ל בגגיו שמים וארץ כאחד נבראו. ומובכח ג"כ מן הפלוסופי' שלי אפשר להיות מיבודות בנפיד דבר מהטבע. ע"כ שמו הארץ כאה שקרי בשמלע השמים להיות מעוי השמי' בנפיון אם כן בשבראת הארץ נבראו השמי' עמהם. ולכן נאמר שלא יקרא הוא שם משותף לשניהם. ולכן נאמר שלי יהי רקיע בתוך המים ויבדל בין מים למים. כלומר בתוך המים ויהי כן. ברקיע ויהי מבדיל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע. כי ידוע שהמים מתחת לארץ ומעל לארץ והמי'התחתוני הם בדרך אחד מעטל לרקיע. והוא השמים שעבר עליהו. ואלו המים אשר על הארץ הם מתחת השמי' שעבר עליהו. ולכן נאמר ויהי כן. שהוקשו למעש"ז ז"ל מה בת להוליענו. אפשר שכבר נאמר יהי רקיע כי. ויעש אלהי הרקיע ר"ש ויהי כן למה לנו. כמו שכתוב בפיכולו לומר. אבל שנאמר בריא

המוכי חלק שני פרק שבעי שבעי שבעב שני מאמר החמון. אמנם כי יהושע שהלכי כמותו בכל מקום נגד כי אליעזר קובר שמעטר הוא ממי עליוני אלו שאמרנו. וזה כי ידוע שבאת המעב הוא הוא המולך העב"י ממקום למקום אבר יפי שם שהוא לוכח. והוא קיומן המעב עד שאמה שלמה שאמרו (שבלי כב) נפילי והוא וגם אין וגו'. והוא ידוע ומבואר שכל גשם תקדמנו כוח. ודעת כי יהושע היה כנאות לדעתי אבר שאקדי. לך הקדמות קלרו מועילו לדבריו. וזה כי כתב בעל שבעי שמים שאמר לחשון שבר שמיני. ומענין הטעם כי הכוח העוש' לומו כשהגלה בשמו הסוח מים העליונו בחנועת ופעמי' יבי' המים היולני' עשם עד שיקשיו המקום הסוח ע"ל הרי לך שהסכימו החכמי' הפלוסופי' כי הכוח תניע המי' ממש למעלי על האדץ. והוא מבואר בגלי ג"כ בגלי סים. הפני כתב בעל הפעני' שם שבר לחשון כי כתב לחכטוטלום כי החייב יש לו חנועי' הגלגל ומחנועע עם יסוד שהם ע"י חנועת הגלגל. וכן כתב החמב"ם ז"ל בשפר החדע פרק רביעי כי הכוח מניד הגלגל. ומבואר שהגלגל החנועי' החמיד בעולם עם יסוד הכוח הנקשר בשם מעלה שמים העליוני' שבר מחחת לאדץ מהשר על פני האדץ. בחנועותיהן ומהם נחכוו החשר בעולם. והנה הוא פשם עבעי' שאת שלא נגוי עלי לפני הפלוסופי' בשנין חנועת סיסודות ובדבן. והנה הפלוסופי' שאלו ולא' לשו שה כי שם הכינו שבשם החשר הוא הלא השוני' שקלה האדץ ומחנו' נחכוו שמים בשום שהייב. והוא דעת כי אליעזר. אמנם כי יהושע פוכר שהכוח שחק האדץ מעלי שמים שם שאם לשום שקיע והוא השעי הוא כענין עליית שמים בשבת השש. והוא כיוצא שמהם בגלגלי' בשם שפשק ויעש אלהי' את שרקיע בתן שמים בין זוחת לחת השעלי שלא שמלאי בשבת (שם לב) שאבר ר"י שמי' עשה. שהם הן זוחת שהיא שקיע שמים ושמי' עשה. ולפי שהיה שקיע שמים וש

פרק שלשים

כבר נתבאר בפרקי שעברו שעולת התמיד והיא העולה שעושין כמעמד עולת מלבד קלת מילואים. ושם אלו שנתבאר שהעולה שנקריבו פרק שלם ממעמד הקרבנות כי העולה שם היתה, מן הכבש כמו התמיד. היו מוליכים לותה שלם כבשים הלשון שנאמר עולה כו'. כמו שנתבאר מדבר לעיל פרק שעבר, ואמי כבשי היו מוליכי הסולת ויין לנסכי. הרי הם שמונ' ואמי כבשים הבאים לחם שותה ושתי זוכר לחם ושעירים עזים שעבר כבשים עזים בקר'. אם כי עולה ושלם שנאמר כבשים שעשבו שעירי הקרבנות שהיו מוליכין לותו בשבת ויום טוב ולילי. נבון לא היו העודרי' בו כשנפסר היומים והלילות והיו מפסיקין בעבודתן שעבר שבהרי העודרי' נגד עשר מלמות שנשבתו שם העולם. וכשר כשנתו בעניו שהתמיד לוך היו שהרי' מכוונים לחותה על הפסק הבריות. שם ולזה היו מפסיקין שעבר' כשנים נגד עשר מלמות שנתן בשבת העולם. ושם כלל כל הנשבתים. כמו שלמד שהתן שעשר מלמות נשבת העולם כי' לחותה על הפסק כולן. ולהיות כי עקר העונות שם נתין לשלם מלך עשרו שעבד' לידי גסות. כמו שנת' (דברי' לב) וישמן ישרון ויבעט ע"כ נתו שהתמידין מן הכבשי' והיו שעבר' כשנים עזרים נו מלך שלם' הכבשי' שהיו עוסקים בשלומן שהכר לעיל. ובשבתים ומנחתו שעבר' כשנים שעזרים נו מלך שלם' הכבשי' בקרבן העול'. ויודע כי העושר שהשלם הקרייני' שהגלו' שעול' כשלמים הממון ושלר שהכשים כולן שנשלו' שעשר ימי גלגלים'. ולכן העושר כולן עין כל שעבר' שלמות שנשלו'. וע"כ קרבנו שעשר' כשני' שלוש לזה. העושר נגד שלש שבתי' ושלשה ימי גלגלים' שהיו שלשה ימים שלפני שנגלה להם מעמד הר סיני. וכמו שלמד שלש ימים אל תגשו אל אשה. ושלשה ימים שלפני שנגלה להם מעמד הר סיני. ושלשה ימים שלאחר שנגלה להם מעמד הר סיני

וזהו לכם מלא מלכיגתם וכדומה זה על זה ·
כמו שנאמר (קהלת ה) כי בזעף ועצב גדוה וגו' ·
על כן בחיל הבא מלא תגדולות הכבוד והסבל'
שים למקנא בני אדם על קנאת זאו אלא עצב'
בני אדם כמו בחמיר · ומי' קרבן העז נקרב
בעצב' כהנים כמו הכבש · להיות העז מוכ'על
שלימות המעות אלא אין אדם לחדיכו · וכמו
שכתב הכא המור' קרב אפלו אלא הי' האדם לבד
לא יעשה לשלימות מדות · ול"כ הי' עניינו זה
כענין העובר ליהיותו כולל ג"כ בענין עצב'
מלחמות שבהן נכרת העולם · אעל ידן האדם
מדיניי · ולפיך למדותיו העובות וע"כ נת עבודתו
בעבוד' שבכם כי אם שנאלים האלם בעבודתו ·
ענין הקנוי שנאלים העובר בעבדו · וכמו שנאמר
בהכם (עמלי יט) ואוהבי עצב רבים והוא קצת
קנוי המדיני בהפך הכם · שנאי' בו (שם יח)
כל אלי הם שלאומו · ע"כ נת בהכיעם עבוד'
אלא כמו שהיו נפליעם ומעמתן בשוב כי בניעם
הם בחים להנאלים הקנוי המדיני · אמנם בפר
עובדים אלהב נתבלל שהפר הי' נגד מדות
הגבור' לפורו'כי עקר גבורות אלם אלוי להפקידי'
בחלבב ועבדי' והם אלהב ועבדי' הפרי הקודם
אלא לזה נתן לו הגבור' · ופמו שמלינו בפרק
שוכר את הפועלים שנאמר רבי יוחנן לריש לקיש
מילך לאורייתא · ואמרו רבותינו ז"ל למה נקרא
שמה תורת שנאמרת כמו של אלם · והיו הנאלהי'
הקודם לזה שנאמרו

דבר כם לינן ביתכם דדבגד וכזין לבעיל ואיש נסון פניהיים ואמורים אחביס לינון לבר כם ולינון כמו לעופרין לאבעון וכגין כך לית לסו לאחתכלי בעופרין בשולני אבא לאחתכלי דבא נכרין מהסוא שבגד ונכרין מהסוא אבא לאבעא לילין לימחזקן לבגד נסו לא לית לסו לאחתוא בהסוא שבגד לבעבן עכ"ל • לכי לאפוכן כוזו על אמוכיים • ולכן היו מוליקים בו בעוכף לסוכות כי אעלו אאמוכיים בא בספבד- ובהיות כי לאו האמוכיים בם בדבי המקובלים בשום היבחלים אבא עמדו ע"ז בקבלי לית אפי לית אפא דבינו עליו בסלום שבאה לא אמוכיי • ע"כ בא כוזן בעוף שהוא האוכיים וב"י שיבחלל אמבא בהן ולא בגהמ' אמור על ידיעות העיונים האחקבת אבא נודע ע"י קשיבת הדברי קלבן בקלבן אבם אלקי ואבלי הבעל מי בסלם שהוא בהמ' שהוא אוכ' על קשיבת אלקי העולם זה בזה וע"י עמידת הסבדות לכל אם איש לו בבא והוא קבדן בהמ' ולבעתי זהו אוב עבוכי על הסובב בהמשל כי ידוע כי הנקוי היא בסבת הוא הבלים עלמו ובסבא גוהל הבם אבא אם לבא על קובב בהמשל ולא נודע מי הכהן ומינו שהמא (מלאכי ג כב) וילא הכוא ודכהן ז"ל זו היא כוזו אל נביא • בהיות הנקוי בסבת נסבא לו ולזרעו אחביו • ולכן בהיות מי אבסר לבנקש בידים בקבת אלא נודע הכוא ע"כ נוזא האוב לבהיא לבעל עבוי אבא לא עלא עלי עול ולעופרי ממול עוף לסוכות על הסבר כל בהמלי' בסם האוכיים האזכרים • ומעתה יתחסם הגולל הבם והבלים כאבר כולי' אבום אל דבר ליסבר ואלעתיד הכוזם למות וזו יחחסם • והיא עבוי אבא לא עובד בם ולא על עלי עול בהיות כי הוא לוגמת כל העולם אבא לא עובד בם ולא עליו עול • ובהיות כי עיון העולי מבוזאר יוחב בבחמ' מבעוף ובסרט בבר שהוא בי' אוב על בליעות כאות האבדים כאו שהחב למעבי . ע"כ היא עבלה ובי עבוי ולא בכ • לסיות העולם לעבוני בבוצי וזבו האוב' עיון הענבי-כאו שהחב בבר האוב' בחמ שהי' (יחזקאל ע) וכן הבליהם בכף לבל עבוי • ולקחון פי בסם ובסבם יחבאבר לך עוד מעיון עבוי עבוכי' אמיכם בבר אבא לא בבלי בבר בבר בבר

מזכר על שם בעלים בשעתא זה משעתא של פלוני
ופלוני לך משמר גמור ומזו . ולכן לא מי נאכל
רק לזכרי לשוני כי אין מזכר אלא לגבור בכוחם
אם יבלו ואולך אחר לוחמו שהות מזכר ולא
הנקבי שהם לוגמת המוחל לנכסיו בנקבי אחר בשעת
בשעת כולן . אמנם נלע"ד כי זה הטעם
יותר נכון נמשך על פי כוונתינו כי להיות המשחת
בא על העבירות המעוכות בגין כליותם ומיתות
בית דין על כן שבשרו נאכל בכהנים המשפט דין
מומו ושוה מוכח, ונעבי, נאכלו אל מיתם המשכי,
בנלבב בשלומו בכהנים המשפילין מוכלין את בשרו
ומשפלין ונוטין מומו אחר שחיטתו שרי שנדון
בשניים, ובמי יכולין אחר מיתתו כן יחשוב עימו
בנלבב כי כן משפטו כי אחר שחשוב רומו למעל,
והשלך יכלותיו זה מזה שהיה לוגמת הזליק,
והקבצת המיומנין כמו שהתאחד נאל, גופו נאחד
של גיבוש והכהני המשפילין הם כחות המשפחיי,
כחות מלאכי מזה הם בעלמי, המוכלים את בשרו.
ולהיות כי משפטי להשעי, בניהני, שניים עשר
חודש בשה ע"כ היא, השעתא נאכל ליום ולי, כי כן
משפט החוכי, יום נאכי כמו שהתאחד בתגבורי.
ומוכיר להוחל ממנו על דוקל כי כל המוחד
עוש, כדי לחכול ממנו אחר כך ואם נותר אין לו
תקני אלא שניים, שנאמר (ויקרא ט) והכותר על
יום השלישי באש תשרף לוגמת המיניין והמחיקולכין
אחין משפטן כי, אחר שניים עשר חדשי ומותרין
על בוקר של שני השניים כי אז אין להם תקני
אלא שניים, ולולון בחם לדורי דורות הנם העוני,
שבת, על שעת קל להיותו בהכשר כל עבודותיו
מוכיס על השפל העולם בכלל . ועי"ש לנד יעוש
משעתו אחר משל שמפיק לו משע הער, אמנם
המועל משל גמול סולבי, מכמת הלהיות להוכות
זו השפל השבעי שהות עולם גיהנם מלנד השפל
הכללי אחר נרמז בכל קבלן להיות כי בלא זה
אפשר לפקד עשי למעל כי מקר, אחר לנדיק
ולבשע ולכל אחר על פי השלמי, ולפקיע יפשל
הכל.ולכן בא רמז קלת עוכשי גיהנ, אלא קבלן
משעת כדי שיזכור יום מותו ולא יחטא עוד .
כמו שאמרו לבותיהן ז"ל בעותיהן השעי"ז
יחלום כח יבל הכע ויפוש משעתו . וידוע כי
השמוד, אחר משנע, דכרים שנבראו קודם שנברי,
העולם ובכווני, להם בזה כי אלו שנע, דברים
משעלין שנע טעות השותים שוועים על קלעות
העולם כמו שיתאחד נקמן פרק שנע, ואלבעים
ושנה השמוד, אחת מהן והיה נלמדים בעניין קבלן
משעת הנא על השעת ולבך להשמוד, גם לבותות
על עניין המכוון והוא יסוד מדום העולם, ממנם
קלעים קלים וכח שקבעות שלא נתו על משע
נשבון שלא לנשליכן כי אין להם השפל אחר אלא
שהות השמוד אל המזבח והגוף שהות הנשר נשחר
לנעשיו דוגמת מיתות הלדיקים שהות נפשל
מן הגוף ועולם על המזבח שעיון והגוף נשחר
נעשיו שהם בניו ובני ביתו עיקרים עם הגוף
לקבלו כלאחי וחם הוא נאת הוא שהם ונהנים
זה בעין לכילת נשר השחר והוא השעם שקבוע
כמו שהחריך זה נעל העקידה פרשת מ' שר
ופרשת וחלת שבועה: אמנם לשיכם ממנו מזה
ושיך והיה נותן לכהן המשחית בו ועבד עבודתו
להיות כי אין לריך נאחר יחלום ועל כל פנים
נריך לקבל קלת עוכשם חבוע שקבר וכיוצא בו
והוא עין המיכם מהן ואתן לכהנים והיה המוכם
כזה ושוק להיותם כי שם שכלים היתה לגילים
לחטוא אלא להיותם כי שם שכלים היתה לוגמת היל שבחלם
והחזה הוא לוגמת החזה אחר נקבצה מוכח
נבו שם אחם אחר נשחט בשעת ואף כי
מזה מלמון לריים שבוחו גם כן על העניינים
אלא בימים שבם ובכתבי על ידי זה כל כלי החשת
כמו שנאמר (במדבר יו) ולחתמוהו לחפי לנבכם
ולחפי עיניכם אחר אחם זוכים לחביכם ויהי
אלו הקבלות לחכלים נשני ימים ולילה אחד
להיות שים לקבוצים נשת הוא בחכילה זו שני
ימים וזה כי ידוע שקוד היכום ושקוד הגלגול
שבשם השת שמוד אל משפחתו לאחר שיהו
כילוע מדבני השקובים והוא לוגמת החכילה
שני ימים כי אחר שנאכל יום השלישי שהות זמן
שאך שניים עשר חודש שהות שבוע השבת השני
עליו יום ש' כמ"ש וגופו כלה ושמאתו עולם למעל,
למעלה מכל שקום יהיו מזנו קבוצו ושמשפחתו
נחכילה שניים והיא השבת רומו עליהם על
כן חוכלים מזה שקבלן גם כן ביום השני ולפי
מה שאחאר נראה כי בשלום כי החכילה
חצאה היא לנבל גופני שהיא השבת מזה הגלה
גלו סיל הגלגול כי שנפש ורוח הנופעי, יחגלגו
שהם בכלה נלבד אחר נשחרו עם השת שקבר
כמו שכתב שקבל"ע בשער ישב והוא יחגלגל אחר
השפל גופו לאחר שניים עשר חודש לא שכתב
שקבל אחר נשעים ושמשכים אחריו כמו שכתב
שמשי"ן שבשר הגמול שלו ולפ על פי שכתב
בעל העקידה פרשת ויהי שכוח שקבר שקבר
כשמש כמו שהניח שלחם בחלם שמעו
לשעת השמ"ש ושמשכים אחריו כמו שכתב
שמשי"ן שבשר הגמול שלו ולפ על פי שכתב
בעל העקידה פרשת ויהי שכוח שקבר שקבר
כשמש כמו שהניח שלחם בחלם שמעו
לשעת השמ"ש ושמשכים אחריו כמו שכתב
שמשי"ן שבשר הגמול שלו ולפ על פי שכתב

עוד שמ"ש פרק שניני מהלכות "מעש, שקבנית משעת העוף כילד
היו עושין מולק לוחו שקבן לכוונית מעבנית
ויוכל גלפכנו על שיתתן שמיכין לו כוב לחי
מן ולוחו מנדיל שלחם מן הגוף ואם שנדיל
פסול ולוקה ומזה מדמו על קיב המזבח למעה
מעלמנו ושיכי שלם מתמיכים על יסיד ומלוי שם
משעת העוף מעבב ואין למזבח בו . שלא דמו
ושמשה שאין בכל נזכרי כהוי כשבר משעת שהי כילד
לומו משעת בשעת העליך לומו שם שתי

פרק ארבעה ושלשים

כתב עוד שמ"ש פרק שניני מהלכות "מעש, שקבנית משעת העוף כילד
היו עושין מולק לוחו שקבן לכוונית מעבנית
ויוכל גלפכנו על שיתתן שמיכין לו כוב לחי
מן ולוחו מנדיל שלחם מן הגוף ואם שנדיל
פסול ולוקה ומזה מדמו על קיב המזבח למעה
מעלמנו ושיכי שלם מתמיכים על יסיד ומלוי שם
משעת העוף מעבב ואין למזבח בו . שלא דמו
ושמשה שאין בכל נזכרי כהוי כשבר משעת שהי כילד
לומו משעת בשעת העליך לומו שם שתי

ובמעשה שלא להבדילו אם אפך בשתיהן אסור. כבר כתבתי טעם העולה שהוא לרמוז על האפך העולה, שלעולי לכן הולכך להבדיל בהאי כמו שהבדילה למעלה, פרק שנים ושלשים. ומעם גדי מעשה שם"ם שהוא עור, ג"כ על האפך הכלל בכל הקבוצו, כלו ג"כ מקלת דיניו. להורות על האפך האפרטי שהוא הלשם ושמי יתן אל לבו כמו שכתבתי בשמע, פרק שלשי, ושלשים. ע"כ כלו ג"כ דיני מעשה העוף להורות על האפך האפרטי ולכן לא פי' מבדיל ואם הבדיל פסול. בהיות כי פסיק ביעה ולא יעות הוא דבר נמנע וע"כ נשאר האפר לגלו להורות כי אף שהאפך ומת מ"מ האפר נשאר עליו. ואפשר לקבל דיני גיהנם הנאים לאחר מותו ואם הבדיל פסול כי אז האפך לאחוז מעשה הילכ"פ כמו שעתון כי אין האצבע שאול כו', וכמו שאמרו פרק אלו מומר לי' מלעוזיהם לכבי שנוף ונמוי, יקולין ליפטור עלמן מן הדין כו'. ואמר לי' רבי האמול לך מעל למה הדבר דומי, והבית מעל מיעוב ובוטח שאמרו פרשיהם על מלך והוא הטעם מלשון בהלות האמור כי אז נשאר לאחוז מהות מלך האבים עליו ואפשר לקבל הדין. ועוד נכלי, על דרך האפר מה שהי' מבדיל בעול, ולא בשהות הוא מעשם דבעול' בשמ' היו מנחתין הכאם לעלמו ובשהות לא מנחתין ע"כ הוא הדין בעוף ואם היפך בשהיפם פסול כמו בבשמ'. ושי' מלות העול' למלות הלם על קיר המזבח וגבי שהות שי' מזה מלמו על קיר המזבח ושיכי הלם היו מתמיים על היסוד ואם לא עשה מעבב. כבר כתבתי הטעם שהם שולח העוף שי' נתן למעלי, ולם שהות העוף למר והוא עוד הטעם שזה שי' זכיקות ומלוי וזה שמלוי לבד כי העול' שבים' כתוב למעלי' שי' מולא למו להיות כי הם התמימת הוא מוכ' על האפר שהי' שהולכים מן הבעל שי ע"י מלוי זה. וכבר כתבי למעלי, כי המלוי שי' כומה על כמות הנתלים מן המזבח למעלי, מן מוב האפרת. למעם שהות שהיתה בעזיבי' האפר האפרטי כמו שאתאר בא מלות, זכיקי, קולם המלוי והוא מוכי, ג"כ על האפר האפרטי. בהיות כי כן נאמר בנפשות הכשעים (שמואל ב כה) ואפר לויבך יקלענ'בתך הקלע והוא עניו זכיקת למו שהוא נפש כל בעל מי ושיכי הלם היו יוכלים ליפול והוא למו נפלה להורות כי אחר שקיבל עונשו וזכיקתו ותשובתו עוונותיו אם שנאחר אפשרו הולך אל יפול המזבח שהוא מקום אחר נאמת הלשם מלובה אשם וכל הנאמות יבואו אליו כיולע למשלים ושיו לשהיה המזבח אשם ואחר כך אפשר לשהות שהוא מלובה אשם ואחר כך אפשר לשהות שהוא מלובה אשם ואחר כך אפשר לשהות שהוא מלובה

מני הלמס מלות וקיין ממך. כי ילוע שמעצידות
וילך טרא ממשו למתך ומעשי עוזים וילך עוד
ממשלו לעגם כמו שמשלך לקמן מס ילני. הסס
ימעני שסלכות קבקן הסס ונגד מס שמתו ז״ל
מלבש לריכים לסרות. ע״כ זהו מלבש מיני
למס שקבקן זה שסות נגד כח הציוני שבישראל.
שהיות כי כן הוא דרך הציוני לסרות ל״י על
הסרות שגמלו לבדך על העוד. ולא לבדך על
הרע. ע״כ זה קבקן תורה נגד הציוני. וסיי
מציל עשרי עשרון קולת כי כן הוא דרך הציוני
להיות עשיר עשרון. וזה כי בכד כתב בעל
העקיד. רים פרשת כי תשא בעניין מחלית השקל
שהי׳ משקל שלש עשרים גרה כי כן הוא השיעור
השלש כי מיסירות שכא השמיני יכלול עשר כחות
כחות פנימיים נגד אלו החמש. חושים שבכח
המחשב והשומר והזוכר והמדמה. והמשכל והשופט
והשומר ומעשה אלו להקריב שני עשרון שהוא
השלם שלהיו. למדיל שהעולה משעה שהשלך בעיל
פרק עשרים הנעניין הנכבים. והי׳ נגד כל חלק
מאלו עשרים הכחות עשרון שלש לסרות כי כח
החלי. שכל ואלו הי׳ נשמר אחד מהנין העשרים לא
הי׳ השלם שלם. והי׳ עשר עשרונים ממך כי
חלק שחושי שהם עשר כחות הרשעים שבח
נאלו השמע הזכר שהוא משעה שיל״ש שהשלי
בחומר השלם והוא השלי שהשלך נתן שלשים לל
השלם שזכרו בדותיהו ז״ל שלא יזכר שמך בחור
עד שהשלך השלי שהלי׳ (בראשית ט) ויקנוד בשר
מחשבת לסרות על כח השמל שהלי׳ בחומר
וסס עשר שלות החומרי. חשבת השעשר׳ של מלא
נגד עשר כחות הפנימיים והי׳ עומים שהן לי
שלות ג׳ שלות שכל עשרון. ושלשלי בשלי שקול
מיים טעם לזה כי להיות שלשים כיוויים שלוי׳
שמלת שכל. כמו שכתב בעל עשרי מוכח וכולם
שלישים על מי שהולך שהי יכל בוד ועוש לשקר.
ולי נגלי להיות כי עשרי כחות הפנימיות נושא
כל אחד שהן ג׳ שלשים. שהיות כי השלם בפש
כוח ושעשה שכל כל שלשה דברי אלו שהשעשים
בכל אחד ניו״ד שלשים הפנימי׳ ואין בפרק
שהחזקות הנפשות שחזקו שכחות. וע״י שהי׳
הנפשות היתירות יתוקפו ויתחזקו שכחו׳הפנימי׳
כולן. ולזה הי׳ בנביאים שכא השלש. והשפעל
חזק שלוי אשר על ידן יוכלו לנעשת העשידו כמו
שכתב שכד השורה בשלק שני בעניין הנבואה.
ע״כ כל אלו שכחות נלשלי׳ נשלש׳ שלקי
לוגמת שלשים שלות שנשלש. והי׳ השלשי׳ לשלי
שלשי שלם. והי׳ עשר׳ עשרונים ממך כי
חלק שחושי שהם עשר כחות הרשעים שבח כמו

כנפשי שהוא לעונת חדוש העולם שהצדיק עז
לא ימיר לחכורי לו נעגע לעלת שבת. לפשיטת
ומוחלת לעלת שבת כלה הפשי יחעני לשבוע מכל
מלאכתו וזהו לשון ויכלו השמים וגי' השבוע
שהוא לשון חימוד כמו שנאמר (תהלים קד)
כלתה נפשי כי כן כלה הפשי יחעני לשבוע וכמו
שקדם לזה הזמ לחמר ויהי ערב ויהי בוקר יום
השביעי חמר לשבוע ושבת. ונהיות כי לולן הפשי
יחעני הוא ליווי שלו וכמו שנאמר (שם קטו) כל
השמים שמים לה' עשה. כ"ל שהפשי היא העשיי
שלו ב"כ כי'זשון הכתיב'כלו לוה בשביעית השביעי.
ולזה ליום כאן בשביעי. ממנם שמוש היא לא
מעשי כמו שנאמר על מקום שנא' השמר פן ואל
תיגו עלה לא תעשי והתורה תיגו מקפדת בליווי
זה עלה שלא יעשי השם מלאכי מעלמין התורה
אלא שהפשי השעשי המלאכי מעלמין התורה
מקפדת עליו כי אין הכוונ כאן על השביעית רק
שלא יעשיה עלמו המלאכי כי זהו עניו שלא
השעי והוא המועלת הגופני. ולזה אמרו זכור
ושמור בדבור אחד נאמרו כי שתי הכוונות כוין
הקב"ה בכל אחד מהן. והשם עמהו מחשבות
השם יחעלי בדבוות הלאמוות שיהלאל
יהיו במדבר מהשבים שהם לא יעשי שום מלאכי
כי לא הולכהו להם מלאכי במדבר כמה שהיו
מזונים וכל לכלם מוכן ומזומן ולא הולכהו עוד
לתועלת הגופה לבדות ביום השבת וע"כ אמר
זכור בו להזכות על תועלת הרפשיית. ממנם
בדבות הלאמכוות שהגיע זמנן לכנום לתלן יאמלאל
והולכהו למלאכיות בדות ולעסוק בלכבי הלתי'
כדרך שלן אמר להם מילת שמור ואכל זה מבוחל
היות למלות שהם תועלת גופנית וכן מלות לא
משם יש שם תועלת גופניו'. והוא כשיהי ביד
אין מניחים שהו שבועת י"י תהי אין שייכים שהם
לא יכלו לשבע שוח לא יתקיים כל משא ומתן אין
לפשים ולי לפשר להתקיים הרגשות המדיכם.
כלם מניעו שגם בלומות יש מרבע לשבע בחיי
מלכם כלי לשמת בשיכים כמו שמניעו ביוקף
שהשבע כמה פעמים אי פלעם. ולולי זה לא
שתקיים הרבע. ולזה השבת הוא שלני שם שלא'
השבועי בלשון לא משא ולא נאמר לא תשבע
כי כ"ל לא תגדל ולא תעשה שם י"י לשוא לשוח
שהשבך כי זהו שם שתשמות וכבוד להשם יחעלי
שהשבועים בו לשמת בשיכים לה שמות כן מכל
מקום לא משא לשוח כי אין חפץ בכתיבי'הרשבעני'
לשוח: והרבה שלשה כוונו בשומיו ז"ל בשמלש
שלוש שם ומים מכלין שבועת שוח מכלה שם
שנא' (זכרי' ה) ונשא אל בית הגנב ולכה את
עציו ואת אבניו וגו'. וזה כי אמר שבועות שוח
מכלי כי מבעל הרבע המדיני, המקוח גמוכו
שהוא שלא יעשה בשבת ולא יחלוף לשוח
יאמר לו בשמו ולא בית הגנב יכלה ואת לחמך
יאכלו ויגזלו ג"כ ממנו בית ובזה יכלו'אבניו
ועציו כי אלמלא מוכח שם שלך מלכי השלכים
הקב"ה אים רעהו חייב גלוח ואם יבנע לשוח
הרי אין אלשים נגד עיניו ואין מוחלין שם שלך
עליו ובשיכו יכלי ממנו וכן יעשה'לזה יכלו אבניו
ועציו. ואחשב עוד שלזה כוונ' השוכ'
השבועי' גלשון לא תעשה כל מלאכה וגו' ולזה
לשוכות כי לחועלת זה לוה גמלוי זו. ולזה
שמכו שלגל' שבא רבי עקיבא כשעל'שהם לשכו'
שמר לשלאכי השבת וכו'. שוב מה כתיב לא תעשה
וגו' כלום משא ומתן יש ביניכם תוכיח שם לכם
כי הוא כי לא תעשה לצורך משא ומתן שם בני
אדם השבוד שהוא לא תעשה'לך שבת ל"ע שהוא
כלל השוכי. וכמו שאמרו שכופר בעבוד' זכה
כלנו מוכח בכל השוכ' כולם ע"א בשיכוך עשיית
השבילי' יש בו תועלת הגופני' מבוחר. וזה כי
מלבד השוכח הגדול שבר הוא בעשיית הלאמים
והוללות הממון שכל וכבוד ושהם שבר הוא
לגלל דבר. וכמו שנא' (משלי יו) כלעו קלסו
יחדיו ולא יוכלו שלא שהם שהם בלא כל זולת
הוא תועלת בגל'ומבוחר לגופות. וזה כי השלאמות
שבבות וקטנות שבבות הגופלים בעולם הוא לפי
מילוח השמוש, ושיוי שלעות שבר ע"י זה הוברגן
זה לא זה ויחבטל השלני. כמו שבשבר הבד
השוכ' חלק שלישי פרק אחד עשר. ממנם כל זה
השלוח לא נודע לבני אדם אלא מלד עשי'לשלמין
והבגלי, בשם שהם מפרשים שמועתן משוכ' זו
מזו. הנה נתבאר כי כל משני הבבות יש בהן
תועלת גופני שלבר אלכי אלא יחי' לך בשיל על
תועלת שבאלי אדם שהוא שמוש שתיתית לא תלא
מוך לשפת לא יזיק לגוף כלל ואין זה רק תועלת
נפשי שיהא משיג החמת שהוא לשלון והוא לשכון
יחעלי, וע"י זה יזכה לשיי עד. וכלשלזה כוונו
בשמלה אלכי אלא יחי' לך מפי הגבור' שמעתם
כי בא להורות כי לותן השני הבבות נתמי על
השני' השמירות אין בה תועלת גוף כלל והשני'
שתיתית נקראת פי הגבור'. כמו שאמרו בבוחינו
ז"ל פרק חלק לשא לפומי לא גלי לוני' זהו כי
הקדוש ברוך הוא לא גלי קן הגלולה לנביאיו
ומלאכיו שהם נקראים פיהו כי הם המוליכים
דבריה לאון לבני אדם כפי מה שהשיגו בשכלי'
השכלית מי הגבור'להיות'כי לותה מלוה לא
הביאו בו תועלת גופני'אבל מקום נתבאר מזה בוד עשיי'
שהי' בכל מקום השעשי קדם לי"י. ודע כי
מלאו עשרה דבבות שהתבארו כל השלני ובכל לוחת
ואות נתלי בו מלוה שמה. וכמו שכתב רש"י ז"ל

פרשת ויעמע יתרו כי כל בעלי'עולם זזה מלוד
כל השלני לחורו' לך כל השלוח שתלי' בלוח שמת
מעשר' דבבות. וכמו שכתב בעל כתר תור' בשפרו
שכתב כי לותי'ו, עשרת הדבבו' שם תר"ך כמנין
כתר שבשן כללו תרי"ג מלוח ושבע מלי' דבבון
כמו שבאר שם בשפרו. ולכל שלזה כוין הקליר
בשילוק מוקף של שבועו' שכתב כל השלני שם
שלא כשבר כלל ולי לשבר ליבד שבלן שם לא
על לבך זה שכתבנו כפי מה שבל'שתלי'בלוח'י'
הדבבו'. והנה בשקבת של שכלי יהי' לך בא
קדוש לוחי'ו, שבשם העשיבי' ושתכ"ך מלבד שתי'
שלין לחוש לשם. ולזה מלינו שעשבת הדבבו' יש
לשם שהי שעשים. לשמד הוא הקליר' השפוע'.
והשני לפי השלוח השתלוח זו. והנה בשל'שלזה
כוונו זשם קידושין שמנו כל העשר'קבין שירדו
לעולם כי לשנו עשר קבין שבשם יבל לעולם
שבשי כעלה שלן יאבלו ולשת כל העולם כולו.
להודיע כי השעשי' טובים שלקו לשבע' שלקים
ולחלק העשירי קדם. ולכן בהיות כי עיקר השלוי
נוהגת בשלן כמו שכתב הרשב"ם ז"ל בפירושו
לשוכ'. ולפ כי עיקר שלות שין נוהגת בש"ל כלל
בכל שלות השלוו'ו בשלן. לכן לשנו לרך שבע
כי השבשי שלקים שהוא עיקר השלות נעל ל"י.
וחלק העשירי שלכל העולם והוא לשיית'השם יחעלי
כמו שנא' (תהלים קיג) ממזרח שמש עד מבואו
מהולל שם י"י וגו'. ובשמל (מלאכי ג) בכל
מקום מוגש ומוקטר לשמי וגו'. ובהיות כי
עשיות השלות היא השבש'כמו שנא' (דבבי' ו) כי
שבשתכם וביתכם לעיני העשי'. לזה לשנו לויכל
לל"י משכים. בהיות כי שם עקר לשיי'השוכה
והשלו' ושם מקום' השעית. ולזה לויכל משכים
ומכל זה נתבאר שם שלשנו שלני ושיכ לקיבת
בשבן שלה לשת שכל שין לשם כי בשבן העובד
והוא השכל השועל שהוא שבשן לשל עליון לינו
לוקח שכל השלשים. רק השלק השעשי'כי הוא שבוחר.
וכתב עוד ושם עשה רק לשבע שלות יש שכל
עשר' שלה לשת וכבר שבוחר השב' שזה שבתבנו
כי אין שבוו' רק על שפשר השללות שהם ד'
שבות שאר שכל לחד שמשך עשר' תולדו' וש"מ
אין בשבע שלש שה שבכלל. ולכן שם עשה שבע
לשמים יש. וכתב עוד אין שפשיטין שרוש'
שבש' לשר שכל קבין ולש שבוסף וכל זה שבוחר כי
אין בכלל ובשבועות שלו שוש דבר שבוסף בשה
נתבאר קבין תור'עם לשמו שהוא נגד כת ניטוי':

פרק תשעה ושלשים

ענין

קבין זיב ושוח נגד לזיקי'גשוכים.
וכתב הרשב"ם וכילד הוא שלשם הבש
עם לזיב זיב לוקח שהם עשכוכים ושני שלים

ככל מקום עכ"ל . כבר תמהו רבותינו ז"ל מוליך ומביא לעזרה רוחות רעות מעל' ומוריד לעזרה עלים רעים . נראה כי טעם' מיני קרבנות אלו הנקרבים עלים בלי לחם מעת כמו שנתבאר למעל' ס"ב סם עולה' כמעשיהם העוברי רוחות ועלים רעי' . וע"ב נת ענין התורב' בקרבנות אלו . ונראות כי כל שבאחל ים לסם אלק לעו"ה אף לכמעים שבסם סם מלים מעות בריתון . לכן אפילו בפלמי' הפלים מתמת סם המורים על הכמעים של יבראל כמו שנתבאר פרק שבע' ופלמים . מ"מ אע"פ שכוונתן שלא לשמה מ"מ עושין מלות בעליתן לרבל ועיקרי' תורי' ומעות אפשר שיבא תמכו אין מגיע פרק מומר בקודש שאין עושין עם הלכן בשג וכל שבאחל מבלים מניחים מזה ושוב כי סשוב הוא מן הרבל שהוא מן הלבכים המלוי' ומזה הוא מן הלבכי' הפלימי' שבהן הפשבלי . וכבר כתבתי פי שלש' ופלמי' הוא כלי האוגע' שעל ידם נעש' המעש' וכי' מיני כלים אלו להורות על הפלמות המעש' ופלימי' הפשבל להורות כי בהלו כלי המעש' ועלות שעש' בהן עובר עליהם ורוחות רעות . ומעם בזיר שהוא רגל לדיק גמור כי' נוהל שכהן גם כן הזהיר שהוא כלי המעש' עלינו והוא מן היל להורות כי כולו שלם שלא שיאמר לכהן מ"מ כי' מתבאל עם שליל כי כולו קודם ואין זה תוכר לת זה רק שלריך על כל פנים לקיי' גופו ולמיות בחיים שכבמי' . וע"ב מעבב שליל כולו לעלמו רק הזהיר כי' נותן לכהן והוא שלמת המעש' . ונראות כי שליל בקרבנות נגד ימק שבי' עולה תמים כמו שקדש מדבירנו ע"ב כי' ענין שלמות הזהיר מרומז בשליל וכי' שליל מבוהל בעזהב נפש מעשם שכבר כתבתי כי לותם העז' היא מוכה על שכל הפועל התמתון שלאכו עליו לכל כתת בן זוג ולי לא כתת בן זוג וכן כי' מבאלי שליל כי הוא המעורב שלש לבלימי' זה ומבאל דעות שלש שהוא רלוי לשליל' וסם הפעולי' שמוליא שלש מבלמתו ושיל' תנופתו מזבח . לפיות כי מסם מקום זכירת השמש המוליד עלים ורוחות בזכירתי' ובשקיעת' . ושיל שכהן מניח ידו תחת ידי הבעלים : לפיות כי אי אפשר לבעלים להניף בלי עזר אלהי על ידי כהן זה העובד שהוא קומבו ומעמידו על הבלימו' . והי' מניח החלים ע"י הבעלים ומזה ושוב למעל' ומתי בכליות ויותרת שכבד למעל' ואם כי' שם לשם למעל' אן שכל . בפיות כי אי שלש שם מלבי עלים שבבד למעל' ואם כי' שלש שבי' מלבי עלים שבבד למעל' ואם כי' שלש שבי' מלבי עלים שבבד למעל' ואם כי' שלש שבי'

הי׳ הצורך קודם מציאת העולם הי׳הצורך פועל בכח וכשאפי׳ נמ פועל בפועל הנה כבר יצא מן הכח אל הפועל . ת״כ יש גו יתעלי׳ מפעלות אחד ואי אפשר לו מצלתי מוליך הוצי׳ מן הכח אל הפועל . וזהו ג״כ מקופ״ מאוד להמיבו ולהבלותם קודמו . כדרך שהני ממנם יפעול הפועל בעת אחד ולא יפעל בעת אחרת[ב]לפי מוכני׳ המוכנים או המציאים המתחדשים לו כן יתייבו לו המוכני׳בעול פעולי׳ מה שילולו ויתייבו לו המקרי׳ לזון מה שלא הי׳ כוליהו מקודם . ואחר שהצורך יתעלי׳ אין[ב]מקרי׳לו שיתייבו שיהי׳ לזון ולא מוכנים אללו . ולא מעכבין שיתחדשו או יכוהו ת״כ אין לד להיות פועל בעת אחת ולא יפעל בעת אחרת . אבל פעלו תמיד כמו שהתחדשו נמלא בפועל . כדרך שהציני שמכו מעולותיו יתעלי׳ שלימת אחוד אין זו דבר מן הסתכלון ואין שה דבר לנעלי׳ ולא מוקף . ולזה אמרו זה שהלא הוא שלם על מה שאפשר זו אלא השלימות ואי אפשר טוב ממנו לזה הוצרך שיהי׳ תמיד שהכחתו בעלמו תמיד אבל עלמו מכחתו שאפשר מייב מציאות זה המציאו׳ וכל מה שאפשר שהמציאותו מועלות מי שיתמין הקדמו׳ שאלו שהבלי׳יתפלש ואל אחר שמן יבוא אלו שם שהצע׳ מועלות שהציל הבא המוכ׳ מועלות הפלוקף על דרך חדוש העולם . והאריך עוד בקונתן אבל קללתי כי לא כוונתי להאריך בדברי׳ שבחב מי שקדמוני מן הקמני׳ בשלש בדברי׳ הנלוים בשפרי׳ שהלשים . וכתב עוד וז״ל ועוד על כל שהשקר קיימו קדמות העולם שהם חומרים שיך הי׳הבוד׳ יתעלי׳ שאל לא יעשי׳ דבר ולא שהם שהחדש בזמן שאלי׳ שאל תבלית וכשאפי׳ הי׳ שהמול שהפיל שהלשים כו׳ . ועוד על לא היות עשות הפלי׳ שהפוכפעים אבל שהמו׳ כולם ושהר שלכשוטלים כל חנסי העולם שלהו שהממד׳ שמים ועמידתו וכשאפי׳ שעשו שהם שלאי הוים ולא שפקדי׳ שהום שבכן לאל יתעלי׳ ולגוהים ת״ל שהמלאכי׳ ויהם לו לסוכות על שהממלן . והבית זה שפשר ג״כ עניינים אזה הנין על לד חיזוק לעשה אפי׳ שהחדוש שלנו שהוכח׳עכ״ל הכל בשעה׳ שהלוסופי׳ וקולם שהכחוב שהוכח הכל עליהן גם שהשוד׳ שהשלו שהכים עליהם עם מה שהבל׳ לי לשבר לעת שהלוסוף שקדמות העול׳ על ליזה לד יתמיהו כדי שהרוך לעמן נלמוד להציב עליהן וכתב הכל אם טוב שלומו פי׳ והוא שדברי מכם שהבוד׳ ת״ל כליתי לשהר לך מה שיכבו שהכחים שהר חמות הקדמו׳ . שלשה שהשד הוא שן הבל שעשה שהבל שהבלן שהוא שהפעל שהפשוט שהוא שהפעל שהפשוט שהוא שהפעל שהפשוט

לתכלית הטעמות הלמצוות ג"כ ומכל מיוסד בדרך זה כי לחכמי שתמנו מתמידים שמכל נברי בלתן ז"ל כבר קבו אלו הטעמות מה שתומכי שתי למצר לתמוך ומצלתי שתקדים לה תמוך כו' · וכן למרם שמסומך לרשון יהי' לו קומר ממנו נתחוור כו' · ושתמרו כי התמוך ז"ל היו נפתר כו' · ושתמרו שכל מתקדם לריך שיהי' לו קודם לכן נוסף לפסרות כו' · אלו לרבע טעמות הם לתמיות בפועל, הטעמיות כי כל אלו הטעמות הם מוכרחי' מלד שכל פעול, קבעיות יש לה קבם לתר מלרבע הקבו' הטבעי', הידוע · למנם מה שיתחוור בלתן המוקלט ולא מלד טבע ולא נתחור מלד קיבותיו לרך נבוא לתי' עליו שפעול, טבעי' לשר תלטרך לכל זה ומין זה אלא כמי שתבוא לתי' על פעול' שכל נבול · ויתמר שהפעולות לריכ'לפנים נבוך הפועל או שיפעול על היזה מלתק כי כן הוא פעולות הבשמיים · וזהו טעם מבוהלת הבטול כי אין ערך בין שכיחם וכן הוא בפעול, על לד הלתון המוקלט לשר נפעו תוחה ויעם לשתר תפץ וכן פעול, לשר היה על לד הטבע· ותומר כאן לבכי הרב ז"ל פרק שבעשר ושם יעטון עליו שלכפעולים כ"ל הלוחז דעתו ויתמר שתר שלא יוכה לנו זה הטלמ[illegible] זאת זה יתעב' לשם זה מהוו ומפי' שם טבע שתכי היותו לשתר שזה לא יקייב לנו לפי שהפעולים שלאמנו לא נשתדל עתה שלא נקיים שהעולם שמוקם לנל לשר נשתדל בו הוא לפשרות היותו שמוקם ולא תבטל הטעני בהבילו לריה שטבע מליות לשר לא נמלך בו ולא יתשר זאת הטשר שלא תיבית לנו לרי' בשטבע היות העולם שמוקם לא שטבע המליות עכ"ל · ולא יתע' שתעיין לומר כי מה הוסיפתי על דברי הרב בדברים שלו· שלא דברי עלמן הן דברי הרב וכוונתן · כי זה היה כי תעזר' הרב היה לתור' בקלת שתשתדל הזה ז"ל בתחלת ספר תמור' ומלת שתי' בשתי שתי' הם בשתי שתי' ולכרף עין הכל נעשר כמו שנתתר (תהלים לו) בדבר ז"י שמים נעשו· ולפ בדבור היה כי תם לרך הטבר' ותכוונ' בו כי בלתן הטשר יתע', שמים נעשו ותוא הבקעת לבר ז"י כמו שביתר ספר תמור' ותבדים בלתן חלק שני פרק תמור' ותבדים · ומעתה לא נתמר בהתחדשות הזה שהי' הנתור' רק כי הוא תמר ויהי · ומשם ותילך נמשכה התמור' והזמן · ולכן גם תם שכלל שבבדתים כי הזמן נבדל · בתשר כתב הרב הבעלמו פרק שלשי' שבר מלק שני · וכמו שכתב החכם תבן עזרא תשר לזה נתמר שהת ימים עשה ז"י וגו' ולא נתמר בשמת : ודע כי כבר למרו הפלוסופים שהטעת היה זמן ולין הזמן תמוכר מן הטת· כי היתם הטת לל הזמן כיתום הבקור, לל הבו וכמו שבתי בקור, לא יתשר הבו · כן הוא בבתי הטעות לא תמלת זמן אבל כמו שהבקור' התשבת מבדבת מלקי הבו זה בזה בכה הטשה מתדבק הטבר עם הטתיד · וכמו שתמנותת כל זה מלק בלתן פרק שלשי' ובשבים שבקשי' שלישית מן התבדים · ז"ב שתשר שבבית' היתה בטשה שהוא מבדק הטבר שקודם הבית' · עם הטתיד לשתר הבית' לא יקוייב עליהן שהית' בזמן רק שהית'

בבד ז"ב בית שהית' בזמן שהוא מקודם לזה ז"ב שהית' בזמן שהוא מאוחר לזה · ומאמרי למה בתב הרב בפרק שמוני שהר ז"ב שהית' בזמן שהוא מקודם לזה ז"ב שהית' בזמן שהוא מאוחר לזה · אלא שהרב הבין שהבבר' בזמן שהוא מקודם לזה ז"ב שהית' בזמן שהוא מאוחר לזה הוא שהבבר' בזמן שהוא מקודם לזה ז"ב שהית' בזמן שהוא מאוחר לזה · ולכן בתב הרב שהבבר' בזמן שהוא מקודם לזה ז"ב שהית' בזמן שהוא מאוחר לזה · ולא בת

שמלדו כי מפסקי נמוכל מלת על כלשיטו אלו
לכיכים להודות שמם שאלו מומרים מפסקות
שלל הפס יתעלי אלו על לד שאלו מומרים אותו
בפעלים שמכת שלת על לד נוסף המקיים שלת
מעלם שלימתו כי כדבר מפסקי לת בלד תולה
נוסף לו מקרם ולם כן בדרך זה נוכל לומר
על דרך המתפעל גם כן ואל יקש, לך לומר
שמלד הפס יתעלי כיש הפל, המתפעלת ושממנו
נתהוו, הכל כי זהו דרך כל הפכיים המקובלי,
אפר מלמינים שמלד לגילות שפע האור כשלפל,
קפור, בגפלת נתהוו כל הבהות, ואף דרך הפלוספי,
כן הוא אפר לכיכים להודות שהכל נתהוו, מלת
הפל, הראשון, על ידי השתלשלו, הפלות ועוד
תוסיף לך דפרים : וזה כי כבר ידעת, פרפים
המלמר אפר אמרו הפלוספים שפס יתעלה וכיון
שמפס שהות הפכל והמפכיל והמוכל ושלהו
השלשה שנייר, זו יתעלי פס ענין אפר דבוי אין דבוי
וכמו שהלריך זפה הבל הפוכ, פרק שמונ, ושפעים
שלק לשפון הנך הוא, שהבירים שכלייים שהם בפועל
תמיד בפועל שהות המכיל והמתפעל שהות
המוכל פס ענין אחד ואם כן מלמר שהות
הבל לדברי המדברי, בלמר, שהמיכו הפפק
שהלימפרו, שהות מלד הפועל הוא מלהו שם
כן גם הלימפרו, שהות מלד המתפעל הוא מלהו
מלמר שהבלית, היא, מלד השכלת הפס יתעלי
לת עלמו ולהוו הוא בפועל והמתפעל לף של
פי שלמר כך השתלשל הפבוב השמעי שכל
מקום לימפרית שהבילת, היא, מוד הפס יתעלי
ועוד כתב הבל הפוכ, שלק לשפון פרק תשעי
ושפעים כי לף שהתהלר בהבאי הטבעית המלמ
הפפ, לכל מה שים לו קפ, ושפס לרבע מומר
ולוכ, ובפועל והמכלי, הפס יתעלי בפועלותיו
הוא הפועל והוא הלוכ, והוא המכלים והלוו הפ
דבר למר כמו שהלריך שם ושם כן ליפשר לומר
שגם כן כיבא המומלית שהיא מלד המתפעל
בכללת זפה מלמר שהבילתו ולינילהו לעילם הוא
מלד הפשכלי, ושם כן הוא דבר למר והוא מצוינ
למיין : ולמר שיש רצות שהתהלר זלת הענין
שלשלי לכפי שהכח בפיכם לתוכ, כמעט
הענין הנזכר וזה לשון דעת מכמי הטמק, עם
דעת מוכתיכו היא שהטעם בכללו נבלא בלילי,
לשפוט, מעלם השלכות מועבא בשומרו ולוכמו
למר מלפי שיהיו שום שלק מפניכו לכן כי,
שהכלית בכללות ושפעיות לעבך שלקיו המשפיים
ממנו כשמיון השלכות שלק שהפל יתעלי, עלם ומפוייב
המליות והנבלא עלול ושפשכי המליות ונקלה
שלשון שכמים ז"ל כמר עליון וכבוד לשפון וממנו
נתהוו כל שלקי המליות נפבר פל למר לעלמו
שהלפים וגלגלים וכיכוות וכל המורכב- משן
כל מין נפבר לעלמו ובדרך זה לא נבלא העולם

מהעבר הגמור שזהו נמנע גם לא נבלא מעמלת
קודם שלא נבלא מלבר שתייפש בשלהות כמו
שהבארנו ובביאור, לשפוטם מעלם כי, ענין כוחני דק
שלל בפפיעות הגמור למר עלם השלכות וממנו
נשתפ כל שלקי העולם כולהני וגפאני שהלבי, עלי,
ת"ב אין כאן דבר גמלת כי אתין יפש מן השלכות
ואיך יתכן להמליל דבר בזולת יפש שלכות והשלכות
אין שכליית לו לא בשקום ולא בזמן כי שלת כל
שלכן בעודו והוא שקומו של עולם . ומזה תבין
קול בניך בבוד ", שקומו וגפ יובן מזלת הפבר,
לפפיכות הפפגשת הלל זפה השליות בכלל ובפרט
עכ"ל . הרי הפכם הנזכר הפכיים לענין לפר
שתבלר והוא השתת בעלמו כי הפס יתעלי, שהכל
הכל והוא יציר הכל יתעלי שמו לנצח . ושעני
השתיי, שהיא ילי, מן הכח לל הפועל כבר
שתבלר שבבי הבא שהי, ושעה שלפכי שהפס
יתעלה הוא בפועל תמיד ת"ב אין זו ילי, מן
הכח לל הפועל ומה שהתהפ, שבלי, שלר שלת
היתה הי, שלר הלזון לבל ובבי הבא שפשיקין
זפה אין להוסיף עליהן . ושעני, הפפיה והוא
שלר למדיים והמוענים בגומרים שיהי שלזון
כו, כמו שהתפלר לעיל טעותיהן לירי יודע מהו
המוענ שלהשיב זפה כי כל זה הי, נמפך שלר
לזון הפס יתעלי, הקודם בקדמתו לבלילת עולם
בעת שהי, . ושלמר שהתפלר לעיל שלזון הפס
יתעלי, הוא עלמותו אין זו דבר נוסף ת"ב בכל
נמפך שלכמתו ולזהו הקודם בלי שיהי בלל ואל
יבוב עליו המולק ת"ב לל הי, לפפר לבלילת
עולם קודם היותן . ובבר הקדמתו שכל שתהדם
לריך להיות לפפר הויתו קודם היותו הפס לל
כן לל תתהוה כי בבר שלמלו שלזון הלל יתעלי
הי, להיותו זפה הדעת שתהוה ולל קודם לכן
ת"ש שהי, לפפר קודם לכן . והבה תש"ס שלין
לומתו מפיגים הביבא למה הי, לזון הפס יתעלי,
בך כי זה לי לפפר להפיג שלמר שלזהו הוא
עלמותו . והוא בדרך הידיעה בעפיידות שהפס
יתעלי, יודע כל הדברים בהויה הבהיבה על שהי
לדרים בפפכות שבתב הבא שלי לפפר להפיג
והוא ידיעה בגוליות, וכן נאמר בזלזון הבלילת,
ת"ב הוכלתנו לומר שתש"ס לל הי, שיהי לזון
שלר שהכל נשלך שלזון הפס יתעלי, שהוא
הלזון הקדום שהלה שיהי, בך בעת בך ת"ש
הי, לפפכות קודם זפה לו לשהיהו לל הלה הפס
יתעלי, לזלת בך ובזה שלתו בבותיהו ז"ל בענין
הניפים שלת הי, בהן שיהי לזון בעת הויית
לזלת שהכל הי, בגזר מעת הבלילת . וכמו שלמרו
בשלרשם הקד"ש עם היש שיקיש לפני יפראל ושלהו
שם לת עם היש לבד שהני הי, . ואל זה כוונו
בשלתו שלמר שהקדום בבוך הוא הי, בזי, עולמות
ושלמר

ושלמר דין שניין לי ודין לת יפניין לי כי כוונו
בזה על לפפכות בנייית עולמות בשהני ושלת הי,
שלר העת שנשהוו, לזלת שהקש"ס הי, בונה
ומהלילן ושלמר יפניין לי דין והוא שלמיית הלזון
שהובגל בזה, הענ, בפציעים לפפר שעטו שלפר
שפעולותיו הם על לד הפלימות ת"ש לליכין לשיום
תמיד . בבר בתב הבא שהוא היוב שלום שלר
ושלמת שלו לכן נפפיק בזלזו שפיבות על יבא עוכא
לזלך לו יעבא עליהו רום שמקום להועילנו ולהודיענו
שפוב, יומר נכוחות שלזו על שבשיב שלמת בעזר
שעוזר השלמיתי יתעלי על שבשוכו נזלי, שוב ודי
למשכילים בזה :

פרק ששה וארבעים

בבר זשלנו שלזו הענוות הי, שפס הבינו
עליו הפלם נבוך בהן בשהזלם שלימתו
ולכן הי, שקבב שבע פעמים בגד הפס יתעלי,
שלילך למלכים וה"י, כזה כשוהל שפני הפבוד
שענות שלו עד שבא"י לו שהפוכה על זה לשת
על שמת וכשידע והביב שלמת ושלמין לשר כך
עין בלילות עולם שלך ולא שיבא כי לש"ב הי,
שלמין לפפכות הולחות יש"ל לשר שלו בזה כמו
שהשלר ולזה בשהזלת שליתו כשלישה שהפשה
שיהו לוכל כלה לבלים הפס מון עין הענב לשר
(שמות ג) לפוכי, בא ולכלה לת השלר, הגדול
הזה שדוע לל יבעב הפני ב"ל לפפר לשהבונן
שזה הבבר שלל יבעב הפני שים שלון שליש ושוסל
על הענב והוא הנקבא שלל, הגדול כי בלוכו
בלשה לוכ וכמו שהשלר לעיל בעין הביוב שהי,
שהלילות הלוצלות ובשלל, הפס יתעלי,
שליתו גילה לו על עין בלילות עולם . ולוכ
שלמר, לשר שלה עומד עליה היא לשמת קודם
וקלייתו כי הוא בבל, וכמו שהשלר ולשר לשוסה
זפה תוכל לשהין לפפכות שלוכל לשוליל בני
יפבאל שלרץ שלבים . ולכן עתה לכה ושלבלך
לל פעשה וכה שהפשפק לו על זה דרך כמו . ולומר
מי הגבי כי שלך לל פבעי, וכי לוליל לת בני
יפבאל שלבים שהשיל לטעון שלל טעי, לשבוי,
שכל תנוע, שלקדים לה תנוע, כי, כמו שהשר, ס
פנים ושלבעים שלק זה ות"ב מי שהבי כי שלך
כ"ל ולי"ז דבר שניעני שלך לשהנועני, לשוליל
לת בני יפבאל . ולשר שני דבבים כי שלך וכי
לוליל כי הניה שני שלקי הפוכר כדרך שהביהו
שלפפיטולים שלשר שו שלת שהנוע, לבלתי בעל
שבלית שו שפי, תנוע, שלשרי, קלומה כמו שהשר,
לעיל, ולכן לשר שבי דבבים כי שלך בזה תנוע, שי
שהשלוב, שי יבלוס תנוע, זו שלשר שלינה קלוש
ושה שלשר שכל תנוע, שלינ, לשנוע, ושנוע,
שליבשי שגלוס תנוע, לשבת שהוע שהוע, שי
שלבכי שלוכל לנעות שלל זה יבך לבלתי בעל שבלית
שלשר שכל תנוע, שלינ, ות"ב לשך לשר שהוע
שהוע, . ולזה הפיב לו פס יתעלי ויומר
כי שפי, עשך וזה לך שות וגו' כבר שהשר לעיל
שלל לשהון פרק שמע, עפר ענין שהוות שהשן
לו ושוע שבל שמדין בכגע קען של כל שלהלי,
שפי, לקוב גדול בייבי, וזו היא שהשוב, שהפס
יתעלי, הפיב בענין שעטה זו ושוע בדרך שה
שבשלבו פרק שעפה ושלבעים שלק שליבי חש כי
בריות עולם לל שי, שנוע, בק בעת ושעת
היה שנוע, כמו שהשר, לעיל, כי בריות עולם לת
היה בהלבג כדרך הדברים הטבעים והבה הלשה
לו זה בשום שכן הן פעולת הפס יתעלי, שהבי
שוא היה בת שמדין לבר שלילים בבגע וזמן קען
שלל הדבגת שהנוע, והבה בבר הביא הבא השוב,
שלק לשהון פי, שלפפ ושבעי, שה שכהב שלפטוטולים
בדרך וזמן ושהנוע, שהקומות שלשהן שוב
בשילות הלה לומר שעבך קשה שלל בדבר
ות"ב לפי דבריו לין שלך שלבשים שהשוב
שלשה בשלל, שלפטוטולים היא שלל הטבע
שלל יהיו שהי, ושהי, שלל בריות עולם
שלוה יש שלין . לע כי שלפטוטולים שהשלין

שלבכי שלוכל לנעות שלל זה יבך לבלתי בעל שבלית
שלשר שכל תנוע, שלינ, ות"ב לשך לשר שהוע
שהוע, . ולזה הפיב לו פס יתעלי ויומר
כי שפי, עשך וזה לך שות וגו' כבר שהשר לעיל
שלל לשהון פרק שמע, עפר ענין שהוות שהשן
לו ושוע שבל שמדין בכגע קען של כל שלהלי,
שפי, לקוב גדול בייבי, וזו היא שהשוב, שהפס
יתעלי, הפיב בענין שעטה זו ושוע בדרך שה
שבשלבו פרק שעפה ושלבעים שלק שליבי חש כי
בריות עולם לל שי, שנוע, בק בעת ושעת
היה שנוע, כמו שהשר, לעיל, כי בריות עולם לת
היה בהלבג כדרך הדברים הטבעים והבה הלשה
לו זה בשום שכן הן פעולת הפס יתעלי, שהבי
שוא היה בת שמדין לבר שלילים בבגע וזמן קען
שלל הדבגת שהנוע, והבה בבר הביא הבא השוב,
שלק לשהון פי, שלפפ ושבעי, שה שכהב שלפטוטולים
בדרך וזמן ושהנוע, שהקומות שלשהן שוב
בשילות הלה לומר שעבך קשה שלל בדבר
ות"ב לפי דבריו לין שלך שלבשים שהשוב
שלשה בשלל, שלפטוטולים היא שלל הטבע
שלל יהיו שהי, ושהי, שלל בריות עולם
שלוה יש שלין . לע כי שלפטוטולים שהשלין

מקדמות מכח מעשה אלו אשר נתבלבו לחוי
יותר להמשיך ענין קדמות בדרך שהמשיכו להיותו
אלא שכל העולם ולא יקוד ממה שהוא עכשיו
ממה שימשיך שהתהוו' דבר מדבר ונמשכי דבר
ממה שהוא עכשיו ושכמיך זה בדרך מכח טעות
תחלות על כן אין לריך להשיב עליהם · וכמו
שכתב כבר המור' ז"ל שיתבטלו דברי שהשטותים
כל שכן שיתבטלו דברי זולתו ז"ל שהוא שכלים
הוא רחוי' שאין לריך להיות ענין העולם ממה
שהמשיכו אלהשטותים ועוד"כ נתבטלו דברי זולתו
מכל שכן ועוד"כ יקויים המדום עכ"פ · ולפ שם
כי משמיך בריאת העולם בדרך אלטעות שיש
מומר קודם מ"מ יש"ת מלכים וכל דברי הכיתי
והשפלות אפשר ואין ניזק בשמוע ז' כמו
שהתבאר מדברי הכא המור' ושבארתי דבריו לעיל
אלק שני פרק ממש' · ולכן לא טולרך הקב"ה
לבטל אל דעת אלהשטותים ואתר זה לא יאמין
משה ליבך אלפ כי רבעת אלטעות והשתבשים
אחריו · ונגד טענה השלישית אמר אלק"ב (שם)
ויאמר משה אל י"י בי אדוני לא איש דברים אנכי
גם מתמול וגו' · ושפה זה נגד טענה השלישי'
שטענו משתר שמומר הגלגלים אין בהן דבר מן
השפוך כי בזה אתר לא איש דברי אלכי גם
מתמול גם משלשום גם מאז דברך אל
עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי · אתר רבון
העולמים אלי לא נשתנתי עלמי ואין בי שום
פגול כלל ורמז לו בזה על ענין שלישי שהשפל
והיא התנועי ומלבך המוסיף ואכבוד אתר ליש
מה שאני מדבר בלעזי' ובשפל אלו שאני כבד
פה ולשון לא אוכל לדבר לפות ולפרש טענותי
לך ברמז מבואר ואתר שהשטיעו היעו בתנועי לא
בחתל משלשי טענות שהם משעלי לשמע ומשמי
לשעלי ושתנועי, שכלוללים שהיא בשלשה ·
ומשתנועי שלשה לכן אתר אשר אלי דברי שלשה
כשתנים · אתר גם משתניל גם משלשום גם מאז
דברך אל עבדך · והשם אלו שלשי גם מרבים
שלשה מיני תנועות שלא נשתני כמו שלא נשתני
הוא · ולזה השיב לו השם יתעלי מי שם פה
לאדם או מי יפום אלם וגו' כ"ל לאות שאשה
לא נשתני בדבורך אבל מ"מ מי שם פה לאדם
או מי יפום אלם וגו' · כ"ל שלא נשתנית ביום
ליומך כשנברתיך ולא שלא נשתנית ביום היותך
מ"מ ביום היותך לא היית, כך וכן היא בעניו
השביעי כי לא שאתר השביעי, לא תי' דבר מן
השפוך מ"מ ביום השביעי, נשפשך ופרך ושוא
בעלמו השתובב שכתבתי · ולא"כ אזר משה ואתר
שלא נא ביד תשלח והוא שטענו, מלך שיהיו לרון
וכמו שכתבתי לעיל אלק שלישי פרק י"ב ושם
כתבתי למה נאתר בתשובה זו אתרון לפי יותר
מנטענות אלהות ושהשיב לו השם יתעלי ויאתר

אלא שהכהן אתיר הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא
וגו' · כ"ל שאתה תומר אלי שים בי שיהיו לרון
שם ושלום שהרי היו שולם עכשיו בית שהשלח
שאר פעמים וזהו דברי משה שלא נא ביד תשלח
ולכשו בתי בדבר בגיל לשלוח ביה אתר לי"שתין
זה שהיו לרון ששם יתעלי לך העלו זה מעלי
המקבלים שאין המקבל רשאי כל פעם שהרי
שהכהן אתיר הלוי ולכשו ז"ל הוא רשאי להיות
לוי ואתה כהן ועכשיו אתה אשר לוי והוא כהן
וזהו שהיו אלל המקבלים ומעשה אין זה שיהיו
לרון אלל ששם יתעלי וכן לא שי שהיו לרון
בבריאי, והשתובב שכתבתי בזה פרק ממש"ואלהבעים
חלק זה גילה לו בזה שאתר שם (שם) ידעתי כי
דבר ידבר הוא שהם יוכל לקבלתי, ואלך ושמע
בלבו ושבחה וגו' ושהם שהיה לו מיידיעי שהם
יתעלי שהבריים קודם היותם אין שיהיו בשעת
היותם : ואלפ כי ידיעת שהם יתעלי אתל מכל
מקום בשאר בתריי, בית שלשם וכן ענין לרון
בבריאי, כי אלפ שהיה, מלרון קודם לבלתי בשל
שכליות לבבל העולם בשת שבבלה מ"מ לא היה
דבר שבכחות בשבת בבריאי, והיה שהשבר
לבבל העולם, או לא וכפי אפן שהם
יתעלי בשעת בבריאי, כן היי לרונו שקודם ואין
זה שנוי לרון כלל וכמו שנתבאר למעלי ושבבר
בבריאי, שהם · כי אלאר שהיידיעי והשלרון נשתני
מעלמות שהם יתעלי והוא שאר לא נודע עלמותו
ל"ש לא נוכל לומר שהיי לרון אלאר שהכל
נשתר אלאר בשהיי, ולנונו קודם וכן ניכל לומר
בענין היידיעי, אלפ על פי שהיא קודם אלל שקום
היות שבבראת שלשם על פעולותיו כי היידיעי
שהיא נשתבת אלאר שהבריאי, וקדוי, בדוך הוא יודע
אתל בידיעי, קודם כיולד יפול הבריי, וכבר
כתב בזה בעל עקידי, בשבאת עקידי, עין שם
כי בתריך בזה : ושהם אלל זה נתבאר בטענו
שטענו שהם רציונו עליו שהשלי, קודם שליבאו לשלשים
ואולי כי נשתפק לו בזלו שתבדע טענות ולכן
כשהשיב לו השם יתעלי עליהם ושהפיל לו תשיבתו
נתלי לילך בשליחתו : אלאר כך בשלשים גולדו
לו עוד שלשי שפיקו, ולכן טענ גם כן עוד
עליהם ואתר למה שהטעות, לשם וגו' למה זה
שלחתני נגד הטענו שהשטע שטענו אלל שטעולות
השם יתעלי אין שהם לבד לבעלי, ולא לבד נופף
ואלל זה לאוי שטעולתיו יהיו לשולמי, לזה אתר
למה שהטעות, לשם הזה למה זה שלחתני אתר
שלא יוכנע שליחות זה שיתו פועל שהשמוש
לו פעולי, בריכ: שכתב שכב השור' שלישי
פרק ממש' שטעולתיו אלו אינן לרוחו לשטעולי,
השם יתעלי, ולכן לרוחו שהיו לשטעולי,
שהשוק לשעול לבבל העולם בשת שבבלה מ"מ לא היה
דבר שבכחות בשבת בבריאי, והיה שהשבר
יתעלי, בשעת בבריאי, כן היי לרונו שקודם ואין
זה שנוי לרון כלל וכמו שנתבאר למעלי, ולבבל
בבריאי, שהם · כי אלאר שהיידיעי והשלרון נשתני
מעלמות שהם יתעלי והוא שאר לא נודע עלמותו
ל"ש לא נוכל לומר שהיי לרון אלאר שהכל
נשתר אלאר בשהיי, ולנונו קודם וכן ניכל לומר
בענין היידיעי, אלפ על פי שהיא קודם אלל שקום
היות שבבראת שלשם על פעולותיו כי היידיעי
שהיא נשתבת אלאר שהבריאי, וקדוי, בדוך הוא יודע
אתל בידיעי, קודם כיולד יפול הבריי, וכבר
כתב בזה בעל עקידי, בשבאת עקידי, עין שם
כי בתריך בזה : ושהם אלל זה נתבאר בטענו
שטענו שהם רציונו עליו שהשלי, קודם שליבאו לשלשים
ואולי כי נשתפק לו בזלו שתבדע טענות ולכן
כשהשיב לו השם יתעלי עליהם ושהפיל לו תשיבתו
נתלי לילך בשליחתו : אלאר כך בשלשים גולדו
לו עוד שלשי שפיקו, ולכן טענ גם כן עוד
עליהם ואתר למה שהטעות, לשם וגו' למה זה
שלחתני נגד הטענו שהשטע שטענו אלל שטעולות
השם יתעלי אין שהם לבד לבעלי, ולא לבד נופף
ואלל זה לאוי שטעולתיו יהיו לשולמי, לזה אתר
למה שהטעות, לשם הזה למה זה שלחתני אתר
שלא יוכנע שליחות זה שיתו פועל שהשמוש
לו פעולי, בריכ: שכתב שכב השור' שלישי
פרק ממש' שטעולתיו אלו אינן לרוחו לשטעולי,
השם יתעלי, ולכן לרוחו שהיו לשטעולי,
שהשוק לשעול לבבל העולם בשת שבבלה מ"מ לא היה
דבר שבכחות בשבת בבריאי, והיה שהשבר
יתעלי, בשעת בבריאי, כן היי לרונו שקודם ואין
זה שנוי לרון כלל וכמו שנתבאר למעלי, ולבבל
בבריאי, שהם · כי אלאר שהיידיעי והשלרון נשתני
מעלמות שהם יתעלי והוא שאר לא נודע עלמותו
ל"ש לא נוכל לומר שהיי לרון אלאר שהכל
נשתר אלאר בשהיי, ולנונו קודם וכן ניכל לומר
בענין היידיעי, אלפ על פי שהיא קודם אלל שקום
היות שבבראת שלשם על פעולותיו כי היידיעי
שהיא נשתבת אלאר שהבריאי, וקדוי, בדוך הוא יודע
אתל בידיעי, קודם כיולד יפול הבריי, וכבר
כתב בזה בעל עקידי, בשבאת עקידי, עין שם
כי בתריך בזה : ושהם אלל זה נתבאר בטענו
שטענו שהם רציונו עליו שהשלי, קודם שליבאו לשלשים
ואולי כי נשתפק לו בזלו שתבדע טענות ולכן
כשהשיב לו השם יתעלי עליהם ושהפיל לו תשיבתו
נתלי לילך בשליחתו : אלאר כך בשלשים גולדו
לו עוד שלשי שפיקו, ולכן טענ גם כן עוד
עליהם ואתר למה שהטעות, לשם וגו' למה זה
שלחתני נגד הטענו שהשטע שטענו אלל שטעולות
השם יתעלי אין שהם לבד לבעלי, ולא לבד נופף
ואלל זה לאוי שטעולתיו יהיו לשולמי, לזה אתר
למה שהטעות, לשם הזה למה זה שלחתני אתר
שלא יוכנע שליחות זה שיתו פועל שהשמוש
לו פעולי, בריכ: שכתב שכב השור' שלישי
פרק ממש' שטעולתיו אלו אינן לרוחו לשטעולי,
השם יתעלי, ולכן לרוחו שהיו לשטעולי,

מיי, רק מפעולו, השמוק שפועל לתכלית פחות
ואתר למה זה שלחתני כי לומר ולפ שם לא
יעלה תכלית ואתר למה לא יפעל השם יתעלי
בלא שנים ולא יקוד ממה שהוא עכשיו
ממה שימשיך שהתהוו' דבר מדבר ונמשכי דבר
ממה שהוא עכשיו וכשמיך זה בדרך מכח טעות
תחלות על כן אין לריך להשיב עליהם · וכמו
שכתב כבר המור' ז"ל שיתבטלו דברי שהשטועים
כל שכן שיתבטלו דברי זולתו ז"ל שהוא שכלים
הוא רחוי' שאין לריך להיות ענין העולם ממה
שהמשיכו אלהשטועים וע"כ נתבטלו דברי זולתו
מכל שכן וע"כ יקויים המדום עכ"פ · ולפ שם
כי משמיך בריאת העולם בדרך אלטעות שיש
מומר קודם מ"מ יש"ת מלכים וכל דברי הכיתי
והשפלות אפשר ואין ניזק בשמוע ז' כמו
שהתבאר מדברי הכא המור' ושבארתי דבריו לעיל
אלק שני פרק ממש' · ולכן לא טולרך הקב"ה
לבטל אל דעת אלהשטועים ואתר זה לא יאמין
משה ליבך אלפ כי רבעת אלטעות והשתבשים
אחריו · ונגד טענה השלישית אמר אלק"ב (שם)
ויאמר משה אל י"י בי אדוני לא איש דברים אנכי
גם מתמול וגו' · ושפה זה נגד טענה השלישי'
שטענו אלאר שמומר הגלגלים אין בהן דבר מן
השפוך כי בזה אתר לא איש דברי אלכי גם
מתמול גם משלשום גם מאז דברך אל
עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי · אתר רבון
העולמים אלי לא נשתני עלמי ואין בי שום
פגול כלל ורמז לו בזה על ענין שלישי שהשפל
והיא התנועי ומלבך המוסיף ואכבוד אתר ליש
מה שאני מדבר בלעזי' ובשפל אלו שאני כבד
פה ולשון לא אוכל לדבר לפות ולפרש טענותי
לך ברמז מבואר ואתר שהשטיעו היעו בתנועי לא
בחתל משלשי טענות שהם משעלי לשמע ומשמי
לשעלי ושתנועי, שכלוללים שהיא בשלשה ·
ומשתנועי שלשה לכן אתר אשר אלי דברי שלשה
כשתנים · אתר גם משתניל גם משלשום גם מאז
דברך אל עבדך · ושהם אלו שלשי גם מרבים
שלשה מיני תנועות שלא נשתני כמו שלא נשתני
הוא · ולזה השיב לו השם יתעלי מי שם פה
לאדם או מי יפום אלם וגו' כ"ל לאות שאשה
לא נשתני בדבורך אבל מ"מ מי שם פה לאדם
או מי יפום אלם וגו' · כ"ל שלא נשתנית ביום
ליומך כשנברתיך ולא שלא נשתנית ביום היותך
מ"מ ביום היותך לא היית, כך וכן היא בעניו
השביעי כי לא שאתר השביעי, לא תי' דבר מן
השפוך מ"מ ביום השביעי, נשפשך ופרך ושוא
בעלמו השתובב שכתבתי · ולא"כ אזר משה ואתר
שלא נא ביד תשלח והוא שטענו, מלך שיהיו לרון
וכמו שנתבאר לעיל אלק שלישי פרק י"ב ושם
כתבתי למה נאתר בתשובה זו אתרון לפי יותר
מנטענות אלהות ושהשיב לו השם יתעלי ויאתר
כוונת משה שיש קל ומומר חזק מאתר שמשה כי
המניעי היית, מלך נושא בשפשכות ומלדו יבלך
ונא לו שתשוב על זה כמו שנאתר וילבך ו"י
אל משה ואל אהרן ויוסו אל בני ישראל ואל
פרעו, מלך מלרים להוציא את בני ישראל מלרים
מלרים · הכל לו כי בשעולו, השם יתעלי בשת
פועל והמתפעל הם דבר אחד וכמו שהתבטנו
בפרק זה לעיל פרק חמש, ולבשעים לכן אתר
כאן ויוסו אל בני ישראל ואל פרעה מלך מלרים
להוציא את בני ישראל מלרים · הני בני
ישראל היו מתפעלים בשעולה זאת כי הם ילדו
ממלרים והיו גם כן פועלים במלך מלרים כשאר
אהרן ומשה היו מכלם ואם גם כן בבריאות
העולם לא יתכחש להיות מלך זה וכמו שהתבאר
ובהיות כי התשובה מלך זה מבואר למה נפתרי
יתומן אל משה ואהרן מיד אתר תשובה זאת
להורות כי הם היו המיועדין ליבראל ומולילים
מלרין מלרים בכלל ישראל ואף כי יתום אחרות
אל בני כריאת · והיה נגד טענו השמיני שהיא מלך
יליאת כח אל הפועל אזר משה וטענן אתר שאתר
הקדום בדוך הוא דבר אל פרעו מלך מלרים כל
שאר שהיה לו דובר אלליך ואתר לי, משה הן אני
ערל שפתים ואיך ישמעני פרעו רמ, לומר אף
כי פרעו יש לו כח על השמיעה מכל מקום לא
ישמעני מאתר שאין לו מוליל ממון מוליל כמו
אל הפועל מאתר שאני ערל שפתים · ולפ זה
כי מי שאשר יליאת כחה אל הפועל בלתי מוליל
ממון ומ"כ שמאתר שזה נמנע בתק הקב"ה
ש"כ מי שאשר לבריאת העולם מלך זה
ובאה לו התשובה על זה שמה שאתר לו נתתיך
אלהים לפרעה, ואהרן אחיך יהי' נביאלך אתה
תדבר את כל אשר אלוך ואהרן אחיך ידבר
אל פרעה, מלך מלרים להוציא את בני ישראל מלרים
מלרים · הכל לו כי בשעולו, השם יתעלי בשת
פועל והמתפעל הם דבר אחד וכמו שהתבטנו
בפרק זה לעיל פרק חמש, ולבשעים לכן אתר
כאן ויוסו אל בני ישראל ואל פרעה מלך מלרים
להוציא את בני ישראל מלרים · הני בני
ישראל היו מתפעלים בשעולה זאת כי הם ילדו
ממלרים והיו גם כן פועלים במלך מלרים כשאר
אהרן ומשה היו מכלם ואם גם כן בבריאות
העולם לא יתכחש להיות מלך זה וכמו שהתבאר
ובהיות כי התשובה מלך זה מבואר למה נפתרי
יתומן אל משה ואהרן מיד אתר תשובה זאת
להורות כי הם היו המיועדין ליבראל ומולילים
מלרין מלרים בכלל ישראל ואף כי יתום אחרות
אל בני כריאת · והיה נגד טענו השמיני שהיא מלך
יליאת כח אל הפועל אזר משה וטענן אתר שאתר
הקדום בדוך הוא דבר אל פרעו מלך מלרים כל
שאר שהיה לו דובר אלליך ואתר לי, משה הן אני
ערל שפתים ואיך ישמעני פרעו רמ, לומר אף
כי פרעו יש לו כח על השמיעה מכל מקום לא
ישמעני מאתר שאין לו מוליל ממון מוליל כמו
אל הפועל מאתר שאני ערל שפתים · ולפ זה
כי מי שאשר יליאת כחה אל הפועל בלתי מוליל
ממון ומ"כ שמאתר שזה נמנע בתק הקב"ה
ש"כ מי שאשר לבריאת העולם מלך זה
ובאה לו התשובה על זה שמה שאתר לו נתתיך
אלהים לפרעה, ואהרן אחיך יהי' נביאלך אתה
תדבר את כל אשר אלוך ואהרן אחיך ידבר
אל פרעה, מלך מלרים להוציא את בני ישראל מלרים

כתיב לכלים לפעמו וגו' כלם לומר שמצי הכהנים העולם • ולפעמ שמעת זה שהי כלים לפעמי ממש כמו שמליכו בזכוכיתלכ שהי קוגד לפעמי ועשאו מלכות כן לפעמ שהי שכעמיתמין ממש והתמין שהכהן הוא נציחו וכמו שכתוב לנקוף גם הים ממש גדול מאד בעיני עבדי מכעי, ובעיני העם זהו שכלפה לי בטעמות ותמוהי, שנפלו בדברי ממש בתחלת שליחותו ובפיהם הפכם, הסיח • ושכם לפ שי קילודו מלפ מעלה גדולה ומעמד על כל הטעמות שפכר מענו כל שכמי הפילוסופים כולם וזה ממש חמת ותוכחו חמת ולי זה מה שכליהו זה הפרק .

פרק שבעה וארבעים כבר

נתבאר שכלדעת כוונת מכמיהו ז"ל שהמכם שמצי דבריה נבראו קודם שנברא העולם הוא ג"כ מה שנתבאר בפרקים שעברו מענין הפסיקות וטענות שטענו המכמיי, על בריאת העולם ותבית לך עניינם פרק זה • וזה לפון הגמרא פרק אין דין המודר מניח שמצי דבריה נבראו קודם שנברא העולם ותלו כן מורי חמור, גן ענין גיהנם כבר בריאת בית המקדש ושמו שם ממש • מורי לכתי (משלי ח) י"י קנני לכתי קדם מפעליו מאז חמור לכתיב (תהלים ג) עכם כריס וגו' ממש חנוכ על לכך ותאמר שורו בני לכם. גן ענין לכתיב (בראשית ג) ויעש ליהוה גן בעדן מקדם: ניהנם לכתיב (ישעיה ל) כי ערוך מאתמול תפתה • כבר כבוד לכתיב (תהלים נה) ובנין מאז בית המקדש לכתיב (ירמיה יז) כבא כבוד מכוס מלכתון מקום מקדשינו שמו שם ממש לכתיב (תהלים עג) יכי שמו לעולם לפני שמש יהן שמו עד כלח לפון הגמרא וכן הוא בפסחי, פרק מקום שנהגו ובפרק כי ליעזר פרק שליש: הכם מצולך כי אין הכתם בבור שפקורים שלו שבריאת שלו היו קודם שנברא העולם שבכי התמור, שנאמר כה בעבר ברים יולדו אפכר לומר שנברי ביום לפתון אן ביום שני שבכי ברים לא נתבנו על יום שני שנאמר ותרקיע ויצם, ואי נולדו ברים ונתבנו ואף אם נאמר שכל הדברים שנבראו ביום לפתון במדרש ז"ל בפסוק (בראשית ה) ביום עשות י"י אלהים ארץ ושמים • ודרשו ג"כ את השמים ואת הארץ לבדות מולדותיהן ואמרו משל לבן כור, מ"מ מיהו מוכרח שנבראו קודם בריאת העולם שלא שנקבר שנברא העולם הזה יהיו שנים שלא יהיה יום ראשון ושני אלא יום אחד כי הוא עדיין לא נברא ואי אפשר שיהיו שנים בלא יום אחד • ולפי זה אין לומר שנברא העולם הזה קודם לבריאת השמים ול

כמו יתעלי ומשמו אמור על עלמותו ועל גדולתו
ועל זה רומז ענין כריתות יום כיעני שנקרא בו
משמע שהוא ג"כ שמו שנאמר בו (תהלים עג)
לפני משם יהוה שמו ומשו על הקב"ה שנאמר
(שם פד) שמש ומגן ה' לצדות . וכתיב שלוש
רמז שמקרא יהי מאורות בקליע שמים הרומז על
שני משיחים שיתגלו לעתיד והוא משיח בן דוד
ומשיח בן יוסף ואמר שיהיו בקליע שמים על
דרך שנאמר (תיהל ד) שם יעל לשמים שילו . ואמר
שנשם יבדילו בין היום ובין לילי דסייגו בין הפו"ם
המוסלים בעו"הז ובין ישראל המוסלי לעוה"ב
ואמר והיו לאותות שנשם יעשו אותות ומופתים
בשמים ובארץ . ואמר למועדים לימים ושנים כי
בימים שנם לא יאמר חי ה' אשר העלה מארץ
מלרים כי אם אשר העלי מלפון ומים וגו' ולכאו
ז"ל שכל המועדים יהיו בעלים כו' . ולפ"ב יהיו
למועדים שיתחנו אז ובודאי לא יגביהו ימי הגאולי
העתידי, משאר ימי מגילת תעניח שקבעו יום טוב
בהן לזכור בהן הימים שנעשו בהן ניסים . ואמר
לימים ושנים על משפע ימי גוג ומגוג שנאמרו
בהן ימים ושנים ואמרו משפע גוג ומגוג שנים
עשר חדש הן משפר אחרון על שני מלכי
יסהלאל שהיו מיודע ויוסף ואמר שיהיו למועדי,
וימים ושנים . כיולוע ממלכי יסהלאל ויסוד שלא
ולהו היו קודעין חדשים ושנים זה לשם שקב"ה
וזה לשם שבעל . ולומר (בראשית ל) ויעש אלהי,
את שני המאורות הגדולים את המאור הגדול
לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילי .
שנם דוד הוא הקטן ונאמר בממלכותו (תהלים פט)
כירח יכון עולם ועד בשחק נאמן סלה . וכתיב
יהוה שמלכות שית דוד נמשל ללבני והוא מושל
בלילי, וביום כי יאמלו בעו"הז ובעו"הב כענין
הלבני מושלת ביום ולילה ואמר ואת הכוכבים לרומז
על לדיקים שיהיו עמו המשלים לכוכבים וכמו
שנאי (דניאל יב) ומלדיקי שכבים ככוכבים לעולם
ועד . לשנם המאור הגדול הוא השמש המשפיע
למלכות בית יוסף כמו שנאי ביוסף (בראשית מט)
וכנה השמש ופירש והשמש הוא יוסף
ואמר שלימו מאל לך ביום הוא עו"הב כי מאחר
שמשיו בן יוסף יהרג כמקובל בתוי שנהרג
שמוד לעו"הב . ועוד לשנאי שאמר שיהיו מושלים
ביום ובלילי, שנם יסהלאל ושלא שלומות ויבדילו
בין הלוש ובין המושך ר"ל בין הלעות השמימיו,
הנקרא לוש ובין המושך שנם הלעות הלארלי
בשלמות . ולפ לדעת הקדמות יתחייבו ליתן לשם
קדות עבעיות ואין שום שנם שנאי שנם בשלם כל
נמשך מלך שנותיו הלבעיות הקבוצים והלמוקי,
וכמו שני על דעת הפילוסוף שמשמין שנכל קודם
בקיומי שנם יתעלי בשלומו שקדום הוא שלין
ענין הבריאי לדעת שמאמר בשדום העולם וכל
זה נכתב מענין בריאת שלם שכתוב בו (בראשית)
נעשי, שלם בשלמיהו כי אמר נעשי, בלשון פועל
עבר ר"ל כי כבר נעשי, דבר זה שבשלם כשמותיהו
ובשלמיהו . ואמר זה לשורות שנכל נמשך מלך
בשומו שקדום ענין שמאמר בשלם שלם מע"ה
בריאת שנם יתעלי בשלומו שקדום העולם שלם מע"ה
שהיעת שנם יתעלי שעתיד שעני חלקי שנשאר
שוא קיים והוא מלך שגורות לותה שיריעי כמו
שנתבאר וזהו שמרו כשמותיהו בשלמיהו כלי לומר
כשמותיהו שנבראו העולם ממני מלך לשורי שקודם
לע"ע שנבראו בעת שם . וכי, לפשר שלימה קודם
לכן כן יהי שלם נשלר בשבילהו עם יהיעת
שעתיד שקיים והוא שלא

יקח, עליו דבר התלמוד עם דברי הרמב"ם שלמדנו בתחילת הספר דברים נכונים. כי הטעם המניעים והסיבות שם למעשה דבר לפחד ושמחה, טעני, סיבות נכונות גם המניעים. ולכן לא תמצא בתלמוד, רק שהם תמיד רצו לדעת כלום לברר דבריו ואומר שהן טעני, לכן מה שהרמב"ם שמחה שכתוב בתורה וכתוב בתלמוד המניעים. תמיד שלמדנו שכתוב בכתוב והמוכיח עליו ומחלקים על המקבלות המוכיח להיות כי לומדן התשובות והטעמים. היו בפועל בימי הבדילים שכתבו המקבלות המוכיח על עלייני טעמים התשובות ועל לומדן התשובות, בבד היו ספוקיים מולקים. תמיד הטעמים'הלמדנו. נלקחו מדברי לרבותינו ותלמידיו התלמודים תמיד הוסיפו בשם ומכאן, להרע מכל מה שהיו לפניהם ועל כן תמיד שעל, התשובה, להבדילם שהבדילים כמוני שזה כי היו עתידים לעלות התשובה, טעמים ולכן כמוני בדבריהם'טעמים, והשובתן. ולזה נתלקח שם שם התורה'קדמה לכתוב בכתוב. אז לפיכך להודיע לזה טעני, ותשובה קדמה. והכה לך מנו בדברים רבה גן עדן וגיהנם. תלמ מנו תמות כתוב בכתוב ויתכלל נגד טעמם עליהם והבדיעי, נגד גן עדן נקרי התורה, שיושבים בגן עדן בהיכלים מזיו שכיני. והוא בשלמנו תשובת הגן ויתכלל נגד תשובת גיהנם שהוא ג"ל דבר שמוכלל מכאתנו כי שם תלמד מה תתן לו. ו"ל מכאן תתעורר שתלות התכלית, על כל נדבת מלחמ שכולן נבראו לעורך יתכלל ובבריה' גופות נעלם בידת תכליתן. וכבר הלריך זאת המורה תלק שליטי בעניין תכלית העולם. וכתב שלזיו קר לולן לבד ואין לך תכלות תכמתו גדולם מזה. ומחר הקדמות תלו תמר תמן הרמב"ן כוונת התורה, בעניינים המוקדים שבאו תפקידים נגד בשני, טעמות ותשובות תלו שבפלו בעניין הבריאת לשלר שהכוון יוקף תלם תומן וילמוד תוקפות בינה בעניינים שהם ובפלר עניינים כפי מה שבת שלכן בשבת פנתם זה תחר זה:

פרק שמונה וארבעים

(במדבר כח) **וביום** השבת שני כבשים בני שנה תמימים ושני עשרונים סולת מנחה בלולה בשמן ונסכו עולת שבת בשבתו על עולת התמיד ונסכה. הנה לפי פשט הכתוב נראה, שהיו שני תוספין נגד שני זכור ושמור. וכמו שאמרו פרק במה מדליקין בשבת'דברי בשמעון בן יוחאי בסילא מן השער שרצה, וגבתה לרבים ושאי תרי מעדני וכו'. וכן נראה, לעת בזוהר פרשת בראשית תבל על דרך נתתר שבתר בראשית השוחרים שם כדי לקבל תדות זכור למדת שמור. ותנחם לפי דרכנו שלרבנו בו לומר.

לומר שבכל יום ויום משפת יתי השעה'. וכתב שם שבכתב בו בשעה' בראשית. ויותר לה שלתי' מן השלחות והנה פועל השלח' בן זוג ליום הבוא. שע"י שניים הוליחו תולדות ושעה'השלח'. תחנם לפני שבת שי' בן זוג. וכי' שבת תכל יום ויום תשפת יתי השעה'. וכתב שם כשבתו שב עולם. ולכן היתה הפקפל' להיותן בני שנה בעונן נקרבים כבשי'. ולא תתר כך שנקחו תיליס. תחנם לפי דרכינו תבוא יותר. וזה כי כבר כתבתי פרק תתר שבת שלת תלק שני כי שבשני'היו תוכים על הבהגו'העולם העבעי. שהתחיל ביום השביעי בשבת הבריאת כמו שהתחיל למעל'. וע"כ היו דוד הקדבנו' כבשי' להורו' שהמנהג המיוחד יפביל לעתיד. ולזה צוה ג"כ ביום השבת שני כבשים ושוע תבוא. ועוד כתבתי למעל' תלק שליטי פרק לשתון שהבבשי' תלד עלתן היו תוכים יותר על תלום העולם תשלח נגד תלד עלם שהוא שלשתון הבקיע שתוכים הכופרים שהוא קודם. ולכן בי' עיקר הקרבנו' כבשי'. וגתחר עולת שבת בשבתו עולת התמיד יעש' ונכתב ר"ל כי תלו התוספי' יעש' על עולת התמיד כי שם תוכי' על עולת התמיד הבעש' בתוספות תלו על עולם ותלו התוספים תוכח על השלום ותלו התוספים תוכח על התשובו' בשעות הבוקר שהוא כתב בעל עקיד' בעלמו שבת כי שבת בקר שנים ותיל לתר כבשים בני שנה שבעי תניתי' ושלש' שתכוונים קולת תנחה בלולה' בשמן לפר שלתר ושני עשרונים קולת תנחה בלולה' בשמן לתיל שלתר ושעתון עשרון קולת תנחה בשמן בלולה בשמן לכבש תתר עולם בית ניהום שבת ל"ו ונכתבים תלי שהן יפ' לפר ושלשים' שהן לתיל וכביעית שהן לכבש יין זאת עולת שבת בשלתו לשלשי שהבה ושפיר עזים לתר לשעת ל"ו על עולת התמיד יעשה ונכתו. תלתי כתוב שהיו שלכנות בשלתם שבת ר"ח נגד י"ל יום שהבה יתיר על שבת שלבני ותוח שעה תלוח תלר וכתב בעל עקיד' בשבת שלבני ושבשי שבת שבעי תוכי' לתבוך עבודי' לתבר תוח תוסל שבשני כוכבי לכה. תבר שבשני כתוכים שלשתוני' ועל שני שגלגלי הגדולים שעליהם גלגל השמות וגלגל היומי שלכלי ושוח תיל לתר שכיתי את כולן ע"ל. ושאתה תני שהה עליו לומר שהשם יתברך שכוונו בתיל לתר שבשבת והשפעת. ולכן אין תלו דברי שעה והכלל'ותר לפי דעת בעל עקיד' שהשעה תלו כבשים היו נגד שבע' כוכבי לכת. ושני פרים נגד שני גלגל'שעליהם. והתיל נגד גלגל השמיני שהקבע הכל שהוא כתב בעל עקיד' בעלמו שבת שבע' כי תשה ושבת' תלוה. שהתיל מוכה על השבוע ושעיר לי"י תעשה לכוונו' כי תלו כולם יופלו

כי הם כולם מצוות ומפני לפעמים יקדמו הם כ"ל דבר נפסד וכולם הם מטעם לי"ת כ"ל מלמדנו לנו וכני שלמה מטעם שהוא מלמדנו הקהל כ"ל שכולם הם מכלי/שלמיו' בעניך לא הפש יתברך. ולכן נאמר מטעם לי"ת. זה הי' בלתי יותר הם נאמר שלהו לקדבנו היו מוכים על עניני הגלגלי' וז"ל הזוהר פרי בלשון שהוא קדמותא דפקרא לכן מקריבי/פרים בני בקר הנים להפ מקטרא דפקרא לתמה תמיד תמו ולינין לעולם לשמשני פגימ' דילי' ולמיהב לי' שפע על מד תרין מסהות אחר לשיקני עולם ותמוקף בשהות זמנא ונימא לביהכא לית אחר לקבל' לה לית שלו שלא יגמר שמלו תמה לשמי כשנים בני שנה שנע' נשמקה לה יתיע ושנע' דנגין הם שמקבו הם תמידי' שלימים בכל ולכן מקריבין שעיר עזים אחר מטעם להי מטעם מהי מקטרא דפר אחר לכתיב שמור ושמור לא תעש' שיהו ולכן מקריבין שעיר מטעם לשחת לשחת על לא תעש' שמוקף דילי' בלשון שהוא מודם ושחת לכפר' על טומאת מקדש וקדשיו לכתיב (ויקרא כ) ולא יטמאו בני ישראל את קדשי/לא אשר יקדישו לי ואעבר בני עבל ושמע אחר מוקף דשנה ליכא לקבלא בגין דשה שחנלי' שתיקא קדישא לעיל בשהות לעון לכולי עלמין וכולהו לשמשא בשהיו דשה שנה בלא ליהו ולא שנה דיוקא כלל ליהו ולא שלים חויא עמיקא עכ"ל. שנה שלא טעם מוקף על דרך השמחה והשמלילי. יבינו ויזכיו כזוהר הקריש. לשנים לפי שם שמחלה בשקרים שעבדו מעשנו שכופרים בעניו השדוש ושמוכו' השמיעים השדוש ושהמוקפים מוכים עליהם נכלי, כי עניו מוקף לשם שודם מבעל השעני השלי"ם שהשמו הפילוקופי' והוא שחנוע' הגלגלים אין לשם שנות השפוך הגוכש השפשך ושהר שאין לו שנות השפשך לא יפשך ושם לא יפשך לא נשחוו'. וע"י לשם שודם אלו שמיגי' בעול טעני זו וע"כ מקריבין קרבן מוקף ועניו השבול ע"י לשם שודם הוא בדרך זה. כי השם ע"י בלבני/אלו רוחי/השפוך אשר שמלכי הגלגלי' ושחנועתי' אשר קשם הולכי' ממזשא למעבד ומקשם בשפך ומקשן שמיכוי ומקשן שמיכוי ומקשן לכלכוש ומקשן לנפון. ושנם יש שחנועתים מן השפוך שחנועות בלבליכות והעיקולות כשהלוך לשחכוי' השכוי'. וכשו שכתב בשפר הנקרא נור' שמים ואדץ ושאר שפרי השכוי' שהשובדי' זה ואין לך שפוך גדול משה ושוא שחנלך על ידי שלכך הלבני/שהדוש' שהשוא שהם שהם שהם

המלכי להיות כי הם כוחניים וכי־מוכנל בפיהם
לקוחון מעירים כמו שנאמר (ויקרא יז) לא יזבחו
עוד זבחיהם לשעירים . והוא מעשה שהתחלה
ג"כ חלק שני פרק לחד עשר בעין השעיר שהי
נגד הנשיא שהיה ע"י המלכים ולא
כשבילות שהם יחי בהשתחוית שהיה, ע"י הנשי יעשו
והנה הדברים נקשרים זה בזה ויהי לתחדי בידינו
משתנגים לכוונם לחת והוא תכלית הכל יקוד
מדום העולם לשם כל הקרבנות נתו לתכלית זה
ולכן היו קרבנות לשם מוקים על השלמי
שיופסדו כמו הקרבן וכמו כן נתחדש .
עניו המוצא מהופסד שם לגבה כמו שהתחדש
ונלמ' ממה שהתנו בעניו השעיר שזכו קוד שתי
השעירים לחד ל"י ולחד לעזאזל . בהיות כי הלו
הכוונים הם הנלקים לשני חיבים השלמי מלאכי
השלמת ושני מזיקים ומלאכי מלכה . ולחד כי
לחד מן השעירי ל"י ושם מלאכי השלמת שהבדלו
לעבוד בוקרו ולהמליץ בעוד בעולם שהיה ל"י
השני כמליצות העולם ולחד לעזאזל ושם שהבדלו
להשחית ולהפסיד וכמו שיתחדש כל זה בעבודו
יום כפורים ל"י יתעלי . ולכן בא בלשון חדם
שעיר לחד להשלמת ל"י להורות על כל הכוחבים
בימד הנכללים בשעיר השם ל"י . למשם מה
שהלו ביום הכפורים שני שעירים יתחדש עוד לקחן
וכי השעיר השלמת יותר משתר המוחפים: בהיות
כי הלשם חוצע ע"י השעירים שהוא מלך יכ
עוד ויכל הכא שהוא חלקו של שעיר ומזלו של
עשו שני לים שעיר ע"כ כי מקריבין השעירי
להשלמת . וכבר נתחדש ענין השלמת ל"י לעיל
בשרשים שעברו מזה בחלק שבעה פרק שנים
ועשרים ופרק שבעה ועשרים . ולחשבר עוד שלזה
כוונו בשלשם שהשלמתי לעיל מענין קשרוג שלבני
שהיתה לומלת כי לחשבר לשני חלכים שיחשמשו
בחבר לחד: בהיות כי ידוע כי עשלת חשר כתיב .
ויודע גם כן מה שכתב הרב המורי כי השבעל
והשבשבל נקשל חוזך ונקל המליצות . והסוייתו
נקשל עוד ותוך כמו שכתב חלק שלישי פ' עשיריי.
ולזה לחר שעשיר (ישעיי מה) יוכר חוך ובוקש
חוזך עושה שלום ובורא רע . ושנה השחה חמלמתו
ביום המורי על העוד ועל השליחות . ושלשה
ממשלתה בלילי המורא על השבשבל וגם שכתוב
על חמה שם כולם עוד מה שלין כן בכתוב
השבעה ובשבועלה, לכן חשמו ענין העוד בחמה
וענין הרע בלבני . ושנה לחמה השבני כי לחשבר
לשני מלכים שיחשמשו בכתב לחד לחמרו דרך משל
כלומ שהרע חומר שני לחשבר לו ונעוד להשחמש
בכתב לחד ושל שעת שכופר שני נקרא חיני
חשבר שיחשמשו בכתב לחד לשני מלכים שיחשמשו
בעוד ולבע ילמו ויבחו מהחלי לחת כמו שכתב
בשבועה

שכולו שבת והוא יום שלין שבגדול והנה לין לך
שכולו שבת והוא יום שלין שבגדול והנה לין לך
לשבת שיהיה שלא יתמין ענין עונש"ב ולפ כי
יפעל ולפעמים חיני כופר בעונ"ב שהוא מעקבי
שלת ולם כשר בו חיני בכלל יכהיל ולכן לחר
יכהיל כי המכוני בשם יכהיל מלעיני ענין עו"ה ב
והעונש הגדול שיחול על לחם לשעים והנה מוכ
לשהיה הרב השוב טוב נחשב לחלשים עשה שיכלו
מלפניו . ומזה ושלי בדיליה נמי ממני כ"ל
מי יחמר שמונין יניח יכנים מעות יכחת העונש
למען שמונין מניחי חטוב בלבד לחשב
כמו שחמר הזוכר פרשת בלחמי ופרשת ויפלח
יעקב ו"ל כלין לחתני שרשת חשב נהופל לך
זעיכה גדעת ובנין לחיבי חלכת חשב ויו לחיבב
דוכתה לשלשת כל כוחן ומיתין ועלעלין מזיקין
וכל כוחן לעשחה כולסון שליטין ושטין בעולם
לחשטה כו' ותע"ש שבבני הזוכר בענין השבני
יעקב גדעת ובנין לחיבי חלכת חשב ויו לחיבב
זעיכה גדעת ובנין לחיבי חלכת חשב ויו לחיבב
דוכתה לשלשת כל כוחן ומיתין ועלעלין מזיקין
וכל כוחן לעשחה כולסון שליטין ושטין בעולם
לחשטה כו' ותע"ש שבבני הזוכר בענין השבני
שבחתי לעיל פרק שנים ועשרים מענין כוחי
זה המלחמ . והנה נחזור לבבינו . ונחמר כי
מלינו בקבלה לשם שבם לבבים המורי לנו על
ענין זה כ"ל על שבל השעיר השלישי חשב טענו
הפילוסופי' בענין מוזם העולם וכמו שהתחלב .
וע"כ כתב הרמב"ם כל ימות המול היו נוהגים
בשבני מחני כבש ולעני בשעירו ושל מוכפי
היו נוהגים מחני כבש ולעני בשחיטו ושל לשם
בגלי הבשני כלי לפרשמו שהוא של לשם שבשל
מולם על המזבח בין לקרן בשוקם שהוא של לשם
וכן הוא מוף פרק הקליל . בהיות כי ענין
הקבב הלישני הי' מוכ על הפשב העולי כמו
שהתחלב הפילוסופי' בענין שהוא כלל לשם
שהוא לשם שיהיה בשלמות ולשם שיהיה בשלמות
ולשם שיהיה בשלמות .

פרק חמישים

בענין מוקף של פסח . (במדבר כח) ובמדבר בלתי בהר׳ עמך יום למדם פסח לי״י ובמשמ׳ עמך יום למדם הזה מג שבעת ימים מלות יאכל בימים הראשון מקדש קודם כל מלאכת עבוד׳ לא תעשו ובקדמתם לפסח עולם לי״י פרים בני בקר אילים ושלש למד ושבעה כבשי׳ בני שנה תמימי׳ יהיו לכם ומנחתם סולת בלול בשמן שלש׳ עשרוני׳ לפר ושני עשרון׳ לאיל תעשו עשרון עשרון לכבש למד לשבעת הכבשים ושעיר חטאת למד לכפר עליכם מלבד עולת הבקר לפסח לעולת התמיד תעשו אלה כלולה תעשו . ליום שבעת ימים לחם פסח כיה ניחוח לי״י על עולת התמיד יעש׳ ונסכו וביום השביעי מקדש קודם יהי׳ לכם כל מלאכת עבוד׳ לא תעשו . בחמשה ים לעורר על מה נשתנו מוקף לחם מדם מכל מוקפי הפנה שבולכי׳ תתר׳ לפרש זו ענין הנסכים כמה יהי׳ לפר ולאיל ולכבש מה שאין כן בשבת וכל הימים טובי׳ שבולן נאמר סתם . בשבת נאמר ונסכו תעש׳ ובפסח נאמר על עולת התמיד יעש׳ונסכו . וכן בשבועו׳ נאמר ונסכיהם· וכן כל המוקפי׳ נאמר בהן הנסכים סתם מה שאין כן בלחם מדם מכל המוקפי׳ שבולן נאמר ומנחתו קולת בלול בשמן שלש׳ עשרוני׳לפר ושני עשרונים לאיל בשמן לבצק ובלחם מדם כתיב בכל אחד בלול׳ בשמן נאמר ושלש׳ עשרוני׳קולת מנח׳ בלול׳בשמן לפר אחד ושני עשרוני׳ קולת מנח׳ בלול׳ בשמן לאיל אחד ועשרון עשרון קולת מנחה בלול׳בשמן לכבש האחד . ועוד שאר מנוי׳ בנים שבחי׳ בענין מוקף לחם מדם . ולפי שפסח נלח׳ כי בחיות שתומו׳ היו מקריבי׳קרבנות ביום מדום לבנה . כמו שכתב בכל המוני׳שלזה נאמר מעשה לי״י· ובחצו למעל׳ דכרו פרק בנים ועשרי׳ מלק שליש׳ . ולזה פסח׳ שתול׳ שלש תמו׳ קתם ונסכיה׳ יעשו הנסכי׳ כמנהג הקול׳ בחומו קובן של לחם מדם מלת מזהו לי״י לכך פירש הנסכים ביחד בשבת וכן בחגה׳ שבולן היו בלולות בשמן ולא כמנהג הקודם להביא מנח׳ ונסכי׳ בחומו יום זהו בהלח׳לי על דרך הפשט . אבל לפי כוונתינו יתבארו הדברי׳ יותר ביותר אחר שנעמוד על ענייני מוקפי׳פסח ושעורי מוקפי׳ שבועו׳ שהוא כמוקף פסח בעלמו וכמוקף לחם מדם כמוהה בפניך ולומר שמיפי פסח ושבועו׳ היו מוריס על בחול בעלמו׳ שבעשו הכופרי׳מלך הלל יתעל׳ שהוא דרך הממיתי והשני שלחנו שם פסח יתעל׳ מדם בחול אחר שהעדר לי׳ מחל׳ פועל נכח ולא״כ שב פועל בפועל כו׳ . וגם שלח פעל העולם בעת לי׳ לו תחל׳ מוענו לו

מוסף׳

מביא׳ שמתחדש׳ כמו שבתאחר למעל׳ פרק בניס ולחבשי׳מזה החלק· וכיוצ׳ השבתי על הלה בעזרו׳ פרק לחבשי׳ ולחבשי׳ ופרק קמה׳ ולחבשי׳שבלון הלה יתעל׳ הלה לפעול בעת בחיות העול׳ ולא קודם לו לא״כ ושיליתו לפעול כי׳ הלל שבלון ולא זולתו . לא״כ שבשבי׳ נעלמת ממנו הענין כשבאר נתב׳ל וכמו שהוא בענין היחיע׳ בעתיד וכל זה כי בגלי׳ בענין יליאת מלרים ומתן תורה שבי׳ התבלית בענין יליאת מלרים כמו שבאמר (שמות ג) בהוליאך את העם תעבדו את האלהי׳ על הבר הזה . והנה יליאת מלרים כי לה עת ניוחד לללת כמו שבאמר הקב״ה לאבר׳ם בברי׳ן בהתי׳ (בראשי׳ו) ועבדו׳ וענו אותם ארבע מאות שנה . וכבר אמרנו ז״ל שבאותו הבע שילאו ממלרים בשלם חזק . והנה ים לפקף מאחר שהי׳ לו עת קולב למה נאמר (שמות ג) וימשע מלרים את נאקתם וידע אלהי׳ דמשמע דבגאולת׳ היה· אלל בשבותן ונאקתם ולא אלל בקץ הקולב אלא על כלביהו אלו לריכים להודות שבגזרי׳ אמת עם ידיעת העתידו׳ כי למה שידע הקב״ה מקדם שבאותו עת יצעקו יבראל מעבודתן וישמע את נאקתם ע״כ קלב העת בהיה לגאולתן הנה היה׳ לותה העת ידוע לפעול בה מה שפעל לא אלל העת בעלמו אלא אלל לזהו לשמוע נאקתם ותפלתם וכל זה הי׳ נמשך· מלזהו הקב״ה לאין מכלית רק שגילה דבר לעבדו שבבשם בבריח בתבתי׳ וכן הי׳ הענין בבילית השול׳ בעת שהי׳ הכל מלזהו הקודם לפעול בזהו עת ולא קודם לכן ולא שהי כן . ותע״פ שבעלם ממנו הסבות ובעטם מה שאין כן בענין יליאת מלרים ע״מ שזה העלם הסב׳ לא נקוב מן הטעם . וכבר כתבנו כי זה בדבר הוא בענין ידיע׳ בעתידות עם השלמת הבמיד׳ שהיא ידיע׳ בגולות וכן הוא בענין הלזון ולזה הי׳ מיבא מוקף של פסח על הסבת הטע׳ זו בבחינת . לאנס בחיות ענין יליאת מלרים מובא שלא יכולה הסב יתעל׳ לעשות בעולמו בכלומו ושהוא בבלי בכלומו ובבל המודה בילית׳א מלרי׳ על בשהו לריך להודות בענין הבריאת׳ כמו שבתאחר בדברי המפרשים התור׳ובשבת בדברי הרמב״ן ז״ל ובלזלת הסב׳ לאר בענין הסבת בדברות הבלתיות (שמות ך) כי בסבת יתיר עם י״י לא הסתי וגו׳ ובלתהוני לאר הטע הסבת (דברים ה) וזכרת כי עבד היית בארץ מלרים והוא דבר מבואר על כן לותה התור׳לבקריב קרבן מוקף של פסח-שבע׳ יתי׳ דבר יום ביומו כי ע״י יליאת מלרים התור׳ עליו יום טוב של פסח הוקבו כל הטעמו שבע׳ שבעמו הכופרים על שבע׳ יתי בלבותם ולכן נלו אלו המוקפי׳ שבע׳ יום להודות על כל הסבות הטעמות הבלותיהן ותפסח הבא׳ שבהיגו יבראל לא בענין הילית׳ לבד קרבנות

מוסבי׳ מוריס עליהס׳ והי׳ ביום לחבון יום טוב וביום השביעי יום טוב כי בלו שני יתים יתי׳ יבראל ממלרי׳ ושבעו מלרים בים והוא היתה עיקר הילית׳ ולכן היו יום טוב להודות ולהלל ולעשות זכר לנפלאותיו להיות הדבר לזכרון בין עיניהו כמו שהוא ענין שבת זכר למעש׳בראשי׳ כן בא אלו היתי׳ יום טוב זכר לילית׳ מלרים לבד ממנו ממש׳ תמונת המזוה העול׳והנה השבת מוכה על שביתת מלאכ׳ ביום השביעי מכל מלאכתו לבד עשה בשבת כל מלאכה . לאנס ענין יום טוב על פעולות השם יתעל׳ בחתוני׳ ולהזכיר מה שעשה לנו בילי׳ וביום ובשבת דברי׳ לבד יום טוב לזכרון לבם על כן הומרה מלאכ׳ תוכל בשם והנה נאמר (שמות יג) לך לבד יהיה לכל בשם הוא יעש׳ וגו׳ . והנה ידוע כי הגוף תופל ולא הנשם . וע״כ הנשם לאר שהוא לבד יהיה לכל בשם גם ים להתבונן על מה שהבטו לבם ולא לגוי׳ ולא לבלבי׳ והבוני לבם . להיות ענין מלאכ׳ זו שהותר׳ היא לזכור הדברי׳ הניבי׳ שעשה הקב״ה ליבראל והוא מזון הנשם שהמית׳ והוא לבד יהיה לכל בשם יבראל ולא לגוי׳ ולא לבלבי׳ . ובהיות הענין כן בשבת נקרא יו״ט מקרא קודש להיותו מורה על מדות העולם כמו הבשת נקרא קודש וכל הימי׳ עוד׳ הם קדושי׳ המורי׳ עליו זה וגם גם יום הבניני יו״ט לרמוז ג״כ בענני׳ הממש׳ שזכר הבל המור׳ שעשה על לד הבשבת׳ והוא שלא יפעל הקב״ה זמן בלתי בעל הבלת׳ ותתעול הנפשה׳ מליאות בו׳ כמו שכתבתי דבריו לעיל פרק בניס ולבנעי׳ וזה נמשך לזה טענ׳ זה מיפעול הבם יתעל׳ עת מבלי עת וכם כמעט טענ׳ לתשון וכן שני יומים טובים הלו בניסים נקראו בשם טענ׳ לתשון׳ נתבעל מענין יליאת מלרי׳ כשבת נתבלו׳ובבריי׳ ניו״ט לתחיון שבאו יבראל לת היל הגבול׳שבת עשה הבם יתעל׳ לנגד עיניהם על היס ולהו שלא פעל הבם עם בלתי בעל תבלית ותתעול יפתח המליות ויפעל בשו שהי׳ בענין קריעת יס סוף· לזהנה היתי׳ שניהם הם חול המועד לא נאמרו בתלאכ רק מדברנן בבי מקרא׳ הפוסקי׳ ובעלי התוספות בבק קמא דמגיל׳ ומ״ק · לחיות כי חומן היתי׳ לענין מוכים על ענין יליאת מלרי׳ אלא שלא בתקוב׳ בהן קרבן מוקף בכל יום לזו מבתי׳ ז״ל לתקוב בתלאכ׳ בשו שאמרו בתלאכ׳ בכל יום שהיו מביא׳בהן קרבן· בשו שאמרו בזה בילוסלמי בים מקום שהיו· ובאמרו שם היתה מלחוייתת בי נאמר בל יבל בתלאכ׳ ביום שבניה קרבן והשעם שבניה· בי תאמר בשל בבל יום יהיו בלו מבתי׳ בתלאכ׳ בשו שאמרו בשבת בל יום שהיה בתלאכ׳ בשו שאמרו בשבת בל יום שהיה בתלאכ׳ בשו שאמרו בשבת בל יום שהיה

בדעות המלות שעושין מחלקי הענין, וזה לפון
מלה המורי, על מלילות המולמים · והנה מליבו
בכתוב מיפם הנביאי בלשון עיפת הבלק
כמו שכתוב (ישיב לח)בלקת עפר למולק וכגיפים
יודבקו · שפעפר לבלפם כ"ל בלקת מלי, בלק והוא
הבלק שלמנו לפון מלה זכר לילילת מלכי וביילת
העולם · והביות ענייני המלה רומז על זה שכתב
מדרו מכמים למהות מלבע כוכות בלילי שפם
כי כל המלילות והשפעת הטוב והרע מלמעלי,
הוא ככוח ביד י"י להשרות בו בל שפל לפי
מדריגתו ומהותו · והיות כי היסודות מלבע
ובפות בל דבר מלבע בפות שדרו מלבע כוכות
והנה לשון השער מוכיח ג"כ על ענייננו שמה
שנאמר (ישעי' ס) ופעדו ממיך והוא בלילך
וכגוזל · וכבר נתבאר מלך שני בפרק שמיני בעשרי
בקבלות כי ענין השהות הדבים זה מזה הוא
הנקרא בגזל ובלילך כמו שנאי(קהלת ג)והשלכים
יבקש ולא ילילך וכמו שנתבאר ונזה מלמדנו רלינו
בדברי הלשפוים ז"ל במשך שיהבו העולם ושהכל
ממשך שפל בשבע ושין שפעון דשפול שפר שפה
שפה הולך שפי וכל שפל שפה שפע מלך שהותו
כי היכך הרע הוא מלך שפוער ושלשת השוער
בהשפון היו נפשל מלך מעדיך לורה ומלבים
לורה והלורה נפשפל והשלך שפיא שפוער לעולי
עושלת והוא ענין שפשע ועי"ז שפטיא לת השלם
לעבוד על מנות בולהו· לשנס היכך עוד נמשך
שפל עבודת מלבים ושמיני בביאת העולם ונפשלו
ונשכל הוא נפשל בשנות הלורה שנעדשת תמיד
ונזה לורה שפהת שפ"ב · וע"ב בכל ושהווה
בהשפוט וכה השנים ולזה קבל שלשים עליו השלו,
היכך הרע מלך זקן וכסיל ולילך עוד ילך שפכן
ושכם· בפיות כי היכך הרע נמשך שפל הקדמות
והשלישות ועי"ז הוא זקן ומלך ועתיק יומין ·
לשנס היכך הטוב נמשך שפל השדוש הוא ילך
שפכן בפיות כי בל דבר נתהוה וגולל ועי"ז הוא
שפכן ונפשל בהיותו הוא ונפשל · לשנס הוא
שפכם בעשרו על השנת · והנה נתבאר שענין
שפילת השלה והבדבות השוספים נפשה להשמידנו
על ענין השדוש בבללות ובפרטות ונפשיך הטעני
השנישים שהוא מלך פעולת עם לשל ולא עם
שפהת · לכן לשנרו ז"ל בל · שהוכל שלה בשבע
פשה בשלו בועל שלהותו שהוא בפי שהוא בשבע
בשבע שפ(דברי לג)
שהשורי נקלשת בלה שלוכשה שנאמר (דברי לג)
שורשם קפלת יעקב של שקרי שורשם שלא שלוכשי,
והנה בל זמן שלא הגיע הפת להשבונן בדבר שם
שנתן לנו זמנו היא התורי, ובל זמן שלא נתנה

להתגלות עדיין הוא בביתו כמו שנאמר בשפשם
(במדבר יג) בבל ביתי נאמן הוא · והנה החוכל
שלה בשבע שפשם ורוצה להתבונן זה קודם שהגיע
זמנו בודאי בא על תלוכתו בביה שניו · והנה
שלבו זה בשלות שלה יותר שבשנאר שלות לע"פ
פים עת וזמן לכל חפץ · להיות כי יום טוב של
פשה שורי, על ביתוד הטעם שהביאו הסופרים
שלא הפת שיפעל עת ולא עת שלבת · והנה
החוכל שלה בשבע פשה שורה כמעט לדבריהם
שמה שנשה בל העשות הוות בשבע לדבריהם
שתורי שלא בהלבי ובא על תלוכתו בביה שניו
והוא שבוחר :

פרק שנים וחמשים

בענין שובף שבוצות על הטעני, שהשני
שביא שלא יליאת בה לא הפועל לם
בי העולם נבנה ובבר נתבאר שהשוב על זה
שפעולת הבבדל חיפה שלא יליאת בה לא הפועל
ושם שפיעל בקלת הפיעים הוא שלא הלעון כי
שלחר שהינו גוף אין לו בחניות גופניות בלל
וכמו שנתבאר שלבבי הבב השורי שהבדלתי לעיל
פרק שמני ולהבעים בל זה נגלה לנו בענין שובף
בל שבוצות שהו נגלי לפס שמתן תורי שהשם
יתעלי, נבדל שן השוקף ושינו גוף ולא בה בגוף
בשו שלשר לפס בשבעת דבוות (שמות ב) לא
הטם לך פסל וכל תמונ, וגו' ושלשר לא לחיפס
בל תמונ · וכלו שלין פעולותיו בפעולת בעל
חומר ולא הסיגו שבוצת הטבע זו ולבן שקיבין
קבלן שובף שבועי, וסיה יום טוב בלוחו יום
לנוח בו שמלאבה לזבור בו ענין השלום ושבשת
השם יתעלה שבל שלאבתו · ובבר נתבאר בענין
השפעה למה לא נאשר בל שלאבה ביום טוב בשו
שנאשר בשבת · והנה שניני בבל יום שמקיבין
קבלן שובף נאשרי, בו שמלאבה ושפילו בשול
השועד שבל שקום נאשרי, בו שמלאבי שלבבון
שפ"ב בלשם לשבים שה שניאשו בבר בל יפי השובפי,
שם לזבון לשבים שה שניאשו בבר בשו בשבת
שפי לזבון בי שפם יפים עשה י"י ובן השניאים
בלו לזבון שפם לזבון יליאת שלבים ושבוצות
למען תוכ · ושבוכה בי בשוכה הושבתי לת בני
ישראל ולא בלם השם ויום הבפוריים שבלו בבן
השובפי, ולינן לזבון ע"ש אין עניין בינה בשו
בלשם הורם שלהו בוחין שינוי שלי לבא שפיים
שפשהשם שלבני בבן והוא לזבון בין עיניו ·
ולבן לא שולבי השורי שלבון שינוי שלי השפיים
בשלשון בשבת שלבון בשבת בשבע בשבת בשבת
בשהורי, נקלשת בלה שלוכשה שנאמר (דברי לג)
שורשם קפלת יעקב של שקרי שורשם שלא שלוכשי,
והנה בל זמן שלא הגיע הפת להשבונן בדבר שם
עדיין בבלה בבית לפת יתעלה והוא · קבי"ה
שנתן לנו זמנו היא התורי, ובל זמן שלא נתנה

בתבתי שלן שני פרק שפף עשר כי הנביים
והנעלמות היו מוריש שפשם יתעלי, משפיע על
העולם והעמיד השליחות על מקומו ומונן לומו
שעומו בבל יום ויום ולבן לא בלה לומר בלשם
שולם בשנאמר שפ"ב בלשם בבל יום ולבן לא בלה

מקום העולם כמו שמתבוננין בשאר קבורי גם כי לא ישימו בעמודים בשביל הכתוב שבספרו לא יצא מהשני' שהוא היכל הבעל והשתחוה' כזה לקהות ולשבוק הקנייני' המלומדים המעטיני' והמגדיהן דעתו על לחם ומשמיעו על חוך נחיסם להוא גופו על לחם ולא יפלוט גו ' ולשכ ולחם על תלחו לים משחם ניחו עד בוקר להיו' בהול לחכ הממון ל'השחיל מעכיהי' כשך וחבה כי לא נבכח הלילה למלחכה וניסח ולימן לנבוד סון ' וכמו שנחמר (שם קד) חזכה השחם יחפחון וגי' יצח לחם לפעלו ולעבודחו עדי עבד ' ולחמו ז"ל לעולם יצח לחם נכי סוג ויצח נכי טיג כי המכוון בנבילת הלילה היה חיכי' היום למחרחה והלילה לעפות נח בחוכה ובחמה ' כמו שחמר ז"ל לין נכוה ח"ב חוכה חלח בלילה ולחכו ז"ל לא נבבח חיבחה חלח בלילה ולח נבבח בלילה חלח בחיכי כלחיחה פרק הלכו'לכן חמר לא חלחו חשחה ניחו עד בוקר ללמוד לחם דרך יכלו נם ואח חשפה חשר יעשון חלח יעומן חכ בעמוחם לבעות חשוח זה עניין חעניינ'י העולם לנחח בלילה לבשחיל ממה חשכיניהם ' ובחיות כי עח חוכן לכל חחן לכל ויפה לבר בעחו כמו שחחחלר ' ובשל ילי זה נלחנו חלח ילחו חפחח בחיחם בלילה לזה כוחו ז"ל בחחרם בני חיי ומחני לחו זכוות חלית חילחת חלח בחזלח והנה חקונלים לבבו בו עחוקות ולחחרו חכוחם חל חזל העליון ' ובעל העקידה חחליך בו פרשת חיי חרה ויחי' שחיחו חלוי זכות נלבל חלח בחזל נם כן ' כמו שחחליך שם זה ' לחחנם הבחלה לי הוח הלבר לחבר בחבחר כי בחחת לחו זכות חלית חילחתי כי לבעשים הזכות נוכח חלח יפח לו בניס כגון חם יודע הקדוש ברוך הוח חיכיו לחיזה לליק בניס רעים ייהין לחמרו כוח כמו שחחחלר ז"ל בעניין נח שחחם הקדוש ברוך הוח חעניינו חלח הוליך על חחם חחות שחה חלח יחוחו בניו במבול וכן בחיי בחחר (יחעיה נז) חפני רעה נחלף הלילה הבח קולר ימיו לעוזבה וכן בעניין חזונה הבח רוב חחזון הוח בבח לבעחיים לבעות בשם יחעלה ולבעחיים שיחר הלחם לבעחו כמו שחחחלר (קהלת ה) עושר חשור לבעליו לרעחו ' והבח לימו חולה ונזכות חיחח לו חלו סדבים ולחרבה זכיותיו חוחנים לו חלח הכל חולה בחזל וזהו רעה חלח בלילה חלו בח בכח חולה בחזל וזהו בעה חלח בלילה בלילה חלו בח בכי בחוי חולה בעה חלו בח חשור בו חלח בלילה חלו בח בכ

אחר שמתאלר ענין הפסח ממשיך לו עניין הקרבת העומר ומתרת הפסח ומרמ"לומר כמו שבלמ"ד שמאלר ממלכת הפסח עד שלא היתה שולט קבלת עול מלכות שמי"י נלמוד להקריב קרבן הפסח בזמנים ומעשם שמתאלר ואמר כך לדורות היה לזכרון ילמ"ד מלרים כן הוא בענין העומר נלמוד גו להיות לזכרון בין עיניכו מילמ"ד כמאמר שמואל מלמד שלא מן הבהמה אין ובכך שמתאלר גם כן פרק תמיד ושמרים ופרק שלשים מלך שני לילך המעות היו מוריש על מדום העולם בשמג' וגם זהו לעת שהמדברים המוכיחים ענין המדום בענין הכרמן שמא' סולת וכם הנשמים הפדליים וכמו שמתאלר למעלה · ובהיות כי כתאלר למעלה תמיד שהעומר היה מוריש על מדום העולם בשמג' לפי שהוא קרוב והיו ממנו לקלנו בנלי להיות לבריכם כמציכם ולפילה והיה ממנו להבין מן היסה מן היגם ולא מן הלם ולקלנו לשום מלום הטעם מכויונים כי הטוב ולפיכך הפלגים לקלנות כוונו על הקלמות כוזבות· והיה ממלומו שמעבד יום טוב שלומי בית לין היו יוצלים והיו שומין בריכות בריכות בשמוכר לקרקע כלי שיהא נם לקלור כו' והוא בהלינ' הקלמות המדברים כלי להולילו בקלות כוונת המכוון מדבריכ' והוא שיהא בית לקלור והוא החכלית וכל הבייחות הסמוכות ממכנסו' כלי שיהא נקלר בעשק גדול כי לא דבר רק הוא וכל הטעם יתנוכו בו בית וקולרים שם בחין בשלם מכשים ובשלם קופות ובשלם מגילות ואמר להן הקולר בא השמש ואמר הן שלם פעמים , קופ' זה ואמר מגל זה ואמר הן שלם פעמים , קופ' זה ואמר הן שלם פעמים ואם היה שבת שמר שבת היום ואמרו הן שלם פעמים לקלור ואמר הן שלם פעמים על כל דבר ודבר שלם פעמים כמו שכתב הרמב"ם פרק שלשה מהלכות תמידים ומוספים והוא נגמ' ממנות פרק בני יעקב והטעם כתב הרמב"ם בפי' לפי שהיו מוסרים בני לוי שיהיו בו' הדברים בניני דבר כשיבוא לידם ובקוי בשלם עשרי שנים שהרי' בהן ולפשר שבא זה מן הלשונות שהוא מלשון מחרי כמו שלמנו פרק קמץ שהפסוקים בני הלעזר על לקויות לשון הלשונים יפות לחוכו ליה שכר לשמוע, והטם ענין הפעולים שם הפלגישים הפעמים כמו שבא (בלהלי' ט"ו) בני שכבר הטוב בשם הקדוש ויש שכתוב

כהשר עשה יי נעשים לוהות ומופתים ביש לזה נוהה הטוב לקלים עם העומר כבש בן שכתו לעולי היה הקדבן בשנה שהוא מוכה על המדום כדבך כהוות כמו שמתאלר הלק שני פרק שלישי וכי הקדבן כבש בן שכתו להיותו מוכה על בריאי' יש ביש ע"י הטעת הלוכות כמו שמתאלר הלק שני פרק חמי שכר והוא דוגמת הניסים והפלאות שנעשו בשלים ולף כי בלוהו זמן היו עכולים עדיין בטעם ממלרים והיו עוסקים בלכלי בית ולזה נא הקדבן בטעם]המוכ' על שלומות הקלייניים המדומנים כמו שמתאלר הלק שני פרק עשירי למעם בשנות שנתו לכלל דעת מה יי והניחו גדולים וקטנים הלמת על בוכיו · וכמו שלמנו ז"ל מנכי ולא יכי לך מפי גבורה שמעני' ופיכם דב המוכ' מפי גבורה המופת שהו שלה קרבנות המוכים על מדום העולם יש ומלין כמו שמתאלר לקמן שם יתעלה לך נשלה חמלה ענין העומר ומלותיו המוכין כולן על מה שכתבנו וזה בה מלותי שדומה שבת ושוומה כשלה קרבנית ליבוד הקבועי' מעשה שהוא מוכה בעשמו על ענין מדום העולם ולין לריך בשבת וכן דומה הטומה' כי כל טומה ועכל יעכל בשמוכה זו ושיה ממלותו להבדיל מן הקרוב ליכולים להיות כי הקלמות המדברים הם בניי' לפי קרוב הדעת ולינו בניי' לפי דרכי המופת שלה יבי מה שמוכלל בשלין לפני ומפני בשליני לזה כי בה מדבר קרוב והי' מלותו לקלנו בנלי' להיות דבריכם כמציכם ולפילה ושיה ממלותו להבדיל מן היסה מן היגם ולא מן הלם ולקלנו לשום מלום הטעם מכויונים כי הטוב ולפיכך הפלגים לקלנות כוונו על הקלמות כוזבות· ושיה ממלותו שמעבד יום טוב שלומי בית לין היו יוצלים והיו שומין בריכות בריכות בשמוכר לקרקע כלי שיהא נם לקלור כו' והוא בהלינ' הקלמות המדברים כלי להולילו בקלות כוונת המכוון מדבריכ' והוא שיהא בית לקלור והוא החכלית וכל הבייחות הסמוכות ממכנסו' כלי שיהא נקלר בעשק גדול כי לא דבר רק הוא וכל הטעם יתנוכו בו בית וקולרים שם בחין בשלם מכשים ובשלם קופות ובשלם מגילות ואמר להן הקולר בא השמש ואמר הן שלם פעמים , קופ' זה ואמר מגל זה ואמר הן שלם פעמים , קופ' זה ואמר הן שלם פעמים ואם היה שבת שמר שבת היום ואמרו הן שלם פעמים לקלור ואמר הן שלם פעמים על כל דבר ודבר שלם פעמים כמו שכתב הרמב"ם פרק שלשה מהלכות תמידים ומוספים והוא נגמ' ממנות פרק בני יעקב והטעם כתב הרמב"ם בפי' לפי שהיו מוסרים בני לוי שיהיו בו' הדברים בניני דבר כשיבוא לידם ובקוי בשלם עשרי שנים שהרי' בהן ולפשר שבא זה מן הלשונות שהוא מלשון מחרי כמו שלמנו פרק קמץ שהפסוקים בני הלעזר על לקויות לשון הלשונים יפות לחוכו ליה שכר לקלנות, והטם ענין הפעולים שם הפלגישים כמו שבא (בלהלי' ט"ו)בני שכבר הטוב בשם הקדוש ויש שכתוב

פרק ארבעה וחמישים

על ענין לם זמי כי בחוץ מורה על חוכות הקלמים כמו שמתאלר למעלה ולף כי בחוץ הוא ליל הלע המגלה לגזול ולעשות עושר שלא בחשפע ולין זה מכוונת שמיעת הפסח·והיה ממלות הפסח לקו'שלכל בשעת הפסיעה ולא קוע עליו בחולדות שלם תקיעות תקיעה שבשים תקיעה · כמו שכתב הרמב"ם פרק רלשון מהלכות שמיעת קרבן פסח והוא בחשבה פרק תמיד בשבת · וכתב עוד הרמב"ם שם הוליל ולין שם נפכים לחקוע בשעת ניסוך הוקעין בשעת שמיעה כשר שמתאלר שלק שני פרק שמוני ושלשים עניו הפיר והתקיעות והחדושות שהיו בחקדש שהיו מורים על חניעת הגלגלים ובדא הפיים שהם חפורים בדקיע ושמתאלר שם הטעם שלא היו מורים שיהא שלה על קרבנות לבוד שלו מופ · ומעתה שמתאלר הטעם שהם בזמן שמיעת הפסח שהוו שומעין זכר ליליאת מלרים ושבחוא יהפסח שהוו מוכיחים שיהא שלה לומר כי שלחר שנקבע שים שמתאלו בחות העליונים המנסיבים לת העול' על פי עצמו וזכו בעול שילחן בקיע כי חנועתן הוא שיהיו כמו שמתאלר למעלה בענין הפיר שהיו הלוים לוחרים שיר בשבי (יחזקאל י) שהם בנשמן הוא והוא שהטם שלמר שיהא בקיע לשון

מחילות ומם סיפורות הדומות והנזכרות ומי
והמדבר והנלחמים ויהנלחים וכל נחלק לחשבם
ולחבשים שעירים ומם המוכיים וקשר של תפילין
שהם משם לחנם בשבר הממשים והוא משות משם
יחעלו נאמר זו פני לא יהלו ונשיות כי לחכו שממי-
שבשי ניחם נשבלו בעולם נלח, שמשם יחעלו בעלמו
לא נכלל בחמשים שבשים חלו ולכן לריכים לומר
כי ענין הפפידות משם חומרי משם כחשר נחשר
לחעלו, שמם נשבלו חלד מעולת משם יחעלו וים
לומר נשן לד נרחיל חף לא הפיבו משם על לחייחתו
כי חף חיליב ענין הכמות חכל חקום לי לחפשר לשכל
החשוטי לעמוד עליהם חיך שם שבים לדבר חמר
בעלמו ושהות מי ולא בחיי, חכם ולא בחכמי ולזה
כוונו בחלחם בחדשם שחמר חבש"ם דרכי הכמות
יבעתי חך חיני יודע כילד החשבו, חחשבות שבן
בלה לומר שחחשבת הלדם לי לחפשר להחפשב בו
וכבר כחבו כל החכמים שחי לחפשר להשיב עלחותו
שם כן לי לחפשר להשיב חחיכי חחשבו משם עלמו ולכן חמר
שלא להשיב חחות שם"י וכחו שכחב (שחות לג) כי לא
יחחני הלדם ומי שהוא נחמר בעניו החשבו, וכחו
שחי לחפשר להשיב עלחותו לי לחפשר להשיב חחיכי
שהם עלמו ולכן חמר השיב חשם שבר חשבים חף
על פי שבנבח ושם ענין החותלים שחיכן לבר חוקם
בלחותו כחו בלד, ולכן חנר לחחני יחי ובשוני יחי
נגד חשם חיבע והשיב כל חלריבות בחליחות ובשויהן
ולין נקשרים זה בזה על פי חיבותיהן בחליחות
בחוץ לנשם וכחו שבחמר (בחדבר יב) נכל ביתי
נחחן הוא בחחי, על זה כחו שכחב הרב שם עוב
בפיבה לחחרה בלה לחשון פרק שבה ושלשים ושבוע
להשבחתו של יעקב בעניו הפולם ועל ידי יעקב ושם
זכו לעניו ענחן תורה כי חיעקב קבלו הכללים לחשר
הלה בפולם לחחנם חשם חשחידם על הפרטי, הבה
נחבחר קרבן בשומר ופפידת השומר שבת לרחות על
חלום הפולם וביחיות חלרבת חלו גם כלי שכחוב
ענין קין והבל בפי, חשבים יום לחר בריחות הפולם
וכחו שבחבחר לעיל חלק שני פרק לחר ושלשי ושלשן
זכו לחשון תורה ניום חשבים ·

פרק חמשה וחמשים

עור נוחי החורה להקדיב ניום חשבים חשם,
חשם שחי הלשם ושקריבין עם הלשם פר
ושני חלים ושבעה כבשים שכל עולות ושעיר חעלת
ושני כבשים זשחי הלשים חלבד חוספי יום הפשה
כבר כחבתי לשעיל חלק שני פרק שניש לומות הבריות
ושפשע ושיו חביחים חומו עם שחי הלשם החורי על
החורה שבכחב ותורי שבעלם פה וכחו שבחב הזורק
ולזה היו שני הלשם חשבנין על הכבשים ולין הכבשי
חשבנין

יכולים לבבר ולבנן לעת זה חכל בין · ולזה חחרו
בחדלם לבחי בשבח בחלו קולת נגד החורי שבת,
(חהלים יט) ומחוקים חדבש ונופת לופים בקולת
זה לופה על נבי בפה ושיה לפור לחכול החדם על
הקריב, הטוחר כי חי לפשר לעשות על חחוכת החלום
על הקל יב' הטוחר ושיה חניבו בעזרה כי כל הקלוחת
כלולים בעניו החיזחו ולחבבע רוחות ושבלה ושפה
שוין לפי חחוכת החדבים זחו ענין החנופה ולכן פי'
חניפין החפחות ולח שחל קבלות ושיו חקריבין לוחו
לחר קרבן חיפה וכבר בחבחר כי ענין החופפי' היו
חורי' על לחחת טבחת ותפלות הפלופים כלרך
שחחבחר ושל כן החופפים קולחין לו כי הם קלוחי'
בחשלה ושעיל חלק שני פרק עפרים כחבחי טעם
למה היו חנחת בבש חלד עם הטוחר חשחר' חפלר
חפחות שכלן היו שני עפרוים ושליפת הפיו חחן
ושפלר קבלות היו עפרון לבבש וביניפת הפיו
לעפרון ולחר כך היו חונין חפשה ולחבעים יום
נגד חפשה ולחבעים שבני בינה שפשיבו כי חלי
לחחם חחוכרים על נוחן לבר ביחי שחי חופלחו
בלבות ולחביר בחחת היו בפלחים בכל יום בחחר
חן החפלות כי בבר כחבחי כי בחבח"ן כחב בפלחת
פיבוחו לחורה כי חם שחחנו חוץ חחלת בחלי'
בלבלו בפולם ובולן נחבבו לחשה חוץ חחלת שחי'
על חלבי החניות · ובחה חשה רבינו עליו הפלום
חף קורם קבלו החורי בוולחי פי' חבם בדול בילינת
בחחל לות ולבלריהן ופלביחם וכחו שחחנו שרך בביני
לחדבים חין הבבוח, שורם חלה על חבם כו' ושחחר
שחים נבלה קורם חתן חורה היה בם בן חבם
בילינ' דבבים חלו ובולחי היו שחר חבחי' בדולים
בם בן בישרחל ובפ היו חלחדים לבל חי שחבניע
לנחוד כל יום ויום בילינ' נחלוות לחחר לחחר על
שלחנו בחשבה ולבבעים יום חילילחם חחלבים על
חתן חורה כל חבחת הפלוסופים ושבעי הדבבים
החלחים ולזה היו כולם חוכנים לנבוח' חם בשעת
חתן חורה כל לחחר לפי חדבינחתו ושחילחו שילינ
ושבינ חחלי כי לף שלחנו בכללים הפבעים לח ילעו
כלום בחוק ויהיה זחה לחחר חעלה על חניבו · וכחו
שחחנו חפה חחיי לנשנו לחבן חחילה לעלחו כי'
ועל ידי הבחתן חי ניחן לבם החורה ניום חחבים
ושחנו חלבי לף יחי' לך חפי הבחור' בחשבר בחת
הרב החור' שבחנו על חלילת הבם יחעל' חחר
חחפת · ושנם נהיות כי כל חבשה ולחבעים חלקי'
חלו בם בכללים בחבשה חעלות חרל' יעקב בפול'
לבן חנוה לחחני חבחנו חבחי ויחי נגד יעקב ושפה ושני
בקריחת שחע שחנו חקבלים יחודו של בבם יחעל'
ושלבותו חלו חוחרים בדוך בם בבול חלבותו לעול'
ועל לף על פי שלא חחנו חפה חפוח שחחנו יעקב
בחו שחחנו בחרל חחנו חפה בשנין בבינת השבע בן יש לרחות בבם
על חלקי החלילות · ושנם חפה בשיבו על חחבי
קורם קבלו החור' בוולחי פי' חבם בדול בילינת
לחי חחחנו בחחי חלחדים חין הבבוח, שורם חלה על חבם כו' ושחחר
שחים נבלה קורם חתן חורה היה בם בן חבם
בילינ' דבבים חלו ובולחי היו שחר חבחי' בדולים
בם בן בישרחל ובפ היו חלחדים לבל חי שחבניע
לנחוד כל יום ויום בילינ' נחלוות לחחר לחחר על
שלחנו בחשבה ולבבעים יום חילילחם חחלבים על
חתן חורה כל חבחת הפלוסופים ושבעי הדבבים
החלחים ולזה היו כולם חוכנים לנבוח' חם בשעת
חתן חורה כל לחחר לפי חדבינחתו ושחילחו שילינ
ושבינ חחלי כי לף שלחנו בכללים הפבעים לח ילעו
כלום בחוק ויהיה זחה לחחר חעלה על חניבו · וכחו
שחחנו חפה חחיי לנשנו לחבן חחילה לעלחו כי'
ועל ידי הבחתן חי ניחן לבם החורה ניום חחבים
ושחנו חלבי לף יחי' לך חפי הבחור' בחשבר בחת
הרב החור' שבחנו על חלילת הבם יחעל' חחר
חחפת · ושנם נהיות כי כל חבשה ולחבעים חלקי'
חלו בם בכללים בחבשה חעלות חרל' יעקב בפול'
לבן חנוה לחחני חבחנו חבחי ויחי נגד יעקב ושפה ושני
בקריחת שחע שחנו חקבלים יחודו של בבם יחעל'
ושלבותו חלו חוחרים בדוך בם בבול חלבותו לעול'
ועל לף על פי שלא חחנו חפה חפוח שחחנו יעקב
בחו שחחנו בחרל חחנו חפה בשנין בבינת השבע בן יש לרחות בבם
על חלקי החלילות · ושנם חפה בשיבו על חחבי

מעבנין הלשם לחיות כי חעיקר היח חחור' שבע"ם
כמו שלמ' (שמות לד) על פי הדברים חלה' כרחי
חחך ברית ושח שרחלך · וכחו שלבשו זכרם לבבוח
ובשיבה כי קרבנות יום שבועות הם חורי' על שלימתן
על ישרחל לכן לף נחמר חחחח בחיוחף חם שבועות
כמו שבחבר חוסף · ובחיות כי הושלמו חז בילינת
הטור' ועמדו על חקום העולם עלד הקבלה ומלד
המקבל, לכן היו חביליהם קרבנות חלה החורים על
החקום חלבד חוספי יום הטור' על הפרח טעמה
לחחת כמו בחחר יום הטור' על הפרח טעמה
חקרבנות עם שני כבשי עולת ושני הלשם החורים
על החורה להורות כי החור' בלחה ולשם בעולם
הבחמו בעניו הקרבנות · והנה היו חלו הקרבנות
חחוניים בקרבן חוכף ובבר חחבחר טעם קרבן
החוכף בבך שני חחבים והוא בילין בחלו חלה
שחת חלף בך בחלי כי בחוכף היו שני בריס ושיל חחר
ובחלו הי' בך חחר ושני חלים ושפשה חנוחבת
חלבי כי בבל בחבחתי בבך הפב' ולבבעים בעניו
החובבים כי בחיל הי' חור' על בבח בפחוי' שלינן
חוכבב חחוחור ושור' על בן היה חיל חחר · חחנם
השני בריאה הם בבח חחור ושור' שבעולם הפשל הם
בניס בבדל ולכן היו שני בריס כחו שבחבחתי לעיל
בבך חפעם ולבבעים · לבל בקרבן זה השה בחמו
על בפולת החור' היו שני חלים להיות כי על ידיי
חלם חחבל חחור' בעליונו' ושפר נעשי חיל ולח נשחר
בך בל חחר החור' על החומר · וכי חלו שני
כבשים עם הלשם שבועים חנוסף חחיים להיות חלם
לכיך לבקלור הלבבים זה בזה · כי חי שעומק בחור'
שבבחב ולח בעל פה הוי בחי שחין לו חלוה בחלבם'
זכלוהם לבבחה · ושכל חקום עיקר החורה הוא
בבחב ולכן בל עניו החנוסף ניקר ושעם החניפה
כבר חחבחר בפרק שעבר · חבל לפשר לומר בם
כן חעניו חנוסף ושבר חבי חלוה להורות בחה לחם הדבור
בפעבת חחן חורה עכל חפשר ושעם ושע'ולבבע
ליהות בחו שלבחו זכרוהם עם הלשם לבבוח בם
בחבחב חזה ופוך חן הכבשים עם הלשם להורות בם
כן על לבך החנוסף הפעשה בשחר הקרבנות ושכל
חקום חם בי חחיפין זה בלה זה ילח כי בל חחר
בפני עלמו נקרל חורה ושיה לוקח חזה ושיך הפוך
בבל חשעם חחבל חורה ושיה לוקח חזה ושיך הפוך
בבל חשעם חחבל חורה ושיה לוקח חזה ושיך הפוך
בחלים חין ושיה חבל

פרק ששה וחמשים

בענין מוסף לשם פסח (ממלבי כט) ובמולם

בחמשי בשבתות מצאתי בשבתות שחל פסח בחמשי שבת הוא ראש חודש ניסן · והיה ראשון לחדשי הראשון שבו הוקם המשכן ונשלם ונתקדש ונתחנך בקרבנות ראשי האבות ונשיאי השבטים ובכלי הקודש ובכהנים ובלויים ובכל הכלים ובכל הקרבנות ובכל הקרבנות ובכל הקרבנות

שומר על כן לא נזכר מוסף רק פר למד כי מן
הפרים הבאים שהם המומר והטומה כמו שמצינו
בקרבן למם שהעשה פר למד ובקשר זה בזה
ומחלבלו זה מזה . ונלמה כי זהו כוונת הלילהו בהר
הכרמל שלקח שני פרים ומן למד לעובדי הבעל
ולמד הקריב הוא להיות כי עובדי הבעל כאלו
הבאגמת הבר שכלי בקבר תומרי ועל ידי הקבצתו הפר
הלמד שנעשה בהם מן השמים נבחן שם הוא מלכים
כמו שמרמז שהבעל לא ולכן בהר לז יוחר בשני פרים
מעשהר קרבנות כמו שבר"ם נעשה השני פרים
של שלר המוספים פר למד משעם זה ולמד הפסוק
שזה הקרבן הוא מלבד עולת התדם ומנחתה להיות כי
מומה עניין מוסף זה על עניין למד ממה שמופיע
עליו קרבן להם מדם . ובהיות כי ענין יום להם
הבאה הוא בא לבוא מה שמלמנו על כן נלעוו
שבעל לתקוע בו בשופר תקיעה תרועה להיות כי
התקיעה והתרועה הם לוחמת התרועה שעושין בבא
מלחה בהקיש כמו שבהחצי לעיל פרק שלשה ומחשים
והנה לומן התרועות הם שלר שהם מ"ם משלילי
כמו שכתב הרמב"ם בספר המופה ושם מלעיים
בהשבלתן בין הלחם והשבל בספרד . כמו שכתב
הרמב"ם בספר המלר ושם מלעיים גם כן בין
העולם המומרי ובין העולם השכלי . ועל ידי זה
שם כיצד החחלבלות בבר מומרי מלבר שכלי ועל כן
בא זכרון תרועת השחים בפני ר' ניום הדין המופה
על זה כמו שהחבאר . ולהיות כי על ידי זה נחבעל
עניין לעות הקלחות ויתקיים בזו בעת מילוח העולם
והפסקו ולכן לחמרו ז"ל שהחבעה השמן לבחיב (ישעיה
כז) ניום ההוא יחקע בשופר נדול ונומר והכופר
לשם שהיות כי התקיעות מוכים על החלוח
והפסק העולם שלז יהיה ניום הנדול ולכן ההבבעה
השמן ולפ כי בחחבי לעיל פרק שלשה ומחשים מלך
שלישי כי השמן הוא היולר הבא נחשך לחר הקלחות
ולכן התקיעות הרומות עניין החלוח השבבנין לחמו .
ובהיות כי זמן שבית המקדש קיים היו יודעים בוה
התקיעות על למיהמן ועל מה היו רומזי כי היו
נקילים נכול עבור המולם והשני ויהי לריכים
לדעת עניין מלכך הבבבים ותנועתיהם על כן היו
רומים שבת כמו שהקרבנות רומים שבת מלר שהם
מורים על מה שהבת מורה עליו וכן לחר מורכן
בית המקדש במקום שהיה בית דין קבוע שילעו שול
הבבר לבל לחר כך שהחעשה החכמה נחפר
התקיעה בשבת כי הטעם של שבת הוא פסוע וטעם
התקיעה היו נודע רק לחכמי דורות ולכן מובב
שילמה שבת עניין התקיעה' כדי שיתקיים בית כל
החדם החלו' המורה עליו מלות שבת . וזהו לחמרם
ז"ל בשעה שחבור התקיעה בשבת שמא יבל לבל בקי
ויעבירנו לרבע חמות בבשות הרבים לבה לומר בזה
כי יחבה שבת קודם שילמוד טעם השופר ולז זה זה
לבל נתקיים בילו ועל כן מובב שיתקיים שבת ולבל
יתקיים התקיעה כי לין בפר מוליח מילי ולחי . ובשם

חמרים למה תוקעין בשופר של חיל לזכור לילו של
יצחק והוא משעם שבחבחר לקיים בילינו עניין הדום
העולם ולכן זוכרין לילו של יצחק שהיה בבדת בבדת
שבת לין בהמלות ובילה התקיעה בשופר לרמוז על
מה לבחיב (לויב כו) בבומו חמים בשופר לשר
התרועה בא מלבן . והנה על ידי התקיעו' מתנועעים
שלשה ימו יום ובם לם לום ומים . ובם הכוק היולח
מפי התוקע והוא ומום היולח ממנו בגד התרועו'
העליונות לשר מלבן מתנועעי' לבו שלשי יקוולות
כמו שבחבו המוקדים בשבעים בעניין היקוולות
והנה הכל בעשה על ידי הכוח שמולית
הלדם מפיו שהוא ומולל התרועה והקול ועל
ידי הקול ומתנועעים היקוולות הללו כמו
שנחמר (תהלים נ) בדבר " שמי נעבו ובכות פיו
כל לבשם והוא כלמות הכוח היולח מפי התוקע .
והיו התקיעו' שלשים בגד שלשים יום שבלבנה מהלבת
בהן לשר על ידם נודעין לנו עניי' התרועו' העליונו' .
ובהיות כי בזמן המלכוים בחחקו בחכונת הבלבלים
בלי זה לרך הם שם על פי בלבל היקף לו בלבל יולח
כמבואר בניס ספר תמונת הלרץ ומשר ספיקות
הנופלים בזה בענין החבונה . על כן תיקן בני
הבבקרין לחקוע שבעים והבועה והנה התרועו'
החבופו' זו שבר זו בבמזים בחבועה והתרועה שלישה
חבוסות בבמזת בשבעים . וכבר בחחלר לעיל פרק
שלשה ומחשים קלת בלבך לשר שבל הכוונה לשת .
והנה בהיות הבלבלים שלשים לבני שלשים בלבל
שים בהן בבבים רבים והוא הבלבל השמיני והבלבלים
שלין בהן בבבים רבים שלא בבל שבל שבר שבר
על כן תוקעין בהם יותבים ומוזכים ותוקעין על
שלר הבבבות . ובהיות כי הבלבל השמיני נרשה
כיוסד בלא התועה והוא שלוך בבל שלה שהם שעלה
לשת ובילו התועה שלישה נלחית עד שהקדמונים
בבבו שלין לו התועה בלל . והשלך השני הבלבלים
שבבל שבה בבב שבני עלמו ותותן הבלבלים יש לבם
התועות השחרת והוא בלמות השעילה שהיה התועה
ניבבת יותר מיבינה . ועוד נרשה לי כי התקיעה
בינינה ושעילה הוא לבעל בל לעות הקלמו'
ושבחת העולם שלין מוחלט ושה תוקעין שהלה
בינינה לבעל לעת שבלטעולים השלוני בינוד העולם
לשין שבלות . ומוזכים ותוקעין בעמילה לבעל לעת
הקלמות על לעת שהלעין השלוני בחיוב קדום הלה
שביהה לז שהשלה התועה והוא עניין השעילה שהיה
שהשלה התועה והוא שחופר למשבול . ובהיות כי
על ידי התועו' הלו שתלבין העולמים זה זה על
כן תקנו לומר בדלם השבה שלכיו' זכרונות ושופרות
בגד שלשר שלכי העולם . שהלכיו' בגד העולם השבלי
שבקבלו שלכיו' והשם יתבל שלך עליהם . ושזכרונות
בגד העולם השפל ובקבלת זכרון כי השם יתעלה
זוכר לת העולם השפל ומשגיח בו ולת בפוקדים
התוערים עזב י" לת הלרץ ולכן נלמר בו זכירם

כי לפי שהעולם הזה מגושם לנעשים ולנפעמי' מסתיר
פ"י פניו מהם ולכן אמרו לשמר בו זכיות מה
שלמין כן בעולמות העליונים · והשופרו נגד העולם
המתנשאים מעשה שמתגאה · וגם כאמרו בפרק זה
להורות כי קשיר העליונים בהתחתונים הוא על ידי
העולם הממלעי · וכמו שאמרו ז"ל בזבין זה אומרו
מלכיות לפני כדי שתמליכוני עליכם וזכרונות כדי
שיעלה זכרונילם לפני ובשופר · ועל ידי השופר
הדברים מקושרים זה בזה כמו שהתבאר · ותקנו בכל
אחד מעשרה מהקלות כי כל אחד משלשה עולמות הלו
נחלקים לעשרה מדריגות כאשורה הקודמים
בשמיעת זה · ותקנו מהקלות על תורה נביאים
וכתובים · לפיות כי העולמות ונבריאת הכל עומד
על התורה זהו שהראה לי בענין מוסף ותקיעו שהם
השנה · ומעמד של ישראל תורה הוא כמה שהולכים
על ניס ומומרי' תהליך בעולות היה כל מעשיהו
להיות כי מן ומזונות יש נייבר ענין בריאת העולם
כי מזונות יש הוא התהום והוא המקום היותר עמוק
בים · והנה לפי הטבע על הירודו' שהמים יבקו מהרץ
והארץ הוא המכבז והוא מקום הנמוך בכל העולם·
והנה התגלות הארץ לעוקר בני אדם ולדרים עליה
היינו בלא כוונת מכוון והוא אשר אדם העולם כרגונו
לבכלי' יסוד הארץ ובכן אמו הולכים על המים לרוחת
אשר שם חול גדול בים ומאיר פה תצא ולא תוסף
וכבאלו הולכים שם אמו רוחי' גבורתו של יוצר בראשי'
ולכן אמו הולכים על המים בדאשם הטבע שהוא יום
הדין לעשות כל אחד על נפשו ענין בריאת העולם
ומשום שהטבע ונקן הארץ · ועל זה נאמר מהליך
בעולם היה מעלתינו כי בחמת המתהוין בענין מהול'
ים שהטבע יתעלם בהם על ידי עזוד על מליאות
משום שהטבע מוקם על ידי עזוד על מליאות
ומכיר שהטבע יתעלם על ידי עזוד על מליאות
ומעלים ועל דרך זה משלשים המעלות בעולות היה
והוא מהזור למעשיל ·

פרק שבעה וחמשים

ובעשר למוקם הזה תקלח קולם וגו' והקדשתם
עולם ליי היה ניסם פר בן בקר אחד חטא לויל
אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים ומנחתם סולת
בלולה וגו' עשרון עשרון וגו' · שניר עזיז אחד
למטלח מלבד מעלת הכפורי' ועולת התמיד ומנחתה
ונסכיהם · וכתב הרמב"ם פרק עבודי מהלכו' תמידי'
ומוספי' היום כפורי' מקריבין מוסף כמוסף יתר השנה כולן
ויום הכפורי' שבעה פרים אחד לעולה ואחד לחטאת
ואחד לשעיר המשתלח ושנים לתמידין ושנים למוספין
ואחד לשעיר שעולין בו לרגל · ואחד לשעיר שנשחט
בעזרה ומביאין מדמו לפנים ומזין ממנו על הפרוכת
ועל מזבח הזהב ואחד לשעיר שנשחט בעזרה ומביאין
מדמו לפנים ומזין ממנו על הפרוכת ועל מזבח הזהב
ואחד לשעיר שנשחט בעזרה ומביאין מדמו לפנים
ומזין ממנו על הפרוכת ועל מזבח הזהב · ואחד לשעיר
שנשחט בעזרה ומביאין מדמו לפנים ומזין ממנו על
הפרוכת ועל מזבח הזהב · ואחד לשעיר שנשחט בעזרה
ומביאין מדמו לפנים ומזין ממנו על הפרוכת ועל מזבח
הזהב · ואחד לשעיר שנשחט בעזרה ומביאין מדמו
לפנים ומזין ממנו על הפרוכת ועל מזבח הזהב · ואחד
לשעיר שנשחט בעזרה ומביאין מדמו לפנים ומזין ממנו
על הפרוכת ועל מזבח הזהב · ואחד לשעיר שנשחט
בעזרה ומביאין מדמו לפנים ומזין ממנו על הפרוכת
ועל מזבח הזהב · ואחד לשעיר שנשחט בעזרה ומביאין
מדמו לפנים ומזין ממנו על הפרוכת ועל מזבח הזהב ·

ומוחצים לומר היום במקום שמוליכים לומר שלחן מכוין
לכבוד ומן גו אלא שכוח במקדש מפני מלילות ועשרה
קילוסין טובל כהן גדול ומקדש גו ביום ככל עת
שיהא הכבדים שיעשוי בגדיו וילבש בגדים מהרים
ענן עגילה וקדוש ילים למה לשחר דפסח בגדיו קודש
עגילה ומלא לשחר עגילה להלבים בגדים הפנימים
מוץ מעגילה הרשאוי, אלא היה מקדש לשחר דפסח
משום להיה פושט בגדי חול כילד בתחלה היה פושט
בגדי חול שעליו מיבל ועולה ומכתפת ולוחש בגדי זהב
ומקדש ידיו ורגליו ושוחט התמיד רוב פנים ומניחים
לשחר לגמור הפמיט, ומקבל הוא את דמו וזורקו על
המזבח כמליותו ומקטיר הקטרת של שחר של כל יום ומטי,
הנרות ומקטיר חצרי התמי, עם החביתין והנסכי,
ומקריב פר ושעיר הכפרים של מיקף היום · לשחר
כך גם אין הפרוס שהוא מקום קדוש ופרסו
סלין של בוץ ניגו לבין העם ומקדש ידיו ורגליו
ופושט בגדי זהב ועובל ועולה ומכתפת ולוחש בגדי
לבן שהיה מויין שהוא שעה ונגה לו יותר לו פחות
רק שיהא מויין שהוא שעה ובין שניהם יהיו
מוין ל' נגה ולהו יש לו שעה לבוד ושם יהלה לחוסיף
משלו הרשו, ניגו כל הקדושין שבכל יום יהיו מן
הכיור והיום מקדוש של זהב ושעה כבוד כהן גדול
ומקדש ידיו ורגליו ובא לו אלא פרו ופרו היה עושה
בן העולם ולמזבח בקרן לפונית מערבית של מזבח
לשעה לדרום ופניו למערב ולא היה עומד בגד המזבח
ממש אלא משוך לגד לפון והכהן עומד המזבח ופניו
למערב וקומץ שתי ידיו על כחש הפר ומחזיר וכך
היה אומר אלא הפש השלחתי עויתי פשעתי לפניך
אני ויתי אלא הפש הפר כפר לא להטאים ולעוונות
ולפשעי שפשלחתי ועוויתי ושפשעתי לפניך הוא ויתי
ככתוב בתורת משה עבדך למאמר (ויקרא יד) כי ביום
הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני
יי תחטאו · ויכיולמי אלא אלא הפש הפר לא
והכהנים והעם העומדים בעזרה שומעין שם
המפורש יוצא מפי כהן גדול בקדושה ובהברה כהוגים
ומשתחוים ונופלים על פניהם ואומרים ברוך שם
כבוד מלכותו לעולם ועד לפי היה מתכוין לגמור
הפר גם הכהנים ואומר להם תשהו ואל תעשו
העזרה להבהיל שני הפעירי, והם היו שוי, שחרי, וקומ,
והיה לקיימתן כאחד אל זה תיגו מעבד שהיה אלא
למוטב וכגון ניגון כהן גדול ואיש אל משלחו וקלפי
היה שם ואם שני גורלי אחד היה מקריב זו בשם
והשני מקוק זו לעזאזל ושעלה בכל יד בגדים
שם של שם עולה ניגונו בכגון אחד לו בגדים
ניגיך ואם שמשלחו עלה אין אחד לו אלא
שמלך היה הפר

פרק תשעה וחמשים

דגה נתפרסם העבודה על פי סידורה ובעוותיהן
אין לנו כאן ולא פרים ולא שעירים ולא
מקדש ולא אחד מן הדברים המפורשים ואין לנו
שיוד כך התורה אזהרת וקדושת היום בעלמו המפרשים
עליהו ואסור לא היו הדברים עופלים בקדרן
זה אחר זה ללא דבר . ועוד שהרי הפרן מזכיר הפסח
עשרה פעמים ביום זה שלשה פעמים בכל וידוי ואחד
בגולות לא היה לריך . וענין הזהות שהיו שבע
למעה ואחד למעלה ודין הכל שלשה ושבעים הזהות .
ומצאנוכנס כן למעלה של הפדר לא היה כל זה
לבעלה . על כן אין הדברים מוסיפים אלא לפשוטו
ומי בתורה . ואחרה נהיותי שי עניני קרבנות מוספי
יום כפורים היו מוזכרים על בעוד עשרת הכוספים אף
יש להם אלא פעולות פעולת הפה יתעלה בפשר

נתפלף לעיל מרק שבעה ושמשים . על כן גלה גם כן
ענין קלר היום לשהי לכתוב על שלשת פעולות
הפה יתעלה זה אחר זה ועם כל זה תתפדם ותפשר
כפי לולן הפה יתעלה בעולמו . והנה כבר בתאחר
חלק שני פרק לדברים כי הכהן גדול עם שאר הכהנים
היו נגד קלר המקדש ובניו מנבדלו לעבוד את בוראן
בתור שמלפני מכוונים ולכן נאמר בתמלת בריאתו
על קלר (בראשית ג) ויקרא י״י אלהים אל האדם
ויאמרו בגן עדן לעבדה ולשמרה . ודפשו רבותינו ז״ל
שאלו הם הקבנות כלאיתא בתדרש ז״ל וכוותו ז״ל
כי ענין גן עדן הוא העולם בכללו כמו שבאיתי בבר
המורה תוך שני פרק שלשים ועל עקילה פרשת
בראשית והוא דוגמת המקדש שאר כהן גדול עובד בו
כמו שהתבאר כל זה בהלק הקודם . ובהיות כי בריאות
אדם בראשון היה כוללת מין האדם רוחות על
עניניהם כן עבודת כהן גדול ביום כפורים כוללת כל
הבריאה ועבודה שהוא עושה עובד בשביל כל ישראל .
ובולן בכללים בעבודתו . ועל כן בא כל הסדר בענין
עבודתו ואיה עבודתו ביום הקודש שהוא יום כלילה
ובפרה כמו שהאדם קודם שהוא שבוראו אז לעבוד
עבודת היום ולפ כי בבר התבאר כי ענין זה היום
מורה על פעולת שלשות הפה יתעלה וכמו שהתבאר
ואנו היו מפרשים בהכן גדול מביאתו שבעה ימים
קודם יום כפורים לשבות מרהדרין . ומאמרו רבותינו
ז״ל בפרק קמא דיומא כל בהכנם לעתה שביעי טעון
פריסה שבעה ימים . נגד שבעה הדברים
הנבראים קודם שנברא העולם שהיו ילן לאדם בבנם
לעתה שביעי להשיג האות בלרך שבתאחר פרק שבעה
ואבדעים חלק שלשי ועל כן היה לריך פריסה שבעה
ימים קודם שיתחיל לעבוד עבודת היום . ואנה יותר
נראה לומר כי השבעה ימים אלו נגד שבעה ימים
שהפרש אדם הראשון מביאתו אשר דוגמתו הוא ענין
הכן גדול . וזה כי כיון שהכל ברא בבחרו ולעורך
תכלית האדם . וכמו שהתריך זה בעל עקדת שרשת
הבריאת הנה האדם עלה בתחשבה לבריאת קודם
שנברא שם דבר . וכמו שאמרו רבותינו ז״ל תחלת
התחשבה קוף המעשה והוא תכלית בכל דבר שלריך
להיות התכלית . ומלת בתחשבת הפועל כלי שעל ילי
זה יפעול מה שילאה לפעול . והנה עלה בתחשבת
אדם לבריאת שבעה ימים קודם בריאתו כי שבעה
ימים היה קודם שנברא האדם . כי התורה נד רמזה שני
לילות קודם שנברא העולם ויומו של הקב״ה אלף
שנה שנאמר (תהלים ל) כי אלף שנים בעיניך ביום
אתמול כשעברה אשר כתנה לאדם שבעה ימים קודם
כי שעלה בתחשבה לבריאת האדם שבעה ימים קודם
שנברא . ואמרו רבותינו ז״ל אלף קמא לבתוחו
בתחלף עלה בתחשבה לברוח שנים שנאמר (בתהלים ח)
זכר ופקדה אלף אותם ולבסוף נבראו ילילי והנה היה
זה כאלו היה עם אחתו בתחלה ואחרים שבעה
ימים

ימים וכל שבעה ימים אלו כי נפרש מביאתו שהוא
אחתו ולזה היה בהכן גדול בפרש שבע׳ ימים מאחתו
קודם יום כפורים ולפ כיון שהוא יום כפורים
לא שב לביאתו לוגעת בהאת שאחתו היה׳ גם
בראשה ילילי מופרש מאחתו רק שאחתו היה׳ גם
כן בגולה והיה כאלו הופרש כל שבעה ימים אלו
מאחתו וביום שבי שהוא יום שמיני זכר ונקב׳ בהא
לותם שהוא ולכן קאלו מכמים ז״ל בבתא מלכתא
וכלה ומעכוכיתא , בהיות כי בהאדם מזה לביאתו
ביום בהבת ולפ על גב שאחתו בזוגתו ז״ל כי ביום
שאר הוליד קין והבל ובזון ביום שאר מקום
בהיות כי כוב יום שאר הופרש מאחתו ולא שב אל
ביתו רק ביום שביעי נאחר יום שאר לוגעת יום
כפורים שהוא לאחר שבעה שבי׳ הופרש מביאתו .
והנה נלגי לומר כי זהו בהעם שנותה אילה נתי׳
ביום שאחתו שהיה הוא שבנבת האדם ביום שאחתו
כדבר שבאתאר . ולכן לאחר גם כן לומר בהעם שבל
לאחר שאחתו אלו שהוא בבת ילילי ן נקראין הוא
להיותן כולן מורים על חדוש העולם ועניו שבת
שבואר . וכן תפלין כתוזין בהן שבעה פרשיות שהורי׳
על ילילת שלרים שבל ילו לאחר לעמוד על לחוזת
חדוש העולם וכן עניו שהילה כי בהיל׳ בעלמה היה
הורה על עניו חדוש העולם וזה כי שבואר שבל
העולם נקבר שהכל בהיים לאחר שאחתו נקבריס זה
בזה וכולן שופכין וגלאחזין בדאחם בגויה שהוא הגיל
הקופר כל חלקי הגוף ביחד ולכן לוחר החור׳ לבשיר
האדם ובעלה אשה כדי לגלות בעשרה הנקרא
בלאם הגוי׳ נגד עשרת העולם הקופר חלקי העולם זה
בזה וכבר לאחרו האוקלידס כי יול אשה של שדי
נרחזת אשה וכל זה חורה על חדוש העולם הקופר כל
חלקי הגוף והעולם זה בזה ולכן האחרינו בבריח
בעלתו נאחתו ואינו נאחנין בענין האילה ולא בבריח׳
העולם וזה בריכת כל האחר׳ . ונאחר לבריכתו
כי היו אפריכין הכהן שבעה ימים אביתו קודם יום
כפורים שהוא היום שבא שהוא שאחרי ליום
בראשית בהיות כל האדם בבריח בעולם בבל הבריאה
בראשית בהיות כל האדם בבריח בעולם בבל הבריאה
בראשית בהיות כל האדם בבריח בעולם בבל הבריאה

עשה ולפ כי כבר כתבתי כי הכהנים היו עובדים
בעקדם כמלאכי מעלה ואחרום לם כן מאחר שהשם
יתעלה בלא בעיניו בדרך השתלשלות לם כן הכהן
גדול שהוא השליח הראשון פועל הכל על השדר
והוא ענין עבודת כהן גדול ביום כפורים ולא והבן
שבל העניינות בתאחרים בחז גם כן בעליונים כי
הכהן גדול בעליון לשם כתבנו גם כן שהשם אביתו
שבעה ימים אלו שהתבאר כי לפ בעל׳ בהשם ימי
לבדות העולם לבך השתלשלות השבות שבעה ימי
בראשית לפ בעל שהשתלשלות שוה בהשות עבדי לפ
השם יתעלה ולכן לבשו ז״ל למה בבלאכי בעיה
שני שלא יאחרו מיבאל אותה בדאחתו וגבריאל מלפניו
וכו׳ וכן למדנו שהוא שהשם בשבעה ימי בראשית
כי לפ שהשלו השהם וידה ביום בביעי אבל מקום
לפ שהשו בעולם בעשרה אחרים שהם בבבר עבדו
שבבר השם יתעלה בעל יום שהם בבבר עבד

וענין התורה שקלמה שני לקפים וכל שפוריס היה
לנו להגיל הלשם שהוא הכהן גדול בעבודה והיה
מקריב בכל יום לשני התמיד המורים על הפשר
העולם ומהותו שהוא מעולה זאת מוסרשת בידו
שלא יפשר שעולם כמנהגו נוסג , והוא כדמות מה
שבגדה הלשם יחידי ומאחר כך הלשם כדי שירלשיחמין
בחדושו של עולם וזהו כי להתגיל עלמו בעבודו והיה
מזעיק לאת התחיו שלשם יהדע בו שכוול כו' והוא
משעם כי הלשם הלשהון שהיה הכהן גדול היה מורה
על יולת שלניו ועל כל העין והשרוש לו והוא בנו השם
תחתיו לעבודה והוא הכהן שהיו מזעיקין תחתיו כי
עיקר הכוונה בהשלה בריאה היה שלהון שיקום בנו
תחתיו ועל ידי זה יתקיים העין והיו מזין עליו לעולמו
מכל טומאה כי זהו ענין שפור מעשה בראשית שיהיה
הלשם נשפו בהן ולא יטמא נשפו ונבריות כי עני'
הכוונ' להקריב עניו משה בראשית על כן לא היתה
הזלה לום, שנת שלם על גב לא היו שנות שהיו שקדם
והכהנים זריזים שם ולריכי למיתם שמא יעביר לרצע
לטות בשנות הרציה מכל שקום לא כי לומה שנת
כי הוא היכול שעליו נתייסד כל שלם העבוד' וזקני
בית הין היו שקדימין לפניו שלם העבודה ולומדין לו
לשני כהן גדול שקה בפיך כו' . זקני ג"ל הוא
לוגמת מלאכי מעלה שהיו משתתפין לשלם בגן עדן
קודם שחטא , וכמו שלמדו רבותינו ז"ל בחפלת
כשהלכין והיו משקדין לו שלם העבוד' לשלמו שכוונ
ובינה ומהותו של עולם ולמדו לו קלה בפיך ר"ל
שתבונן בחדו' ובשכוונ , וכבר למדו שהקובלים שפר
שיה לו לשלם שהלשהון ומשקו לו כי ולזילל שר שהכוונ
כלשיתא בזוהר . ובשעת יום כפורים היו מוקדין לוחו
לזקני כהנים ומעמידין לוחו בשעת שהזדי זקני כהנ'
שם לוגמת שפידי לוד ולוד שהרש' לו שקודש ז"ל
לוד ולוד לוד . כמו שלמדו רבותינו ז"ל בשלשם
זה שפר תולדות לשלם ומלמדין לוחו שם שפיעת
הקטור' והוא ענין יחשהל המכוונ שקטורת כשלך
שהבונן לעיל בשעשה הקטרת ולכן על ילעת התולדת
והלוכות שעתידיש לעלות ממנו עמד על עניני הקטור'
והנה לפי ענין הפני שהבונן שכוונ גם כן בעליוני'
טוב לומר גם כן כל זה כוונ בעליונים כי זקני בית
דין עליון היו מוחנין כהן גדול לזקני כהונה שם
מלאכי מעלה שהקובלים שפע מכהן גדול בזכר ושם
היו מוליכין לוחו לבית הקטרת והיו מלמדין לוחו
ענין הקטרת . השה משע' יחשהל המכוונ שקטור'
הנעשה על ידי הסבלים שהקובלים ממנו השפיעני'
לישהל ועל ידי זה נעשה הקטרת כלנו נעשה ר"ל
כהן גדול והיו מעמידים לויתו בשעת שהזכ כדי
להשכיל לוחו ענין זריעת שמה וביאתה . שהור עליו
שעה שהזכרי שבשהקדש לעיל שעיכובין
שלש לשלשון ושפע היו מעמידין לוחו על קולות
שהכמה ושהבונו של עולם ושיש שמלאים כל כשהלשים
כמו שהתבונן לעיל וכמו שלמדו ז"ל בענין לשבשם

שהוא הכיר על ידי זכירת השעם ושקיעתו שיש
צורת הכל יתעלה והיו מעכירין לפניו פרים ואלים
וכבשים אבל לא שעירי' שלא תמלים לעולו . כבר
נתבונן לעיל פרק תשעה ולרבעים כי השעירי' היו
מורים על היקר הרע שהוא העבד הכהוך בעקבי כל
נברא ולכן לא כי' מעכירין לחוכו לפניו כהן גדול שלא
תמלים לעשו אבל קרבנות אחרים מעכירים לפניו
כדי לעמוד על טעם קרבנות וידע למה יתכוון שם
בעל שפם הוא כל ליל יום כפורים לא היו מניחין
לוחו ליפן והיו מכין לפניו בלילה לשלא כו' שהה
מניעת השכול והשיעה ממנו כדי שלא יבא לידי
קרי ויטמא גופו כי לא לכך נבחר אלא לשהיות טהור
וקדום ויעבוד עבודתו בשלר שמבתי עליון הטהור'
ועל ידי כן הוא בקש להתעשם ולטבול בשלונות
ואלא להשכיל בדברים הלריכין השכלה היו מכין
לפניו בלילה והיו מפיגין לוחו לשת על
הלשם להתבונן בחלקי מלות המקדש ושלר הבניני'
שהיה רולה בעזרה לשר משם יש להתבונן לעשה
והשכל על פי מה שבתבאר . ושם היה שכם כי' לורש
כל הלילי, ושם לשו לורשין לפניו כדי שישמע ויוסף
לקח והיו מתעסקין זשה עד שהגיע זמן שמיעת
התמיד לשר ומהו יעמוד על תכונת השכמה כמו
שבתבאר למעלה בשלר התמיד בפרקים שבזכו
ומשם ולילך היה מתחיל שלר היום ועניני עבודותיו
וקדושיו ושקרב קרבנותיו . והנה בשאר הכללים
מעבודות אלו ולשר כך ממשך הדברים על השלר .
כבר נתבאר שלק שני פרק שלישי ענין התמיד שהי'
מורה על השפר העול' ושהוא בכלל ובתבאר שלק
שלישי שפרק שני ולרבעים ולילך ענין המוספים
שמורה כל לשר על בעול טעמה לשת מעשת
השלוחים . ובתבאר גם כן שלק שני פרק שניש
ולרבעים ופרק שפם ולחמשים ענין בגדי כהן גדול
שמורים על מעמ' שלם השלוחן ובגדי כהן הדיוט
על מעשה בניו על כן היה כהן גדול משמש בבגדי
לבן ביום כפורים שהיו כולן של פשתן לרמוז על
ענין קין והבל שהקריב זרע פשתן כמו שהבאתי ז"ל .
ובבר נתבאר בשעלה גם כן סוף שלק שני ענין קבלת
לילים ובגלים שמורי' על ענין קבלת השפע וילילתו
לנעשה והנה השכלתן מה שלמעל' גורמת השפעה
השפעה והשפעה הזאת גורמת השכלה כי בפי תוספת
השפע תתרבה השפעה והשפע. כמו שבאר בבר
העולם שלק שלישי פרק שמונה עשר וכפי רוב קבלת
הטוב והשפע תתרבה השפעה לנעשה משם כמו
שבאר בבר המורה פרק לשר עשר שלק שני ועל ידי
השפעה לנעשה יתוסף הקבלה לשלה על שבאורו
נרמז שור על כן היה עובד הכהן גדול שהוא לוגמת
השכל הנפרד בשהשם נשפע שלישי נגד שהשם מורי שור'
והוא ים השכמה ומקור עשרה שכהן גדול עובד בו
תעלומות השכמה ושלוכה מלרץ שלה ורשבה מיני יש
והוא ים השכמה ומקור עשרה שכהן גדול עובד בו

ניים הכפורים ועם זה היה מורה על שלר הבריא'
ועל מלחמת שהשם ימים שקדמו לבריאות השלם כל
מומם מורה על מעשה יום שלר כמו שיתבאר בפרק
שלר שלר . ושעשר קדושין נגד עשרה שמאמרות
שבהן נבראת העולם וידוע כי כל שמאמרות שלו נעשו
על ידי הכלים הנבדלים שקבלו הפעולות מהשם
יתע' ועל ידי הכח שקבלו למעלה פעלו בתחתוני'
ולכן נאמר בי' וילשר נחלו השלשהו' כי הוא כדרך
שלך שלשר לנעשות לעשה פעולה וכן השם
יתעלה שלר לשקדימו לפעול ועל כן בתחל'הבריאה
לא נזכר שהייה . ולשהו בשלשית שלשר הוא לשהיות
כי תחלת הבריאה מיוחסת לי' לבדו וכמו שיתבאר
בפרק שלשר זה שבל בשלר שהיות בתיחס' הבריאה
לענין השהלטות שהעליונים וכפי שם שהיא בזמן
שהתייחס העולם ומוסג על שכהנו לכן נאמר וילשר
בכל שעולם לכן בא הזמן שהשהות בענין הקדושין
והיו מקיפין הבתולות לפניה וללשהים כמו שבתבאר
כי ענין השפעה גורם' התורה והתור' גורמת השפעה'
על שבריס מוזכין שלילה ומתבונן בענין הזה
ענין השעור שבתיל הקדום בכוך הוא לעשות לבדיק'
לעתיד לבא כמו שבתבאר הרשבה"ם ז"ל והנה בני
השעירים שבר נתן עליו הגורלות שם רומזים על
יבר עוב ויבר הרע שבר נתנו בשלם לבמור בתורה
ובמכוה ומבלן יבין לו השכר והעונש והיו מעילין
עליהן הגורלות להיות כי שלר השעיר בעלמו הוא
נשבר חיבה לבי ולילה לבזאזל כי הבתיר' בית השלם
שהשם שיועל הגורל כי שולל השלם בזוב הטוב לו
רע הוא הכנה גדולה לזה וכמו שבתבאר כל זה לשעל'
שלק זה פרק שבה עשר ופרק תשעה ולרבעי'שהוסף
לשם שוקם והיה של שני בבני השעירים להיות כי
השעיר שהוא שהות שבר הבריים יבקרו שם והנה בני
הילדים שבשלם טועים שלר זה הילר טוב לומר
זכור יום שיתך ולא תשעה והילר הרע לומר כי אין
תשבון בשהות שבר שהה סולך שהה ואין הדבר תלוי
שלא בשבירת השלם על פי הגורל והיו בני השעירים
שלו נשבלים שלא זשה רומו ושמותו שהוא שמו נכנס
לבני ולשבים שך שגופו נשרף מוץ למחנה והוא
לוגמת הגוף הנקבר לו נשרף על קדושת השם
יתעלה והשני שולך לעזאזל ודלמון לכל שבר נשלר
שמו בקבדו , וכומו עמו נלשף ואין לך שבדון נפש
גדול מזה ולכן נאמר (ויקרא ט) ונשא השעיר וגו'
כי בחות זשה שהרך השתבונן בדברים שלו יבוא
מכל שעותיו ויתחבר מכל עוזותיו ועשה לו זכיות
שבר למחות ולילל לעולם שבר שלו שכהן גדול
היו מורים על ענין השלשון שבתבאר עליו שלש"ב
שהיה הכהן גדול לוגמתו כמו שבתבאר כי לולי שחטא
לא כי' לריך לגולות והי' נוהג בעצמו לגל הטוב
היה כשהל שבבא שעלה ולכן היה שבזיא שר למחות
לילל לעולם שבפר כומו על קיום הטור' כמו

שור שהקריב אדם הראשון קרן אחת היתה לו באמצע
כו' ואמרו רבותינו ז"ל שהקריבו קדמו לפרכותיו כי
הוא השור שנבחר עם האדם שנאמר עליו (בראשית
ג) נפש חיה ובכל מעשה בראשית פרכותיהן שוות אם
כן קדמותיו קדמו לפרכותיו בילדותן מן הארץ וכו'
זהו פשר כפן גדול שמקריב ביום כפורים ובכן היה
מתורגם עליו ככרן מעלתיו כמו שעשה אדם ה"ש שמצא
שהשם הפר נברא מן האדמה חזר ונתעשה
הוא כוונת כל הקרבנות כמו שנתבאר ואמרו שפרי
לו קרן אחת להורות כי מתחלה נבראו שלש יחד
רק קרן אחת עוד פניו כאנושית משה ושז
לא היה לו הקרן השני המזיק קרן הנוגח, אלא הוא
אלף האחרון ואילך הרע. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל
שהשטן מקבל בין קרני השור השמור ביותר ניתן
כשעולם מן המים ואחר שהי לו זה באמצע שהוא
מקום השכל והמחשבה ולזה הקריב אדם הראשון
שעוף אחד הנקרא שור כמו שנאמר (איוב כח)
וכשור לבדם ימים ושכל לומר גם כן שלזה אמרו
שהקריבו קדמו לפרכותיו ולכן לומר קדימה באמצע
ולא לומר שלש פרכותיו שם כלי הליכה והמחלין
פיהן השוכח אדם אל מקום קרבנותיו היו קוראין לו
באמצע כי לא נברא להזיק בקרן השור לאחר שאמרו
אדם הראשון אל תקרי השור קרני השור אלא שור
קרניו לשון אחד שיש ליוסף קרני השור (דברים לג)
ויתפאר בהן אדם הראשון בקרן השור לאחר שאמרו
ויתפאר בהן אדם הראשון בקרן השור לאחר שאמרו
הנחשים שהוא עתיד להזיק בקרן השור לאחר שאמרו
ויתפאר בהן אדם הראשון בקרן השור לאחר שאמרו
ג) שכות בענן לך מעבור תפילה ושאה העומד
מעבדי, התפילה כנעשין עד הענן ולזה היה זורק
דמיהם לנו על הפרוכת שבא למעה ואחת למעלה
להורות כי לף שהיה שבא למעה לאחת למעלה
וגומר על הענייו של מעה לה כלה. וזה כי הלה"ק
יש לו שבעה שמות כמלכשם ז"ל וכל מלריעת הלה"ק
זה למעלה מזה הנקראים בשורה ונופלים אחת מאחר
הבעה ימים ושם מציינים את הלה למעה. לאחת
הנשאת ימים היה והוה והוה הבכל ואילך
הבעה הוא לאחת למעלה היה נוכר להזכיר ולאמות עם
האחרונים לם היה הלה"ק שאחר את מה שכתוב
עליו בתחלה שהוא המלוכה בלה הפר ולכן
היה מוכה הזאה לאחת עם כל הזאה, אחת. ובהיות
כי הוא עיקר הכוונה ולא היה זורק למעלה
אחת כי עיקר הוא הכוונה וכבר כתבתי מזה לעיל
אלף שני פרק אחד ושבעים פני יין עליו וכל אלו
הזאות היה זרק גם כן בלה הבעיר כי לאחר שעלה
עליו הגורל ליי אז להיות בחלרגה אחת עליו הלה
קודם שחטה ולכן היה זורק זריקה אחת לבעיר בשור
ואחר כך היה מעבד הלמים והיה זורק בבעה
הזאות על מזבח הפנימי וכבר נתבאר למעלה
אלף האחרון כי המזבח הפנימי הוא המוכה על גב
הלה"ק הבלה שהקריבו עליו הקטורת והם המעשים
הפנימיים ולכן היה זורק עליו בבעה הזאות נגד בבעה

העולם ומלאותו בחיות העולם ומפני זה הוצרך
הבשם בחותו ובקודה שיהי תלת על הלותק ותוכף
הוכה שהוא טוב על כן התחלו לעבוד מלותה רבש
ומפני שהתחיל העולם להתרחות לחוכם בהגלים שהיו
מתגלים בחיות העולם על ידי ילית, ולליהם לבש
הגלים זכר לו לתת לו לשבוי, בהרחת הבשם בתחלת
הלמוך הבניי, שהיה קוף לבמוך, ולהמוך זכר למה
שי בלחת, ומלכי, ויהי בלמוך, הבקר וגו' ולבשר
היתים בלין הסיכר הלה מלד הבשם ובקיעתה
התחילו העבוד, מקדיה, הבבר ואילך שהוא זמן עלות
השחר שהתחיל לזרוח הבקר ובכר התחיל
לעיל פרק שבה חלק זה בעשה הקדום בבעת
תרומת הבשן · הבעיב זמן בחיבה והוא זמן עלות
השחר שהתחיל להופיע על הרוחק כו' · היה
התחיל לבלר העבוד לאחרן, על מדום העולם ומדוכו
זה לחר זה וכמו שבאמר בהתלת הבריה, ויהי אור
והוא התלת הבריה, בן היה שיהל לם שהיה המזבח
ולפי שבאמר בהבראם ולהבמו ז"ל שהעולם נברא
בשביל הבראם על בן היה מוהל לם רוחם על מדון
בשם מקום מוחתו · ובכר כתבתי פרק שבעה שבעה
מלמות של בלחתי, בגד עבר, קידושין של יום כפורים
ובהיות כי לבמו ז"ל בלחתי, שני שמוך והוא שלבד
עבר, שהזכירם שבעיין הבריה, כמו שיתבאר
על בן היו עבר, קידושין שלבד הקידם. אבר הי,
בהבמת הבשן שלה בחבב בגד ועבר בלחתי
המוזכר קודם יהי אור והוא שהזכר בחום שבוף,
בלילי, שהזכר על בריאת יש מאין אבר הבמת הבשן
לוגמתו · כמו שיתבאר, שלק שני פרק ממיני והי
בלילי, והיו מוכיחין חותו לבית העבוד, והיו פוחקין
שלין בוך כו' · בתבלי הי, פוחב בגלי חול שעליו
כי אין לבבם בדבירים שלו שלה בהבמת הבגלים
שלוחים והם הבמת השלות השגוחות שעליו והי,
טובל עשהו כו' · כבר כתבתי גם כן בפרק שעבר כי
עיין העבילות היו בגד ממש חומני תוכם שהיה
הבהן גדול מתבונן בהן כי העבילי, בויים הוא
לוגמת הלמוד בתור, הבמבלי, למים וקרלת יש
הבהן, והיא העקו הבבירים שלה בגד להבבירים יום
שהי, אבא בכל ובלחת שאין לחם עולה ומוחלתו
לעשר, שלא על ידי התור, שהיא מקום העשר, לאבר
הם מעשירים בל העשים וחפילו גוי הבוחק בתור,
ולמרו מחזר חלמיד מבא יקר הוא מבהן גדול
הבבבם לפני ולפנים ועל בן היה, בל בעבי, זכר ומן
על חותם שלא העבוד, הבלאבון בגד החותם הבלאבון
שלבר ומתוכן מתבוננים מעשי יום שלא בי בבר הבאו
ז"ל שלא חולדות הבמים והארץ בהבראם ביום
עשות וגו' · ולבאו ז"ל שבל הבבה ביום שלא
ולבאו בהבראם בשביל לברהם ועל ידי זה בפר
בהלתית לוגמתו בי חם שבל הבבה שלא הוא
דלבך זה שבתן הבפ יתבל, לבל דבר מחלבתו ומחלבי
עליו לבעובד בל שלא ביומו · ובי, שלא הבפ יתבל,

פרק ששים

אמרו בהבמיע זמן תרומת הבשן · היו מריעין
הבשן בחו שבאר הימים · בבר נתבאר ענייו
תרומת הבשן שהוא מוהב על הפבר בבלל בלין
בגזוד בחו שבתבאר לעיל ועי"ז עומד על מהום העולם
והיה מחטא על מבבע הבטעים להורות על מבבב
יהוה הבוב בחו שבתבאר לעיל כי על ידי זה בבלו
גוגב על גופו והיה מכניע חלבי מוחבו על הבוב
ושלח יחמלל בך שלא הבבבתי · כי בן היה בוונת
הבריאה מתחלה ועיין לעיל חלק שני פרק שבה שבב
בתבאר חלת דבבך שלא הוב והבוונה שלא
ושיבי הבם היה שופך על יסוד מזבח החילון שהוא
הבפח הנפתח לבראה והפבוח בל הדברים חלו יהוון
בילוע מיסוד המזבח שהוא זה בחו שבתבאר חלק
לחבון פרק שבה שבב פרק שבה שבב
וכל חלק שני החבון שיפיק העולה ויהיה
בחו שהיה בתחלת הבריאה שביום הבוב יהיה י' שלח
ושחו שלא בל זה היה בבחו בזיקת לם שבר והבעיר
הבוחזים על הבלם הבלה שבעה שלין הגורל לני
והבגיע לחם שהיה בוונת תחלת הבריאה · חחבם
שלא שבעה ונפף לחים שלא לניך לבעיר המחלבת
וכבאר דבריה שבב יתבלו לפי בלך העבודה · וזה
הבני לפרש חותם על פי בלך היום וכלך העבילות
וקידושין העבוה שבלו ביום הקדוש · ודע כי בבר
בתבתי בעניין בלך המעבבה פרק לחבון כי חף על
פי שבל שלא מחלקי עבודת המקדש היו חורים על דבר
הבחבוב חבל חקום בלכן והקבון זה שלא זה חורה
לנו על דבר בלם בחו שבתבאר חבם בעניין בלך
המעבבה · ונבלה כי בעניין בלך יומא בבה · ולילי
בבבה · ולילי חיבון ולחבה ·

סי׳ ככל נדרים ביום אחד ובתן לכל אחד כח וכח
מעשלתו לפעול מכאן ולילך וזהו מעם הגון שאמרו
רבותינו ז״ל שזקוק הכל ביום אחד ולמחר
ביומו וכן הוא בספר ברמשית שאמרו ז״ל
מעשי אבות סימן לבנים ואין לדבר מספורי
האבות שאינו מוכיח על עניין שאירצה לבניהם וילוע
כמה מתמיה הרמב״ן ז״ל בספרו פירש המושם
להאריכות כל זה לבאורו בכל עניין ועניין והני מילי
שאבות סי׳ הכל בכח ואחר כך ילך לפעול בהשיבת
זמן המוכרעת שאירצנו לבניהם וגם ספור מעשי
ברמשית הוא מכוונ על יעיים שאחרונים וכאן
שאחריהן הם בחשבים לתורי ושל כן היה הכתוב גדול
בעיני עמנו מעשיהם לשאושה להתבונן בזה כי עמוק
הוא ורחים, מעשיהם זו בחול ולא בקדים בית הבחירה
בחיות כי עיקר ספר בראשון הוא לא ספורים
ואין בו מלוה ממעות האורם וכאן שאחר רבי ישמק
לא היה לריך להתחיל האורי אלא מהחולם הזה
לבם · ואחי פוכחין קרין את בתן בינו לבין העם כלי
שיבינו העם שבעולת היום בנגדי הבל בכר בתאחר
מעשה עבודת היום בנגדי בל הוא לזכור מעשה קין
והבל שבנגדי כאן שהיוע מוכיח עליהן ואחי בל
לחיות כי קרבנו של קין היה זרע פשתן ומעשה
שתאחר ויתאחר בית וזהו הגורם שמעילה מפקפק
בין כאן גדול לשאחר העם כי דוד העם הולכין
בדרכי בני אדם ומוטעין ואין במדרגה כאן גדול
העובד עבודת היום · והנה היה עולה ומקטיר ולבסוף
בנגדי זבח ומקדש ילין ורבלין · לחורות כי על ידי
מעילה זו היה עומד על יבוד מאחר הראשון שבעניין
הבניה, ולכן היה לובש תחלה בנגדי זבח כמו שאחר
בדברי תורה (תהלים יט) הנאמרים מזבח ואחי לובש
שמונה בגדי כהונה הרומזים על אלות אדם הראשון ·
כמו שאחבאר בפרק שעבר לחורה כי תחלת הבריאה
היתה לכוונה זו · לחיות אדם בעת תורה ומעלות
אלו שאחנו לאדם בראשון ועניין מאחר הראשון
הנראה בעניין קידוש זה הוא מאחר וילחר אלהים
יהי אור וגו׳ · כי מאחר שבכל נבראו ביום אחד ·
על בראשית אלו לריכין לומר כי הכל נחחו בעניין
וילחר אלהים יהי אור · והוא האורה על מלילות
הבדרים הנקרא בפי האבדילים אור האלילות והאושך
רומז אל אדם ועבדי האלילות · וכאן שאחבאר
בדברי הבה האורה פרק שלשים אלך שני · והאלילה
בו שבראני התורה · ובחיות הענין כן נלאחר ויהי
ערב ויהי בקר יום אחד והוא הגבל זמן הקבוע לכל
דבר ודבר והוא נקרא יום · והנה הוכרח לומר
יום אחד ולא יום ראשון כי אין אחרי אחרי ·
ובחיות כי כל מעלת אחד מלילותו אינו מעלת שניה
וזהו ענין קידוש ילים ורבלים האורים בהשבעה שם מלעילה ואחרי לעשה הן בכהן גדול
העובד לאחד מו בכהן גדול העליון הנלאה בענין
עבודתו של כהן גדול · כאן שאחבאר הכל בפרק שעבר

הזכר ילילת אלים וענין פרשה אלך אלים · והנה
הם שמות קבוצים לשון נופל על לשון · ולכן היא
שם אכצף בפרשי׳ על אחילה זו זכר לילילת אלים
וענין פרשה אלך אלים שהיה אחכצף בגדול בעולם
והיחה אחילה זו אקור קדם כי בה נתקדם שם שמים
וכן היו הכהנים נכנסין ועובדין כי על ידי לאחם
אלים קבלו שבחל התורה שהוא ענין הבאילה כאן
שאחבאר ועל ידי זה נאמר לה׳ (שמות יט) ואחם
תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש · ולכן היה הכהן
גדול נכנס בו ביום כפורים לעבוד עבילה שנית והוא
להחבונן בספר הבני · והיה אקדש ילין ורבלין
אחלה קודם שבאר בי׳ בזה כי עדין בשאר לו רוחם
ענינן הבאילה והעבודות הראשונה שאחבאחו לאחרה
שהיה אחרוז על הבפורים אלהות לבניהם כי לי לאחבר
להתבונן בספורי ספר בני לולי בזכרון אחלה בענין
מעשה אלהות והם גרמו הגלות לבניהם ושהיו
אשועבדים אלליו ויצאו אשם ובקבלו אחורה כאן
אילוע כי בפי שאחר אלדרשה (בראשית טו) אחם
אלע וגו׳ נאמר לו יהוע אחע כי גר יהיה זרעך וגו׳
וענין יעקב ובניו עם יוסף גרמו הגלות באלילים·
ולכן היה אקדש ילין ורבלין אחלה · ולאחר כך היה
בובל בבילי׳ בניה · והנה עם זה היה אבדל אדל
בעבוד, וענין הבדילה והאלום שבוחזים עליהם בענין
האברה קילוסין כאן שאחבאר · והיה קדוש זה וקדוש
שאחר הבבילה האבנית נגד בני אשראים שאשראו
באלבחת יום בני והם וילאחר אלהים יהי רקיע
וגו׳ וילאחר אלהים יקוו המים וגו׳ · שהוא גאר
אלבחת יום בני שהוא הקוות המים · ולכן לא נאמר
בי טוב ביום בני ונאמר בני פעמים ביום בלילי
באלדרשם ז״ל הקדוש בהשבון נגד אשאחר בהשבון
והבבילי, נגד אלאכי המים · והבפר הבני שבוחבר בו
נחינת האור, שהוא אלאכת המים ואפשר שבראו
בענין בני ימים בהשבונים ופעולתן פעולה ובדילת
האור, הנקרא אור ולזה נאמר יהי אור · וכן באלאכי׳
בבני בזכר אלאכת המים באשל בהן האורה · ובא
להורות על בני ימים שקדמה בדילת האורה לבדילת
עולם · כי עיקר יסודו של עולם האחיל ביום הבלילי
שנאמר בו יקוו המים וגומ׳ · ואחה בינשה שהוא
עיקר בדילת העולם וכאן שאמר (ישעיה מה) לנשת
יכרה · וזהו כוונת האומר שקדמה האורה בני אלפים
קודם בדילת עולם והוא מבואר לאשכיל · והקדוש
שקודם הבבילה היה אורה על שאחר יהי רקיע
בדרך זה · יהוע אמרו רבותינו ז״ל שהשאלקות
נבדל ביום בני עם שאחר יהי רקיע בחוך המים
שאחלקו המים · והזה לא נאמר ביום בני כי טוב ·
ולזה היה אורה על עניי, שאלקות, יוסף עם אמיו בעל
ידי זה נתגלגלו ויהיו למלרים · והוא ענין הקדוש
הבוא בעשה הבהן גדול בקדושת בית הבחירה שהיה
מרמז בכל שבעשה להם במלרים על ענין אורה כאן
שאחבאר, · ולזו היה עובד עלאו בבבילה בית בבר
עשה הבר ובני הבעירי, בהיה אקריב הבהן בנגדים

נמין לסוכות על הספק העולם אפי׳ מחוכן יתבונן
האדם מדום העולם ומענין המטלה נתבאר גם כן
הספק האדם בזיתתו וקבול עונשו אפי׳ עזותו כמו
שנתבאר הכל למעלה בענין הקבנות ומעט מטלת
ועולם וכל זה מגיע לידי התבודה האלהי׳ נזכרון
האדם יום מותו ומקומו ריעתו ותולעים ומסעולם
וכל אפי׳ נו עתיד להספד ומאדון הכל יתעל׳ כללו
כלומו · ויהיה נקרא הכל על המגזה אמון שהוא
מקום הנצח הדברים לשכחן כמו שנתבאר ענייניו
למעלה ובהתבונן האדם בכל זה מי יהי הוא המלוף אלף
יסוד ממלאתיו ויתולה עוזותיו אין זה כי אם היודע
רצונו ומתכוין למעול בו כאמר מעלי לא הגויש
האלוהים ולכן היה מקטיר לימודי הפר והמעיר
המורה על לבות ולליותי האלופים הפס שבעזנו
בשריפת בשרן מוץ למזבח · ואמוליכין נקרב על גבי
המזבח להיות כי עתיד המזבח הזה להפרע להם
ונאם יי בשפט ולכן נקרב לימודיכין על גבי המזבח
ויהיה זה קודם שלומות הכף ומהתה לעת הרמב״ם
ואחריהם לעת הרמ״ם מעשה מיתבאר לך בסמוך
וזה כי אחר עבודות אלו היה מוזר ומקדש ידיו
ורגליו ופושט בגדי זהב ומעיל ולובש בגדי לבן ומוזר
ומקדש ונכנס לקדשי קדשים ומוליך הכף ומהתה
הנה אלו הנני קילוסין ושבחין שבזיהן היו מוכי׳
על המעמד (בחלקים ח) ואחר אלהים התניעים הגדולי׳
שבע נפש חיה וגו׳ · ויבדל אלהים התניעים הגדולי׳
וגו׳ · ועל התנועות הפר הרביעי ומעשה יום
הרביעי ואחר ויאמר אלהים תולד החיה וגו׳ויאמר
אלהים יקוו המים וגו׳ הוא ענין קדום הכתוב
כי לאחר מעשה שני השעירים המוכים על ענין המטלה
הנה מלך הוא השעירים והקריב אחר כך המוספין המוכי׳
על מצות מעלות הפלוסופים כנ״ל שקדם בענין
המוספין ויהוע שבעזנות ומטלים נוכחין ליאשראל
הגלות על כן נתן כאמר בשדה העבודה לבוזות על
ענין המלכיות ובעבודן ביאשראל וכם הכלוזי׳ בעלאחר
זה המוכי׳ שבנלאו זו סדנים והתניעים הגדולים
אמר נמשלו בהן הבזיות ולכן נאחר בפרשה התנין
הגדול וגו׳ נתן בדיוק נתן עקלתון ומשלו הבזיות
לדגים מה דגים כל אחד מגדול מאביהו בולע את
מביהו וכן הוא בענין הבזיות מה דגים שבים שבמכופין
הן הענין אף בזיות (תהלים לג) כי עין י״י אל
יראיו מה דגים מים מכבין מותן אף בזיות מי
האורה מכבין מותן אם יתעקשו בהן ישראל מה
דגים אין להם מ״י אלא דגים אף בזיות בעיקר
מיותן הולה בהורה שעוסקין בה ישראל כי כל העולם
לא נבנה אלא בזכותן ונאחר בשריפת יום מוכי׳ בשעיר
הדגים ושוף יעוף על פני רקיע השמים כי
אף בהבראתו בזיות אלו נבראו אלא בשביל ישראל
שיהיו לתת שכר טוב לצדיקים לעתיד לבא כמו
שנאמר כי עוד מעט ולובנון לשריר ושוב
כרמל למשפט ומעיר הגבות את מדבר יושבי קדר
ונשאו נוקדו יושבי סלע מראש הרים יצוחו ויהי
ביום ההוא ישימו לי׳ כבוד ותהלתו באיים יגידו
ואחר ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו
ויהי׳ מוזר ומקדש ופושט בגדי זהב ומעיל לבן
ומוזר ומקדש ולובש בגדי זהב ומקטיר, קטורת סמ
בין הערבים ומעיר הגבות סל העבדים · והנה אלו

הקדושין

על פני רקיע השמים הנה לומר שישראל הנמשלים
לעוף וכמו שהעוף נזונה שנאמר (בחלקים עו) ולא
יכלכל לא נתך לכן לומר שעוף יעופף על פני רקיע
השמים להכעיל׳ מה שלמעלה ומה שלמטה והוא
ענין הקדום שהעוף ויה פושט מיל לאחר זה בגדי
זהב המוכים על המזבח · ויה עובד עיל׳ שהעיני
והיה ענין ספר הבריעי והתבונן בו שם דבר זה
כי כל הספר הזה מדבר בתעלת ישראל ועל ידי כן
נם שנעבדו לשלומות ונכנסו תמיד שיהיו לעם בשיעין
אלא שתעלת גרם להן השיעבוד והגלות ולכן מספר
תחילה בספר הזה ענין השבלים ומנוכת המזבח
שהיו מקולדים בשכמיי מלוכה וזהו לתכלית התור׳
והשעבוד הזה שתעלת שם ענין פרעה נמה שנו
מנוכת המזבח למען שאחר כך מגיד שתעלת ונתעבדו
ולכן מספר שאחר כי מיד פרעה מתחוננים ופרעה
מרים ופרעה קרא ומרגלים אזהו גרם להם הנפיל׳
בתעבר ומספר שאחר כך פרעה בלק ופרי׳ שיהיו
שנפלו מרבנו ועשרים אלף להזוות הכל כי תעלת
גורם להם הרע וזהו התגוננות הבריעי ונגד
מלחמת יום הבריעי שנו נבראו הזוות שאר החומות
מוניס למעט וישראל לבנה ואחר ידעת ממשלת
האחד על הבנה בעולם הזה והוא קצת מעלת קטרוג
הלבנה והוא מעוזר למשפיל · והיה לובש בגדי לבן
המוכים על המעלה קין והבל להזוות כי לפתח
בריזות העולם מעלת כוזב והוא הגורם כל הלזות
ליאשראל שאבדו שלמותן ומאחין יכולין לעבוד
בורלן ומוזר ומקדש להזוות אזהו ענין שגרם להם
הגלות והשעבודין שנית ודע כי עיקר שיעבודן
שישראל הוא שני פעמים פעם לאחרונה בנלוסה
ושכשני הגלות השני שהנו מוזרים בקלוסה
והוא שמעינו בדרמיון שנית כי גלות לא נאמר
לשלו הגלויות הקשים וזהו ענין שני הקלוסים עם
הבריעית והיה מוליך הכף ומהתה מון
לבקשי קדשים בגדים אלו · להיות כי לאחין לאחין
להיות עוד בפנים מאחר שאין מעשיהם שלמים ולא
לבם שלמים והוא הכתוב בכף ומהתה כמו שנתבאר
והנה אין מוקדם ומאוחר בחורה זו אם היה הקטר
האימורים קודם זה כלעת הרמב״ם או אחריה
כלעת הרא״ש כי על כל פנים הכוונה לאחת שהיה
מורה על הכנעת ישראל תחת האומות בשנת משלן
ושעתיד הקדוש ברוך הוא לפרוע מהן · והיה ענין
קדום ידיו ורגליו קודם סולאת האחד ואחר כך
מאחר ויאחר אלהים תולד האדץ נפש חיה למינה
בהמה ורמש וחיתו אדץ וגו׳ · אלה האומות הנמשלים
לחיות ורמשים הפולטין ביאשראל ועוכרין ומכלין אותן
בגלות · והנה יהוע שהקבע מלכיות נמשלו לארבע
חיות שהם ליאשראל שעוכרין ומכלין את ישראל
בגלותן ואחר כך מוזר ומקדש ופושט בגדי לבן ועוכל
ומוזר ומקדש ולובש בגדי זהב ומקטיר, קטורת סמ
בין הערבים ומעיר הגבות סל העבדים · והנה אלו

הקדושין והבזיות נאלו להזוות לנו על מוד הגלות כי
לא היה אלא כשהיה לו אלא עזיבת האשה שהוא
קדום התורות והוא נגד אחאב דלקחי׳ שהוא
קילוסין היו ביום כפורים עם קדום שני גלילה
קדום התורות והוא נגד אחאב דלקחי׳ שהוא
אחאב מתום כלילה ולכן נאחר זה אחאב נגד
קדום התחתון סל יום והיה אלא עזיבת האשה נגד

יש לנו עיונין לומר זה הוא זכר למופלא ·
ולכן לנו זוכרין גם כן בפה עיני שעשוה ביום
כפורים כדי להשליש פיהם שתתיגו · ויהיו לרצון
אמרי פיו · והגיון לבנו · לפני יי טוריגו וגאלינו ·

פרק אחד ושלשים

בענין מוספי קרוכות · (במדבר כח) ובמועדם עשר
יום לחדש השביעי וגו' · והקרבתם עולה
אשה ריח ניחוח לי' פרים בני בקר שלשה עשר
אילים שנים כבשים בני שנה · לכבשים עשר תשיעים
ומנחתם סולת בלולה בשמן · שלשה עשרונים
לפר האחד לשלשה עשר פרים בני עשרונים לאיל
האחד לשני האילים · ועשרון עשרון לכבש האחד
לארבע עשר כבשים ושעיר עזים אחד לחטאת מלבד
עולת התמיד מנחתה ונסכה · וביום השני פרים
בני בקר שנים עשר אילים שנים כבשים בני שנה
ארבע עשר ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילים וגו' · ושעיר
עזים אחד לחטאת וגו' · וביום השלישי פרים עשתי
עשר וגו' · כל מוספי יום ויום סדון כל שבעה
ימי חג הסוכות מלבד הפרים שהיו מתמעטין והולכין
עד שהיו ביום שביעי שבעה פרים · ביום השמיני
עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו ·
והקרבתם עולה אשה ריח ניחוח לי' פר אחד איל
אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים ומנחתם ונסכיהם
כמשפטם כמוש"ת · ושעיר חטאת אחד · מלבד עולת
התמיד ומנחתה ונסכה · ביום השמיני עצרת תהיה
לכם · כל מלאכת עבודה לא תעשו · והקרבתם עולה
אשה ריח ניחוח לי' פר אחד איל אחד כבשים בני שנה
שבעה תמימים · ומנחתם ונסכיהם לפר לאיל ולכבשים
כמשפטם כמוש"ת · ושעיר חטאת אחד · מלבד עולת
התמיד ומנחתה ונסכה · ומוסף יום ויום סדון כל שבעה
ימי חג הסוכות מלבד הפרים שהיו מתמעטין והולכין
עד שהיו ביום שביעי שבעה פרים · ביום השמיני
עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו ·
והקרבתם עולה אשה ריח ניחוח לי' פר אחד איל
אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים ומנחתם ונסכם ·
הנה התחיל שיעור שבעה פרים · ביום השמיני
עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו ·
והקרבתם עולה אשה ריח ניחוח לי' פר אחד איל
אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים ומנחתם ונסכיה

מכרס · למעט ממצלת עצו וישמעאל הוא מלד
למלך כי עצו כבדו ולכן זכה לכבודו וכן ישמעאל
סהיה נכור ויומלך למלך לו · וכבד למכו דבוחיו
ז"ל לא תהא דך עבודי להמלכתה לפילו מובחא ביתא
לבדך מצא · והנה יעקב למלך על ישמעאל ולכן
נמתעבדו בניו תחתיו לבלם לו מה שלמלך ממנו ·
והכבשים גבד יעקב שהוא ישראל והבשיר בגד יוסף
ובחיות כי כבר בחרתי בעמלק קבלן למלך מולם כי
הפרים הם מוכיח על דברים המתהוי,
בעולם הפחל · על כן בזה הרמז של שבעים לומות
נפרים כי הם מהשיעין תכליתן דברים מוחרין והוא
עניין גזול והשלכה · למו, הפשיר הוא מורה על
דבר רוחני כמו שנתאחד מורה על ישראל שהם
משיעין עיקר תכליתן הדברים רוחניים שכליים והיה
לחל להיות גוי לחד בארץ · למנם בשחיטי בזה
בשעל הפעשה התשיעית שהיא שלל פיהכוס מלחמר
לאומות שהפם בזכות בשחיטה בהמה ובחיה
לו ניף וגפם ולא נלחמ, זה חלה על כל שהפעים מוכיח
עליו כמו שנתאחד כל זה למעלה ולכן נאחב התורה
ציום שחיטי ליכפם בניח ולשלח מן הפוכח שלח
ילחה הפעים כי לא יתבזון הפלם בזה · וקלחו עלרת
לכתב (בחדבר כח) עלרה תביא לכם ובמקום אחר
נלמ,(דברי, יו) עלרת לי׳ להורות כי הכל לחל כי חנו
מוכיח על הפם יתעלה ומין חילוק בין לי׳ ולכם לי׳
כי ישראל הם לדוקי׳ בי׳ ועלרת שלפסוח הוא עלרת לי׳ כי
הפביאה שורה בתתנוים ולימו בשעים וכמו שכתוב
(ויקר,יז)הסוכלחם וגו׳. ומלח כל הלרץ כבודו לכן
אין ראוי בשעת הפעלוף וזהו כוונת למרם שנתחלת
בריאות העולם בתאוה הקדום בדוך הוא שיחא
לירתו בתחתוני כו׳ · והוא טעם למרם בעניו
שחיטי עלרת שפל לתוכנו של מלך וכו׳ · ולמר ליה
עמי לי תעודה קעמה כו׳ · כלי שלא לפרוד מלוכנו
וזהו לשון עלרת הם ׳ לכם ולא לליהות כי אין
הפביאה שורה אלא בישראל · ובחיות כי לבר זה
יהיה לעתיד בימי המשיח · לכן בא רמז הזה בפוף
האשרת המזמור שנתחו נגדן כרי הגפ וזו עלרת תהיה
לכם ולני והוא לשון מלכות ול, עולר בעם · וכבר
נתבאר טעם פרטי קרבנות מוסף יום הטוב שהם
כנקבל לשם הפעה ויום כפורים שנתחטים שהם מוכיח
על קדושת העליונים נתחטים לשר זה הפלם
נדון יותר משאר המזלות · כמו שנתאחד בתורה
במוסף ר״ה ויה״כ ושחיטי עלרת · ולכן לילו
בימים ימי הדין ענין ניסוך המים נקשר גם כן
במוסף הסוכו׳ וכתו׳ קרבנותיו בדרך שנתאחד ·
וזה כי כבר נתבאר למעלה מלך שני טעם ניסוך
היין על המזבח · שהוא מורה על הפשפ הבריאי, מן
המזבח העליון שהוא בדמ הבל על כן היו מנסכין
המים כל ימי הפג · ולמרו הכתב למשה מקיני לטעם
נפלה · וזה כי לא נזכר בריאות המים בכל ל נלמר
והלרץ היתה תהו ובהו וחושך על פני תהום וזהו

מלהים מרחפת על פני המים וגו׳ · וכן פירש רש״י
שם שבריאות מים קדמו לבריאת שמים והלרץ והם
כן היה לפשר למשוך שהמים היו קדומים ושם היו
בשם התהפוכ׳ · לכן נותה התור׳ לנסכן על המזבח
היסוד להורו׳ כי משם ידלו לף כי לא נזכר בתורה
הלכה לעשה מקיני הוא · ולכן היו תקריבין חותן
עם התמיד כי הוא התורה על בריאת יש מאין כמו
שנתאחד׳ רש בלק שני ולכן היו מנסכין כל שבעה-
להיות כי כל שבעה ימי בראשי׳ היו המים יורדין
מן שמזבח והוא ענין הבריאה שכללה בשים שלא נזכר
בריאותן כי לבעתי התורה בהשמון לשר ממנו נתהוה
כלל הוא נקרא מים בענין הבריאה · ולכן נאמר
ורוח מלהים מרחפת על פני המים להתהוות מהן כלל
כי נתהוה מהן המים כנודשפ ז"ל שמים שם ומים
גם שלרץ נתהוה תוך מים כמו שנאמר (בלשית
ט) יקוו המים ותלשה היבשה שבתוכי · וכמו שבארתי
כל זה פרק שבעה ועשרים בלק שני · ולזה למרו
שניסוך המים ובעבה ועשר בניסות הוא שלכה למשה
מסיני · למרו לף שלשה דברים ניחד · להיות כי
על ידן נשלם הלמז וזה כי בהין ניסוך המים מורה
על בריאות המים מהין · למנם העבה מורה על
הפשלו להחין · להיות כי העבי נחל שם פרי
המים והמתגלל בניהו ולכן נקרא ערבי נחל ·
ולהיות מורה על הפשר שכל לכן מפסידין הערבה
בשבועה ועשר בטיעות הוא המרמז שכל עשרה
ממאמרות שנחנה הקדום בדוך הוא בעולמו שם כולן
מן המים ולכן למר שבולן שלכה למשה מסיני כי
ענין מדום העולם הוא דבר שלה דת עליו מופת רק
היה למשה מיוחדת קבלתה שלכה למשה מסיני
כשאר נתאחד׳ רש בלק שני · ולכן היו מנסכין כל
שבעה ימים שהתחדי על זה ויתאח,ך לך בא זה מסיני
ניסוך המים שהתחדי וזה כי מסיני ניסוך המים
לנסכו לבד בלה יין · למנם שם נתערב יין בשר
היה רמוי לנסכו לבדו מאחר שכל שאר מורה על
כוונה מיוחלת כמו שנתאחך פרק שבעה עשר בלק
שני · למנם מאחר שמיבם מורים על מדום
ולילות היוכל מלמעלה שם עדנן כשר · ושעם
שהיו מנסכין בקרן לרומית מזרחית נתאח,ך למעלה
ענין ניסוך היין שהוא מורה שעולם מבל יבנה
והיה מנסך מתני המזבח למעלה כי כל הנסכי,
מיקבל המזבח בילוע ממה שלמעלי מתלין והוא
בתדבקותו בעליונים (תהלים קלב) כשל תרמון
שיורד על הברי ניון כי שם ליוה ה׳ את הברכה שנא,
על דבר זה כפי דעת המקובלים המתיים · והיה
נוקה לנוחים של זהב מחזיק שלשה לוגין שעה בקיחת
המים בלוחיות של זהב כלי לעבד מדת הדין שהרמז
בכלי זהב עם מדת המבל הנקבי מים כנגד שבי,
בעניו הבריאה, כמו שלמרו ז"ל שתף מדת הרחמים
עם מדת הדין ונברא העולם והיה מחזיק ג׳ שלשה
לוגין שהם מורים על שלשה מלכי המים שהם
העליונים

לא מכוחם הטיעון והנזיר נתכוון בזמכבש לייבש
להוכיח שזיכוך מקבצע ויכי הכסף המופלג בעיונים
והוא ענין הכתוב פסוק פוסל בזמכבש, ולקמן בפרק
ממל ובמעשים יתבארו לך עניינים נלותים בדיני נזיר
שם יבואו הטם יתעלה. והנה זה בכלל מעלת התו'
שנרוך להיות לכל מי שרוצ' לימצ בתור' הנזכרת
ודומן עקומ' בזמקבצ מצות נגד גדור להיות כי התו'
ציווני הוא מקבצ מצות ולכן קבלו תכמינו ז"ל מדיני'
של שבת שנאמר בו (בשמות ו) לא יגח חיים ממקומו
ושבעו שהוא מקבצ מצות ולכן על מקבצ מצות מעיינין
דופן עקומה ולפ יותר כי מכאן ולפ' חיין מעילין
בכתב ואת הדופן וגפסקל הכוכח מעשם שחין עשנו
נמוז שהוא להיות כל תוכך שוטח מלנו לפ' פי'
לתוך כל כך ולכן חין מעילין תומו ואת הדופן וזו
בכלל מעלת הגדור שהוא שלמות בגוף והנה
הפטוק שבתכך עליהם הם המעמידים ענין בתכך
ושם נגד המומר שישראלים אמר עליהם בתכך
עומד ומנו שמעמד בענין הנפוחה והרוח הקולע רפי'
שחשרה עליו בתכיכה חלצ שחין דומי לחוי לכך לכן
קלס מי שיש לו קבך כאר לכה לומר שיש לו כל
השלמות שלריכים לנפוחה מכל מקום לריך למעמידיה
ושם ישראל כי חין הנפוחה שורה חלצ בישראל שנאי'
(שמות נג) ונפלינו חני ועמך כמו שדכתו בדותינו
ז"ל ושם חלו המעמידים שבתכך שם שני הפעות
ושלישית חפי' עשה להיות שפראל נאלקים בחני לויש
שהן בחלק אחד ואחר ישראל לחלק שני חו לשני
מלכים מלכות בית דוד ומלכות ישראל והשלישית
לפילו עשה שם בגדים הנחוסקים, שהם חינן עיקר
הדופן רק בלחי עשה העוזר קלס של הדופן להעמיד'.
והנה כשהיו ישראל בארון בזמדבר והיו לפניהן
חמונות זו לזו לפ היו לריכין לעזר הגדי' הנחוסקים
שהן ובכן קני עשה. ומשם כשלפניהם חיו חקות
זו מזו ולכך חפופם בידיהם כמו שהוא בעגלות
בזקנין שהן ומפרידין זה מזה לריכין לסיוע
יותר גדול שיעמיד פם חלצ בזמקום שלשה חין הדופן
ווז הכתב כשהיה כי על ידי גדי הלק הנחלדקין
שהן זוכין לזכות גדול, וכמו שנאמרו בפסחים פרק
השלה לפ גלו ישראל חלפ שיחוספו עליהם גדים
שנאמר (הושע ג) ושדעתים לי בתרן כלוס חלם
זורע שלה חלפ כדי שיחספו עליה כמה שחין ולכן
זכות זה עומדת לשם בגלות, שנעשידים הסוכ' ולפ
על פי שבעלה משם בגלות הנפוחה חיו חקות
בידיהם ומכאן חפשי בכל הסלות שהיה בעת
בזקום הוה הקודם שהיו קובין, בשם בידי הלשוני'
ולריך להעמיד השם הנחה חלצ בזמקבצ בזחוק שלשי
שנחמרו שבעה שבועי בתכך הזה בגודש', שפוח שבוע הלפטות הוא שבעי' בגד שבעים
חומות כי גם שם קלס שנעשידים הכתכך בזחוק
שהנשיחים היו שחנשלחן לשם גם כן בשם שהיו
שבעים פרים שהיו קבלין נשוכות נגד שבעים חומות

כן בשם הנענין בשוכה לשוכות עליהן ועל זה
ובזה חוכך הלופן והכוחב שבעה טפחים נגד שבעה
חקבנים שנחרחב בפיות שהוא הייסוד נחלק עליהם
המקיימים בתכך שעליהן דיוכי לחעה ובשיות
כי כל הלפטות המקיימים בתכך שם חופלים
החת עשרה (שחמרו שבאלו הפלוסופי' בדבריה' שם
הטעם והט' חוקים שעליהן · פירש נעל עקילס
ז"ל שעליהם כוונו ז"ל בחמרם שעשרה מחמרות
נבראו העולם על כן היה גודה הלופן עשרה · והנה
בזיות כי השוכה מורה עליו זה חמרו פרק קמץ דע"ז
לעתיד בשילון הקלים בדוך הוא לומר מלוה קטנה
יש לי ובוכה שנה וכו' · שנה חמרו שנוכחה לומן
שוכה יותר מעשר שחין שנוכחה נרמזו
שוכה מורה על כל ומעמידי בתכך ובשלומות נרמזו
גם כן בה ולכן רשוים להיות מוזכרים בה והיה
ממנותה לעשות בה כל לרכיו מלכיל' ושחי' ושיה
ושאר לרכיו השבו כענין תלוכו ז' יומים להוכות כי
כל יחי חלצ לריך לשום חלצ כל מרחתו לקיים
שוכה זו עם לפטות והוא תכלית חלצ.

פרק שלישה ושישים

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות
תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל · לפ
שלריך בענין הלבצ מיעים להזכיר טעמי הרלשוני'
ז"ל כי לפ יכלום ספר לפ כי כל הלדקות מלחים
מזה לכן לפ חכתוב חלפ חת שרחשה לי על פי
כוונתיהו · הנה על ידי שעיני הסוכה הנזכרת בפ חלצ'
שעולה למעלה ומעשה מנסיב וגדול לבני דורו ומוסל
בעליונים ושתתונים כמו שחמרו משעניני הבניינים
והמכונים שעל ידן נעשה הטבע בשמים ובלרץ והיו
מנחי' מדיונות · וזהו שמו לבצ שבאלה שבאלע · כי
המוקדים חלקו הראשון, לשלשה חלקים הראשון הנחלק
לפ עלמו, והשני בני ביתו · והשלישי הטלידות ·
והנה חלו שלשה חלקים נמלאו בכל חכמי הגויים
שהניחו מדיונות וקבעו לסס נישוחים שבתכך ידעו בזה·
חמנם הראשון הראשית היה מיוחס להכמי ישראל
שחמרו גם כן בעליונים ושיהו הטבע בכל חבר
ישראל ובפרט שם גדולו הראשון הנעלם והוא שכלית
חין הלחוסי' שהוא הנחלק הראשון שלשה חחזיק למי
עוגם הנה על כי הנחלק הראשון הוא שכלית חלצ לתכלי'
קבוץ המדיני שהוא בעולם הזה חשר חלין יש לכו
לשלשי הנחלק הראשון הראשון שלשה חחזיק למי
גויים הקלמוחים שלשה המיוחס בעולם הנה · חמנם
הנחלק נפשו והשלשה הוא הענין הנשני ולכן נתן
שלשה חלין שהיו לוקח בפני עלמו, ולשלשה חחזיק
לכם ביום הראשון כו', לרמוז כי כל הלבצ חלין שיסשלו
לריכין להיות לבולים זה זה ויהיו לשלשה בידו והוא
הנוסח שיניח הכוכח שתתאחר שהיו השלשה נגד
הנחלק הראשון שהיה הראשון נמעלה · להיות כי
השתוכו לך מעשה לנחש והוא מוכה על יחי עולם

השלשה שהם קיימים ונלמדים וכבר למדו רבותינו ז"ל
הענין שהיה מוכל ממנה חלצ השלשה· חתרוג הוא
וכבר נחלקתי כי שם ענין חכליתו השלשה והשלשה
וזהו כי השיות הנזכרת בו שלמדו עליו אין היה
ולפ נוהג שכבר בענין עולם הזה, הלולב הוא
מורה על הנחנת חלצ עלמו וכמו שנאמרו (תהלי'
נב) לליך כתתר יפרח כתמר בלבנון יפוג והוא ענין
העולב שבא שהן חתתר וכמו שנאמרו חלצ יפרחו
וחמלניים והעיקר הוא שהמלב כן הוא ענין נולב
יש לו עליו מיינין וממלל ונולב לשלוך בחת הוא
שסכול וכן שם ניעל התיומת שסכול כי הוא לוגמת
השלם והמות שבו שתיחדים השבילים ושלרתן של
נולב כלמות שלבה של שלם שממנו משתברים
השבילים והשלעות מיינין וממלל · ומבלכין על
נטילת נולב וחמרו רבותינו ז"ל בטעם ענוש שהוא
גבוה שבמינו לשם לומר השלם הוא הגבוה שבכל
מיני נשלאות הנשמיים ע"כ לשון לבלך יותר מבחתי'
עץ עבות בגד הנחנת הבית וכמו שלבלנו ז"ל בזמלבש
שלם בגד לשם שבית, נשלאה ומבים כשלשם זו שחוחזות
בענפיו והוא בגד הנחנת הבית, והשיות כי הנחנת
ביתו הוא בשלשה לדבים להיותו שבתו ובניו ועבדיו
על כן שלוה שלם בשלשה בדין וכי' שמעותיו להכיחן
לדך גדילתן כי הנחנתן הוא לדך גדילתן · ועבדי
שהן הוא בגד הנחנת הטלידית שבא יעוכרו למעטיו
שם לעתי הארץ שבא שין לשם שכל להשגיח וסס
כעבדי שהן שלין שלה עשה ולפ ריח ופיס ושוך
וחלק והוא שלדך עתי הלחן לשיות שן שחוח לשנוש
ופיסה חלק שמען ועל כן נרמזו בענין הערבה
והשיות כי הוא שהי שבי לקים העיס ושוכים על כן
שמעותיה ליעול שבי בדים שבבה ובשה שלות עבבה
למוצאי ביום הראשון תתן לך בכל שבריך · שבריך
הטועב שבות ושוכים תתן לך בכל שבריך · שבריך
שהוא ענין הקבוע הנשבה והיה ביום שבעי להיות
כי חלו השבעה ימים המוריס על שבעה עשיריות
של יחי חלם והעשירית הראשית הוא הבחוי להיות
לשופט ולשוטר שהוא רומז על יחי זקנה שבלוי
להיות שופט ולכן נקלחו הסופרים זקשם ושבית
כן בזמן המקדם לה הי' הלולב נישל בתוך יום
חחד ובמקדם כל שבעה להיות כי חלו הנחנות לה היו
חלא בשיחים ובקלוסי ענין ושבתי שבהיכל
העומדים עבודת המקדם · חומנם מבחבר ביהנ"ק
שבעלה הנבוה מבשיחים ושתה שלוחים בה הרמז
בכל השיומת כי כל חלם שוכן לבך והי' שבישבועין
עם הלולב לכל חלבע קלות הבתים לרמוז על כל קלות
החלים והנחנתן שמוכל בענין זה על כל קלות
החלים שעלה ושתה וכמו שבתבחר ועל ידי זה עולר
עלנים ובוקות בעות וזהו כוונת לחלם בתענין בעוני'
כדי לעלור רוחות בעות ועלנים בעים כי חלם

הפלס מחבבי מיתים מלו עולר הכל . וכמו שמתאר

פרק ארבעה ושמונים

אחר שמתאר עניני המועדות ומוספיהן ממשיך לבאר ענין פלמי תגיגה ועולות ראי׳ והשמח׳ בחגיכם גם כן בהן כמוך (דברים יו) פלפ פעניי׳ שפשה יהיה כל זכורך ושוס הקהלת עולות ראי׳ ושלמי׳ (פס) תמוך ליי פלפיך ושוס החגיגה ושמחר (פס) ושמחת בחגיך ושוס השמחה . ושכח מלינו בכל רגל פלפ שיני קרבן מלבד המוספין ושקהלי ראי׳ ותגיגה ושמחה . כמו שכתב הרמב״ם פרק לחלון מהלכות תגיגה . ושלשה הפעם לפי הכתוב בשמחת עד הנה כי לפי שפלפ׳ הרגלים היו מורים על הפעמות הקבוע שהיו מועדין החיות על מקום הפולי׳ שהיה הפעמה הרביעית והשמינית והפלפיה שזכר בכל המורה פרק למדנה עפר ממלק שליפי ובתב על שלו הפעמות שפה קניים להתיר ונתפאר לעיל תשובת כל דבר שבליעותו פרק השמים ושנים ושמשים ושלשה שמים כי בחוקפי הרגלים שלו היו שבטלין פעמות שלו ושוס ענינן הכבד בעלמו כמו שמתפאר כל ח׳ פעניני על כן נותפ התורה לשמוח בהן כי אין לך שמחה כשהיר בקהלת השמחות לפני שיש על ידי זה עושר פלפ על הלחם וזוכה לעולם הבא לפני שפלפ׳ הרגלים הן מכלי׳ הקרבנות שהיו מביאין בהן השמחה השיש שמחה גדולה בהן שנאמר ושמחת בחגך אתה ובנך (דברים טז) ושלשה שמחות הללו שוות זו לזו ואין לך בהן אלא שמחת הלב בלבד ואמרו חכמים שאין שמחה אלא בבשר שנאמר ויזבחו זבחי שלמים ויעשו שפה כי אותו יום ראו רחמי׳ כי טוב הוא ויאמר אכול בשרך כי טוב (ויקרא כג) שור או כבש או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה וגו׳ . וכבר ידעת מכל דברי המלמל הזה לילך שהקרבנות הן בחי׳ להשמיל לשונות שלום העולם בילדיהן ולכן לומר בענין הקרבנות שור או כבש או עז כי יולד וגו׳ ולא לומר שור או כבש או עז כי יולד ביום השמיני ולא לומר שור או כבש או עז כי יולד וגו׳ ולכר לומר שור או כבש או עז כי יולד ביום השמיני ולא לומר שור או כבש או עז כי יולד וגו׳ ולא

מלעזר הכהן זה ירמיה מן הכהנים אשר בענתות
והוליך אותם אל ממון למקום ושמו הגלד בצבל
ושמו אותם לפניו את עיני לדקים עור ואת ניני
שמעו לעיניו ושלח ספרים לעיניו ויפקח את בית יי
ואת בית המלך את עורם ואת בשרם את עלם על
פרשם ישכוך ואת כל יהודאים ואת כל הבית הגדול
שרף באש הוא וקבל זו כשולחלוך עץ ארז וחזוב ושני
תולעת זה מנחיל מישאל ועזריה והשליך אל תוך
שריפת הספרים קשיל סמוך שביעית (ישעי' יא) ושמח כם לגויים
ושלף נלמי ישראל אים זה הקדום ברוך הוא לכתיב
(שמות עו) יי איש מלחמה יהוה שמו זה הקדום ברוך
הוא לכתיב ביה (תהלים ח) מהור עיניים ערלות
בשר את אשר הספרים זה גליונים של ישראל והניח
ממון למקום שהוא עתיד שיהושלים שהיה יהוה,
בעבור שני ישראל למשמרת לפי שבעולם הזה ישראל
מעטין ומשתכין על ידי כהן לשעתיד לבוא
הקדום ברוך הוא מעשכן שנאי (ישעיהו לג) וזקקתי
עליכם מים טהורים וטהרתם וגו' והרקו"ע ביאור
קול שכם על לדקהקנלה לקוח מלכתי הזוהר והכמצ"ן
וכן כתב רבינו בחיי והשליך זו ותכמוז לבריחם
בקלבה וזה לשון הרקו"ע דע כי קול שכם נעלם מלך
על שמעון רבותינו ז"ל שלח נגלה לך למשה רבינו
עליו השלום ולין כוותן שלח נוגע בלב מעטים
לך עלין לחל יש שם שלח נגלה שעתו ושהו שלחו
רבותינו ז"ל מזה ומזין עליו טהור ונוגע טמא ושיה
עלמה נתקבל מן התורה שבעל פה על כן פרש
תלמוד ער"ש גם נקבה כתוב לע"ם ושעם תעיפה
לשכר לא עלה עליה עול להלוך כבול לע"ם ונתתם
לותם אל אלעזר הכהן טעם לאנשי פירש שכ"ז ז"ל
בעשות לפניו לפי על ידי זה כלי שתעשה על
כוונת הקנן שלא ישתכו משכו לעשה טעות שלוש
ושעם הוליאו ממוך למקום בטעם שלוש
לעזלזל ושעם הזלות שבעם עשרים עגל שבעם קלוות
וידוע כי אותל מועד שעתן הכשיעם הנקבלת ער"ם
שלמעלה הזאת הכהן ושרפו לשם הקדום ושעם את
עורה ואת בשרה וגו' רמז כי הכל הוא ע"ם
מעפה ועל בשר יכלה והכמות הגלולות משמשכנסין
ממנה ונקוד עץ ארז וחזוב רמוז מלבדינו שכומזים
להקדום ברוך הוא ולכתיב ישראל כי שלח הוא
גזיה מכל בעל לשם שלוש ביופיו ותגורת חזוב
עמו בשעם שתתכוב עם שלוש ושעם שני תולעת
נודע מגזרו וכבינו בחיי שלחיך עוד זה בתוספת
קלת שורר שלא לדברין דברים שלו, ובעל מי כתב
בפירי, שפירושו למשכת שלוות כי שתעשה עלמו
שלוי שלומות שמשכות מכמות שעומלה לריך
לשבוד בחיים שהם רומזים לשבר גם שפר פרה שהיא
רמז לע"ם ושהרה שעתיד על ידי כהן שהיא דוגמת
שלשים לכן נאמר וקחתו אליך זהו שהגלה שבל שנאמר

שלחיך שם שתת שעם לשה מזין עליו ביום שלישי
וביום שביעי וע"ש ושרפו שלים שבפר שעשת
שלוות · ושכל שעם לשה שעל שבפר שעשת
שלק שלישי ושעם קריאת שכה שלומה שעת שהו
שעני שהוא שלומה שעת לשכנם לעקדם
ולשהוד שקדשים · אשר כן שעשה זה שעשה שלין
שהוא שלה על שעומתה ושעשירים שעשרים ושעני
זה שיה שעומד שפרה ושעשירים שעשרים שעשת
שגדים שעשיר שעשלה אשר יחטא זו כי שעזוב שה
שעשת מן שעומות הוא שעשת מי שגגה זו על כהן
לשעזו · ושעל שעקידה שרשת שקת שלחיך זה שלוד
והשלה זה שני פנים שעם שעשתה והשעלם שעה ושעם
שגלוי ושעתיק כוונתן שקלבה והיא זאת כי כל שעלי
ים לכן שני שעניים ושכליות · שלשה הוא שעה
שיתכוון לכיישב לל שמיים שלשעני' שזעניי' על לד
שיהיה נלות לשעשה · ושכני שלל שיתכוון לשעשיה
לותנו כהן שלהיכנו בזבחי רוחניות שלמיות · ושפה
שתכלית שלשעון יש לנו לשקוד בשעם שמלות ·
כי שלשה שתכלית שלשם שעשה שרבר ושבשו
יהיה שיב ושלוד לשגשל שבל שלשה · ולזה שלשלל שרב
שלוה לשום · ושנה נלשה כי זאו לוד שרה שלומה
לכייסר שלל בשלב לל שהיה שבשו שקריחה לשתקדש
שה בשיו כלי שלא שעשה שלוד שלו שלשה שלוד
שבשר, ושקוד, כי שפרה שוכה על כוח שלשבש, שאר
שרה ושבה בניש שפשיחים שלם שלשים שלכוונים
שלל שגלים ושעוזים שני בשן גם שלישים
יהקלו שם · ושלשה שכאו ז"ל שבא שרה ושקנה שלשה
עגל כי שתקון שלקוד ושסוכת יהוקנו כל שלק שפעולי
ושם כן יהיה שני שלרך וזקק לת שפרה לגמרי שבר
כל שעשת ושמועות מן שלרץ · וכן שם שעת ושב ושרך
שפרה שבשר כל עומלה · ולזה למדנו שלשם שבקש
שת שבע שם שלמה · היה היתה שם כל עי שלישים כשוך
שפ"ן ושתקבש ושלשה שלום ביניהם ועלמדנו שה שבע
פרות שבע שרישת שבע שזלות כו' · וזהו כוונת שלמה
שלשה שלר שלכוונה יהיה לשוקה ממני זו שרה
שלומה כן שלמה בשה שבשתו ובלקתו בקלת
הרבנים שמורים שלשרה תורה לינוול עליהן ושיק
לא עמד כי לשת זקנתו בניו הטו לבבו ויש
שהלהוי שת שבע שם שלמה ותכפר על שעגיו
וזהו שלשם הקה שקקתי גזרה גזרתי לבא לומר שמוק
הוא שיעמו כל אלו שלשעשים בשבה כדי לעורף לבות
הרבנים על שה שיחייבו לניינו ולשת שלם לבם כשוך
טהור · זאת הכשם ונקיות כמו שיוכל להתעורר
בכל שלשעשים הכשעים בה · וזה כי הפרה בעלמו
היא לוגמת הכשם שלשר בעלמה שהורה וקדושה ורבני,
ממון שלשלין שלתה · וכן הוא בענין הפרה הזאת
כי היא בעלמה שהורה וקריה ותניני, לין בה שום
ושכוגלתה לטהר בגדים · למשם היוסקים עמה הם
שלשלין בגדים כי קבלת שלומתה שלל העוסקים
בה· ולשל הפרה שלומה לבא לומר שלל שהיא לשלומה ·

כלפי למעלה שמתחלת ממוצע בפעמה השפלות · ועומדיו
נראים כל התקופים בלבו · וישמרו שלך דבי משה
שלשלת למו שהם פלקו מאי דאר לעשות הפעל בני ·
הוא עיקר נכבד לבני לדבריו והוא כי כמו שמתחזק
החיים להעלות החות יגדו ולהחדים לו בו · בפעמי ·
יתרייב להשתדל בכל נפשו ובכל מעשו על תקומה
והזקתה לזהותה ולבניתה · ואמר שהם לא עלים עליה
עול מלכות שמים ומתחם לותם הל מלעזר שמותם
בקנן והוא שהשכל שהמוני שהשתלחו הוא מקן על
שיעור שהשכל לפרטיות שלו שפועל ויזכה להיות
לפי לחל עליון והוא יוליא השכל אל ממוץ לשפה
מחנות · ירמוז אל שהכוונה שהשלמה שהולם מכל
שהשפה מלכי הפעם · והשלי לותם שהשלי על דרך שמור
הקבר שהקם על המשפה של שמושב · ואמרו בבבלי
בקלבי · ולקח שלעזר שלוה שהשלי למלעזר הכהן
לקחת שלעזר ולבניו לפני ״ נוסר שיפשים לו שלוה
לקחת השפרטי לשמור הבריאות · ואמר כי השרגל
שהפוך שפיקוהו להיות שהשפה שעשים · והרחק השפה
נעיניו שם עורה ואת שהשה ואת לוחם על השם · שפרוש
שם תלבי שהשפה כי העור שהיה שהשה והשלי הוא
שהוכן והשם הוא שהשיעית השפר וכן השפה שהשפה
הוא השוקה שהשפה שהשר זו חיישה עשה השפה שהיוצית
והשפה שלו לשלי · ואמר שהשפה שהשר שהשה ושהעי השפלי,
עשה שיעור שהשני והשלו, השעות והעי השפלי,
עשה שהשפה שהשות שלו · ולקח השכן עז שהש
ושהוד לשה לומר שיקח שהקות עשה שהשפים
שהשה השהשה והשהוד שהיו לומר שהשה שהשר
ושלך שלשהון שריפת השפה · והשה לומר שהשה
שהשה השהשה · ולשהש שהשה שהשר ושהשה
שהשפה שהשר השהשה שהשה שהשה : שהשר שהשה לשהי,
שהשהשה עשה שהשה לשהים שהשה שהשה בשהשה
עשה שהשה השהשה לשהים · לשהשה שהשה שהשה
שהשה שהשה שהשה שהשה · ושהשה שהשה שהשה
שהשה שהשה שהשה · ושהשה ש

לכם נשמל לנפשי כמו שנאמר (תהלים קו) ויאכלו
מזבחי מתים . על כן המים עם הטבל היו מעכבין
כלרך שנתגמר . והיה מזין עליו ביום השלישי וביום
השביעי . כי הנה מליכו רחיצתו של
שרשל על ידי הספר והמים היה ביום השלישי
והשביעי . וזה כי כבר נתבאר כי שתי יומים
עמה " שיסולקן וביום השביעי שתת ושם דוגמת
שתת תלפני שהם קיום העולם . וכמו שהחריך הרמב"ם
ז"ל שבשם בלשונו . וכן תמיינן פרק חלק ופרק
קמא לעבודי זרה שתת תלפים שהם הוי עולם
שני תלפים תהו כו' . והנה מעלת ישרשל היתה כלה
בחלק השלישי שבחלוקתו היה תזרשם שהיה לחמר
חלק ת"ת קמ"ת שהם וכשהיה בן כ"ג נשלם חלק
השני . כמו שפירשם ר"ש פרק קמץ לעבודי זרה
בשמעת' לפי שיש תנא ושנא לית שהם מקשקשים
ואין התשובה מעלת ישרשל וכלתה לשקלף השלישי
שהיה שלשה שהרי משטעל שתן תורה היה תמ"ת שהם
מ"ת שהשעל שהלך ישמל תמ"ת שהם
שהם ז' מאות שהם ושמנים שהם כמו שיי(מלכים ח') ויהי בשמונים שהם ד' מאות שהם לשלח ישרשל ממלכים
בשנה השלישי וגו' . למלוך שלמה על ישרשל וידן הבית
לי" . הנה שלמה שהיה גם כן תחר הבנין היה כמעט
שוה לשקלשלישי ותשרה כמעט שתחלתו ושלוחו שלך
היתה ישרשל בעליה . כמו שדברנו ז"ל בשילם (שמות
יב) המורם הזה לכם עד שלח הוי' הקדוש ברוך הו'
ישרשלמקבלים הוציא להם שלין המלכות עומדת לעם
שלח ל' דור . והנה מתחלה להחיר יום הראשון
של חגם וכל שהיה הולכת ומאירה על ממש עשר
יום לשקוש שלח שתחלה ומחשבה עשר ולילך מתחסר
ויוש ל' היום נרמזים כך ישרשל שתחסרם על
שלמה משפה עשר דור שתרשם שתחיל להחיר שנאמר
(ישעיה מח) מי שהיר ממזרח לדק וגו' דע ילחק שלח
הוא שהיר שני (שלמלים כו) ויזכע ילחק וכתיב
מור זכוע לנדיק דע יעקב והוסיף מור שני (ישעיי
שם) והיה מור ישרשל לשם ושמר כך יהודה פרק
מלכות שמיניה שהשון שלמון בונע עובד שי"ר דוד כיון
שנאמר שלמה שתחלה לשקוש של נשנה שנאמר (ד"ה
ל' כו) ויעש על כסא י" למלך ושצלח היה
שהלכים פותחים והולכים שהעשה לשיה שהיה יהושפט
יהודה שלשיהו יהוה שלים עזיהו יותם שתז חזקיהו
ומנשה שמון יהושיהו יהויקים יהויכין לדקיהו
כיון שנאמר לדקיה ושת עיני לדקיה עור וגו' הרי
שמנו כל זמן שלך השלישי וכן ביום השלישי
חזקיהו והמרה ביום השלישי להתקשם כתותן ויליר כלם לעתיד
שהם עתידים ביום השלישי ביום השביעי שיתגלה
ביום השביעי יי וביום השוה יהיה יי
שלח ושמו שלח . גם ישרשל המתדקים בו יהיו
לגוי שלח שלרץ לכן היה ביום השביעי ולכן

גלותן יותר נרלה שגלות שלרים לה נזקר ונרמז
בשוד הספרה וכמו שהתחלר למעלה וזה שהי' עומד
בעיירות הו' נגד גלות שדי ויון שהיו ישרשל בעריהן
וכיו קוללין יסורין וזעזועות שמדי ויון ולזה היתה
לספר זה מרמז על זה ולשער בכר המשפיהיו משתמשין
בו כהנים גדולים נגד גלות בבל שהיו בו כהנים
גדולים כיהושע בן יהולרק כהן גדול ועזרל שעלה
ומבבל לשם מושה שהמיל היה מזבח למשרת וחוה
נגד גלות השלישי שהר שמו שומרין תמיד ומלפין
על זמן קלו וחוה תוחלת ממושכה וזהו ענין המשמר'
והיה ומזח זהמיל כי כבר נתבאר בריבו
מלורת המקדם שהמיל היה ומרמז על ע לם הספל ול'
יקוותיו שהר שם שלשה מלכות הרשעה ומלך בבל
היה ומזח בהר המשמה שהר שמו היה משלין
משמות שקדום החולם להלחות לבני בבל שקדמו
החולם ולף כי נלחר בגלות בבל מי שהם הר בגלול
ולשה זכריה שני שהזרות ושמן על לשמן שהיה בכל
שבל על גחלות בבל ועל זרובבל בן שלתיאל כמזוחר
בגזרות זכריה ולכן היה כשהי בהר המשמ' ובשדרם
בשעה שעלה משה למרום שלא להקדום ל"ה שהיה
חומר שלעזר בני חומר שנלה בת שהתה הרה בת
שתים הי' . והנה זה שלה בשלבת' שהרי תכתים
מולקין על רבי שלעזר בריש מסכת הרה ובשירה
ליה לשפילו בת שלם בת שלרבע וכן פסק הרמב"ם
פרק לשמן מסלכות הרה לשלותה ומשהרי בת שלשה
ולשה כן יש לחמוה לשלי שלמר הקדום ברוך הוא
לשה בשלבתה ולשוך הוא שנאמר גם זאת לה בשני
היא ' כמו שנאמר בבי יהוסף בשעשה לחמור של
עבשלי . שלת שברל' מזה סוד ושעה הענגל' ופרה
וזה כי הם עשו הענגל בשדבר בשהם הרחשו לנשתם
ממלרים והנה הענגלה הרשיפה בת לכפר על ושעה'
שלן שלרים שהיו הורגים ושה נוהג שי שהבו כמו
שלום שלך שלרים לשילדות שיהבנו כל זכר בעורן
בשעת לילתן בבי לכפות על הריגת הבנים וכבי
שיוכלו לעבר שבולד שת ושזה בשהר יהו שלרים
וקבלו המורה בתיב (שמות לב) תרות על הלוחות
ולשבו מיהות מן המלכיות מיהות שמלך שמות .
ולשהר שבו מהר מן הדרך ושעו להם עגל ומבבה
מזהו למשבה שלן שלרים ושהילך הרע שיה שתגרה
בהן ושתעבין ושבן היו שבישים בת שתים וכמו
שיתבאר בפרק שהמר זה . ושעשם פרה בת שתים
לדעת רבי שלעזר לחיות כי בשבה הבנית לשתים
שלרן שלרים בשעת הספרה כמו שהמרו בירושלמי
לענגלת שהמר הקנות המשכן בפרק הספרה . ושהזהן
שבה בשהלת המגלים וקבעו בבית לדורות בבל ט'
בשה שהמרה הבית בהשהמונה ושבעים ושל זה בת שתים ענין
הספרה כמו שהתבאר ולכן בת הספרה בת שתים חשבם
השהלקים ס"ל לחין לשמות שבה שבייה
שבשהה גו הספרה שבריין לה בשהלמו השהגלים
שהרי הספר' בשהה ושל בשהוקס השהכן והשהגלים

מזכיר שמונו עליית השמש על הארץ ועל ידי זה
נותנים מים לכל הנמלים הנפלים, וכמו שהאדם
עשה המעשה בפרק הנזכר. למעט מה שלא מערב,
זו אשר היה מונח על הפתח הרשעים נשתה שלא ניכר,
אלמא שלא למעבד שהוא הרוח אשר שם השמש מוקף
והוא הגורם הפתח לבעלי חיים. ולפי כי נרמז זה
כח השומות המתדבקים בעלות וקליפות אשר שם
נמצא והוא מהפך ומקדרן ״ אשר זה למזרח כמו
שכתבתי למעלה בענין הקדמות ולזה היה, הלשכה
של כהן הסדוקה הפתח בקרן לפונית מערבית כדי
להגדיל מלה״ל על מזיבי ״ ולהפסיד השומות
המתדבקים בשומה לשכה, כתב עוד הרמב״ם סוכופתין
הפתח בחצר ושל מגג היה ונותנים לותה על גבי
המערכה ולשם לדרום פניה למערב והכהן עומד
בחזרה ופניו למערב ושומט בימינו ומקבל הלם
בשמאלו ומזה שנעשה פעמים נגד בית קדשי קדשים
על כהן לשומו. ״ והיות ענין הפתח רומזת על ענין
מלכיות והגליות ומביאתן מורה על קלן ותכליתן
שיהיו לשביית שם וכתיב (ישעיה כה) ביום ההוא
יפקוד ״ על צבא המרום במרום וגו׳ ואמרו רז״ל
אין לומה טובלת על שלשה נופל אלא כן היה
ליקח לה בכפו ממלית שהוא מקום מלת הלין
שלמעלה ומקבל בו הלם של הפתח שהוא מיותה
ושמה והוא שפה של גלגל מזלים כי הלם הוא שנעשה
ויהיה זוכר ממנו שנעשה פעמים נגד קדשי קדשים
להורות כי כמלל שהוא כמו של לילות שים לו שנעשה
שמות כלומר שנעשה שמות יש לו ליבל הפא נגד
שנעשה מדורי גיבנים לשלר נגד כל מדינה יש שלוש
בעני עלמו כולם יכלו קודם שניעת הפתח ויכניעו
עלמן מול פתח קדשי קדשים ושמר כך יבשפו הפתח
והיה לשלה לדרום ופניה למערב להורות על מה
שמייבו כליים על מה שמו שניים מניד בארץ
שכלל שהוא לגד מערב כמו שאמרו כי לשם מערב
ושניה לשלה דלדום כלה לומר שהשיעו לשם על
מכוני שכלל ושמילה. שנומה דנומית דרומית
כמו שאמרו הרול, למתכים ילכים ושיה שכהן השורפי,
עומד בחזרה כמו שכהן שלשלון שניה לוגמת לשם
הלשלון והולדותיו שניה בחזרה כמו שכתוב ויגבה
לותו מקדש לגן עדן וכתיב ויהי בנשעם מקדש
שהיו עומדים כולן בחזרה ושמר כך היה קין שניה
נמנו שכהן הסדוקה הפתח גם כן בחזרה ושיה שומט
ניעיני כי הכעשים מנפלים נגד בית הלשלים למלת הדין
ושיה שכהן מקבל ידו בגופו על פניה כי שניהם
שלשה יכלו וכתב הרמב״ם ושמלילך לל תוך שריפתה
עץ אבל ושלוש ושמה נגדו בתולעת ושלומר עץ אבל
זה עץ אבל זה עץ אבל זה ולומרים הן וכן בחזרה
וכן בתולעת וכל כך למה לפי שכתוב ויהי אבל
קף וכתוב ויהי לחזר וכתוב ויהי תולעת לשיכך מודיע
לכל ומגלה שאלו ויהיים הן הלמורים בתורה על
כלן לנמנו • כגם כלה כתוב דקדקן גמלוה לעשותה

להיות כי לסוך לעבוד ולעשות על מנת לקבל פרס
וכן הלמוד הוא לסוך בשכר כמו שלמדנו מה שיהיה בהם
כי ולכן הזהה וקדום שהוא המעש, והשבר לסוכי,
להיות בשכר לבל בהשוה לבד לין לה כוסם בזה
על כן לא לסכו השכר שלא שהוא נגד העיון
והנה הכוונה בני הקלה טעה לו הטעם לוהן שלא
לגוהך הזהה ומזה לו הכוונה לגוהך הזהה שהוא וכן
הכוונה בה לשלר שנעשה מנותו והוא השלשה לנו
קוד הענין • והוא כשלשה ז״ל כי כל העוסק בתורה,
לשמה נעשה לו כס מיים והוא ענין המזה והכוונה
לגוהך לשנם הכוונה והטעם שלא לגוהך דוגמת
העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שלא נבלה ושמת
טעה יקבל לשנם לשלר שנעשה מנותו. שוב לינו
שקבל טוהלה והוא השלת לשמה כי לף העוסק בתורה
לשמה שכל שקו לשלר שנעשה מנותו הוגה בה שלא
לגוהך וכמו שמנותו וסוף הכבוד לבא לבל שלית
העוסק • וכבוד נותן תורה • והוא יזכנו לגלות שלפיל,
לחזיה ולהיות בשבוה שיבשבו לותה וישלמו שלפיל,
עשה לשן :

פרק ששה וששים

אחר שנתבאר קלת ושוה עגלה בת שנתה לשתי
להשלים עשנו בפרק זה עם פריס ושעירים
שנשרפים בשוץ לשלר לינם לשנוחות כל השתעסק
בהן כלין הפרה לשלר שזה נדשה שים לשם לבל
שנשפשם זה לזה כמה שתבאר בפרק שעבר טעם ושעגל,
שלר היה בשה להורות על ושעשה לרץ שלשים לשלר
ישבו בה ולכן היתה עגלה לפי שלשים ושלשה
בעגלה כמו שנת, (ירמיה מו) עגלה יפיפי, שלשים
וללמו ז״ל תבא עגלה שלא עשתה פירות ותכחר על
הסובא שלא ניתן לעשות פירות והוא כלעת
שלשים שלא הניתו ישראל לעשות פירות ׳ וכמו
שמיעו בשלר שהוא זכרון ליליאת שלרי, שהוא
שלם יתעלה לשבחו כן נוה כלן לשרוף השגלה ושעם
השרופה בתחתי לעיל פרק שיים ושלשים והיו
עורפין לותו בנחל על שם נהל שלשים • ולפי לש״ל
לשל בעיניו מיים גבי עגלה עריפה • ונחל הוא העוק
שכל שקום היה זכרון ליליאת שלרים נשלר היה
בעוק כמו שנת, (בהשתים מג) ירדו שמה וכתיב
(שם) ויכלו למי יוסף וגו׳ • וכמו שלשים היה
בשלשה להרוג ישראל ושלא יהא כולא מי שכאו על
שעל ידי כן נוה שעשה שלך שלשים בשלשה לגיללות
להניית השנים בעורן על השלשים ועל זה נשתם
ליען שם שלשים שיושבעו ביים • וכמו שלרשו ז״ל
(שיר השירים ג) שחזו לו שועלים קטנים ושחבלין
כרמים שלותן שועלים קטנים שהיו שחבלין כרמים
שבעו בים ועל זה בת גם כן עגלה עריפה לכפר על

בשוכה ושלא יעשו בשיים שלו והוא לשוכות שניין
שריפת פרה זו שנקה יעקב ושתלמיד כלרך שנשתלה
שהשה שנשתה שלשלל ושתלמיד שלשה, כמו שי בשבת
(ויקרא יז) ושלח עליו שת כל עוונות בני ישראל. וכן
היו שלשלין לל תוך שריפת הפרה שיינן שלו שגל
שלשה שיני שעה שבשו לישראל שלו שגליות ולפי כי
שלשיות דבקו בשלה ובשלו לשם השריפה ושכלו גם
כן עם הפרה ושם עבוד, זכה גילוי עריות שפיכת
לשים כי שגל שפיכת לשים בת שולשת שני שהוא
שלום כלם ולזוד שגל גילוי על כי הוא שין עשד
שמתלין זו הקלירות כמו שכתב הרמב״ם ז״ל
ושעריות נלמד (שם כה) תבל עשו לשיים שם
ולכשו ז״ל וכי תלין יש שם גם כי כפוי המשגל
לשלילה והוא לזוד • והלכו שגל עבוד, זכה שכל לי,
עבודה זכה שלו היו בשוך שגלו שלרזים ושזה היו
שלליכין לל תוך בעו שפרה שלקדש בשעה שן
השיים, כי בעו שעשים תשובה ושלשלת תשובה
ושלשכל ושעשקם השותות לז שוטת בכל שלה
והיה שוהל בכל שלר שכן שלשל השלם בשעה שלרז זה
כי להורישו כי שם יבשל השלם בכל שלר שכן בעשה
פעמים לל היה בת לילי כך וכמו שלמרו רבותינו
ז״ל דע מלין בשת ובלן שלשה סולך ולפני מי שלשה עתיד
לתת דין ושעבון כי, והוא השלשות שלו לין עושין
שי שכות כלשת כי לין שלכות נוגעת בשבת ושבשת
שכות לשומות היו ושלשעון בשלוה זו ושלך השעיה
יעשה השעירי בשהיה בימינו וכבר לשלמו בזה כי
תשע שלכים שלבו בביפה ושלך השעיה יפי השעירי
להורות כי הפרה נגד השלכיות ולפי כי שתבעוש
יהושלמי של לשלשר וכן בפרקי רבי שליעזר פרק לשל
עשר כתב כי שלך השעירי יהיה הקדום בדוך הוא
שתשוב שלין השלוכה שכל שקום ושפיק יהיה השעירי
ושמעו יבוא השלוכה לי ולכן הוא עוש, השעירית
וכתב הרמב״ם בהלכות פרה כי השלכה פושלת
בשעת שריפת הפרה שעשת שמיעה עד שנעשית
לפר וכן פושלת בשילוי שיים קושם שיתקלשו ושינו
פושלת בשעת הזאה • ושטילת שכר פושלת בקילוח
ושיה נתינת לפר לשיים ושינה פושלת בשילוי שני
הטהרה שתלויה בשלשה והוא השלוי והקלוח והזיה
נגד שה שנאמר (דברים ל) בקיוש התורה והשלוה
בשיך ובשבדך בעשותה שהוא לחזקת השעות בלב
והדבור בהן ושעשייה שהם שלשה שלקי קיוש שלני,
והנה שלוי שיים שנצישתן הוא לחזקת הדברי, והעיין
בשעות לקבלן כלי לקדשן לתר כך ולהולילן בפיו
והוא ענין עיבוד שיים עם הלפר כמו שבענין
הדבור שתעבד הכא השורשי שהוא שן הטפלי תר
כלי הדבור עם שיים שהוא כח השכלי ותתר כך
הסזאה נגד השעשה שבוקה העפרה והנה הסזאה היא
נגד השעשי, ולכן לינו פושל השלכה בה לשלשל היא
עשיה שוקה על השעשים שהיא השלכה • לשעם
קבלת שכר פושל בקילוח והסזיה ולינו פושל בשלוי

מקומות שהיו מעיינין בהן לפני הפרה הכשרה וכבר נתבאר טעם הלקי מקומי הפרי לעומתן נתנו שבשה מקומות הלו . והנה בכל זה הכוונ על המיני והפיקוחים שיין בתרן לחוי להכיחל להביאים הלה גם בתרגום השלישית שהפרה נעשית נגרן ולבן אין כוונ בהריפה וכן קדשים שנפסלים ולה נעשים כשונן בולעי לינו פסול בעלים בגנו זו שלה זכה מיהה קדשנו קדש כתקנו ולזה היה דינו גם כן בשהיפה וזהו שה שהלינו בזה הפרק :

פרק שבעה וששים

וזאת תורת העולה ביום שחטתו וגו' .

הנה נתבאר בתלמוד ז"ל שענין הלרעה בה על נתון הנה , וכמו שהנתו ז"ל פרק יש בעריכין מעורב מוליא שם רע . ולמהו בתלמוד וכן לתה נולה בגתם קלמוני על שם שתורה נתון הנה על דורש, לפיכך נלטרה לתורה כי יודע תלמיד וגו' לתוך לה הקדוש נכיר הוא שפרה נתון הנה קודם לנקות נלרעה שנלמר (שם) ויתור ... לל הנתם ביום לפרו נלרעה הפלטין בגופו . וכן לתיו רבותינו ז"ל שעשוה זה נלטרע ידו על ושה וכן תלים שהולתה שם לל על תלים ולתיהו שיך יש בעיניהן תה נשתכ תלטרע שתורה (ויקרא ז) בדד יפר ישתן למהנה ושתה תלך הקדוש בדוך הוא הנחיל בין לים להשתו וכין לים לרעהו לכך נלמד בדד יפר וכן לכתו שם לתור רבי יהושע בן לוי תפני תה לתורה תורה תלטרע יביל קרבן פניו הנה שהכניסו שהלרעה ובעשים בלים זה לשלר ענין קדשותיו על כשלך זה ולבאר בתן הכוונה והנה יתוע שהשפר בתרין הלרעה שהיה בגלה ובשתה כמו שנלמ' (תהלים יג) השומרים לבטונו תגיד שפתיו תתנו עני לזהן לנו ולכן לכתו ז"ל שכל השפכר לנתן הרע כלהו כופר בעיקר ובעשה כי לל נתתו דרך העולם לך בשבת

גמון שבעת למס ומלוה והמקח היה לה ולבנותיה
ויל עכי ותניון לא המזיקו כל זה נתן לו מלך רוב
קניטו ובתי גמזו כמו שנאמר (דברים ח) ובתי טובים
תאכלו ורם לבבך ושכחת את יי אלהיך . ולכן היה
ליטו בג׳ שבועות . וזה כי כבר אמרו שהמכול בשלשה
דברים ואין אחד מהן לידי עציבה . אחין אחד ולמן
אחד טוב ומיכל למעלה ממך וכו׳ . הנה שלשה דברים
אלו מסייעי׳ הגלות כי אחר שנכנס בו יראת קדושה
וקבעו עפר ביומו ותולעה ויודע שיש לו אדון שומל
עליו למה יתגאי . וזהו ענין שלשה שבועות אלו
הנאים בנגעי בתים וזה כי בתחלה נאמר (ויקרא
יד) ובא אשר לו הבית והגיד לכהן לאמור כנגע
נראה לי בבית . כי כשילחה אדם נגע בביתו הוא
לו לסיוון כי הגלות נגזרה עליו . ולריך ליל לכהן
שלולי יבוא לו אחלטו . ועל כן כתיב ולוה הכהן
וסיטו את הבי׳ שבתים יבא הכהן וגו׳ לפי לומר כי
בתחלה יזריכו הכהן שאל יתגאה אכא דוב קנייטו
ובוזה ביתו כי גזבל הוא אחיזר בעולם . ולאולי יהיה
הכהן אחוז אניע הגבול כמו שנא׳ בדבריו
הקודמים בעני׳ העבודה ובפרט פרק שמונה ושלשים
מלך בני ביתכו הבית ויאתר עדום אכל דבר ולא
יהיו לו עתה להתגאות . ולומר אחר כך ולפי כנגע
ובנה אחבורות יתקרקוח לו לתשובות ואחליהן
שאל נתן הקיר אחר שאם לא יועיל לו עניו הרחמן
אלא שגאותו זו אחבורות . לפי לומר אקוע זו
וקשה להסיר : ואכה יזוע שאלוה עליו הכלוס אחשיל
גוף אלהי לבית כמו שאמר (קהלת י) בעלותים ירוץ
אחקרה ובפלוח ילים ילוף הבית . וכמו שכתב
בעל עקידה בבוף בבל בענין בתי ערי חומה ובשאר
אקוחות בספרו . ולכן היו נגעי בתים רומזים על
נגעי גופו . ולכן לומר שבימיהו טיומה הם שלילה
יבקבוקות לו לתשובות . ואכה יבקבוקות הוא הפך
לתשובה כי לתשלם שבאלם הוא מוחר שלמים ומוס
מבעי שתשובה מוחה עליו ויבקבק הוא בשבך כי
הוא אלא מיעוט לומים שבו ובשאלם לשחר יבקבק
כיחה . ולכן היו אלו בקלוח סימני טיומה כי
יש אחגאה אלא מעלתו על שאר בני אדם שבו יופי
גופו ושלמותו והוא שהשלשה שהוא לתשובי עם יפה
עיניים ויש אחגאה אלא מעלות אחלטיו השכליות
ואחעשיו שהן גורמין היבבקק בשניים . וכמו שאמרו
רבותינו ז״ל על כמה לדיקים שהשאמרו עניוב אדוב
אעלותיהן . ולאמרו רבותינו ז״ל תושים שאחשא גופו
של אדם וכן הוא יודע כי הרוצה לעבוד בקדושה
אחשלות הזה צריו יבקבקו לבי בדרך אלא
על דרך רכאת אדם אחיר פניו . לכן לאר כאן שבאלו
אלהו עשה הוא . כי יזוע שאחיה הנגע אשאי
בדרין אלו ואשלישן שבל הן הקיר . לשם לומר כי
הן אדרך הגאים אשובדין בעולם שבם שבל הוא
כי לבעבן עוד לאוין להתגלות יותר אזה וזה ענין
אשלישן שבל הן הקיר . וילא הכהן אל אחה הבית

שיהגו הבריות זה אזה כאו שבאלירן שבם הכל
נאשבך אאר לעת אלוח שהוא יסוד שבשיח לבשה כל
הלבני׳ אלו שבאבאלו . וואלינו גם כן אנשי נגדים
ואנשי הלשם הנקלאים נתקים לחורות]ם גם כן על
ענין שני לבני׳ שבשבת׳ נלקה בלשם בלעבע . כי
אולינו שהלבע׳ הוא בא אלד שהמלה לקחת של אחבו
כאו שעל ידי זה נלעבע גאזי בלקאו אנעאנן שב לבא
אכם ככבייש כשף . וזהו ענין לבעבע הנגדים
בקבאת לו בגבאת ובימניו שם יקרקך לו אלעול׳ כאו
שנגעי נגדים בי שהמלה אחבא גם כן אלד שני לבניש
הנזכר לעיל כי יש אומר לקחת של אחבי׳ לבניש
גופניים ויש אומר לקחת ממנו לבניש השבלי׳ ושתיהן
רש . ולפ שאמרו אחבניש קנאת קופיש אחבא אכמה
היינו שם שאחקנא בו אלד שעלותיו לעלור ממנו·אשאם
שם שאחקנ׳ בו שלא לשמ׳ רק שאמר׳ שיש׳ לו שעלותיו
של אחבילו אלד שלינו שפץ שיהיו לאחבילו שעלת
אלו שוא אלך רש . וכאו שאמרו יהן הוא ולא
יהנו לאחבים עיניו לשם שבל לאחבים ולבן שם היה
לבעבע בנגד הוא כוונו על עיונות אלו . וזהו שאמרו
בקלא׳ אל בנגא׳ לשם לומר בן שבאשי׳ אחעא בילו
ונעניש לו קניין אזק שהוא הנגד היבן הבקלא קלאת
אל שעדיין לא נתיישן כ״ש בילו ואכל אקום שלבעבע
בנגלו והוא עניי׳ הנגאת . ולשם שבהן אח בנגע
בשבעת יאיש והוא להזשילו כי לאם יאאוד שלינו
שלו כי לין לשלם שלא אחגזר לו ושם יאאוד ובגזל
שוב האאון לאי שהיה וזהו הבלאו בשבעה יאיש
שבפעלות על ידי אחועת הבלגל האעשי׳ ואעני׳ .
וכאו שאמרו גלגל אחוזר בעולם . והנה יבלה הנגע
ביום שבישי אם בשם הנגע כאו שבאחלא בנגעי הבאיש
שברוך הבגד לאחבם אם לא בשם הנגע ולוה הבהן
וכבשו הבגד לאשר בו הנגע והבשניל שבשבעת יאיש
בנית כי לאחרו גזל ועריות בפשו של שלם אחחוה
להן·וקשה לפרוש אהן ולבן הולרך בלזכנוש אאר שבוע
לשאחוה יותר אבשאר נגעים . לפיות כי לריך שלשה
לנקות ידיו ולזרז עלמו אלדבר זה . והוא ענייבשבילה
וענין עגלה ערופה וכאו שבאחצ׳ לעיל פרק ס״ו
ואמר שבשבילו אחר הרמילה שבשבעה יאיש בנית בגד
שבשבעת יאיש בשאלו בדיבי נגעי בתים כי שם
יזבור יום אותו לאמה יאמור של אחריש וכאו שבאמר
שלשה לא אני עמל וגו׳ . והנה שם שעל עוד בעיניו
ולא הבית הנגע בולמי טעת הוא יש לשבשו כי אין
לו אחקנה בשבוע שלישית של בתים אחאר שבשבו
של שלם אחחוה להן קשה לפרוש שבל שם בשם
הנגע אחריש שלם שלא אחבא אחר שבעת יאיש וגו׳
כי לף על פי שבשה אחליאה אבל אקום בקל אחוק
לשאחוה אחאר שעליין קלת נגעו שאלר עליו . ועל
כן לריך לקרוש אין הבגד לגאחי ולאחזור ולבשבו כל י
לנקותו ועוון זה ואם אזר עליו הנגע לשעת שאחרת
הוא שלם שלך . אחגאה נגעי הלשם הנקלאים אחקים
שיהי שלם ושם כנגעי שבשי אלא שאחשלף לינן בשבשר

(ויקרא יד) וזאת תהיה תורת המוצע ביום
טהרתו והוא הכהן ויצא
למחנה והנה נרפא נגע הצרעת מן המצורע
ולקח לשתי לפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני
תולעת ואזוב והכהן ושחט את הלפור האחת אל
כלי חרש על מים חיים את הלפור החיה יקח אותה
ועץ ארז ואת שני תולעת ואת האזוב ואת הלפור
החיה ואת הלפור המת על המים החיים
והזה על המטהר מן הלרעת שבע פעמים וטהרו
ושלח את הלפור החיה על פני השדה . וכן היתה
טהרת נגעי הבית בלפרים כאשר כתוב בפרשה זאת
תהיה תורת המוצרע . והנה לא מיעטו אלא בנגעי
לרעת הבגדים . והיה זה מעשה שנתרפא בפרק
שקודם זה מנגעי אדם הטמאים היו בחיי אלף שמון
הרע ועל כן אמר הלפרים כמו שנתרפא יבא דבר
שבקול כו׳ . והיו בחיים עמהם הרי ואחזר כמו

שלמה מס הגבים עליו כחרס יפיל עליו כחזק
כי עניי גבוה הרום ממך לחק עון לשון הרע וזה
גורם את זה וכמו שאמר (תהלים יג) לשוניו
נגזיך שפתינו אתנו מי לנו לכן · ולכן היו נתין
קרקעות אלו גם כן על נגעי בתים שהיו נתין מיד
גבוה הרום כמו שנתבאר · ומשם על נגעי בגדים
שהיו נתין על עומת לחקי לא היו נתין קרקעות
למשם כדר ופרטי הקרבן יתבא' לך וזה כי
כבר כתבתי כי אלו מפתי עוונות הם כפורים בעיקר ·
וכמו שאמר בירושלמי המפת לשון הרע כעובד
עבודה זרה · ומאמרו שהיה שקול נגד גדוי עריות
ועבודה זרה ושפיכי דמי' וכן בעניין גבוה הרוח
נאמר וכם לבבך ושכחת את יי אלהיך וגו' ולאמרו שהוא
כעובד עבודה זרה שנאמר תועבת יי כל גבה לב
וכתיב הכם לא תביא תועבא אל ביתך · כלומ' שמסך
קשה ולכן היה עונת עליהם שני כפרים היו
כפרי' אלו לעניה דבר שבקול כו' · ומשם היו
שניים למד נגד יבל טוב ולמד נגד יבל רע הרע במשכים
למד תורתו ושורתו של מלם · ושיו לפוד דרוך יהוה
בעוף הקטון המלפלף ולשונו מקבל מרות כמדבשם
ז"ל בפ' פרק התורה והוא לעות המלם המלפלף
ולשונו מקבל מרות ודומה להיות תפסי ומלודיו ולכפור
בו כמו שנתבא' · וכתב הרמב"ם בפרק מלוכא
שהי לפניים שיהיו שוות בעולמה בקונה ובלעיים
ובקיחתן כמתת כי הפני ילרים שנלמד הם שוים בכל
דבר · ושיש לוקה גם כן עץ לפי שהי עולת ושוב
כבר כתבתי בעניי' שביאת פרט לשומר כי שלשה
מינים הלו מרים על עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכת
דמים שהם בעניני' המשורי' שעל הדין יהרג המלם
עליהם ולא יעבור ואם יעבור מלם בדעתו כמו
שנתבא' לעיל ולא יעשה כדי כעובד על הלו שלשה
וכמו שלמדנו כל המעשה בשון הרע שהי הוא כעובד
עבודה זרה ומגלה עריות ושופך לדמים שנאמר
(תהלים יג) נשון מרדנית גדולית וגו' · ולכן ממויב
שיעשה ויבא ולא יעבור על כן ולוה בכהן ושמע
אותה בלפור החמת אל כלי תהם להורהו דבר שבלי
שהמלם נמשל כתהם הנשמר והוא קרון ממומר וע"כ
לריך לשמוע את בלפור החמל ולהשפילו והוא שיבא
הרע על ידי המים המיים והוא למילת התור' הנק'
עץ חיים למשיקים בה ואמר שיקח בלפור החים
ושלשה מינים הלו בהיות כי לחמ הריגת בלפור החמת
בדבר המזבח קודם הלו בהדבא מינים ביחד ושובל
אותה בדם בשמט ושובל אותן בדמו להבא ולא יעבוד
מינים אחרים ליהרג עליהם והוא שיהיה השלשה
מינים בדמו לפי לומר שיובל אותן בדם יעבוד
והוא שפיכה על קדוש השם וגם בלפור החי יעבוד
בדם המזבח והוא שנין היולד שוב השולל כל המלות
התורה שבשעת השמל לריך להבא עליהם ודע כללו
בכל זה להורות כי על ידי זה יעבר המעורב מלבעתו
בזכרו כי עוד לו המיתה והדינין על קדוש השם
יתעלה ממנו שיחיה ויעבוד ועל ידי זה יקבל המלות

יום

בעבודת יום כפורים מענין עבילי השלישית וקידושין
והיה מדיני עשלתו להיות המים מיים רביעית כמו
שכתב הרמב"ם פרק למד עשר מהלכות עומאה
מלוכא להיות כי המים מיים רביעית עומאה
לכל מי · ולכן נקלטו מיים מיים המזכרים נותנין המיות
פעולתן ולכן שיעורן בביעיות כי רביעית דם ומעמיד
המיות ולזה רביעית דם המת מעמה כמת · וכתב
הרמב"ם ז"ל ושיעורך זה מדברי סופרים להיות כי
מלל התורה לין בה שיעור כי לל יתהבא השבר על
לל הטבע בלל ולם יתעה ושוב יוכל להיות מע"פ
שלין בו רביעית והוא ענין תמיית המתים · לך למנם
מכמים נתנו לו שיעור כדי שיהא לטבע רופא בשבר
עלמר שבמעטו הלורות ולין הזכות גורם להיות
מתהבאים על פי הכמים הנבלים תמיד והולכים לטבע
שיעזר לזה וכתב הרמב"ם ז"ל עוד שהיה שופט הלפור
הבדול שבשניהם ומופר בקרקע בפניו וזה הלכ' מפי
השמועה וכבר נבלה טעמו ממה שבתבנו מעניני כי
הילר הטע הוא הגדול והבדול שבשלם לפי הבנל' כמו
שקבלו שלמה מלך גדול ממך אמר המומר שבשם לבשוף
לבבך יובל והוא ענין קדושת הלפור הגדול המעבר המלוכא
כי על ידי זכירתו יום מותו ובקבר גופו יזוב ממנו
שמטא וירפא מלבעתו ובכן כי זה הלפור השמוע/לשון
בהמה/ מפילו לעבר זו מלוכא אמר שמור כי לין
למומר תקנה אמר שנקבר · ומשם נפור השמוע
מותר בהשלה אף לעבר זו המלוכעים שאמרים שבי
כי לפשר לו התקון אמר שמומו והוא לימי עלמו
והוא קול בלגול נשמות · וכתב הרמב"ם ועץ ארז
וחזוב שנתקלפו פשולים כי לריכין להיות עם קליפתן
שלז לפשר להם הגילול והשומה מן הארץ אשר על
ידו בא רמז הענין בשהבא · וכתב הרמב"ם ומקוף
רשם שהגפים ורשם חזב על לפור המים ועובל תותן
עם לגולת ארז וחזוב · כבר נתבאר ענין עדילה ועשם
מינין השעדנין ולימי לריך לחזור ולשאר רק עשם
עדילות רשמי שהגפים והזב והוא משעם כי אלו
המקומות בעוף הם כלי העפיפות העוף ועל ידן
יעוף השמים כשבואר שהוא שהם הזב על ידי רוב
עומלו עוזרים לקלות מעופו והוא שהריח לחויר ולכן
עיבל מן שלפור מי הרמוז על לורתי ושכלו על לדים
שנתבאר כלי הפרים ס כי ענין השכלה היא בעוף אשר
יעוף השמים שיוץ ואמר כך יעלם כמו שכתב הרב
המור' שהקשות שפרו ונתבאר שענין לעיל כמיב
פעמים · והנה בהיות בעוף שלשה הבדים העוזרים
לל השריחה והוא רשם שהגפיים ורשם הזב כן הוא
בענין עוף השלוי בין בעליונים והוא שהלך הנגל'
לבניליים עם כנפיו לו שלשה השכלה ושם גולמים השריחי·
וכענין שהלך שבר שתבאר ממה שאמר (ישעי' ו)
שם כנפים לאחד בשתים יכשה פניו ובשתים יכשה
רגליו ובשתים יעופף הרי שהלך השכלתו ועיניו על
שלשה מלכים ושם גולמים העופפות שלו רק ס נתן

לכל אלך שני כנפים משעם שתחבר קוף אלך שני
פרק שבעה ולכבעים · ומשם השבלת שלש שיה
גם כן בדרך זה כי לשני הכנפים שם השבלת השני
עולמות העליונים לשר מיומם לשם הכנפים כי
כנפים לעלאים כנפים להחיות ושם הגלגלים שם
שבת התמועה · וגם משכיל בלשם הזב יהוה השבלתו
את עלמו שהוא רשם שעולה השבל שהוא הזב לעולמו'
העליונים ועליך פני' הרשם הזכר לזב המכר
ויתדבק העליונים עלהם מה שתחתיו וזה
כוונת ממשם הוי זב לחיות ולל תשל לשם לעולמי'
גם כי שלשה עושה מזבו לשם ומשכך זבו לשר
לשמו והשועל בשבל וכן הוא בשלם הזב כי קוף שהוא
זב מכל מקום משבל לשם ונקרא לשם הזב
ולשבר לפרם מלשבה בדרך לשר זה כי השועל שיה
החיה הפקחית בכל החיות כילוע ממשלי השועלים
שהיה כבי מאיר לופם ושלשה הוא שגבור שבשן
ועוקף ולין מניל כילוע ולכן אמרו שבענין השלמות
הבלמיזם בשועל לל תהי' לשם שלא תקטין עלמך
לפני גדול ממך שבל גם כן לא יהא לשב להם להקטין
עלמו יותר מדאי כשמרם (משלי ל) שם בשלת שהתנשא
ואמו שמור לל תהי בשם בפני עלמך ולל תשלוך
הדבר שהם הקלות בזמות שהם מחיים לע ולכן אמר
לל תהא לשלם לשועל וכל שכן שלא תהא לו לזב רק
שתדבק בחכמות השועל והוא דרך הממוצע בכל
דבר · ומשם בענין הדברים המוסריים והוא ענין
הטיפות שלרי וגדולתו ומולתו על הברוחים תהא
להם לזב , שלא לומר שפל בדבר שלא בשמותו רק
כדברים שהבחרים על לל בטוב ומכל מקום שתדבק
ענין בדיעות שלשי לגביים ולשם הזב וכ' הרמב"ם
שהי' מזה עם הכל על שהר יל של מלוכא והוא מוכר
שלרעתו בא לו מלך עשותו בחעשים כלשקב ידו
ולא על לל הכתוב · וכתב עוד הרמב"ם וכילד שבלתו
עומד בעיר והקרו מוץ לחומה ולינו הופך פניו לא
ליש ולא לעיר ולא למדבר שלא על פני השדה והוא
מלוכא הטעם שמה שכתבתי בענין שלישת השפוך על
פני השדה שהר אין שם לא עיר ולא יש ולא מדבר
ולכן זקקו מוץ לחומה כי בשמתו יתדבק עם העליונים
שהר שם מוץ לחומה עולם השבל והוא כדור הגלגל ·
שלשה ומזה מוזר ומשלם לפילו מלה פעמים והוא
חוד גלגול בשמות המקובל · ולשר כך היה מגלה כל
שעות גופו הנלחים ידוע כי ענין השעות מתילדות
ממותרי השלים המומרים שהר מוליפים הבשר ע"י
גדול השעות שבשלם והכולה ולשר לו שהר שבשל
מיני בעלי חייש · כמו שכתבו מבעלי הטבעיי' וע"כ
היה לריך להפיל כל מותרות שבקבבו כי לולי זה לא
יוכל לעכל ובכן הולרך לתקן בל דבר היולה מקבבו
הנגלה בענין השעות · וכתב הרמב"ם וכי' שמחזין
שבשה יומים וכי' מחגלה תגלמת שניה כמו השמשו/
ומבשם בגליו ולשר בך יההר להזהות על מלבשה
הכולה לישהל כי לי לשבר לבשם שחשום מן העומת/

אל העיקר הנמוכה רק לריך להרגיל בחים ולכן כי׳
מגלגו תמלא הכוונה על תקון מעשיו והיה מתתין
שבעה ימים המורים על ימי חלדם המחלקים לשבעה
מלכיות של עשיריות שהם שבעים שהם ו׳׳ו ימים
ויגלח בניח המורה על קוף התקון לומר כי
אם יתחיל בתקון המעשיות בעבורתו שלא כך מתוקן
כל שבעת הימים כמו שנאמר (משלי כג) תנוך
לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסיר ממנו . לך
בימי הזקנה לריך לחזור ולתקן כי לין מותרי בעבר
הוים למותרי הזקנה ומה שנאמר לו מן השבעות בימי
בעבורו שלא כי בגלה יהא בגו׳ לו בעת זקנתו ועל
כן לריך לחזור ולתקנו ולגלחו בימי זקנתו ולז יהיה
ניתבר לגמרי רק שעדין היה מחוסר כיפורים ולא
היה מגלחו רק כהן כי הבא לטהר מציינין לותו
מלמעלה זהו הכהן העובד ומגלח . והיה מדיני
המלוכה להקדיש שבשה קדשות לאל שבטהר מלבעתו
מעשה ועולה ושבשה כמו שבפורים דמקרא ומעשה זה
כי כבר כתבתי כי אין המלוכה היה זקוק לקדש ולא
היה נחלו בלבעתו רק על פי תימני עומאם שבהן
היה נודע שלבעתו היה בא אלל לשון הרע ובשאר
גגעים לא הוחלנו אם היו אלל עונות אחרים והנה
שלשון הרע הוא בשבעה, ובשבוד אלל חומרו
ואלל שבלו גם רבוי לרע יהיו לרגל בחביבו וכמו
שבחשאל בפרק שקודם זה ועל כן היה מציא שבעה
ועולה ושבשה היחה בשם לכפר על חטא
הרהורים לרעים והטעות על מעשה הרע ולכן היה
מציא גם כן שבשה כי עיקר חטאו בלידוד שהוא
שלשון הרע שבשה בא בגד חטא שלבור כמו שבחשאל
כל זה חלק ג׳׳י פרק שלשה יעשר בעשרה חלקי הקדשות
ועל כן היה עיקר טהרתו על ידי שבשה שחטא היו
זורקים ושותים שבחות הבהונות ותמיד לחזן וכמו
שבחשאל זאת . ועוד למדת כי כבר כתבתי חלק שני
פ׳ שבעשה עשר שעינן שבשה קדשות חלו היו מורי׳
על שבשה שבחשבו שבחוזה העולם שהם החומ׳
והקורה ושעל׳ ו לכן זהו חלו שבשה קדשנו שבחורע
להכניל חלומו של עולם על ידי הקדשת קדשנותיו
וזה היה שלשה שבועות . וכתב הרמב׳׳ם פרק
דשיני ממאכלי בכורה בילד עובדין לו . המלוכה
עומד חוץ לעזרת שכאל כנגד פתח מזרחית ופניו
למערב ושם עומדים כל אנשי בעת עבודתן
ושם עשקים הבהונות ובכהן לוקח שבשה של המלוכה
בשהוח מי ומניפו עם לוג שמן שבחזה בידך כל
החנופות וחם הניף כל חלב בפני עלמו יפה ומניח
השבשה של המלוכה על בפתח ומכניס שתי ידיו לעזר׳
ומושך עליו ומוסיף מותם מיד ומקטירן שני בהנים
את דמו לחלל מקטל בכלי וזורקו על גבי מזבח החיצון
ולחלל ידיו היחיני ומעביר בידו השמאלית ומזה
בלבבעו היחיני ולפי השמאלי שבחול שבכהן שקיבל
שלם בכלי מולכיו וזורקו על גבי מזבח חלי ולחלל
כך יבח בהבן שבקבל שלם בבעו חלל המלוכה בהבן

שבחוב זה שלם שבעה חלרנות השולם שבלחם, ועקב
שבחוב זה היה נותן שמן הבשחל על הלחם המשטר
על לבך ושמן על לחתך לא יפסק כי זה לא יפסק
השגקה העליון, ממנו ויטהר מלרעתו, שלם ותעלה
ישמלנו עם כל שבחל שבלחו . ויבנים לותנו שבשליו
לשוזה עם כל שבחל שבלחו אמן :

פרק ארבעה וששיום

אשה כי תזוז זוב דמה וגו׳ . כתב בעל גרוב
שמוב היים שבשה חזביע הנה כל הטומאות
והטבילות שבאבו שבשה השלם ושומאות כל לם, בלות
ולם זיבות שבאבו שבשה שבל עניו שבלת עומאת
יולדת וזב ובזה לחר ליסוד לכילת השיעים שבשאות
כי לכילתם של שלם ושום גרמן הטומאות והזיבות
והנלות בעולם כי קודם שבעה היו כל הבשים כלוין
שלא לגלות ושם נילה וזיבה שלא טהורות בלא לם
ובאו שלמנו בכתובות שבשבשת דוברקני׳ לני שהן
לבעלה שבריך שבזית שבשבת׳ לוברקני׳ לני שהן
טהורות ולי׳ בהן בדרך לבעלה כמו שהי׳ בעניו
שום קודם שבעה על בהן לבושו . גם שלא שבבים
ופבהבים שבליכו בסוד טעניים שלו של טומאת ושבילה
ובפבה בעניו היולדת זכר ובקבה ויפיבת׳ בדמי טהר׳
וטומאת לזכר ולנקיבה ולזה וזבה וקבהן ולא שלריך
בהבהיבים שבפוקבים בזה לשה שלי׳ שבוזנת
שבבור רק לבשלי קול׳ שבקהן ולכן לא שבחוב בזה
רק שבלשה לי כדי שבעשול שבובן על קול קבבנות׳
שהול העיקר שבוין ולומר בלשה לי כי כל שלו
הבבים שבבים שלה שבת שלם ושום בעניו שבילת
העץ וכבבי בעל לבול שהול שבזכר וזבו לעת שבני׳
ז״ל . לשבו בפרק שהולת שפילין לשה בבי ילמד
עשרה קלנות שבקלנ׳ שום לבתיב (בבחשים ג) ולל
בשלם שלה שבבם שבבבה עלנוך זכו שני שיפי בשים
על לם נילה ולם שחולים כן׳ שבשע שלולי זה לא
היה נשלת שום בלות בעולם ולשהו שחבוזשת שבשנה
שהול נילה לשלם על שם שהיה שלבם לשה של שלם
ממרם שרק אין שבשידין שלה בבי יוסנן שבשת שם
על שום הטילה בה זוהשת . ישראל שפקדו על כל
פיני שלק זהובתן לוהות העולם שלא עשרו לא שלק
זהובתן כולנו בזה שלשה שבשרשלי שבחבקי שבשותים
בעת עוותלן שלקה זוהשת שם שיולבין לבזה שלא
להתגלל בעוותה זוהשת הכלה ובזה ולשבה שלקה
שבש בשעת שהן תיבה שלא שבזקה לשם בשבשה
שבגל . כשו שלשלו בוקרא בבא שלה כבי שבעון
בן יהי בשעה שבעלו ישראל על הר סיני ולשבו
שבשה ושבוע בלותה שבם לא היו בהן לא זבין ולא
שלוערים ולא שבגין ולא קוינין וכו׳ . על לותה שבם
לשלו כולך יפה לעיתי ושום שין בך וגו׳ . כיון שבשלו

לא היו יכולים לעמוד על מכונן כאן זכין ומלוכלכים
על מותם שעה למחר (במדבר ה) ויטלחו מן המחנה
וגו' מהיכן כתמייבו שכחל בזיבה ולרעת כ' תמומי,
לומר על ידי שהיו מלזינין לחכר כחרון ולחכרו
הזה הורג לא מעלין ורבנן לחמרי מן טעגל דכתיב
(שמות לב) כי פרוע הוא שפרע כאן זיבה ולרעת
כמה לחת למרת ובגדיו יכזו פרומים וכתיב ולחטו
יהיה פרוע וגו'. וכתה על פי דרך זה יתבחרו לך כל
דיני טומלת שלו יתחברו ומלעות כרופלים בעניין מעת
לחם ומום ולפשר שכולם למיתיות. וזה כי לומרו
כמדרש דכתי פרשת בהלותך מה היו לומרו לילן שלכל
ממנו לחם כדי שליכ לומר שהיו כלולה סוי בבד
עם לעת לילון לומרין לך לכל הכוח לנשא לחת
לפשה מן יומי כדי שמוכל כך ילמד בעי קמי דרבי
זילל לפשר מעיים היו וכתיב עץ לומר ליש מתמרות
היו בלשון גבון. רבי יהולה בר לילעי לומר עבדי,
היו שלומר (דברים כג) ערוותו ערבי לחם מלכלות
ערוותו למו רבי חנלא לעבו לומ' מחרוג היש הם"ל
(בהלותך ג) ותכל לחשה כי טוב הבע. לומר לך
ולפה ליזו לילן שעלו נהכל כפניו ולין לחם מולל
מלל לחכוב. רבי יוסי לומר תליים היו דבר למל
ענינו שכל נבן מלכים שלקלל עם לחת מן לחפלו,
כיון שפעש המלך עלילו והולילו חוץ לפלטין והיה
מחזיר על לחפיהן של לפפות ולא היו מקבלות לומו
לכל לומ' שלקלל, עמו לחת, לחשה וקבלתו כך
בעשה שלכל לחם לחומו לילן עלה לחקום בדוך
הוא והולילו חוץ לגן עדן והי' מחזיר על כל לילות
ולא היו מקבלים ומה היו לומרים ח"ל בהביה לה
בגבה לגביב לעתיד לבלים הם"ל (מלכים לו) אל
תבואני בגל גלוה ויל בעבים אל תניליני בגל שנחגל,
על בזולתה ויל בעבים לא תיסב מיני עלה אל לחבל
שלכל ממנה פתחה לחלי, וקבלו שלומר (בהלותך
ג) ויתפרנו עלי תלונה כי, מה היה לומ' רבי
לעזלל. רבי יהושע לפלגין בשם רבי לליעזר לומר
בזת לליתה לחלטייה שבע ימי לבללה
ומלי יהולה בר יחיי לעלמא רבי עזריה
ורבי יהולה בר יחיי בשם רבי יהושע בן לוי לומר
מם ושלום לא גילה הקדוש בדוך הוא לומו לילן
לחלם ולא עתיד לגלותו. לחם מה כתיב (ויקרא כב)
ולחשה חשה כי יולד זכר מה חשה בזמה
מה מעשה חלא שלא חטא בזמה עובלת נשוך וילמדו
זו היא הבחמ' שנפקל עלוני על ידה ולפה על
כתוב תולדותיו מה המקום על כבודו על לחת כמה
וכמה על כלן לשונו. וכתה בדוך לכל מפכיל שלין
דבר זה שהלדם כפשוטו לל"ש היו מופלות בו פיקוח
סל' שלמי' מתמרות היו כלמרי לבנון שלי לומר לילן
עץ שעלו ופריו טוים הלי זו לחבוב ורבי בנמלל
בעשה כלליתה בגמרל פרק לולב הגזול. הפלישי

שומרת הלבו' כלה פפקה זוממתן כי זה מכפר על
המעת. וכתה לילי כלה ממחלבו לפלשה מלקים כלה
ושומרת יום בגד יום וזבה גדולה כליליה שבעה
נקיים וקרבן מלבד לין ביולת המומלה לפילו לל
לחחה לם. וכתה הם לחבע טומלת שלריכה להיות
פרוש מבעלה ומל הקודם לל תגע ומל המקדש לל
תבא. ובאים נמלל גם כן שלשה מילי טומלת והם
קרי שבפת זב וזב בעל שני רליות ובעל שלשה
רליות שלריך קרבן. ומל זה יתלוה לך מלבתן
בשלשה שלמור בו גם כן לחבע דברים המורים לנו
מעלן שלמור (בהלותך ג) ותרא לחשה כי טוב העץ
למלכל וכי תלוה הוא לעינים ונהמד העץ להשכיל
ותקח מפריו ותלכל. הרי לחבע דברים גד לחבע
מילי טומלות ונגד לחבע דעות המומרים בחדרם
חטה עבדים לחחוב חטה ובעניו הלים נלמר שלשה
מילי חטה שלי, ותתן גם לילשה עמה ויולכל הרי לחד
שלכל ובפקחה עיני שניהם ודעתו כי ערומים הם
הרי שני ויתפרו עלי תלנה וישבו מגורות הרי
שלשה וכל זה חטה לחם ולל חטה חוה וכמו שיתלוה
שלה שלין גמרה לו כלחות טומ', הלים בשכבת
זרע וקרי שכרונן על ידי הלשה בשכבו עמה לו על
ידי הרהורים לעיה. וכנגדן שלשה דעות בחדרם
שלמרו בנות שבע בנות לילילתה ודעת הלומר שלל
גילוהו הקדום בדוך הוא כלשר יתבחר לחר לילחר
למוחו חבדון. ולפשר זה הוא הטעם שיבחת שבעה
ימי לבילות ושבעה ימי נדות וזבות כדי להעיר על
שבעה מיני חטה שנפלטו בדבר זה מיל לחדם ותוה.
והנה לומרו בחדרם הנזכר לנעיל עץ חייה מיהלך
ממש מחות חנים וכל ימי בראשית מתפלגין מתחתיו
כדי יוון בשם רבי יהולה בר לילעי לומר לל חוף
דבר גופו מהלך ת"ק שנה חלל לפילו קולחו מהלך
ת"ק שנה. הנה הרב המורה פרק שלשים חלק שני
גילה שלילה לומר על ענין מיליות כל העולם שהוא
מהלך ת"ק וכמו שפירשו הפרשנים שמה. והנה
נלחה לי לפרש הענין בדרך מכמים הרחשונים ז"ל
כי עץ חייה לחבל בתוך הגן הוא שכלו של חדם
חבל הוא בתוך הגן שהוא החדם לו העולם בכללו
כמו שביחתו כל המפרשי המחקריים ז"ל בהרוכה
בפרט בעל עקידת יהלחק בזה ולכן לומרו שבהלך
מהלך ת"ק שנה כי שניים לרוש ולחץ לעומק ולנד
מלכי, חין חקר חתן מלכי רבנן חבר בשכל החדם
חפשרי לילע מה למעשה מה למזבח מה
למעבר שהוא מהלך ת"ק ולכן לומרו לל קוף לבר
מופו חלל קולחו לשם לומר בפופו של המעשי
חלל קולחו. ולה לומר שכל העיוני שהוא העיקר
ולמלעני בחילן היו מפשפש לפוץ כלעות קופה של
חילן ונקלה עץ החייים חבל זה ישמוך החדם לחבר
זה ומי לעולם הבח בהחדבקו בשכל הפועל חבר
קבה בעיונו ועניו עץ הלעת עוב ועל הוא ענין
שלמות המעות חבל יעלה זה החדם בין החדם לחביבו

ופיכך מן הסתם ק"ל שגם והעלה זיתין של תאנה
על גבי ק"ל שגם · הוא לומר שעשה שלשה מיני
תשובה גם שלשה מיני מעל שמעלה כמו שיתבאר ·
אבל לא מיני שמות עשתה תשובה ומשלמת שמעלה
וקבלה עליה עונש וקללת שעליה שמור לה הרבה
לחרבה עלשוקך כו' · ולזה מיני עונש עשתה שמעלה
ולא שלשה קול וטעם שהשמעה שמעלה בשלשה
ושלשים בלובן כי השלוש מורה על המעלה ולובן
על השתובה ממנו כמו שמחוור (ישעיה ס) שם יהיו
מפליכם כשני כשלג ילבינו ושם כתולע כשני יהיו
ושם שני מיני לובן שלשה מעלות כו' · והוא השבעת
זרע · וזשוב · וכמו שיתבאר · והנה השבעיים מיפקים
כל זה לשבע שנים והשלשה והוא שמת מלך עמנו
שלשל שכל ממשך שמך השמי' ושבעת השם יתעלה
בעולמו על פי השכל והעונש כמו שהוא בשלשה
השבעיים השבעיים שהשם יתעלה ברצון · להגיה
בו עולמו וכמו שהתבאר מענין' שנוי עבד הנשם ·
והנה הלבה לשמש מיני שמשה מיני דמים נשלשים
שלשה והם נשים מן השוקר ושלשה לשים שיהודים
שלש על פי שים לשכמים מכמי קבלה סודות עמוקות
וזה מכל וקוים בענין כוונתיהו יתבאר הכל · וזה כי
מעלה על פי פשוטו של וקר' בשמשה דבריה מהכתם
דברי הפשטה כי יש להקשות כי אמרה לה הנשם שלש
כי שמר מלכים לה שלכלו מכל עץ הגן וזה היה שקר
שמוכשם שהרי הקדוש ברוך הוא שמר מכל עץ הגן
מכל שלכל ושעץ הלעת טוב ורע לא שלכל וגו' ·
ועוד למה נענשה הוא הלא לא נזה הקדוש ברוך
הוא אלא להלשה שמשר שעץ הלעת טוב ורע לא
שלכל ודברי הפרבני' זשה ידוע · גם יש להקשות
למה הזליך הקדוש ברוך הוא לומר מכל עץ הגן
שבל שלכל שהיא שיתי לשקול שהולך להשיב לו
ועוד יש להקשות שהקדו' ברוך הוא שמר מכל עלי
הגן מכל שלכל ושעץ הלעת טוב ורע וגו' · וכן הנשם שמרה
לה שלכל מכל עץ הגן · הנה לה הזכירו הוא בדי
ומוא שמר לה שהרי עץ הגן שלכל ושהרי הלץ וגו' ·
הנה הרי שלן לכל שמים · וכבר נתבאר שפק זה
לעיל בענין שרבוי מיניים של גולג · לך עוד יתבאר
בהוגמה שניה לפי שם שלשמנו עכשיו בשורו · לך
לשנים שהבלה לו כי לפי שהקדוש ברוך הוא לא נתן
לשלם לשכול שתאנת הבריאה רק את כל עשב
זורע זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל שאר עז
פרי הלץ זורע זרע הנה לא הזשר להם רק פרי
עץ הגן שלינו כן שפרים יהא נזרע בשאר
מקומות ושם כן שמילא שם נשמרו לשלשם שהיה
ולשום שהרי שאר לכם יהיה לשכלה שכול שהיה
הגן בעלי שלינו כן שפרים יהא נזרע בשאר
מקומות ושם כן שמילא שם נשמרו לשלשם שהיה
ולשום שהרי שאר לכם יהיה לשכלה שכול שהיה
הגן בעלי שלינו כן שפרים יהא נזרע בשאר
מקומות ושם כן שמילא שם נשמרו לשלשם שהיה
ולשום שהרי שאר לכם יהיה לשכלה שכול שהיה
תאכל וגו' ולזה הוא נשהיה שהכוסף לשכול שכל
עץ הגן · ולזה הנשם לשמרה שהכוסף לשכול שכל
כי לשמר שלשים לה שהכלה לשמת שמה שהשמרה לף
גם הגן · הנה לשמרו שעשה שלשם שהשמרה
שהוא שמשה כמו שמשמר (ישעיה ס) שם יהיו
מפליכם כשני כשלג ילבינו ושם כתולע כלשר יהיו
ושם שני מיני לובן שלשה מעלות כו' · והוא השבעת
זרע · וזשוב · וכמו שיתבאר · והנה השבעיים מיפקים
כל זה לשבע שנים והשלשה והוא שמת מלך עמנו
שלשל שכל ממשך שמך השמי' ושבעת השם יתעלה
בעולמו על פי השכל והעונש כמו שהוא בשלשה
השבעיים השבעיים שהשם יתעלה ברצון · להגיה
בו עולמו וכמו שהתבאר מענין' שנוי עבד הנשם ·
והנה הלבה לשמש מיני שמשה מיני דמים נשלשים
שלשה והם נשים מן השוקר ושלשה לשים שיהודים
שלש על פי שים לשכמים מכמי קבלה סודות עמוקות
וזה מכל וקוים בענין כוונתיהו יתבאר הכל · וזה כי
מעלה על פי פשוטו של וקר' בשמשה דבריה מהכתם
דברי הפשטה כי יש להקשות כי אמרה לה הנשם שלש
כי שמר מלכים לה שלכלו מכל עץ הגן וזה היה שקר
שמוכשם שהרי הקדוש ברוך הוא שמר מכל עץ הגן
מכל שלכל ושעץ הלעת טוב ורע לא שלכל וגו' ·
ועוד למה נענשה הוא הלא לא נזה הקדוש ברוך
הוא אלא להלשה שמשר שעץ הלעת טוב ורע לא
שלכל ודברי הפרבני' זשה ידוע · גם יש להקשות
למה הזליך הקדוש ברוך הוא לומר מכל עץ הגן
מכל שלכל ושעץ הלעת טוב ורע לא שלכל עלי
הגן מכל שלכל ושעץ הלעת טוב ורע וגו' · וכן הנשם שמרה
לה שלכל מכל עץ הגן · הנה לה הזכירו הוא בדי
ומוא שמר לה שהרי עץ הגן שלכל ושהרי הלץ וגו' ·
הנה הרי שלן לכל שמים · וכבר נתבאר שפק זה
לעיל בענין שרבוי מיניים של גולג · לך עוד יתבאר
בהוגמה שניה לפי שם שלשמנו עכשיו בשורו · לך
לשנים שהבלה לו כי לפי שהקדוש ברוך הוא לא נתן
לשלם לשכול שתאנת הבריאה רק את כל עשב
זורע זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל שאר עז
פרי הלץ זורע זרע הנה לא הזשר להם רק פרי
עץ הגן שלינו כן שפרים יהא נזרע בשאר
מקומות ושם כן שמילא שם נשמרו לשלשם שהיה
ולשום שהרי שאר לכם יהיה לשכלה שכול שהיה
תאכל וגו' ולזה הוא נשהיה שהכוסף לשכול שכל
עץ הגן · ולזה הנשם לשמרה שהכוסף לשכול שכל
כי לשמר שלשים לה שהכלה לשמת שמה שהשמרה לף
גם הגן · הנה לשמרו שעשה שלשם שהשמרה
שהוא שמשה כמו שמשמר (ישעיה ס) שם יהיו
מפליכם כשני כשלג ילבינו ושם כתולע כלשר יהיו
ושם שני מיני לובן שלשה מעלות כו' · והוא השבעת
זרע · וזשוב · וכמו שיתבאר · והנה השבעיים מיפקים
כל זה לשבע שנים והשלשה והוא שמת מלך עמנו
שלשל שכל ממשך שמך השמי' ושבעת השם יתעלה
בעולמו על פי השכל והעונש כמו שהוא בשלשה
השבעיים השבעיים שהשם יתעלה ברצון · להגיה
בו עולמו וכמו שמ

היה בדרך ממונע ולזה נאמר (בלאקים ס) וימי
האדם מאה ושבעים שנה ויולד בדמותו בצלמו
ויקרא את שמו שת ללמד לומר כי האדם הוא
המעניני בין עליונים המבלים המבדלים ובין
התחתונים שהיו לפנים שכל כלל ולזה נאמר כי
אמר ק"ל שנה הוליד בדמותו וכולמו שהוא לדרך מלוא
ויקרא לו שמו שת כי זהו יסוד העולם ולזה לאמר
העומאה לומה האדוה בשביל פיהבה גם כן
לגדולת שלפה שהוא לא היים מכל מקום מלא
האדם הם בעולים כי אב עליון בהשגה גמור ובחינת
כי השגתה תוך אמר ק"ל שנה היתה טוב מאד וכן מלא
כי מלא כוונתו להבריק מוחבי המשגל היה טוב :
מאחם מלא המעשה בעצמו היה בע לזה הלם טוב
הוא מלא עסוב ומלא שמא כי מלא בעלה הם עסולים
והוא הבעילות המותרות שביון בהן להשעיון מאחם
מלא עלמן היה עמוק ועל כן לא המקדם לא תבלה
ובכל קודם לא תגבר כי בחמת הוא בע רק שהוא
אסוב בגד בעל ומשמו והיה מספר ימי טוהר ל"ג
בזכר ו"ו בנקבה כי הם"ו הוא מלי ק"ל מלבד האמ
יומר ול"ג הוא בדעיני ק"ל מלבד בדעיב יום יומר
והטעם בזה כי בתקום ביומי הטומאה הם מרובים
לחוי להתחבק ביומר ולזו כוונת הפלסטים יומר בהוא,
והבסיל בתבחה בהן ועל כן נוהג המוהב ליבה ס"ו
יומי טוהר הנם הוא מספר ק"ל כי מאחר שהוזן
טוהר הוא בכולו · אחם בדבר שהוא מלי יומי
הטומאה לומה לביבה הבחקה מרובה ויפסיק מלי
מטהרת הבקבה ובית' בדעיני ק"ל ומטה יומר שהוא
מלי הרוב אן ק"ל שהוא בכולו להרות כי מטה יומר
מן הדבך האוטר שהוא האלי יפסיק ובמלחות יומי
טהרה תביא בבית לעולה ומור אז בבי יוהב לאחת
וגו' ואם לא הביא ידו כו' · ולאחרו בים בבך בחק
להלביש לאחת יולדת לא בא על אחת ובכחוב בקהו
אחת ולפ על גב להאריכין פרק האשה לידה/טומאת
דבאחה אבורעת לילד כו' אבל אקום עיקר קבבה
לומה בא אקום זה כאן שפירש אם הר"ן אלא בהיות
כי בקה לפרוש מאחות העולם ואאותיבו בפרט בעניו
האשה שהוא טומאת הלידה על בן מייבה האורה
קלבן לחורות על עניו אקום העולם והפסקו
האדם ושובשיו לאר האות כיון שבאחלר לעיל האעש
הקבן והאחלת והעולה כדי שזכרון זה יועיל לו
לבבוא יבאו ולעמוד על האטוע· והבה זה בדבך שאחור
עבר על אלות לא תעשה אשה ויום כפורים
אבפר עם האשה בן הוא בעניו הזה כי אם עבר
והאשך עניו אאר מותרי העולם אשהבולם בלא האשי
לא יפסיק העולי והעדילה לאחר לידה רק לריך
עזר עם האשה והוא הבאחת הקבבן · רבי אלעזר
אומר אחברא היה וכו' הוא דעת האלהי שאחרו בעניו
האחת והוא דעת האקובלים שאחרו אקלו בבחיעות
והפילוי הבבי בהקבת אחברא בן הילין והוא האחת
הוא אלבל אלם האחת לאעלה אזה כאן שאחר הזוהר

והאקונים אקון ס"ע והבקב"ע פבאת בלאקים ואחר
האקובלים הזה · לזה לאחרו אחברא היה אזה שפרי
נקבת אחברא בילוד ועל ידי אחלה הוא והילבי' לאלד'
ועלה לאעלה באחת ועל זה בחה טומאת זב וזבה ·
בהיות כי עיקר האת זה בת על ידי הבהוה' הלב אחר
בגדו האת הבהבי' עציפה בחלות האשים האציל לילדי
קבי וזבה וכן ענין זה הוא בדוב אימולת לחבאי'
וכאו שאחרו בהוחינו ז"ל בענין בלה בלביב' עציבה
שאת אחבוא אחור בחחה הם ולכן בת בהבוחן על
ידי שבעה יאים נקיים והם בגד שבעת יאי בלאקית
הילועים לאקובלים ולביבים להיות ביהורים ונקיים
ואלת יפסיק הוא טומאה בחחיים כדי לחקן אה
טעותה ואלת לאפריד בין הלאקים בעבה והבה אין
זה גדולה בשאות אשאלה יאים וזב בשאות אשאלה
לחיות הם בעשה אבוהר כי בשאלה יאים רוחה על
אשאלה בלבי העולם אחר בעאחו כולם בשאת זאה כי
האשה בגיע לאעלה אשאלה אלבי העולם · ולכן
בשאלה רולה טומאה אשאלה יח ס בלא עת נלת' הרי
גלוי שבשאך טומאה ודעת' לאחר אחת גדול ולכן לביבי
ליבה שבעה נקיים · אחם בשאיה רול' יום
לאחר לו שתים לילה לביבה ליבה שאלה יאים רק די
לה בשאירת יום בי לז אחלה זאה אלד האשה
שאשאלה הוא אבל לא בעלה לאעלה ובני לה בשאירת
יום אחעם שיאבלר · והבה טומאת האלה בימים
והלים בחלייה לבי שאשה הוא בגיע לאקובשבגדר
בימים והם שבעת יאי בלאקית אבל האלה עלה
לאעלה באקום שאין אם יום בגדר שאה ע"ב טומאתו
בהיות על דבך לבי לזה הבדה והוא הטעם שהאלה
טמאת בחודש שהוא טוהר על דין והלים בלובן
שהוא טוהר על אקום לאחרים · ולהיות כי לאחרו
האקובלים כי הבפיבות הם כלאות אלבלוגיזם בל ל'
בלול אשבלת' בדין והאחרים לין פבוד בינייהם על בן
בת בדין זה שאבלוגיזם טמאת בלובן והוא ·
בלילית פרק קמא דקידושין ופרק שני לשבועת שבים
ושאר שפרק שני לבזירות ולף כי האבלוגיזם הוא
בלאות אלם והוא שבין אחלה אלם אבל בלאות
אבלוגיזם וכבר שאבאר לשם האלם טמאת בלובן
והאלה בחוהם על פי הטעם שאלם חזר בשאר' והוא
הלובן , והבה בהיות כי הטא בזה לילי' יקודי' בדולי'
ותעניות בדולים לאלו אטא בבילות ואיתא בית לין
ולזה לאחרו אינא שאעניות ק"ל שהם והבה לאחרו
שאין בין בלה לבלה אלא לאבל עבר יום והבה עיקלס
עבר הללויין לזינה אבל הם לבאה יום לאבל עבר
לילה לילי' בימור בלילית פרק שאלת לילה ל"ב
עיקרן עבר והוא יהוג על פי דעת זה על דבך
לאעלם עבר בפירות בלי הם עבדה ולא אבל עבר
והוא אבולר לאשכיל · ועוד יאצאר לן טעם זה
שאעלם הרביעי שאחרו עליו רבי יוסי אומר אאלי'
היו אלמון כי אוהלה הוא אקבה והוא דעת האומרי'

שכפרו שהשגחה ושכחה ושעוסק ולכן לאחרו שלה"ב
אין היה יש לאומרים בופר בעיקר היה יש לומרים
אשוך בעבלתו והם אלו שהשלה לעות האחרונים
שהשגחתו אינבד בפועו של אקבה · כי אשוך בעבלתו
בגד לשה שניה שהשך לאר אחותיו והוא האשבת
השבלה לשך עיקר טעמה להמציע שהשך הוא
אחותיו היהות כילוע אטעם האלוה והבה האוכך
לאר כוב האשבל ואחותה אשוך עבלתו · וכאו
שלאחרו הבוחינו ז"ל הבא על הגוי בפלילה בית ואבבה
והוא שאחת כי הגויים שביאה ליה ופלילה ליה ואבבה
אחותו עד שהשה לפרוש ממנה אה שהין בן בשוות
שהשל הבשרות שהר הוא האוהל עבלה עליה · וכאו
שלאחרו ז"ל ולל לילך אחבוהה והוא יאשל בך וזהו
שלה יפה בשים שאחותה לבעלה ולין לה פה לחשוע ·
והבה שוות שהשל הבשרות שוועת אקוחילן שהר
ירחת יי ושוות על פילון שאביון שאר האים ולא
שאר עזות פלילות אה שהין בן בגויה וע"ב עבלתו
נאשבת על לבך שאחרו הבעבלת לעבל הבה לפרוש
והוא אבולר לשבילל · והבה האשבילו לבה הוא זה
הטעת שבשרו בהשגחת ובשבר ועוסק והוא ל' אעיקרי
שלת וים חומרים אין היה הוא לעת האקובל שאחר
שתי לשויות הן · והבה האשבילו לבה זו הלביעי בענין
התלוה אלבון אולבה כאו שהתאבר ועוד כי התלוה
כולם הוא ולין בה בענין כאו שאחר פילות ועל בן
האשבילל הלבר זאה כי אחרו כי הכל הוא לית דין ולית
דיין ואקלה שאר לבליק ולבשב ולין שייך לומר
חוכל ובבולת בענין האשלאים כאו שהוא חוכל
ובבולת בשאר פילות אלא שהוא הכל היה כאו שהוא
בענין התלוה ולהוהות הע' זו אחרו בשלבה הזהר
לעיל אה אחרו ליה הא בעבא לבבד לעתי' לבביי'
והוא לעת זה בעתי' שבבד לעת עליון לעשה
הבשאתו ויכלתו · וילישתו בתחתונים · ובהיות כי
הבופרים לומרים שבזה הלעה אבומה הקדום ז"ה
ובלין זה ניעוד בילישתו ויכולתו רק לשמות וכאו
שלאחר (תהלים קלב) לאבי יעודה לנזיעה וכאו
שבאר בעל עקידה זה לזה אחר כלן ויתפרו עליה
תלוה ויעבו להם מבוהות הלה לומר שהלאו הבוד בתע'
זה ולקחו להם הבענין הבוד לשוב לשחוב ולשבור זה
שתייהם להשיק לעותיהן האניפות ולא הלו בבע
לאחר בלעה זה וכאו שהלילך בזה בעל העקידה פרש'
בלחלית והבה נפלו בענין בפירות הבשאתה לעות
רבות אחר הלם שתחרגים לבני לעות בללויות הלאחר
לעת לבבאו לאחר יאחר כי הבשאתה דבקה בעליוני'
והלה בתחתונים והבשאתה וילישי הלה בגלגל היה
ועל ידי הגלגל העיניי' שהורים והבה לינו שהלך
הבשאתה בך בן התחתונים · אחם יש הוסיפו בלה
לומר שהין הילישה בך בשבלים שבפרים גם גלגל
הוא שוהב בלת הבשאת עליון והבה זה בופר בשאי'
ולכן אדין הזבה שהם הוא בלה יום לאחר עיבור והיא
שלוה כי אחאר שהת בלת שהת בשאי' הלם לומר

הוא לעצמיו מלקיש אם כן לית יום המכוון לריך
שמיכה ומ"ל לריך שמיכה כי יום לחל עשר קוף
המספר הפלטי ולכן הוא ליטו מקבל טומאה ופטיות
כי הענין כמו שהצאלר ועניו חומר חטא ועונשים
ולחלוב ואלמה ליטו בפשוטו רק שכוונו למה שהצאלר
לחכו מעלרם אם ושלום לא גילה הקלוף ברוך היא
לחתו לילן כי, אלא שכוונו ענין הלמנות וכל הלמנו'
בעמנו, ולחר שהצאלר הכלל נצא אל מקלת פרטיים
הטופלים בריניים אלו אשר יתצאלו על לרך זה וזה
כי לרבצ טומלת, אלו אשם חזר והזצה והבלה
וטילולת טמלת ומלכ ומלכצ יותר משאר
טומלת לחיות כי חמרו בעניו חטא זה ומה שהגמל
סיה רוכב על הגשם ושהגשם ולוא על הוא ולוא ענין
הטומלת, מלכצ ומוצ ומלכצ שלא בטומלות אלו
יותר מצאשר טומלות וכן אלו הטומלות ביו לריכין
לקבון מלבד הכלה לחיות כי הטומלות היו מורים
על ענין הלוא הטולם ומה שנתטוו, לז בעניו אלם
ומה מה שלין בו בעניו שאר הטומלות והיה מן
הלאוי שכלה גם כן בתקיד קבון אלא שהשהגל בלתה
מכצ'יד על האשם להציל קבון תמיל אשם יתעלה
גבר אשרו על אלשם בשא עמו כפי כמו ולפ כי
הכלות הוא טצא לאשם כאלו היה לטולמים ולין
להציל קבון עלין · ושהם שהשם טעייות זצ ושם
ברוך ושבצת זרטו ומימי רגלין · לחיות כי אלו
הטעייות משתתפין בעניו אשם כפי כמו שאמר זכר
ונקבה · וכתב עוד הרמב"ם פרק לאשון מהלכות
מאכל ומשב אשם שילא טולל לרך לופן ולילא לא מן
הלופן אשם ממא אשם שהשקול מקומו ממא
והאשם מטורה על שיוניא לרך שהשם הוא השקול
מקומו ממא כי עיקר הטומלה בא מן השקול אשם
כלנו מהלצים ומשם לכן אשם בכל ענין כי הוא
בא מלד ליבוי מזוהמא שהתבצה בשקול · ממנם
האשם מטורה כל זמן שלא יצא מרשה אחוה כוונת
טומלו שלילה מטעם שהתצאלר :

פרק שבעים

פרק קמל לסופה רבי חומר למה נסמכה פרשת
סוטה לפרשת נזיר חומר לך שכל המוציא שם
בקלקולה יזיר עלמו מן היין וכן הוא פרק קמל לנזיר
נסמכו בתורה קבון נזיר לפרשת סוטה לכן לשמוך
גם כן שחור זכרי קבונותיהם ולקלים הלכות קבון
סוטה לחיות כי חוקלם בתורה ועוד כי קבון סוטי,
הוא קבון אשם שקבון אשם בשעמו אשם · והשם
ק רבן סוטה אין לריך ביאור כל כך לחיות כי קבון,
היה בשאר מנחות שבירית שהיפה רק שכלן מי,
מן השעורים וזה היה מלד שנסנה זו בשה למזכרת
עון וכמו שלמרו פרק קמל לסוטה תניא היה רבי
יהושע אומר שלשה דברים נאמרו בסוטה ולא נתקיימו
בה אלו הן שלא יבעל איש את אשתו ולא תלד ולא
תהא מים המרים בודקין אותה · לחיות כי אלו
הלעייות משתתפין בעניו אשם בשעמו זכר
וקבה · ואומר עוד הרמב"ם פרק לאשון מהלכות
מאכל ומשב אשם שילא טולל לרך לופן ולילא לא מן
הלופן אשם ממא אשם שהשקול מקומו ממא
והאשם מטורה על שיוניא לרך שהשם הוא השקול
מקומו ממא כי עיקר הטומלה בא מן השקול אשם
כלנו מהלצים ומשם לכן אשם בכל ענין כי הוא
בא מלד ליבוי מזוהמא שהתבצה בשקול · ממנם
האשם מטורה כל זמן שלא יצא מרשה אחוה כוונת
טומלו שלילה מטעם שהתצאלר :

פרק שבעים

פרק קמל לסופה רבי חומר למה נסמכה פרשת
סוטה לפרשת נזיר חומר לך שכל המוציא שם
בקלקולה יזיר עלמו מן היין וכן הוא פרק קמל לנזיר
נסמכו בתורה קבון נזיר לפרשת סוטה לכן לשמוך
גם כן שחור זכרי קבונותיהם ולקלים הלכות קבון
סוטה לחיות כי חוקלם בתורה ועוד כי קבון סוטי,
הוא קבון אשם שקבון אשם בשעמו אשם · והשם
ק רבן סוטה אין לריך ביאור כל כך לחיות כי קבון,
היה בשאר מנחות שבירית שהיפה רק שכלן מי,
מן השעורים וזה היה מלד שנסנה זו בשה למזכרת
עון וכמו שלמרו פרק קמל לסוטה תניא היה רבי

מאיר חומר בשלה שאשם מודד מודדין לו · וכן
מציגו בסוטה בשל' שאשם מודדין לה היה עשרה
על אחת כמה וכמה לשלוח לו לפיכך כאן משעיד בשעד
נקוב ומלמה קלוטה לכל היה פרשה לו סודר שלה
על לשאשם לפיכך הכאן נוטל כפה מעל לשאשם ומניח,
אחת רגליה היה קשוה לו פניה לפיכך פניה מוריקות
היה כשלה לו עיניה לפיכך עיניה בולטות היה קל ע,
לו אם שעד לשאשם לפיכך הכאן חותה אל שעדה היה
הלשאשם לו מקטרחים לפיכך ליפהיה עומדות היה
מגרה לו בגלגל לפיכך כאן מניח אצל המלי
וקשרו לה למעלה מדליה היה פשאשם לו יריכה לפיכך
יריכה מופלת היה קשלתו על כריסה לפיכך בשה
בשה היה הלכילתו מעלני העולם לפיכך קבני, מלכל
בשאשם היה השקתו יין בכוסות נתים לפיכך הכאן
משקה מים המרים בתקילה של מכם היה עשה, בשאר
לפיכך הקלום בכוך הוא יושב בשאר שם שה פניה
שנאמר עין נופף שנאה בשה לומר לא תשורנו עין
וגו', דבר אחר היה עשאה בשאר הקלום בכוך הוא
מפרשות בגלוי שנאמר (במדבר כו) תכשה שנאה
במשמון בגלוי הגלה לעתו בקול על כלן לשוה הרי שנאמר
כל ליני, ועוד אמרו היה עשאה בשאה בשאר
קבנה מלכל בשאה וכן כשעה עניו קבנה מבוא
ולף עניו שתיקת השם לל תוך חניה נלאה לי שנא
גם כן בעניו שלם בגד שלם, וזה כי היה כפרה
בשעשה בלשון שנאמר (במדבר ה) וידבר ה' אל משה
את האשם בלאמו בלש אלם אלה אלה זכר ונקב,
זכר אותם ויבבך אותם אלהים ויאמר להם פרו
ורבו וגו' הגה נלאה כי השקוק פי' מה שנבבך אלה,
יפיל ואמר לך נלקח הוא ממנו הוא מה שנאמר כי
בלשם אלהים בבא אותו · וזה כי יהוא שאלון שכל
יתעלה הוא אמר ואין אני וכאשר עלה בלבון בבלילו,
העולם שהיל שהכשתו עולל האשם אשם שלא
ולאלה בא שהיו שעלו בלשון שנאמר בשאר שהיו
שמי שלשה · וכתב בשפר כתב השים שזהו לעת
הכמ"ן בשיבים לינוב · והנה בתב שזהו לעת הכל
לעת הכשם אבן עזרא והשכים בן גבירול ז"ל והוא
לעת הנביאים ליאמ עוד בלגל עשיהי שכלי ולינאם
שכל האשון שהיו שבא האשם לאותו בלגל וקלאו
שמי הלשה · וכתב בשפר כתב השים שזהו לעת
הכמ"ן בשיבים לינוב · והנה בתב שזהו לעת דוד
עליו השלום בשמרו (תהלים קן) הלנו אל בקשאו
כו', וכל זה מבואר לשהביל בשבי הכמי הקלמונים
ז"ל · ושעשה התבונן גדול יקר מלבאי בכמיהו ז"ל כי
שם שהלו שעקר הלשה האשם היה השגת השכמה
בעולם הזה בשלקו שם שהשאר (בשלשים כל) ויי
בלך אל בלבלם בכל כי בשה בכבו ובשיבה השגה
בכבו בבי שהיל לוהר שהשה הלבלם שהיה לו בת וכבר
כי הלבלת השגת הלבלם הלבה שהשה לו בת · כ"ל
נתבאר כי שאר מורה על הלבלם שהשה לו בת וכבר
שהיה לו בכל · ובשיות כי אלבלם השלום עליו
היה יכול עולם ובעבורו היה העולם נברא לחוי

הפלוסוף עומד על מציע נבדל וע"י זה כל מלכי מזרח ומערב, מתחמו כמו שהיה עניין הפלוסופים אשר כל הפלוסופים אשר מעולם לנגדי אם וכם מלכי מזרח ומערב מתכוונין לזה ולתקוני זה . וכם היו מתכוונים לתחנו של מציאם לתקוני זה . לנגדם כדי שיעמוד בן יומתי תמר שמלך הכעופה בא לו וזה הוא עניין המגלית שהיתה תלויה בגולגלתי והמגלית הוא דבר קטנוני הנקרא תבן קטנה כמו שמתחיל בשעת מתן תורה (שמות יט) ותהי תהיון לי קטנה והוא דבר הנעלם מעמו ולא כי נראה פעולתו וקטנתו . וכן הוא עניין הכתוב' בישראל שלא שהוא דבר קטנוני ודמו בגבוה מקום לבדם עשם והם בקטנה מכל מקום כל מלה שלמה לותה מיל נתרפא לו . כלם לומר מכל מקום נראה בם שהו' דבר מועיל ומה לסמיך כל מלה וכל מלה כמו שנאמר' (שמות טו) כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יי רופאך וכמו שנאמר (דברים ז) כי היה מכתבת ודיבתם לעיני העמים הוא עניין מרגלית שמעולה לכמה דברים והוא דבר קטנוני . ונקטו מרגלית יותר משאר מיני קטנה מלל שיש לה קלת התעוררות מלל שתוך הפם על גדוי הדברים הכמוסים . וזהו לומר כל מלה שהוא לותה מיל נתרפא וכשמת נתלה בגרגל הפתה והוא משם דשינו עליו הכלוס שנאמר זו פני משה בפני עמו . והוא העמיד הכעופה בתורה והמוסר ונאמר לומר שיש מיני מיני תחלי יומא תחלי קלילא להיות הפתם שנאמרו עליו שענין זכר ונקבה כלשון הפלילות העליון שפם עלה ועלול פועל ומקבל כלשון הים ואפם שתתעופים ולכן נאמר (דברים ל) וידן אלפים את הקלע וגומ' . שהוא לשון שנאה כי הוא מורה על שכל הקשרון העליון אשר שהרגת אפם לשעלה . ולכן לומר פרק קמא דקדושין שכינה ניתפס והוא נכון גם כן מלא עלמו כי כמו שעניין כל העולם והקשר שלקיו זה בזה מורים על שפם יתעלה כן היא שעניין שלפם שפם עם זהו שהוא העולם הקטן ולזה אמר ודמות שלפם עליו מלמעלה . ולהיות שלבר כן נתחל' גם כן שעם (שם ג) שעשה שלפם בצלמיתו כלמותיו . וזהו כי כבר לומר בשלשת רבים עם עי נמלך כו' . ולכן נוכל גם כן לומר כי מאחר שהשלפם כולל זכר ונקבה שנמלך עם העולם הקטן ולא שהוקלך למלכה בלילה . רק זה לבאר עניין ללמיכו ולמוציאו שנאמר על שניים ולכן נאמר מיל וישלח שלפם לות שלמה בצלמיתו וגו' . וכמו שנאמרו ז"ל כל שלפם שלמה מיל נתרפא לו . כלם לומר מכל מקום שלפם שם שהו' דבר מועיל ומה לסמיך כל מלה וכל מלה כמו שנאמר' (שמות טו) כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יי רופאך וכמו שנאמר (דברים ז) כי היה מכתבת ודיבתם לעיני העמים הוא עניין מרגלית שמעולה לכמה דברים והוא דבר קטנוני . ונקטו מרגלית יותר משאר מיני קטנה מלל שיש לה קלת התעוררות מלל שתוך הפם על גדוי הדברים הכמוסים . וזהו לומר כל מלה שהוא לותה מיל נתרפא וכשמת נתלה בגרגל הפתה והוא משם דשינו עליו הכלוס שנאמר זו פני משה בפני עמו . והוא העמיד הכעופה בתורה והמוסר ונאמר לומר שיש מיני מיני תחלי יומא תחלי קלילא להיות הפתם שנאמרו עליו שענין זכר ונקבה כלשון הפלילות העליון שפם עלה ועלול פועל ומקבל כלשון הים ואפם שתתעופים ולכן נאמר (דברים ל) וידן אלפים את הקלע וגומ' . שהוא לשון שנאה כי הוא מורה על שכל הקשרון העליון אשר שהרגת אפם לשעלה . ולכן נאמר שהעולם לאשר לב

ומתפתה ליישב לפיות כוח לעלות הרי זה יש בו מעשה
קונו שהוא נותן ושובר על פעם · והיינו דלייש
על זה ממש שנאמר (בראשית מ) ויהי יי לית ליה
כיוצא · וכוונו כזה למש שכתבתי כי לפ שהקדוש
ברוך הוא היה לו עלה ממש בענין המשל · אבל
מקום קבע פעמו וירח ליה נמוס כו' והוא הדין לשלם
המפתח ביינו · ובמו שאמרו ז"ל כל המתייסר ביינו
יש בו מעלת שבעים זקנים כי אם לפ יבגד עליו יין
להפיחו לפע הרי זה ביישב גדולה כלעת שבעים
זקנים · וכל זה מגלה מפרשת נזיר שנדרך להזיר
עלמו מן היין בכל לפה והפילו על לי שהוד כדי
להרחיק עלמו מן הלפה שעשה חליו תחלה על שיעמוד
בדרך המוצע ובלכך בפ' אחר שני דברי מלבד שנשתת
עשים · ובאיזה כי כל הסדרים נגללים מלך המוקף
שנאמר ועלך הגללת התור' שמייסרת המעשים יותר
מעולה מן המוקף כמו שנתבאר בשם בפרק ויש בוחר
ופן לפי המוקף · ולפיכך בוד ובא מלך התור' בפרשת
העדרים שנאמר בתורה לך תחיה כל נפשך · ולפיכך
לפי המוקף וכן אם שנעשה שלוח על שלח הרא לגד
לך על פי שלין מלא טוהר כמלות הרחמנות · ויעקב
קונה בפרוה מלחיו בנזיד שדשים בשעת העשוהו
כל זה מוד מלא חלת ובא מלך השכל הגימוקי ·
ובכך הלפיך בזה בעל עקידה בדשם וישלח יעקב ·
ועל לפך זה שמרו בדותיו ז"ל גדול עדידה לשמה
שמלוה שלא לשמה ועל כן נתנה לו התורה שני הגדלת
בכל לחד מן הפעולות שלבד בלחת מהן שלין עליהם
גזילה כך בלפך לחד שכר יגדה חלק שכר' שעשה
ומו שיעשהו ותחלה שאר כי נלוה שלחו חוה לפיכך
לפיכך עץ הדעת טוב ורע כי לפי שלרלתה חוה בהעץ
הדעת טוב להשכיל · ובאי הנחה הגימוקי לימה לפיכך
להבינה כי משבא שלבל הגוקי יקפיד לה גדול
מעשים ולא תעשיך לחת חלהית · ולכן לכלה מהנו
וגלוחת היה הרש חלל לחוחה · ולכן נקרי עץ הדעת
טוב ורע כי בשבל הגוקי נקרי עץ הדעת טוב ורע
כי לף אם נפלה לפעמים הטוב יהיה לה לפעמים
שנאמר בי הנפלה הגוקי נקרי עץ הדעת טוב ורע
התורה וכן בשבל על כן נחלקו המעשים בשני הנללות
ולזה לאה בלחן היין ובשבל יזיר והוא שחיית יין על
לד בעוד הן שיהיה טובו על לד התורה הן על לד
הגעום ובגד דה התורה לאוד יין · כי יהוד שהתורה
משלה לשחיית יין כמו שנאמר (שיר השירים ג)
בשלמי לבל בית היין וגו' · והיא לוגמת שחית היין
כלאמי שהוא מועיל אלוה לשחזק השבל כמו שלשה
מעדה וביקני בקנין ואלדד לחה נקרי שיהיה שחיתו
בלאוי בעשה שלא שלח כלאמי בשבל כי הוא
בעוד שעוד הם שלא בלכך נקרי
הוא מועיל בחוקה יין ומלא בגימוק שבל כי הוא
בלחות השבוא מבאמתו ובן הוא
ענין הגוקי שלוח על שלח הרא לגד ממנו בחוקה
ועל לפך זה שמרו בדותיו ז"ל גדולה עדידה לשמה
ממלוה שלא לשמה ועל כן נתנה לו התורה שני הגדלת
בכל לחד מן הפעולות שלבד בלחת מהן שלין עליהם
גזילה כך בלפך לחד שכר יגדה חלק שכר' שעשה
ומו שיעשהו ותחלה שאר כי נלוה שלחו חוה לפיכך
לפיכך עץ הדעת טוב ורע כי לפי שלרלתה חוה בהעץ
הדעת טוב להשכיל · ובאי הנחה הגימוקי לימה לפיכך
להבינה כי משבא שלבל הגוקי יקפיד לה גדול
מעשים ולא תעשיך לחת חלהית · ולכן נקרי עץ הדעת
טוב ורע כי בשבל הגוקי נקרי עץ הדעת טוב ורע
כי לף אם נפלה לפעמים הטוב יהיה לה לפעמים
שנאמר בי הנפלה הגוקי נקרי עץ הדעת טוב ורע
התורה וכן בשבל על כן נחלקו המעשים בשני הנללות
ולזה לאה בלחן היין ובשבל יזיר והוא שחיית יין על
לד בעוד הן שיהיה טובו על לד התורה הן על לד
הגעום ובגד דה התורה לאוד יין · כי יהוד שהתורה
משלה לשחיית יין כמו שנאמר (שיר השירים ג)
בשלמי לבל בית היין וגו' · והיא לוגמת שחית היין
כלאמי שהוא מועיל אלוה לשחזק השבל כמו שלשה
מעדה וביקני בקנין ואלדד לחה נקרי שיהיה שחיתו
בלאוי בעשה שלא שלח כלאמי בשבל כי הוא
בעוד שעוד הם שלא בלכך נקרי
הוא מועיל בחוקה יין ומלא בגימוק שבל כי הוא
בלחות השבוא מבאמתו ובן הוא
ענין הגוקי שלוח על שלח הרא לגד ממנו בחוקה

יומי הזיכו לי על נפשות מת לא יבא וגו' · הנה
נלמדנו מזיר שלשה דברים היולא מן הגפן ואפילו
תגלגל ואפילו עומלה · להיות כי המותרות שפולח
הלשם הפריכין לגוד הן שלשה לדברים שהוא עיקר
המלכל ואפשלה המותפיי: הנני הוא עותרי הקניים
בעושר ושהוא שולט על רוב כלי לוב מלל רוב
קנינו המלומה שהם לו עבדים ושפחות ועל ידי זה
מיפה גופו ומתבטל בשרו כדי שיהא מקובל עליה,
וכמו שנאמר (ישעיה לג) מלך ביופיו תחזינ עיניך
והשלישי ענין תחות המעגל המותניי הנשי
שלשה מלקים ישתבחו כל מלקי הפעולות המותרים
הנשי לא יעלנו הנשי הועה, לוהן הוא בלכלית ואפילו הו
לתחות המעגל ולזה נאמר הזיר בדברים הלו ,
נגד המלכל והמשתה נאמר לו היין וכל היולא מן
הגפן נגד קנין המלומה לעלומה בגילוח שער והוא
שמגנה עלמו בשיני הבריות וכמו שמנהו בעניבהבשל
על פיעבו זו הדבי ולכן כשנגלל פרע היה מקובל
לבריות להיות נלמון עליהם הנה לו הפעת כבודו
וקניני · ונגד הנלישי נאסר לו הטומה, לאת ואפילו
לקרבני כי אין בייכות לנשי וכמו שאמר שלשה דברי
אמר ואין בפי וגו' · (מכלים עא) אם לא פרע יפל,
היום ביום מוצו ואם כן למה לי רוב בילותיו
ותשמישו מאחר שלא נאמר לו שום קודשה עם אמת
מקבלין הנאים לו מלך תשמישו · ואמר אל"כ כי
נזר אלהיו על ראשו כמו שאמר שלשה (קדושין ג)
הנשי עיניו בראשו · וכאן אמר נזר אלהיו על ראשו
והוא שכלו אשר בראשו כי הוא עיקר המלשעשועתו
ובזה אין לו בייכות עם שום אחר ואמר כי יהות
עליו את הנתוש וגו' כי אז נגלה שאין מעשיו מקובלין
וילטרך לכפורות מחלטו מקום אחר שהוא הקבצת
קבצותיו כמו שיתבאר · ולהיות כי הקבלן בא מלך
שהוסיף על הענין בכללו כמו שנתבאר חלק שני
מזה האמור · והעולם בכללו הוא כדמות חלם
הלשם כמו שנתבאר שם בהקדמה · ועל כן ביום
הקדשת הקבן הזיר הולכך בגלה הפלו לפיות
שלשה ונלה בזורתו כמו הקבן הלשם שהיו בו שום
ונלה לבא לל הקולם בעוד שהוא בחוקה מחלם בעיני
הבריות והוא הטעם שהבהן אחור לבנים לאכול
בפרוש רחש והוא מבואר · ואמר שהגלחתו יהיה
ביום שביעי לטומאתו כדי שיתחזק חלמה בשבעה
יומי בראשית · ואמר ביום השמיני יביא שתי תורים
או שני בני יונה אל הכהן וגו' ועשה אחד חטאת וה'
עולה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש · כבר נתבאר
לעיל ענין העולה ומהשלת קרוניות על הפשר הפשל
ופשרו כמו שנתבאר לעיל ענין העולה והחטאת
ולזה אמר שנשמע הזיר הוא מחלום שנהיה שאין
מעשיו מרוצים ואפילו מחלקת ממלוחיו בלאוי זה
הלשו לו מן הדברים בעין שהוא עליו פחלום כי
הדברים הם הדברים בעין בילום לאדם נגד היולא

שאינו סלוסה קבי ביום הכפורים • ומטם בעניין
שהיית היין שלי לפסול להקטרתו מלמעלה, בלא לעשות
וכן בעניין התגלמות שליך דבר לגלמו בלא לעשות חיבו
כותב הכזיכות אף לם שהם יין לו גלא עלמו כמו
שמצאתי פרק שלשה מיצים בזיך ובריך להביא קבדן
עולה ומעשה להעביר על עניין הפסדות הנזכר לעיל
ומעל ידי זה יפיים אל לבבו כי אין יכהן לפלם משחה
שהיו אל כל דבר לפסיל למעם ומביא קבדן עופות
ולא דמה להיות כי כבר כתבתי לעיל בפרטי מלוכע
וקבדן יולדת וזב וזבה שהן בלים מן הטהרה, משעם
שיבא דבר שבקול ויכפר על משעם קול וכן היה
בעניין הזיך להיות כי משחר שמעשה שהה בדורו
שהוא עולר הזכיכות ועיקר בדבו על ידי הולשות
שפתיו כילוע מדיני כלל על כן לריך להביא עופות
שיבא דבר שבקול ויכפר על משעם קול ויכפר משחר
משה על הפסח בדרך שמתבאר • ומשר וקלם את
רלשהו ביום שהוא ויזיך ליי את יעי נזיו וגו כבר
כתבתי שבשחר נזר שלהיו על רלשהו בזיך משעם
שמשתיך עלמו שמר לבדים שכליים שהוא נזר על
רלשהו • ולכן נלמר גם כן וקלם את רלשהו למשתיך
שמר שכלו שבדלשהו • ובשיל כבש בן שנתו לעולה
כבר כתבתי לעיל שלק שני פרק עשירי משם שם
נזיר הבא מן הכבשים ושמר זאת תורת הנזיר ביום
שלאת וגו' • שמר שביום שלאת נזרו ושתקבל
נזיכתו ופריעתו לפתח ושלא נעשת בתיי, יציא ג'
קרבנות כבש בן שנתו לעולה וכבשה בת שנתה
לשאת וחיל שמר תמים לשלמים כבר כתבתי שלק
שני פרק עשירי משם שקרבנות נזיר בחים משכבשים
ולא מן הפרים ועזים ואין לריך בכאן רק למה היו
מביאים שלשה מיני קרבן עולה שאת ושלמים
ומנה גלמה כי ביום עשירו ושעברה מוכר לו
להתנפג בדרך המעות ולהתרחק מפני הקלות שהן
היתה ושהסכון בכל המעות ולפי שכל יתי נזיכתו
בהיק עלמו לקנה שהתורה מן הפריעות שבשם
לבדים המותריים ולכן נשתר בייז ושותת, וגלות
וכמו שהתבאר על כן ביום עשירו לריך להקריב ג'
מיני קרבן לבקש משת שבת, שיעזרהו שיכהן
ושלמה יעמוד על המיוע ויתרחק גם כן מן הקנה
שהרגיל עלמו בו כל יתי נזיכתו • שכה נגד שבוע
טומת' שהי' מורה על שהרחק מותרי המגדל כמו
שהתבאר והוא שלהרחיק משלח הפסח דק לקיום
היין היה עת קרבן חטאת שהוא מורה על הפסד
פרטי ושהוא שהיה לעשות ועל כן לריך שהיה להוליד
זכר להעניל היין שלשת שהוא מורה על הפסד
ושהוא בשלמים שהיו עולים לרלון ושלא נעשת בתיי, יציא ג'
קרבנות כבש בן שנתו לעולה וכבשה בת שנתה
לשאת וחיל שמר תמים לשלמים כבר כתבתי חלק
שני פרק עשירי משם שקרבנות נזיר בחים משכבשים
ולא מן הפרים ועזים ואין לריך בכאן רק למה היו
מביאים שלשה מיני קרבן עולה שאת ושלמים
ומנה גלמה כי ביום עשירו ושעברה מוכר לו
להתנפג בדרך המעות ולהתרחק מפני הקלות שהן
היתה ושהסכון בכל המעות ולפי שכל יתי נזיכתו
בהיק עלמו לקנה שהתורה מן הפריעות שבשם
לבדים המותריים ולכן נשתר בייז ושותת, וגלות
וכמו שהתבאר על כן ביום עשירו לריך להקריב ג'
מיני קרבן לבקש משת שבת, שיעזרהו שיכהן
ושלמה יעמוד על המיוע ויתרחק גם כן מן הקנה
שהרגיל עלמו בו כל יתי נזיכתו • שכה נגד שבוע
טומת' שהי' מורה על שהרחק מותרי המגדל כמו
שמ

כלים כלליות, הם מעשה שנתגלה · ובהיות כי
אין לחק חייב ללמוד לה בת תורה ולמכנה בשלות
על כן אין נודר לה בתו בזיך והוא הטעם שאין
הלשם מגלחת עליה על קרבני, לביה והבן מגלח
עליו על קרבנות תביו · כמו שכתב הרמב"ם פרק
שמגי והוא בסותו, פרק נוטל ופרק רביעי לנזיר ·
להיות מלחר שיוכל להלילי בנו בזיך הרי בלנו הפרים
גם כן קרבנותיו לבנו מה שאין כן בנתנו כי אין
להקריבן חלא למה שהקריבן הלה בשבועה בנדבי
הרמב"ם פרק שמיני ולפי שיוכל הלה לטעון בטבע
הטעב ולפשר שלא יעריך להענין הרחקת הנזירות
לכן נתנה תורה כאן, לקרוניו לו לל הבן עליו
הנכיבין בענין הטעב ובטבעו שלם לא יעריך לזה ·
כדי לעת הלה בעילה · מלחר שאין הנזירות טוב
לחלחות לתכליה טוב ולם יוכל להגיע לתכליו, הלא
הטע שקלחו הרי יותר טוב שהניח הטע · וזהו
הטעם שאין הגוים נודרים בנזיר כי אין לחוי להם
להיות נזר חלהים על לשהיהם עובדים והטרף בילם
כי הם מתאבקי, בכל מותרי העולם וקנייניו וישמרו
נזירות שעיקר כוונתו לינו חלא להרחיקה · לחנם
נפים ועבדים שמחויבות בחלות ושומרים הם שלנוהו
יש להם נזירות ולכן נזירות נוהג בכל זמן שהל לינו
נוהג חלא בחרץ ישראל ויש שהוא בחלות בחרץ
חותו לעולת לחרץ ישראל · כמו שכתב הרמב"ם פרק
פרק שני לנזיר והוא שיעשוה שהוא בחלות בחרץ
לא יוכל להיות רק בחרץ ישראל שהוא בחלות בחרץ
העולם · והוא כוונת נזיר שיעשוה בכל מדותיו על
שלוב · ובכה תוילת לחרץ ישראל שהוא בחלות
הם שלין כן בהוי, לחרץ שיעבד הלויב הבוי הטבוי
בכל הלחלות להטע חותן בלויב תכוונה חל לל קלה
שהוחב חו שהוכב · ולי לחשר להגיע שם חל שכליה
כוונת הנזיר · לחנם בדרך קנם יתחייב לעלות
לחרץ ישראל וחחר שלשה להתכונן לעותיו · וזהו
הנכלה לי שהיה הטה בדינו עליו השלום הפץ ליכנוס
לחרץ ישראל והשתדל כל השתדלו הגדול, ולא עלתה
בידו להיות כי לנשבע עבד קיים · ולזה היה נוטה
בחולה לחרץ בלויב כבוהה חו חזה חל הקלה יוחב
מלחי קלת ולזה היה כולה להשלני נפשו בחרץ
בעין שלשה בשבועה שוטה וכי הטה לפלילות הלרץ
היה תלב כו' · וכתב הרמב"ם פרק שלישי הל בין
נזיר עולם לנזיר לזמן קלוב שהנזיר לזמן שלוב לנלה
על קוף זמן נזרו ונזיר עולם הם הכביל שעבו חקיל
בחעב הנפים הטה שלם לנפים עשר שלם · ומביל
שלם בהחות כשיגלה והוא קבלן בדיל כחו כי שי
בחשבלום (שמואל כו יד) ויהי חקץ ימים לימים
שלב יגלה · ולחשבלום נזיר עולם היה ולבל זה הלכה
מפיהקבלה · עד כלן לשונו · וכן הוא פרק קמל
לנזיר הנה הנזיר לזמן קלוב והוא לבל הייסוב לבשוב
שם בן נפנים לנזיר עולם שלם חל הכביל בשבועה
בפשב, בלבו ובלבן שפו, בלנלה כל ימי נזרו שלם שלי שלשה,
יוכל להגיע בשוף ימי נזרו לחנם נזיר עולם שלי שלשה,

עין חלושו של עולם וכחו שנתגלה למעלה ומחיל
ניום עשות יי חלפים חרץ ושמים · גרסינן בשבת
חולין פרק חלו עריפות ובשבת עבודה זרה ומייתי
לה בפ' בחה חלילקין ר"ל יולא שור שהקריב לדם
הרחשין קרן לחת היה לו בחלה שלחור ותיעד לני
ועשור פל עקרין ושפרים עקרין תרתי משמע לחור
רב ששון בר יעקב עקרן כתיב והכה יש לתשוב למה
לל חוזקר קרבן לדם הרחשון בחורה כחו שנחכרו
שלר הקרבנות שהקריבו הקלמונים כל לחד לדורו
ולכן נרלה כי זהו המגלה לנו סוד הקרבן שעיקר
המכוון בהן הוא להרחות עניו הפבד העולם וחלושו
כלשבר נתגלה · ועל כן לדם הרחשון שלא נשבר לא היו לו
לנ חלושו בל עולם בשבר לא היו לו חלושו בל עולם
להעיד על עניו חלושו של עולם בשבר לא היו לו
ולם היה רק גולל עפר חן הלחמה וגלגל לניו חלוש
העולם בשום ובשם חעיד עליו לבריות עדות חושי
לא עדות הנלקח חלא חלך הטעם בשבר לא היו לו
בני לדם הקריבין קרבן על כן לא נזכר קרבנו
בחורה כי היה לנא חועלת להזכירו חלשר שהוא
בעלמו בעל · חלחם חבלן ולילך בחולו הבריות
חלא ולם בדרך הלרץ · והי לשהוב בהן שהיו חלחיני,
עניו קלוות העולם הזכיר כל לים שהיה חלחין
חלוש העולם והקריב קרבן · ודע כי לזה לחמרו כי
קרן לחת היו לו בחלה שהוא בדבר נפלא לבעתי
חורה לנו על עושק חכחת רבותינו ז"ל ולין כחזו
לנו בחלבב כוונת הבריות שעיקר המכוון
בהבלת הקרבן הוא להרחות לנו חלוש העולם
ולהעמיד חלושה זו בקבב הלרץ · כי הוא יבוד כל
החורה כולה כמו שנתבאר רים חלק שני · לחנם
נרחוז בו גם כן עניו הפבד העולם עכה הפבד הקרבן
כמו שנתבאר ועיבל עיקר המכוון הוא עניו
חלוש העולם כי הוא יבוד החורי, לל עניו הפבד הלשיה
חלושו חמורי, ועקובות בישראל כמו שנתבאר כל זה
רים חלק שני ועל דבר זה כל הקרבן יש לו שני קרנים
והוא שעקריים שני חלושות עניו חלוש ועניו הפבד
ועל כן נרלה לדם הרחשון שלא היה לו רק קרן לחת
כי לא הולרך הלדם לקריים חלושה חלוש חלל הקרבן
עניו חלושו וכחו שנתבאר לנעלה חלוש עני, הלוש בזמן
שהלדם הזה לכם כי, כן לא הזכירה גם כן עניו
קרבנו של לדם הרחשון · לחנם הול המלך עליו
הלנוס שגילה לנו עניו עתידות כחו שנתבאר מלבניו
ומלבני שלר נביחים שגילו לנו בבחורות גילה לנו גם
כן שלדם הקריב קרבן והוא שבואר למבכיל ולזה
חנר שקרבן לחת שהיה לו בעלמו ושהוא שבואר שלחרו
זה על התשובות הלבריס חלויס בכלל הלדם שהוא
בעלמו וכחו שנתבאר שלחה המלך עליו הסלוס המכס
עיניו בלחתו והוא שבואר וכבר בחבתי טעם לחר
בענין הגדה זו בעבודת יום כפורים לבל העיקר
נרלה כשנתבאר כלן · ולזה לחמרו גם כן פרק
חמה חלילקין חלי הוי עלה לחתם שהיה בימי חתם
לחר כבי חלעני לחר כבי שחעון בן לקיש לומר
היה כבי חלעני לחר כבי שחעון בן לקיש לומר
עשה נזדמן לחתם ועשה ממנו שבכן ונבנו חלקחר
קרן לחת היה לו בעלמו שעל שהוא בבי חלעני
יולא שור כו' · שור שהקריב לדם הרחשון כו'
ולפשוטו חיני, דבחה הוא כיון לשיבא קרא לענין חיה
הוא ולינ לית חלא חלא חיבא לחיבר חין חי, היה
על כלן לשונו · ושנחת יש לשקלק לחלי קשנר
ס"ל עשור הוא לשנר לשנר בבי חלעני לחר כו' ס"ל עשור
הוא ויש לו קרן לחת ולפ על גב דזה יש לישנו לשפש,
ושוי ס"ל לענין בבם הוא יהוב בבל ולנו שביב
לו שקשם הוי קשם ושפשוט חיני לחיב הוא · ולבן
הביבל הא לבב יולא לליבי לשפשם חיני, דבחה
הוא לשא שניו בבם בן יהוב ולא נוכל לפשוט
שני קרנים ולזה חין לו בל לחר ולבן ולנו עשור
הוא שחתר שהורה לנו על לחונה ולעת עשור, שהוא

אחר שנתבאר עניו הקרבנות הטוסגיולדורות והבדרי
השתבים שלהם בפי כוונת השתבר נשתר
לבאר עניו הקרבנות שהוא העולם שבתי ושנתי
שם ושתור עליהן לחת לשחת חשבון חשבון ולבאר
טעם הקרבנותיהם שהקריבו ועל מה הקריבו בל לחת
ולבלות ממנו זה עניו הקרבנות ושפולם תורים על

פרק שנים ושבעים

בשבועה פרק ע"ב :

מדומו של עולם · וכמו שאמרו ז"ל (שמות יג) למען תהיה תורת ה' בפיך מן המותר בפיך והוא שעשה זה שנתאוה ולכן אין נפקותא בזה לפי שהוא בהמה והוא מיה · ובהיות כי למדו רבותינו ז"ל לילי' בגיליון" ובכתובים לפי כוונתי בתוריית' לך יהיו לאכלו לפיכם ענין קבוע של לפי הלשון בתורה · והוא שאמר שעשו של לפי הלשון (בראשית ד) והלפי ידע את פיהו ואכל ולא את קין ותאמר קניתי איש את ה' · ותיכף ללדת את הבל ויהי הבל רועה צאן וקין היה עובד אדמה ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי הארץ מנחה לה' · והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבהן · והנה בקביעות שנות חלו הבניס נרמוז כוד קבלן לפי · וזה כי בכר קדמו עליהם כל היהודים המורכני' שיש כוד בענין קבילת שנות חלו הבניס · כמו שכתב הכר המורה פרק שלשים חלק שני · ובעל הערוך ובעל עיקרים ושאר חכמי ישראל כל אחד לפי הסגנה ידו · ולכן אני רואה כי נרמז זה כוד קבוצי של לפי הלשון · ולזה נאמר כי בלפי ידע · ופירוש את אשתו · ופירוש את עשה שנתעברה זה עשה את הארץ לפי עניני הפרקים והוא שאמר בתורה (בראשית ד) קונה את ה' ולזה נאמר שנתעברה בקונה והוא שנות חלו העול, על ממחתו ולזה נאמר ותאמר קניתי איש את ה' · לפי שהיה קונה את עצמו בקניית איש את ה' · לפי לומר כי חלק חוא שהיה קונה בקניית איש את ה' בדרך עבד בדרך · מכל מקום חוא קניתי איש את ה' לפי שהי' חיפה את ה' · לפי לומר בדרך חדום ולא בדרך עבד העבוג על כן שניהם הודו בענין החדום וקבלו שם שניהם קין · ולכן לא הולך לפרש מי הוא הקובל שמו קין כי הוא יודע שלא היה בעולם שיוכל לקבות שמו קין גולי הלשון ואשתו וסם הקובלים וכן הוא בענין הבל ולזה נאמר ותוסף ללדת את הבל לפי לומר כי מיניעה הקשורה שילד לשם ומוה ענין החדום המשך גם כן שילדה גם כן הבל · וכבר נתבאר בדברי סבר המורה מלך לשמון בשתוף ילד שנאמר על הולדת העת לפי כמו שנאמר (בראשית ג) בילדי נכרים יכפיקו כו' · והוא הכוונה בכלן שמו שפסק העולם ולכן הבל הבל וכמו שהוא ריק זה קטלת שמו ותמי (קהלת ח) הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל וגו' וכל ספר קהלת נדבר על ענין הבל זה ובבה יגלה הבל מכח ידיעה הקשורה כי אחר שהעול, מחולם היה מלין בשפתות שיפסיל לעתיל בדרך כל הוא נפסל ולפ כי כבר נתבאר שענין הפסל

העולם ולא יהיה בדרך שבע שלא בלון בדרך חדומו לפשר שלא יפסיל לפ שחחדום כמו שנתבאר כל היום חלק שני יפסיל לפ שחחדום כל היום שנתבאר שענין הפסל חלך שני מכל מקום עמד על ידי לדם על הפסלו שלא חדומו כי חחדום יהי בלון כמו חדום וכמו שהוא חחדום לשעת רוב חכמי ישראל ולזה נאמר (בראשית מו) ויהי הבל רועה צאן וקין עובד לאדמה כמו שנאמר כי תועבת מצרים כל רועה צאן כי מלרים היו מתכבים לפר קדמות העולם · והוא חחדום הנאחבה לפר כפר הבל העולם מפן פרק שלשי, ופרק לפר והלשים חלק שלישי כי היו עובדין לפלמה עם הכלמים שעל ידי עבודת שלו חתיישב לפלמה ולזה כוונו במדרשם שאמר לפרעה (שם יח) יקר לך מעט מים וגו' שהיה מוסגן לעבדיים שחחחחדום לפלך שעל הגלילים · כי ממה שהוא בעת הקדמונים מצדילין עבודת הארץ שחחחדום לפלך שלא כי מוסגין שהכל היה מן הטפר ומוזר לל הטפר ולכן היו מגדלין לותה ועובדים לה ממש ומשיניין לותה לשלום עליהם וכן נאמר בענין קין עובד לאדמה כי חשב בדעתו שחשלה לעולם עומדת לף על פי בידוע המוזר חלל קריאת שמו מ"ש מאשר שלא שאמין בענין הפסל שהעולם בכללו קדום חלא שהפרטים שחחחדום ובכל הוא מפלת הגלגל חמסוס ומפסי, שהדים הפרטיים והכלל לעולם עומד והוא דעה קדומה לפלוספים הפוקרי, והוא היה בעת קין · ולזה היה עובד לאדמה בחמור שלשה שהיו עובדי לאדמה מכח זה שחמת הבל הבין מלל שמו ענין הפסל העולם ועמד על ידי זה על ענין מזוג חשמי חלזה היה רועה לצאן · וידוע כי הרועי, מוכל בלאנו לרחוק ולכחצן ולשמון בכל עת שילכו בכל המעלך לכם לכל עבודותיהם ולף כי הם מאמינים בארץ שהוא חמות קין וכמו שאמרו ז"ל בגדל בהמה דקה בארץ ישראל משום שזוב הארץ ולכן היה הבל רועה צאן ולזה חועבת מלרים כל רועה צאן ולזה נאמר כל אחד לאחד לעבו · ולאחר שנו הנקבה לו וכמו שאמרו רבותינו ז"ל פרק קמא דבכורות ובמכבת יומא מנלן דאמרת גרם כו' ונלאחר (שם ו) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ל"י · והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבהן ויפע ה' אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה · כבר כתבתי לעיל פרק שבעה ושלשים חלק שני כי טעם שהביא קרבן מפרי האדמה ולא מצאנו מי היה לבורות על לעתו בקדמות ומלא מי מאמיי בריאה רק בדברים הפרטיים והוא הזכיר פשתן שהקריב בחאמר ז"ל והבל הביא מבכורות צאנו להבדות לעתו בענין חמדום והפסל העולם בחתאר כל זה לעיל סוף פרק סמוך · ומה שאמר שהביא קין מנחה לי' כי לא היה כופר בעיקר כמו, רק שחבדות שהגלגל קדום אלל מיוד עילתו ולזה הביא קרבן לי' על דרך הפשוט והסודי, בדרך הפלוספים שהיה להם שבמות וסוליות בדרך זה כמו שכתב בעל

העקידה ' לחחם הבל הביא גם הוא מבכורות צאנו וכל גחין כיבויין · ובל לכבות קרבן אבין שהביא גם כן על כוונת הבל · לחחם להורות כי קרבן לדם לל היה לו רק קרן לחת דרך שחחאחר · והבל סולך גם כן לכוון ענין החדום שהוא הקרן הבני על כן נאחר בהבל גם הוא מבכורות צאנו ולל לחר חבכורות לאן כמו שנאחר בקין מפרי האדמה ולל לחר חבכורות לאן שנאחר בענין בכורות צאנו שהוא בחדום הנרחז בכורות צאנו שהם לדשות פרי הגפן והכוונה זה כי הבל הביא מבכורות צאנו שהם לדשות שהביא חשור שנבבל בלחשוב ושם כן ענין קרבן לדם עבודת גחורם · ולפירות לעת הבל לחת נאחר כבודינו שחחם יחוה ידיהו שנא על פני הבל וגו' · ולזה נאחר בקין ותחר מאד ויפלו פניו · ולפי שהיה חשור שנבבל בלחשוב ושם כן ענין הקרבנות שחפוללות בין לדם הוא חלל חחחיבה כמו שחחחיבה זה ולכן קם קין על הבל והרגו גם כן חלל חילוף לעחן בחחוכה והוא חחחחוכה יחיבה כי קין היה חחחיין שבבל קבוס ופרטיים בחחלאו בהבל היה חחחיין שבבל נרבה והבה הבבל הגדול היה נבבל ביום רחבון והוא חחחחוכים יחיבה על הבל כי בחשר היה לפשר להחחוכים לעחתן כגד ביבי, יום שני הוא פרטי נגד חעשה יום לחחון · לחחם הבבל הגדוחה שהוא בביחת יום שבבי, חיו יוכלו להחחוות עניין בחחוכי, זו ולזה קם עליו והרגו · ולזה חלילו שהיה קין כופר בהשגחת ובידיעת השם יחעלה בעולם · כמו שהוא לעת הפוקלים שחחחכ"ם לחת הקדמות · ולזה לחת הבחוכ חחי חת חלכי ויחחר חת עשית קול בחי לחיך לועקים חלי חן חלחמה (בראשית ד) ועחה חכול חחה חן חלחמה חלחי, חשר פלחה פיה וגומר · כי חעבוד לת חלחמ' לל חוסף חת כחה וגומר הבה גילה לו השם יחעלה שהוא חשגי' ויודע בדברים הנעשים בחלכ ולזה נאחר קול בחי לחיך לועקים וגו' ולחר כך בלל בחלמה כמו שאילנו בחלרים גבה בחלכיהם עשה שפעים להוליענו לעובדיהון שאין חלוה · כן בלל הקדוש ברוך הוא לת החלמה שהיה קין עובד כלי להבאילו חדע ובחבה שאינו רלוי לעבוד לת החלמה וזה חאמרו חשר פלחה פיה לקחת בחי לחיך כלומר כאלו הלה חלכיך לכבות עליך חעלך לקבל השם ועל ידי זה חשחוב עול לעבוד לה בהיותם בעזרך על כן בללה להודיעו שאין בה דבר ממש ואין בה טוך שום חעשה יום שבי חבבלה בו עשה הארץ וכל עץ עושה פרי למינהו · השם בחלו שבי יחיה בעולם הזה ומלה שבי חיה בעולם הבא · ולזה חלילו שבי ח

רבי לפעמים אומר כלב ופעמים אומר לו לפעמים יקרא אומר קרן לפעמים לו רב אומר תורם לכולמים • רב מנה אומר לות לבעלי חמורו' רבי לוי בשם רבי שמעון לומר מלאי כך פיון ובא מגול ומעטו • הכה נפלו שבעה קבורות שמהות בתות זהה וילוע כי בתות זהה היה להסיר נבורות קין ולעתו הכפרת • וכבר נתבאר פרק שניים ולרבינו בלק עיקר שמי שבע' טעמו' עמדו הכוהני' על דעת הקדמות והוא לעת קין ולזה נלמו שבעה קבורות שמהות בתות שהסיר מבוכתו כי אלו הכמיים הולקים לזה עיקר הטעמה שהניח קין להעמיד על הקדמות שהולך לות עליה כי הזכות גלגל שמש היה נגד הטעמה הלשונה שהי' אלו תמועת הגלגל זריחת הלילה שהות שמומר נפסד הוא נגד הטעמה שניי' שהוא אלו שהומר הכלב שמסר לו להסיגהו בכל שמר הכלב ילך לאר יו • וילוע כי הכלב לוחב את לחוגו יותר מאחר בעלי חייס • והוא נגד תמועה הסיבובים שהיה לגלגל שהיה אלו הפעם כמו שבאתו הקדמונים והוא הטעה הבעלי הקרן בעולם שהיה דבר שהם היו מביא נגד הטעה הכביעי שהיה לקומה אלו שבע הסבקי' לו לכולמי' הוא נגד הטעה השמיני שהיה אלו הפועל לות לבעלי שבועה הוא לעת הפסד שהיה לקומה שלא יפעול עת יותר מעת לאחת • אם שאלתו בקפיון הוא נגד הטעה הבקומה אלו הפעולה הפס יתעלה שלמות והוא גלגל המזל והמסכיל דבריהם הקודמי' פרק שמי' ולבעלי' ושפה ולבעלים ושבעה ולבעלים • שאמנם טעמות שלו יתבאר לו לילך לעת שכמיים מכוונילך לשאוב על כל טעה ושעה • ובכה לאר שמבאל' זה נוכל להבין מה שאמר (בראשית ה) לאר בך ויהי לדם שלשים ושלש שנה וילד כלעומתו וילעו ויקר' שמו • בא להורות כי בניים הראשונים הלאה וילעו • כי בקריאת שמות בניים הראשונים הלאה על עניין מלומו והפסד • שהוא לא היה נבלה כדרך שאר בני לדם האולילים דומה בדומה בדרך טבע לשנים בעניין בן זה קרא שמו שת האור' על עולם בבניינו • והמשך טעמו זה לאר כל ימי עולם • ולזה לאר שהולידו בדמותו וילעו כי לא רצו עוד על עניין המלומו והפסד • ולפי שהוא נלמד בדבר טבעי • ומפני שלדם הראשון בדמותו והפסד רק על דבר טבעי שהוא מוליד בדמותו וילעו והוא עניין השכל הראשון ולכן נקר' שמו שת ולכן מייבל העול' משת • ולא מבניים הראשונים כמו שבאתבי שהשת גור' רבי זה למה בראשונו זה הפרק :

פרק שלשה ושבעים

בעניין קבורות הלבות ומה ויבן גם מזבח לייי ויקח מכל הבהמה הטהורה • ומכל עוף הטהור ויעל עולות במזבח ויריח יי את ריח הניחוח וגו' • והשם זה הקרבן הוא הנזכר לראשון בתורה שהקריב

במזבח • כי בקרבני קין והבל לא נזכר מזבח גם לא ניכר בהן ענין ריח ניחח גם לא הזכיר שם מה הקריבו • על כן שהזכיר הקריב עולות • וכל זה מבאר לנו סוד הקרבן והוא שהוא הכפר על העולם ומלואו • וזה כי קין והבל לא הביאו מלוא העולם והפלאו רק מכא קריאת שמם בלבד כמו שהתבאר בפרק שעבר ולא הביא ענין הכפר על בניו • לפיכך אמנם הוא שהשלים בעניני המזבח הקריבו לעתיד עולות במזבח לעתיד הקריב עולה • וילוע מרבריהם הקודמין בעניין קרבן העולם ושלר בתורה • לאך היה מכוון על הכפר העולם שכללי ושוב שכל אל מזבח הילוע • ולזה לאר כלן שבא הקריב עולות במזבח • וכבר נתבאר גם כן בטעמי הקרבן שזהו ענין היה הביאת הבהמ' אלל הקרבן שהוא הקריב שכאו אל מזבח הילוע • והוא הכפר העולם בכללו כמו שנתבאר כל זה בשלר המעשה • וזה כוונת מהקדמון בירושלמי פרק קמ' למגילה ובבלים ית רבה פרשת נא • רבי אלעזר לאר עולות הקריבו בני נא • רבי יוסי בר חנינא לאר עולות הקריבו בני נא • אתיב רבי אלעזר לרבי יוסי בן חנינא • והכתיב והבל הביא גם הוא מבכורות צלנו ומהלביהן ומה עדיף ליה רבי יוסי בן חנינא מן חנינא • אתיב רבי אלעזר לרבי יוסי והכתיב (תהלים כד) יעלה לאת בעבי בני ישראל ויעלו עולות וגו' • ומי עדיף ליה רבי יוסי בן חנינא מלויים בגופן בלא הפסד ובלא נתוח • אתיב רבי אלעזר לרבי יוסי והכתיב (שם יח) ויקח יתרו חותן משה עולות וזבחים לאלהים • ומי עדיף ליה רבי יוסי בר חנינא מאן דאמר לאחר יתרו חותם טוב רבי לוי בשם רבי יוחנן (שיר השירים ז) ולא מפייעה לרבי יוסי בן חנינא (שיר השירים ז) עובי לפון ובואי תיימן עורי לפון זה העולם שנפסד בלפון והא עובי דבר שהיה יפן ונתעוכר • ובואי תיימן אלו שלמים שהם נשתיירו בלבום • אמר בואי דבר שהיה של הדום מאי עדיף ליה רבי אלעזר לכשיתעכרו הגליות שהן נתונות בלפון • וילאו וינבו בית המקדש שהוא בלבום • רבי לוי בשם רבי יוסי בי רבי חנינא (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולם שהיו נבי נא מקריבין כל הוא שהי לנבי שלמים אמר זאת תורת השלמים שאר הקריב לא כתיב אלא עולה על כלן שהיו מכלין לבעלים • וכן הוא פרק ראשי לזבחי • הכה כוונו בשלמים שהקריב רק עולות ואל אמר לא שלמים ומשקולתן שעולות לבד הקריבו להעיר לנו כוונת הענין כי לאמר עולות הקריבו מכא שעל ידי השבול עמדו על הפסד הכללי כשאר הבריאה ולזה הקריב נא עולות בשבת ומשכן ובניו לאחריו להקריב עולות • לאמנם קרבן שלמים לא הקריבו כי לא שקבלו בני נא שבעה עלות שבת שלמים אלא

מן הטעמים כי הכל מלגו על לא החיוב הטעמי כו' • ולכן שבאו דור הפלגה שלין הכלית לעולם להיות מיוחד לכן לא יבלר מהם כל שבר יזמו לעשות ולכן לגלות לבם עיר ומגדול שבר רחשבו שבר יזמו לעשות • ומאחר שלין הכלית לעולם כל שכן שלין הכלית להסר הלא הכבוד המזומ' בעולם הזה • וזהו לאמר נעשה לנו שם גדול שלא נתבר על פני כל הארץ • והוא הטעה העולם הזה • ולאמר נבנה לנו עיר ומגדל ולשבו נשמים על לבך מה שלאמר שם עלבה לשמים שילו • ולפ כי כוונו בעיר ומגדול על שני הלשמים שלם לשם שהם הטעמי שהוא להבהגת המדיני והקיבון בני לשם תוך העיר והמגדל והוא מוסב הבתים והמלכים המוקפים סמוך לקבץ המדיני על פי שכל עיוני שלשם שכל זה יגיע לשמים ולפ יותר כי מצאו שהכלית הוא השמים שהוא קולם וכוונו שמגדול ובעיר להשלים לשם שם נתלך כמו שלאמר בקין (בראשית ד) ויהי בונה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו חנוך ונאמר בהבטו' (שמואל ב יב) והשלום לקח ויבא לו בחייו את מלכת לשבר בעמק המלך כי לאמר לין לי בן בעבור הזכיר שמי ויקר' לעמד' לשלום על שמו ויקר' לה יד לשלום וגו' • והכוונה זה להשלים לשם שלשלתן כי משבר זה לתכליתן • ולזה בא עונשן לשם מלד מעשן שבבלה שם שפתם ונפוצו על פני הלאמה שמזם הכירו שלין השלמות עבעיים והיה לשם להתבונן בזה בעניין חלום העולם ותכליתו • לפיו' העולם ניוצר כי כן רצה בוראו יתעלה והוא תכלית החפרון בעולם • ולזה כאשר הרמב"ם בפרק המזבח • ולזה לשבר רוצה לא שהו לבם גם לזאת ושפטו לבדים שלא להורות בעניין החלום • כמו שעשה לרקבועי' ופיעתו כאשר הניעו ממזרח לרק להבהם לשניו בוראו • ומשם נתבער בעניין דור הפלגה ובשאר דבריהם לשניו על החלום שבבלה לאמר כו שבר שלין הכלית לאחר שהוא לבם פעמים ויבן מזבח ויקרא בשם יי כי קרא לבני דורו שהיו שלשה התהלות[עולם השפל ממודמי' והם החומר והלור' והטעל' ונמודמים והוא בניית המזבח הידוע כי בבניו המזבח הזה בבנה הכל כמו שהתבאר כל זה למעל' פי בגלוי לו מענין דור הפלגה שהעולם השפל נבר' בלון רוצה ובכוונת מכוון לך עליין לא הקריב קרבן כי לא עמד עליין על לחומת הפסד העולם החומר' על עניין תלומו בכללות וזה נאמר לו בבריית בין הבתרים (בראשית טו) ועתה קחה לי עגלה משולשת וגו' • כבר נתבאר כי הקרבנות מוריס על הפסד העולם ולמומו מלד שבעלי חייס הם מוריס על כל שלשה תלקי העולם ולוקחן זה בזה והוא כלומת הלשם הגדול • ולזה נאמר בכל לאמר משולשת כי כל לאמר מורה על ענין שלשת העולמות • ולזה לאמר בלומתו ז"ל קרבנות הכל' לן ולזה לאמר קחה לי כי כלם הם שלי ולמי בלומתי לותן ולזה נאמר לותן ויבאר לותן

כמוך וגו' וכמו שכתבתי לעיל בפרק המעכב, ובפרט
כל זה' הפרט, שבמעמד אין הבתים עומד על מקום
העולם ומפר כך בענין העקידה, עומד על ענין מיוד
המילות בתורתו שהיו מצילין אדם לקבלן · וכמו
שכתבתי ביום מלך שלי ולכן הקריב לילה תחת בנו
וזמזמן לו לילה לקבלן ולא שם כשכר תוך יפקד
תחלה לים הפה לעגול, ולברכם תוך מלכים ירחה
לו הפה כי הלילה הוא מורה על הכח והיכולת שים
לעולם שהוא לוגמת הקבלן מלד הדורה יתעלה
המילות ולזה שהפך בגלה לנו ענין המלכים והחוה
מהוייב המילות הם כן העולם שבכח יש לו ויכול,
רב לעמוד מלד עילתו ולפי כשיפסד לא יפסד מלד
מעוט הכח מלילה רק מלד הכולן כשכתב בתאלה ולזה
הקריב לילה · ומעם קולם לזה שלא היו עדיין בלעת
זה לעולם הפה כעולם בהיות כי הפה הוא מעט הכח
והיכולת והוא מורה על כי העולם קל להפסד כפה
למצא יוצל · ומעם הענין יפקד מזר ומתר (פה
לה) ויהי שלש יי בלילה ויתתר לו מלכי מלכי
מלבושם מצוי יי ויקרא פפח יי
ולא נתתר גם כן שהקריב עליו קרבן כי כל
למזר על הרפתו מזבח יי הפכוח כי כל
הפלתים לפני פני יי בלילה, ולכן ז"ל כל הגרים
שגייר בלילה כמוהם פלתים לפניהן כמוהם ומזר
יפקד וגייהן והוא בנין המזבח הגלעד והולך
להמזיק על המעוט שהתחיל בן מלבושם שהיה
מקובל בידו כל ענין המזבח על המתתו מלבושם
לפני מקום לא הקריב קרבן מתר שלא נתגל,
לו הפסד העילם כמו שכתוב לו ענין מלומו בפוד
נתינת הלחן בתתר כשיפקד כדי יפקד שלכן התחיל התורה
במהום העולם להודיע נתינת הלחן שם כן מלד
קריבת הקרבן · ועוכל לפרש גם כן כי תתר ויבן מזבח
הוא לפון הכתוב לפה לומר כי הבין והשכיל ענין
המזבח שלא מעלה ולזה קלת בפח יי להכוחת לעם כי
ים מנסיו ובוחן לתתם יעקב הליל מלבה והוא מלבה
תתר כזכלה להפוחה בתורה וכמו שתתר (בלחתית
כח) ויקח הלחן לתתר שם מלפלתיו ויפח לוחה
מלבה · והנה לתתר תתר כך הקוות מלבה כמו שתתר,
(בלחתית יז) לא תקים לך מלבה לתתר שתא יי אלהיך
ולפרש ז"ל שהיתה לתוכה בימי המזבח ובכנעניים
עשלוחו מוך לעבודה זרה ותתר' הקדוש ברוך הוא
יש לשלול טעם לתתר עשלוחו בכנעניים מוך יותר
מזבח שהקריבו עליו החזות · תלה נלאה לי שכל
זה נתחבר עפול הקבלנות עם פיהם פתתר ולא
יעקב וזה כי מלבה הוא לחן לחם ומזבח שם מלבים
רבות נתתרם ז"ל · ולזה נלאה כי תתר שלכן התחיל התורה
בתיבת הלחן נתתר כדי יפח שלכן התחיל, התורה
בחלום העולם להודיע נתיבת הלחן שם כן תלד
נתיבת הלחן נודע לו העי"ו, לבד לא הפפלו ולכן לא
הקריב קרבן · ועוכל לפרש גם כן כי תתר ויבן מזבח
הוא לפון הכתוב לפה לומר כי הבין והשכיל ענין
המזבח שלא מעלה ולזה קלת בפח יי להכוחת לעם כי
ים מנסיו ובוחן לתתם יעקב הליל מלבה והוא מלבה
תתר כזכלה להפוחה בתורה וכמו שתתר (בלחתית
כח) ויקח הלחן לתתר שם מלפלתיו ויפח לוחה
מלבה · והנה לתתר תתר כך הקוות מלבה כמו שתתר,
(בלחתית יז) לא תקים לך מלבה לתתר שתא יי אלהיך
ולפרש ז"ל שהיתה לתוכה בימי המזבח ובכנעניים
עשלוחו מוך לעבודה זרה ותתר' הקדוש ברוך הוא
יש לשלול טעם לתתר עשלוחו בכנעניים מוך יותר
מזבח שהקריבו עליו החזות · תלה נלאה לי שכל
זה נתחבר עפול הקבלנות עם פיהם פתתר ולא
יעקב וזה כי מלבה הוא לחן לחם ומזבח שם מלבים
רבות נתתרם ז"ל · ולזה נלאה כי מ

והנמצא זו הוא מצומצם כי כאשר רואה יעקב שנתיחדו
מצני המקום ויהי בידו לומר שעשה על עניין זה
הגדול שכולל כל הדברים שהם כאבנים המלקיים.
ויהם לותה מלצה לתן על היום הזה רואה לומר שם
לותו מלצה ומך ליעקב הוא למעלו בניו מעניינותם
העולם מהיום ההוא והלאה ולזה כוונו שאמרו שממנו
נעשה לתן שמי, שממנו הוסמת העולם. וכי, בהיות
לתן הלאה שהוא המלצה מור, על עניין הזמן העולם
כמו שנתפשט והוא מלך הקשר מלקי העולם זה
זה. שהם הכנענים שמזה למק עבודה זרה כי מלך
הקשר מלקי עולים זה זה שלו לשם מקום לשעו,
לומר שהכל הוא על לך לתיוב על לך הכיב, והמכובד
כלשת הפלוסופים. ולהיות כי המלצה הוא לתן ה,
והוא נמלץ בלא כוונת עכוון רק שנמלץ לתן שמת
בכל מקום מלך גדולו בתלץ מה שלין כן מזצה שהוא
לצניש רבות כי לי לשפר להיות נמשלץ בלא מהשבון
וכוונת עכוון על כן שמו עניין המלצה מוך לעבודה
זרה ולא עניין המזצה והוא מצומל למשכיל כי כל
עניני עבודה זרה נמשפים לתר לתונת הקלמות וזהו
עניין המלצ, לשר שנא יי ועשלמונו שכנעניס מק לע"ז
ונלמר ביעקב (בלשתים כא) ויפס לותה מלצה ויצק
שמן על לשנו ולשנו ז"ל שפשמן ייכר לו מן השמים
והוא מצומל כוונתו זצה על השפעה שיולדת מן
השמים על עניין המלצה והוא שהזהיר שמן המלות
והוא השמן שיולד מן השמים כשתשלר לעיל שלביני
ונלמר שילק שמן על לשפה כי עיקר השפעה הוא
בעליונים ומפס יולד לתתחתונים. וכמו שהשריך זה
שכל שהוסה פרק לתל עשר חלק שני כשמן זה שיולד
מן השמים המלצה למעה ולכן נלמר לו בזית לבן
(שם לא) ואתני תהל בית על לשר תשתת שם מלצה
לשר נלדת לי שם נדל וגו'. כלומר שהם השמן לשר
משתת שם על המלצה כבר עלה בידך על שהוסגמת
בזית לבן לבחרו בעומר וכבוד ובניס ונלדת לי שם
נסר כמו שנלמר דוד ומידך הכל כי משלך נתנו לך.
ולכן קום לך מן המקום הזה כי המקום הזה היה
לארץ בני קדם המתמידים קלמות אין רלוי לו להשתר
שם. ונכל, שזהו ענין השתר שנלה בלבתו
לתרן כי למה שנלמר ולך לו ארץ בני קדם לשר
על מעוני קוסמים ישמעו ושם מתמידים הקלמות
לשר תלוי משפר כל השבועה שנמנו ותמונת הלתלשה
לשר כולה מעונן וגשום. כמו שפשר עניניים הרב
המורה חלק שלישי בשעני המלות. לשר ושה שם
שלשה עדני לתן וגו' שהם שלשה בתי הלבנים
שנבנום כלרך הפלוסופים שנלמר עליהם שהל על כל
הנמלות בלרך עלה לעבוד לך שנלה בתתחתונים רק עשר
ולא יתכן שיהיו בתתחתונים כי מרוממים שהל על כל
הנמלות ושהו ממנו שהל הקב"ה בתלשה בתתחתונים
ושלני שהל בתתחתונים כי על ידי יעקב נגלה כמו שהל
שנלמר שם"ל הקלום בלרך הוא שתה תלוה בשלוני,
ושלני שהל בתתחתונים כי על ידי יעקב נגלה כמו שהל

הקלום

שכלו בשלה והוא מקום תלונות ולמתים כדי לשמור
המינים ולמר שהשה עדכי לתן רוצלין עליה שם שהל,
תלקי העולם הנקלתים עדכי לתן לשר בכל לשר
עדכים עדכים לבדו ושם המינים לשר בתוך הכלל
כי מן הבלר יקרו העדכים ושם ההתמדה והקיום
המקבלים מלמעלי, כלבך כל עלול מעילתו לשר ושהבן
גדולה על פי הבלר לשר הילוע והוא המזכר
למעלה הוא על פי הבלר כי דומם שהבן והוא
הלום העולם מוגם על פי הבלר לשר לה יוכל לשהב
מפס כל הבלר רק שם יוסיפו כל העדכים
וגלגל הבלן מעל פי הבלר והוא מצומל על פי העתן
שמין השגמה פרטית בבני הלשם רק לבך כללות והוא
השגמה המינית לשר כל העדכים ישתו מפס בשום
וזהו לשרם ונשפעו שם כל העדכים וגלגל הבלן
מעל פי הבלר לה לומר שנשלשר שיכולין לתלות
השגמ', בתינים כוסבים בעניין הלום העולם והוא
גלילת הבלן מעל פי הבלר רק ושהקו הבלן בדרך
כללות והשיבו לת הבלן על פי הבלר למקומה ר"ל
למלכיות עיונו והוא המקום הזכר למעלה לתמם
יעקב כאשר רלה רהל נמה עם הלבן לשר לבתים
שם ישרהל הנקדלים לבן בתיהם שבשמים ושהל
רועה תומן כמו שנלמר רהל תבכה על בניה לומר
(בלשתים כט) ויגש יעקב ויגל לת הבלן מעל פי
הבלר ויפק לת לבן לבן וגו'. לומר כי בישרהל שם
לדיקים שהשגמ' פרטית בהן על שלשר שהן מתפלל
כמו שנלמר, ויגש יעקב ולמרו רבותינו ז"ל לין הגשה
אלא תפלה שנלמר (מלכים ח יח) ויגש אליהו ועל
ידי תפילתו מפקח כל הלבן ומגיל הבלן מעל פי
הבלר כי הוא מגלה עניין הלום העולם לשר אליו
יתפלל כל תביל לעת עלוח העולם כי זה לשפר לקבל
תפילתו ולומר לת לבן לבן ודברי הבקי"ם זהו שם
יזועים למסכילים ולשר שנתבלר כוונת הפרשה
לשר סביב שהשבת שהבים לפרשם יתבלר לך עניין
לומם קום עלה בית אל ושב ועשה מזבח
וגו', ולומר ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית אל
וגו', ולא נלמר שהקדיש קרבן אלא שם מזבח בדרך
שנתבתי בתבריהם וילמק ולזה נלמר ויקרא למקום
אל בית אל כמו שנלמר בתבריהם וילמק ויקרא
למקום ויקרא לשם י' ולא הוכרך לקרות י' רק שם אל כי שם י'
מורה על מליות השם יתעלה וזה היה עקודל כבר
מתבריהם וילמק מבני. לומם הוא קרא שם אל
המורה על יכולת וכח שגילה יעקב לכל העולם.
שהקדוש ברוך הוא יש לו השמל' בעליוני, ושהמתוני,
לשמור עבדיו ומפיליו מכל לרותיהם כמו שמרו
עלבן ועשו ולילי, ושלר לרות שעבדו עליו ושהגשמתו
ודעיק, בפרטות בשלים וזהו לשון שלל. וזהו מה
שלרשו ז"ל פרק שני לעוגיל, שהקדוש ברוך הוא קרא
ליעקב של כי נתן לו כח למשול בתוי,יו. ולשרו
בתולם שם"ל הקדוש ברוך הוא תתה תלוה בעליוני,
ולכי של בתתחתונים כי על ידי יעקב נגלה כמו של
הקדוש

כמו שאמרו ז"ל בפרשת שמות שאמר משה לפני הקב"ה למה הרעותה לעם הזה וגו' ולמה זה שלחתני וגו' ומאז באתי אל פרעה וגו' ולא הצל הצלת את עמך וגו' ואמר לו הקב"ה עתה תראה וגו' ואמר לו הקב"ה אני ה' וגו' ואמר לו הקב"ה אני ה' וגו' ואמר לו הקב"ה אני ה'

שהשם יתברך מעצמו כי זהו ענין השלוקח שאר כתבי המעלה · והנה רבי שמעון אמר בקי היה שפה למעלה · ומלבן בגד ענין שאמרו שם השלום בדוך הוא זן כל העולם כך הנשמה זקה כל הגוף והוא ענין בקיאתו של משה ענין שהשם יתברך הוא כי היה יודע סודך הנשמה בגוף ושניו הפעל מי והשם שם היה בלבך לסודך עמידת הפעל מי · ועל ידי כך היה יכול לשער מציאתו והוא ענין הנשמה · כי קפלה אמר מלמד יד בלעזון משה ומלבן בגד מה שאמרו הנשמ' רוחה ונשמה כלומר והוא מלבוש ופעמים המלך דמיה מלכי העולם שהם כולה ומלבוש בגוף שהם מלכי כל העם משה העולם היה מלבן · כי אמר אמר משה בשבילכם עשו העגל ואתם עשיתם בשבילי עשו ואני לא עשיתי כלום ואני מלבן אתכם ומלבישן אתכם בבגדי מלכים והוא שהיה משה מלבן בגדי ישראל שהיו מלכים ומלבישן בגדי מלכים שהיו מלכים ומלבישן בגדי מלכים שהיו מלכים ומלבישן בגדי מלכים

הפעל והיל נגד עולם הגלגלים וביניהם שם ימי
בראשית לזה כתיב הוקם השמכן וירדה סביב׳ לזור
התחתונים היו העליונים והתחתונים לחלק לחם ועל
כן לא תתקיר לקבלן שום שעיר המורה על חלק
עולם הכוחני והנפש עולם הטבעי כמו שכתבתי
בפרק הנזכרים כי אלו נתגדל הנפש הטבעי שפה
הוא על ידי הכוחניים רק היה הכל על פי הנפש
שם יתעלה שפה היה מעכן כבודו בתחתונים ולכן
היה נק׳ לחם ושמי חלים כי היכיעות של מעכן
היו בתוקם השמים ושמי השמים וכמו שהלהיבו לוד
הפרצים זה עוד שבמלכם תמכו כי הקבים
ביכיעות היו כלמות כוכבים בהקיע ולכן היו שמים
קניים בשמכן ולכן היו מקריבין שני חלים ופר לחם
להיות כי העולם הפעל הסוס והפעל הוא הוכפל
עניכו בשמכן מלחם שהשמכן עומד ועולם הפעל נפשב
להחל לף כי שלו הגיזם בעניכ השמכן מכל מקום
היכו לחוי לנפשו בפני עלמו ולקחו לחם מלות כו׳.
כמה לקחו שלשה מיני מלה שכל לחל היה עשרה
כהלות למני תולה שמוחל עניכו להעלה פרק
שעשה ושלשים שהיו נגד עשרה חלקי׳ הפנימי׳
שבחלם השתחגים משלשה חלקי הפעל שפה
רוח ונפשה והנה בהיות כי ביום הקמת השמכן נתוכף
הפעל ונתוספו כחות הפעל לכן היה רחוי לז להקריב
שלשים למני מלה שהשתחל בעניכ התולה
בפרק השכל ולחל ועתה לותכן בשל והוא בלחות
הגוף שנשה לשלו בכחות ושו היו מקריבין לותכן לחי
והיו מניפין לותם בשעת הנפת למני תולה לק שכולן
היו כשרים . ועולין לשיטת כי בזמן שהוא
לא כל מגמתן ושמשמותן שבין׳ למעלה והיו כולן
לשיטת והנה לע כי מלשלו שבקריבן זה היה קנת לין
לחל מכל קרבנות שהיו בחל לחל כך לעולמים .
וזה כי הפר היה מעלת והיל עולה והיל הנפי היו
נותנים מלמו על התוך ועל הבהמות כלמות לם משם
מלוע והתנופ׳ והלשם כלמות קרבן תולה שהוא
הלמים גם הרוחת מזה ושוק כלמות זרוע בשלה
שהם כמעט היו מתכיכ המזבח ומלמ לפי לרביכו למה
היו המלקים והפרטיים הפשם בעניכ שהיו להורות כל
לחל על לחד מן הקרבנות ולח בעניכ לחל .
היה המעלת בשרף כי מלחל המעלת, זו לח בח להורו׳
ולכפר על מעל המקריבים רק לכפר על מעלו של
חלם הפלמון כדי שיתשפם העולם כמו שהיה קידם
המעלת זו כמלל כי לח הולכו לכך שני׳ הפרטיים
מוכלים והפעלים ומתכפרין . גם כי מתחל לעיל
פרק שלשה ושלשים מעשה שהיתה הפעל שהוא להורות
לרבי׳ המשוב׳, ושומני העון לשל יכלה בהן המזבח
מעלו׳ וכל זה לא הולכו בקרבן זה ושיה ספר מעלת לגל העולו׳
כי המלם היה בחרן מעלת ולזה ספר מעלת לגל העולו׳

ועוד למות השם יתעלה בעולמו ולזה נלמר (לבריס
לד) ולח קם נביא עוד בישרחל כמשה וגו׳ לוגמת מה
שנלמר (ישעיה מג) לפני לח נוצר חל וגו׳ . וזהו
קוד מלכשם בישרחל לח קם חבל בחומות קם ומו
בעשה . בהיות כי ישרחל מלמיכים שלח קם כמשה
לפניו ולמלמיו כמו הלל יתעלה . למכם בחומות
לינו כן השם עובדים עבודה זרה מלמיני׳ בחלהים
חחרים וזהו למכם ומו בלעשה כי השם מושפין כמו
שבלעשה היה נמלח עם משה כן יש חלהים לחרים
למכם בישרחל לח קם ולזה נלמר בשמות (שמות ז)
לחה תהיה לחלהים לפרעה ולחהרן יהיה נביחך כי
היה כלמות חלוה בחתחונים ולזה היה ומשמ בשעשה
יתי חלוחים . וזהו כוד למכם בשמשה היה מכמם
כל יתי חלוחים בחלוק לבן שלין בו לחרת . והוא
עד חה שלמרו שמים מיכין בשלוו מחור לבושו שני
(תהלים קל) עוטה חור כשלמה וגו׳ והבחיל ממנו
העולם והוא החלוק לבן כמו שלחור לבושי׳ כתיב
חיוב ובלחר לים לבוש בבדים ולחרו בן לחרת
לבושו שלחות בחוא בחוא לין בו לחרת חיו מכלל שפני׳
שלמרות שלבשלו בעולם לק הוא מעלמות הבוחת
יתעלה בלחרם בשלבוש בלבוש הבדים בהחיל חומני׳
לבגדים מייכין כן נרחה לומר שלחר לבושו הוא
כבוד עלמותו . וכמו שלייכו חיוחם לזה שם בכתב
כמו שכתב הכל חמור׳ בחתוך בכתב ולזה נלחר (חיב׳
ל) ולחה י׳ לעולם תעב בכתך לבור ולור כן יוחם
לזה חור לבושו וכמו שלחור (יחזקחל מג) ובבה
י׳ חלבי׳ ישרחל וגו׳ והלרץ החיב׳ ומבודו ולכן
לחמר כי חחרו בפרקי רבי לליעזר שחים מהיכן
נבראו חחור לבושו רבש׳ לומר שחים עם נוחיהם ובה
כל נבח השחים כולם נבראים חחור לבושו . וזה
חבוחק תחיוות בכל חמור׳ שחחים על לחחר זה פרק
שפה ועבדים חלק שני כי כבר נתבחר כי חור לבושו
היו דבר נבחל והוא חבוחר . והוא טעם ההגלה
שהביא בעל העקידה שעד שני לחרו רבי שחעון בן
יהוחלד שלל רבי שחוחל בר נחחוני בשבין שלחחעי
עליך שלחתה בעל הפגד׳ כיצד בלח הקדוש ברוך הוא
החורה לחר נתעטף הקדוש ברוך הוא בשחל׳ והביחיל
העולה כולו בחורו הוא קלחר בלחים׳ ח״ל ולזו
חקרל חלל הוא עוטה חור כשלמה לחר לית בשם
שהבדתי בלחים בך לחרתי בלחים כו׳ הנה טעם
הלחים׳ הוא לח שנחבחר ולח חח שהבין חחחו בעל
העקיד׳ שם כי רלוי לגלחות זה שלל יחרו שהשחל׳
גם כן בשר נבחל חליבה לבל החור׳ הנבחל הם
חלבי׳ חעלה שלחר לחשל׳ בעולם ולזו שם שהיכן
נבחלו חחור לבושו חלח חבוחר בחוא שלין בו
לחרת שלחשם זו חשם בשעשה יתי חלוחים וחיוח
בשחל׳ והלל׳ עבדו להרן ובניו כמו שהיה בבריחת
חחים וחרן :

פרק ששה ושבעים

וידבר ביום השמיני ויקרא משה לאהרן ולבניו

לנו מלמים. תמר יכלו לפניהו כי זה עמה מים תמר
מעלנו ממנרים לא ידעתו מה היה לו · וימחר מליהי
להכון פרקו נמיי זכר וגו' ויתפרקו כל העם את
נזמי הזהב וגו' ויקח מידם ויצר אותו בחרט ויעשהו
עגל מסיכה ויאמרו אלה וגו' וירא אהרן ויבן מזבח
לפניו וגו' ויקומו ממחרת ויעלו עולות ויגישו שלמי'
ויעש העם לאהרן ואמו ויקומו לנחק · ואמרו ז"ל
פרק קמע לעבודי זרה לא עשו ישראל העגל אלא
כדי ליתן פתחון פה לבעלי המסורה שנאמר (דברים
ט) וי יתן והיה לבבם זה להם כל הימים והייתו
למחר כדי יומתן לא היו ישראל רשויין לאותו מעשה
ולא היה דוד רשוי לאותו מעשה שנאמר (שמואל ב יב)
עשו שלח מעל יחיד מושיע לו כלך אל תמיד מעל
ועשה המזבח ואם לבור מעלו מושיע ליה כלך אל
לבים שעשו המזבח · והנה בעל העקידה פרשת כי
תשא הקריב בפי' ואמר זה לקדבו אל השכל ודמוק
שישראל ודוד לא חטאו אלא כדי ליתן פתחון פה לבעלי
המזבח וקבלו עושים גדולים כ"ש כמו שעשה
העגל ונעשה דוד ועוד הקריב קרבנות על אמר
זה אם הוא כפי מה שהלה ממנו בתחילת הענין
והבלתה לי שכוונו זה שאמר להורות לנו שמשה
ישראל בשעשה העגל וזה כי ישראל לא בקשו ועוון
לעשות להם לא עגל ולא שלח שפל ומשכה רק אמרו
עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו וגו' · אלא לומר
בקשו מהארן שהוא ימלא מקום משה ויעשה כזכיותיו
שהלהים ילכו לפנינו וכוונו אל דביקת השם יתעלה
אליהם בתפלותיו ותחנון ושילך לפניהם וכמו שאמר
בימי משה ויי הולך לפניהם יומם וגו' ולזה אמרו
להארן כי אשר זאת משה האיש לא ידענו מה היה
לו עשה לנו אשה אשר אזכותך ילך אלהים לפנינו ואמרו
בלשון רבים אלהים ילכו לפנינו על דרך שאמר
אלהים קדושים אלהים חיים אשר התעו אותי אלהי'
וכמו שפירש רש"י התם ואמרו להארן בלשון עושים
כי עיקר הדביקות תלוי בתשא בעגל שילא · ואמרו אלה
אלהיך ישראל וגו' · והנה נראה שהעגל ישראל זה
כי לפי מה שהלו שמשה התגדל פוטיאל מצרות
שהכהו ז"ל בתלמיד שלקח לו מצרות פוטיאל יתרו
נקטו שפשם עגלים לעבודה זרה ים לדקדק למה
מענין מעשה העגל · ולכן נכנס בתוכן רוח רע
לחשוב כי גדולות משה היה מלד העגלי שפיטם
מתנו · ועל ידי זה זכה יתרו שמשה מותנו היה גחל
ישראל ממלרים · גם משה עלמו היה רועה לאן
וגדולתי הוא היה המשפט עגלים לנעשתם כדרך
העבד דניה תדוה שלריך לעשות מלאכת רבו ולזה
תיבע גם כן להארן שילא העגל ומשבו כי כל זה
הוא · להיות כי כמן בדקיע הוא כח רשות ישראל
ממלרים ממגרים · ולזה אמרו אלה אלהיך ישראל
אשר הוליאתיך ממלרים ולאה כי אזה אלא משה
רבינו מקום להמליץ על ישראל שחטאו אחפילתו

שמות

(שמות לב) למה יי יחרה אפך בעמך אשר הולאת
מלרץ מלרים · הנה עשה מעלתו של משה שלמחה
בשבר כי אנכי אהוניתי מלרץ מלרים ואם הפשיעו זו
הוא היה לאפשות אף יי גם אלה שעניין ילילת
גדם להם לעשות · כמו שהתאנה · וזה היה
חטאת ישבעם בן נבט שעשה שני עגלים נגד
עשה ואהרן · כי אמר שהאן היו אלו העגלים ·
וכוין זה להורות שלא יעלוכו למלכות בית דוד ·
שהרי אינו גולנים ומהגים אחריהם שלא משבט
יהודה · ולכן גם כן יאמרו ישראל זו הלא אלהות
בית דוד · וזה אמר כאן וידע אהרן ויבן מזבח
לפניו · וכבר כתבתי לאעלה כי בכל מקום שאמר
ויבן מזבח אלא הקדמת קרבן נאמר על התבונות דבר
המזבח · וכן לשון ז"ל כאן בחלת ויבן מזבח שאינו
לשה לומר בנין מזבח אלא שהבין מן הזבות לפניו
והוא מוב · ולזה נאמר גם כן כי אהרן לשה והבין
המזבח של משה שבנאו החבות ולא רלו לעשות
בזה משהו ישראל וקי' בשם י' עולם כמו שנאמר
בחבות (בראשית כ) ויבן מזבח ויקרא בשם י' כן
עשה אהרן וקרא מג לייי אמר ולזה לשון ויבן מזבח
שהבין אמור לומר כי הבין אמוף שאמר בפשו על
קדום השם וכן עשה בשנתו · ולזה קרא מג לייי ·
אמנם לא נאמר זו שהקריב אהרן קרבן
בשלו כי אם השם והשה אהרן לא חטא כלל לא
בחחילה ולא בסוף רק שבשם השעה · ולזה אמר
לו משה מה עשה לך העם כי הבאת עליו חטאה
כי הוא לא חטא רק בהבאת על העם חטא גדול ·
ולזה שלח משה מה עשה שבשבלו סיוב וחטא גדול
על ידו על דרך שבלבלין זכות ע"י זכות וחיוב ע"י
חייב ולזה השיב לו כי ידעת אתה העם כי בדע הוא
לשה לומר כי אתיר מוצדים הע ומבקש לסור מאחרי
אלהיהם על כן אמר אהן הדרך ושנו שעלמה
בעגל בשילה לא בחלה עגל רק לאמרו
לי עשה לנו אלהים וגו' · ואומר להם לשי הזבח
בחפקרו ויחנו לי וגו' וידע משה כי בדוע כי אהרן
אהרן לשמלה בקשיהם · הנה אהרן לא אמר למשה
שלוח להם לאחת מזאי זבח רק זבח אחם כי אחה
מיקוף משה שהוא להיות מעשיו במקומו והיה
מחניים להזכירו ואמר זבח אחם · ואמר וידע
משה כי פרוע הוא כי פרעה לאהרן לשמלה בקשיהם
לשה לומר להם שהיה מילוד אחם יחעלה בדבר זה
משה' שבבר נגלה בדעתם שעשאו אהרן אחרון גדול
ישראל · ואמרו רבותינו ז"ל היה מילוד אחם כל
חלמיד אחם שהיו נזהר בזעשיו כל אחן שהיה
מלוד אחם שהיו משה שנגלה אשאחו אהרן ולא בעם
יקראו מחבתו · ויאמר אני לייי וגו' · זהו הבלחה
לי בפיהום שפרשם והוא מן הלקוי כלי לזכות אהרן
קדום יי גם ישראל לא בקשו עבודה זרה בלל ·
אשתו אחר שילה עגל הזה · ולכן אמרו לא עשו ישראל

שמות

יש נאים נגד שלמה שלום שהם מכוער וגבוה
ועומד ושוב סיב נגד מעלת הגבורה · ושכבד
נגד מעלת העושר · ושחיל נגד שכשל שמלמיד
שהם וחנו נגד מעלות שמכוער וכמו שמחשיב שם
שלוכוב · ולכן נוהגים שהורי לשהכין להקריב נגד
למעלת וחיל לעולם כי נגד מה שדש על ידו מעשה
שהגיל שהקריב עגל למעלת כי מעלת דש על מעלת
שמעשה · וכמו שהחשיב שלה שהיות מעסיק שמקם
עשה ולירם שכבד דש שחיל לעולם שהו' שכפרת על
שהשור שלה · ולזה יחשיל שעשו לשה כך נגעל
שהיתו שעיר למעלת שהוא קרבן עבודה זרה · ולזה
על חמילת שמחשבתן שהיתה לשלון בדרך שהחשיב
שהקשו שלשהכין יהיגים שמקום שהם שהיתו עגל וכשם
כני שהם לעולם כי לפי שהיותם להם שהקרבת שהעשים
שהיתו עגל · ולזה היה עולה ולזל לשהכין שלשלת
כי שם עשו שהגל שהחשבתן שעליו קרבן העולם דש
ולשהכין עשה שהעשה שעליו דש שלשלת שהקריבו כשם
לעולם על פי שהחשבתן שהקשו שהיותם להם שהקרבת שהעשים
שהיתו שלין ולכן דש על שהחשבתן כשם
לעולם · והיתו עול שוב חול וחיל לשלמים ·
להיות כי שם הגיעו שלמים והקריבו לפני שהגל
על כן הוזכרו להקריב גם כן כאן שלמים · והיו
השלמים שוב וחיל להיות כי השור מוכה על העולת
הגבורה וחיל על העלת שהכבוד כי לא נשאר להם
העלות שהכוחה שהרי עשו שהגל לזאת לפניו · ולכן לא
היו שלמים נאים זה ועל כן לא הקריבו מהם שלמים
וכן נעשהם לא היו שלמים נשאר שהקרבו מה שהחני
לשהגל וחוא גורם להם עשותן על כן לא נאו השלמים
שהנו · ונשהכם למדו רבותינו ז"ל שעיר עזים
למד למעלת נגד (ויקרא יג) ויאמרו שעיר עזים
שהגל נגד מעשה שהגל וחוא וחיל נשלמים לפי שהחטיא
שהעגילה לשהי שהיו שם' ויעשו להם שהגל ולשהלן היא
אומר (שהלים ו) ויעירו לא כבודם שהחני' שור
יצא שור ויכפר על מעשה שור ושהגל על מעשה שהגל
כו' · שהם כל אלו שהקרבות היו על שהטא שהגדול'
ושקטנה שעשו על כן לא נשהקרב אלו שהיקריב
כי שהכי נשהאר אלו שהי שהענין שהמיקרב חוא מוד'
על כי שהם יהיגלה שהי שהענין שהמיקרב חוא שהיקריב
שהחטאת אלו שהוא שהיקריב על שהכל שהגופלים ושהגיעו
נשהחטאים להסתיר עליהן ולקיימן על כן שהאר
שהקום נשוך לכל שהגופלים שהיקריב שהחטאת
שהקרבת אלו שהוא לשהאותן שהיהגי שהכבוד שהטא שהגל
ושהחלק שהמיקרב שהם על כן לא נא שהמיקרב שהפרט
שהקרבת אלו שהוא שהיקרבן שהלו' נשהפרט שהמיקרב
שהאר שהם שלקו שהרן לא שהיקריבו שהמזיקרב
לשהקום' וחיה קרבן שהי פרים · כי הכי נשהי
שהוסף לשלם שלום שהי שהלא שהיו שהיקריבו שהרי
נשהרחו שהי שהיקריב שהרי שהיו שהיקריבו שהרי
שהיו שהיקריב שהרי שהיו שהיקריב שהרי שהיו
שהיקריב שהרי שהיו שהיקריב שהרי שהיו שהיקריב
שהרי שהיו שהיקריב שהרי שהיו שהיקריב

שממנו רבותינו ז"ל על זה בימי מגדות הרמב"ן ·
ונראה כי מאחר שכלון בלעם היה לקנל שכחל בקש
לדעים ובמחשבות בחולי ימלא להם מקום לקללם
ולזה בא מליהם בשבעה מזבחות והקריב על כל מזבח
פר ואיל וכבר הזכרנו שהלו שבעה מזבחות שבנה כי'
כוונתן להתדמות לחדות שכחל שבנו שבעה מזבחות
לך הלם להתדבר בהן · ולפיהות מוסיף עליהם במה
שהם לא הקריבו עליו אלא קרבן רק שבשקו בזבין
המזבחות והוא הקריב עליו קרבן · וכבר נתבאר
למעלה הטעם שלא הקריבו קרבנות בזבח לא עמדו
עדיין על תמונת הפסל העולם הנמנע שהקרבת
הקרבן רק בנו המזבחות המורה על מהות העולם
כאשר נתבאר כל זה בשלמה פרק מעשה ושבעי' ולין
זה אין התיעוב כאשר הם · כי הם מתמילין בתמונות וכמו
שנתבאר · על כן בלעם בא עליהם בקרבנות לומר
שחכות התמונות שפיק לו לבטל זכות חדות ולזה העלה
פר ואיל בזבזה ושעשוים עולות והם קרבנות שהקריב
גם בזבזה שהיו גם כן עולות כמו שנתבאר בפרק
מעשה ושבעים מלך ליהם בקטרוגו כי מצד
שיכחל הוא עומן חיין לחיין מיוסגמו שלמעל' ושלא
יקללם רק שחכות חדותם עומדת להם ולכן בא לבטל
זכות חדות בעניין קרבנותיו ולזה הקריב פר ואיל ·
וכבר לכרו רבותינו ז"ל שספר שהיה נקרא בשל מקום
נגד מדרשם ושהיל נגד ילמק וכמו שנתבאר שלרש'
זה חלק שני פרק רביעי לזה הקריב נגד מדרשם
וילמק ולא בשאים נגד יעקב ולא שעיר עזים שפת
נגד יוסף כמו שמפורש בפרק הזכור כי חצד שעלד
מדרשם וילמק יעלה להם מקום פרוץ לקללם כי
מדרשם יגלה שמועתו וילמק עשו וכן לכרו רבותינו
ז"ל בעניין נעייה שלחון עני לרך ולזה הקריב פר
ואיל לומר שיכיה גם כן מזכות שחדות שלשלוני גם
כן לעשו ושמעתו ולא יעמוד דווקא ליעקב ועלד
זה יקללם ומעשה זה מיעו שמעל מקום הקרוב כוך הוא
לשלשים שנעי (יהוש מג) מרם לפי דך ובשני לעיך
כי לא דבשתם שלי כאשר הנראה לי בלעם רק ומשני
עמיו (יהוש מג) מרם לפי דך ובשני לעיך
כי לא דבשתם שלי כאשר הנראה לי בלעם רק ומשני
עמיו (יהוש מג) מרם לפי דך ובשני לעיך
כי לא דבשתם שלי כאשר הנראה לי בלעם רק ומשני
עמיו (יהוש מג) מרם לפי דך ובשני לעיך

גוים שלשלו ומגבעות שמוכנו והם שחדות ושעות
ומלך שהם עם לבדל ישכון ובגוים לא יחשב הלא
נומל ומשלח שהם מוחזק מעשה שחדותיהן בילמים
שלא נשבעו בשלשל גוים שהם עשו וישמעאל רק הם
עם בדל לשול לבן עומד לבן זכות שחדותיהם ולא לשהם
ושלא נומל מי מנה עפר יעקב ומספר ליבע ישכחל וגו'
שהו בזכות יעקב וישכחל מלך עלינו שעל ידי זה
שלויין לבדכה ולכן חשלה בכל בדכתיו שבשל שם
חמיל שם יעקב וישכחל לא הביע חון ליעקב ולא
בלה שעל ישכחל וגו' כי לא נחם ליעקב ולא קסם
ישכחל בעת ישלר ליעקב ולישכחל וגו' שם עשו
שלליך יעקב שבכותיך ישכחל הרי שבעל כרחו הולך
לעשות חון ולחהות בשעלותן שלך עלינו וכל בדכתו
כולן להגדיל חמיל מעלות ישכחל שלבד בדכתיו שבר
בלך חותן כדי לההות בניו שם שחעת בלנו · והנה
כאשר לא יוכל לקללו בחקום שלשון לקחו בלך
לחקום שלר ושלר ליה (שם) שפס קללו חללה
וכילו לא חללה וקבלו כי שפס ויקחהו שלה נופים
וגו' והנה בללה כי חלו שבשה וקחות שבקחו בלך
היה שלל. גדול בכחתו ובשחות חחללות לקללו
ישכחל לולי יי שהיה לנו וזה כי עקר כל הבשות שם
שבשה חללהות לעולות עבעות · והנה שלל חללהות
שלה בבנות, חל שלשם ושיוכל לשעול על ידי שחות
הקדושים ולשבניע שרי שעלה לעשות רצונו ·
ולעולדיע הוא שכחת החזות שבו שלדם יוכל לילע
בשחידות ולעשות עולבשחות ולבוריל רוחות וכחות
בכבניש ולוחיבוקבעניית כחלה עניך פעולה בכישוף
והנחוש והקשחים שהם כלם שלל ילילת טיבעית
בלבנים על בניין שבר יוכל שהכם לשעול שהן
לבנים זכיים לפי הנללה וכל זה שבואר בשפרי הקבל
ושעשה נראה כי בלעם ובלק ניבו לקנל ישכחל בכל
שלל שלכשת שלו רק שהשם יחעלה היבר עלינו
ולזה שחשילוקח בלק חת בלעם ויעלהו בחות בעל ויהי
שהם קלה העם נראה כי חחות בעל רומז חל הקבוה
העליונה שהיא שכחת חלהיות והוא קלה העם רלה
לומר קלה דביקות העם לבר יחבחו בן העליונים
והקריבו עליו בלק ובלעם להיות כי בלעם נים שלל
בחלתו ובלק שלל ילישתו להבניע שבים העליונים
שיעזרו להם בקללתן ועם זה הקריבו עולות כי שבשו
עליון שבללן שהם לקנל ישכחל שלל העליוני, ולזה
בשבר נחבטלה לעתיד לשול בן חרם יכחבי וגו' עם
לקוד לא קבה חל וגו' · והנה לא מלינו בכל דבריו
חללהות שהזכיר כחם חו קסם כי חחחילה לא הלך
לקללת בחשים רק לדברים עליונים · לחשם בעשם
הנני הבחילו לנללת בן בלנן ושבשו לקללן שלל שעבר
הבבנים ושבשו שעל כל פנים יקללו חותן שלל זה
וחולי כפרו שעחה ביכולת שהם יחעלה ושיוכל להניל
הלהם שלל חללהות שבשה שעלינו ובן
וכלו

לחניך חל החרן חשר לחח בת שהם לכחתם וגחת
חת הבבכה על כל גבישים ולחת הקללה על הר שכיבל
בלח הוח בעבר הירדן וגו' · וכחב בשבכת כי
חבלח וילו שבח חת העם ביום הבוח לחמר שלה
יעמדו לבבך העם על הר גריזים בעבכם שילקן
שמעון וגו' ולזה יעמדו על הקללה בהר עבל לחובך
גל וגו' ועמו כלוים ואמרו כל חיש ישכחל קול בם
חכור הלים וגו' ובחב בחותה בהשה והיה ביום
הבוח לחשר תעבדו הירדן וגו' ובקמות לך לבדים
גדולות ושלחה חותם בכיל וכחבת עליהם חת כל
דברי חורה הזחת וגו' · והיה בעבככם חת הירדן
וגו' חקימו חת הלבנים הללה חשר חנכי חשוה חתכם
היום בהר עיבל ושלת חותם בכיל וכנית שם חזבח
לי' חלהיך ומבן חבנים לח חניף עליהם ברזל חבני'
שלמות חבנה חת חזבח י' חלהיך והעלית עליו עולות
לי' חלהיך וזבחת שלמים ואכלת שם ושמחת לפני י'
חלהיך וכחבת על הלבנים חת כל דברי החורה הזחת
בחר היעב ומוחרים בחכבת בוחב בשלשם חיני
לבנים הקימו בים בעבר בירדן ובבנען בגלגל יכנען
בהר עיבל חמיהות רבות נופלות בעניין זה ומחוך
בחוכם יחבלה לנו ענין העולות ושבלבים שהקריבו
בעת הניה · חחלה ים להעיר על ענין מנות חלו
שהוכיר בשבכה וקללה ולמה נשמעו מנות חלו ולבני
הפרשים ז"ל בזה יבוע · ועוד ים להקשות חחלי
לה הוכיכה הבכיר גם כן בחורה רק הקללה · ולפי
דברי רבותינו ז"ל היו חומרים גם כן הבבכה על
כל דבור ודבור · ועוד קשה למה חיכו חשר לח
יקים חת דברי החורה הזחת וגו' ולמה כן מי שלה
יקים דברי החורי כולה הוח חם ובלוט בחכוב ולין
לניך בחרן חשר יעשה עוב ולח יחטא · ותבוח של
הרמב"ן ושלר דברי המפרשים בזה בללה בפירושיו,
עוד ים להקשות עוד עשה הקנות הבניבים הללה
שלשה פעמים ולח יספיקו לזה דברי יהושע שלמר
לל בני ישכחל לחמר (יהושע ל) חשר שלחנו בניכם
חמר חת חדותם לחמר מה הבניני הללה והודעתם לחת
בניכשלחמר בינשה עבדו ישכחל חת הירדן הזה וגו'
למען דעת כל עמי הבבץ וגו' כי היה חספיק עשה
זה חלו היו מעמידין בגלגל למוד כדי לזכות בהם
הכל בשעמיד חותן בירדן ובגלגל ובשה עיבל לח היה
בלח דבר · על כן בראה לומר כי בשללה הקדוש
ברוך הוא לזכות חת ישכחל להבניבם חת הבבץ חשר
נשבע לחבותם רלה ללמד חחלה חורה ומוני שעל
ידן יזכו לבובים גוים גדולים רבים ועבומים מהם
ולזה להבניבם בירדן העיקר שהחחילה בו החורה
כמחמר בדי ילמך לח היה נוכך בחקום חחלה שיהיו
חזבלחי חלבן שהם יחמרו הבוחות לבניבם חחלה
בניכחן לבבץ שיהוע בו עניין בכיחות העולם ושלמות
שיהי לבם מעת לבחתון פה בגד הבחורי
הבומרים. לבפיים חחלה עיוקף לזה שעניין חמוכת

הוא שעולם שיתעלו ויתחזקו כמו שיכון לכבוש
הארץ ומה שלא הולכו לזה מחלמת ממון ועוג
זהלמת מלין שעשו במדבר כי לא הולכו למיונים
אלו מאשר כי שם לא היה מתחילין מחלמה קל
אלכי הגויים התחילו כמו שלחמו (במדבר כא) וישלוח
ביתון לאת כל עמו וילא לקלאת ישראל המדברה וגו'.
זכן נאמר (שם) בעוג ויצא אליך הוא וכל עמו לקלחתם סוף
וכל עמו למלחמה. וכן מלחמות מלין היתה על דבר
כזכי הם נשיא מלין לאותם שהם התחילו למלחמה
ועל כן לא נאמר להם לקבוצית מה שישראל לקחו
נקמתן מהן. למעט שהיה שהיו עמים שהיו
שישראל עליהם והם שלוים ומקטים היה לאמר לומר
שלבסוף היו לולי לולן שהם יתעלה שהיה העולם
ואמרו למי שיתפרון כאומר רבי ימחק. ועל כן שניא
להם ליונים אלו שהבנים אלו שהקימו להיות שהיה
לזכרון בין עיניהם. והנה שמעידו שהבנים שלשה
עמים. כי כבר נתבאר לעיל ערך שלשה ושבעים
עמי. ויקח מלכי המקום שמלכי המלחמות נקלאות
מבנים. וילוע שמלכי כללי המלחמה הם שלשה שהבלים
שלשה מלכי העולם. ולזה לבאו שהבני יעקב
שלשה היו ונעשו לאמר ועל כן לוה הקדוש ב"ה שיקימו
שהבנים שלשה פעמים להורות כי כולן שרותים
ויהוקמו בכוונת מכוון שהרך הקמת שבנים אלו.
וכבר נתבאר כל זה שהרך הכתוב שבעניין שלשת מבן
שהקים יעקב. והקימו שהשומרים בירדן בעקוב
שעמדו רגלי שהבניים והוא רגל עולם שהכלי שעומדים
זו שהבניים שעליונים שהשתי עליון והם נקלאים מים
עליונים שהי מכמים ז"ל. ועל כן שעמידו לותן
שבנים שמים. והיו שניים עשר שבנים רגל שניים
עשר מהנה שביעה. למעט שהניים שעמידו בגלגל
יהוה שהמשעות עולם שהגלגלים. והיו שניים עשר
שבנים רגל שניים עשר שזלות שהשר שם עיקר לשה
שמים והעמידן שם להורישו כי הכל נשלח ומה שאמר
יהושע שהעשר הוא לשמור בישראל שיהיה הירדן
וגו' הוא על לקיחת שהבנים אתך הירדן ולא
שמקום שאר שכל הקמת שהבנים עליון הוא שעשה
שהבהמי' והשלישי' שהקימו שהשני שהב עבל הוא רגל עולם
שהשל שים לו שני בחינות שלל מיניו שקיים שמיד
ושהשל שמיד שלישי וכנגדן היה שר גדיזים וכל עיבל
לו מוזים על עניך שומר ולוזה שהם שני שהרים שלשה
אביים שהשכנה יולאת שמהן שנאמר (זכריה י)
והנה שלבא שהכנות יולאות שמין שהרים ושהרים
שני שמומת שביון לזה. כמו שכתב שהר שמוזה
והנה שהכבא רגל שהר שקיים שהתמיד והשלשה הוא
שהבר שהשפל. ולהיות כי עקר חוייב שעול הוא
שהבחי' ואין זו שהר קיים שהתמיד בעלמו. על כן
נתפרש שהקשה שמוזה ולא שהבחי' כי שפרטי' שהלשי'
שעלשים שהמיות שלל שהניים ושהכלים שיהן שעלשים
שמוץ לשפש רק שהתשבה למול. וכן הוא שעניין
שהמול ושהזוהר כי מילה שהמול יותר שומם ושרגש

שהילות שהלוף. ושוב נלאה לומר כי שתפרשו
שהקשות ולא שהבכות שעשם שיתפרשו שעושים
שהוזה שהוא שהכרת והמיתת בית דין ולא שתפרש
שמתן שכר לעולם שהבא. ושעשם שכל זה כי לפי
שהתורה נתנה לזוך שהאדם שהיו נהגין מזוז שכיום
בעולם הזה ומתעסקין בעולם הזה שתעות עולם שהבא
שהוא שכילת שהן שלכאו ז"ל שהקלאי שניים שהקים
שהו רמיים שוהקין הן לעתיד לבא. ושמיכין ביומא
שהוא שלהם שהלקי שהברת שהלכלין לוהו. ויזוע כי
עיקר עולם שבא להיות כשאר שהלקי שרת ולשכול
שלשהם וכמו שהשבאו יהושע בהן גדול (שם ג) ושתתי
לך שהלכי' בין העומדים שהלה. ועל כן לא שהלכו
בני שהאדר לשכר עולם שבא שאשר היה להם לוהו
שהתעוג כשר ושבאו להם לשבא שני כשאר שהרגלו בו
ולא היה שהשב להם לשכר שם יתבארו בזה שניים
להם כשר כלרך שהבני שלא יקשוב לעלמו שכר מה
שיתאר בשכילותו. שהמם יתשוב לו לעוגם גדול לשם
יהלה לו יעיר בילותו וכן הוא בענין דור שהאדר
שהולכלו לבזה להם בעוגשים לומר שלשם יתילו
יתאבאו בזה שיוסבר שהן ענין שהשוג שהוא. וכן
היה ענין שלשם שהלאון בגן עדן שנאמר לו שהעוגש
בעובדו שלות קוני כמו שנאמר (בראשית ג) כי ביום
שלכלך ממנו מות תמות ולא נתבאר שבכר שיעמוד
בגן עדן כי היה לו כבר. וכן היה ענין דור שהאדר
ומה שנאמר (דברי' כה) והיה שם שמוע תשמעו בקול
ה' אלהיך וגו'. ובאו עליך כי שהברכות וגו' ולאמר
(ויקרא כו) שם נתקותי תלכו וגו'. ונתתי גשמיכם
בעתם וגומר. ולא נא לשהות להם ענין שכר שהקיום
שהי להם שכר רק ענין נופף שיזכו גם כן לעוגש
עולם הזה ועניניו שלבד עוגש עולם הבא שכר היה
כבר בילה. והוא דלך בלילת שהלם שהבר שהכר טוב
לו שלא נברא (שבועי' כו'). והנה לא נברא שהלם
לבעתו רק שהם יזכה יהלה עולמו גם כן בחייו
שלבד תעוגש עולם הבא שכר היה לבשמים קודם שבבר'
תחת כשה כבוד שהבר עקר שכר עולם הבא לעוג
שבשמי' לשקום שהבר מולבה משם. ובאחת שעוג לו
שלא נברא כי עוד קדושת רוח בעולם הבא שכל חיי
עולם הזה שכל. שקום כך רפה שהם יתעלה לעשו
בשתיהן שהם יזכה שהלם. ולזה נתבארו דור שהדבר
בעוגות עולם הזה ולא בעוגות עולם הבא והוא דבר
שבבנו בו רבים. למעט לפי מה שנתבאר עולם בהוגן
והוא דבר לחת בעלמו והוא הטעם שנתבארו שהקלאות
בפרשה זה ולא שהבכות. למעט בזמן יהושע שבבאו
לשרץ ישראל ויעוגש שהן שממי' שהשם ויתבארו
בדרך שהרץ שהמילו בבבה בגד כל דבר ודבר בבבה
בגד קלקל. למעט מה שנתפרש בו בעיות שלו יותר
שלחרות. ונלוה כי שלו הטעיות שהם כללים. וכמו
שלמרו בא דוד והעמידן על לחת עשרה. לפיות
כי כולן בכללי' נתן. ובזיות כי עיקר הלת שהם
לחר עשר כמו שנתבארו שלק לשהון בעניך שהעולם.

וכן

וכן כתב בעל עיקרים שרק שהשם עשר שלחר לשהון
והם שלילו' שהם ושהבא שבשים שבהלים בו שהם
שהלחות. ושלישו גוף ולא בח בגוף ושלין לו שהלות
בזמן. ושהוח ושבולן הן שהבכות. ושהורה הן
שהשים ושהלשה שבשים שהתלים בו שהם ילעיה שהם
ושבבואה. ושלישה שהלית. ושבכר ושעוש ושהורה
שהתלה בו שהוח שהשגשה על כלן לשהוו. ולכן נלוו
בגד זה לחר עשר שהורים כי מי שהוח כופר בלחר
שעקרים שלו שהור הוא לייי כי כשר בעקר. ולכן
נלחר לבשוף שהור שהשר הוא יקיש לח דברי שהורה
הזלח כי לריך לקבל עליו כל שהעיקרים שהלו ושלעליהן
הוא בכלל שהור. ושבזות כי שהורה שהעלוה עיניי
שהרי שהורה כמו שבלת שבשמו' עלח שהם ושבכל
כלי להשמיע לחזן מה שהשבר לו לשמוע ולשבדים
שלילות שהשם יתעלה להשון שלחים משגיחים שלילות
דברי' שלילן גשמיים. וכמו שהלריך זה שי'
שהורה שרק שהשם ושהבעים שלק לשהון
שהרשעוטים שבית רלים שהשרך והזמן ושהשועה
שהקי שו' שלבשן שוים שלילו' כלה לומר שעבך קלשה
לקלש' עבך לחר הוא. ושבהלק לחר שהן יחלק שלחר
כו' וכמו שהרי' שם זה. ושבה שעגשה עור שרך כלך הוי
כלנו שבשה עור שזמן שלחר שעבך לחר לשהיפן
כלה לומר לזה שעגשיהו בעבר זה שהלוי בזמן לבוך
עטה שבשפו גר יתום ושלמנ' מוכה על עיקר שהלחות
כי כעטה שבשפו גר יתום ושלמנה כופר בעיקר
זה. כמו שכתוב בהורה (דברים י) כי י' שלהיכם
הוא שלהי שהלהים ושלדני שהלוים שהל הגדול שבבור
ושבורא וגו'. וכתיב בהריש עושה שבשפט יתום
ושלמנה ושוהב גר לתת לו לחם ושמלה. ושם כן
בעטה שבשפו גר יתום ושלמנה כופר כי שלהי שהלהים
וגו': ושוה שענין שהלחות שעוסק בכל. ושנה
שהבבע שהרוים שבלים שחר זה שם שוכב עם שבת
שהיו ושוכב עם בהמה ושוכב עם שמותו. ושבוכב עם
שותתו שנה עורה נמו על ז' עיקרים שהבלים בתחילת
שהורה ושם תורה מן שהמים וילישת שהשם וכשנולה
ושלישת שהלים וזה כי כבר יתוע שהמורה נקלאת שבם
כמו שנאמר (קהלת ט) לחם חיים עם שהם, ונקלא'
כלה שמורשה שנאמר (שם נג) ושורשה קהלת יעקב
וקהלותי: שמותם'. ושנה שבא על שבת שהיו כופר
בלשה זו שהיא שבת שהיו. וכן שהשר שהין שהיו
מן שהמים - שנה שהר שהין שהורה שבת שהיו
שבשמים. וכלן נאמר (משלי ח) לל תעוש תורת
אמך כי עקר שהלשון שהוא שלשר יעשה שהורה
וכשם שלילו' שהם ושהבע שבשים שהתלים בו שהם
שהלחות. ושהיו גוף ולא בח בגוף ושלין לו שהלות
בזמן. ושהוח ושבולן הן שהבכות. ושהורה הן
שהשים ושהלשה שבשים שהתלים בו שהם ילעיה שהם
ושבבואה. ושלישה שהלית. ושבכר ושעוש ושהורה
שהתלה בו שהוח שהשגשה על כלן לשהוו. ולכן נלוו
בגד זה לחר עשר שהורים כי מי שהוח כופר בלחר
שעקרים שלו שהור הוא לייי כי כשר בעקר. ולכן
נלחר לבשוף שהור שהשר הוא יקיש לח דברי שהורה
הזלח כי לריך לקבל עליו כל שהעיקרים שהלו ושלעליהן
הוא בכלל שהור. ושבזות כי שהורה שהעלוה עיניי
שהרי שהורה כמו שבלת שבשמו' עלח שהם ושבכל
כלי להשמיע לחזן מה שהשבר לו לשמוע ולשבדים
שלילות שהשם יתעלה להשון שלחים משגיחים שלילות
דברי' שלילן גשמיים. וכמו שהלריך זה שי'
שהורה שרק שהשם ושהבעים שלק לשהון
שהרשעוטים שבית רלים שהשרך והזמן ושהשועה
שהקי שו' שלבשן שוים שלילו' כלה לומר שעבך קלשה
לקלש' עבך לחר הוא. ושבהלק לחר שהן יחלק שלחר
כו' וכמו שהרי' שם זה. ושבה שעגשה עור שרך כלך הוי
כלנו שבשה עור שזמן שלחר שעבך לחר לשהיפן
כלה לומר לזה שעגשיהו בעבר זה שהלוי בזמן לבוך
עטה שבשפו גר יתום ושלמנ' מוכה על עיקר שהלחות
כי כעטה שבשפו גר יתום ושלמנה כופר בעיקר
זה. כמו שכתוב בהורה (דברים י) כי י' שלהיכם
הוא שלהי שהלהים ושלדני שהלוים שהל הגדול שבבור
ושבורא וגו'. וכתיב בהריש עושה שבשפט יתום
ושלמנה ושוהב גר לתת לו לחם ושמלה. ושם כן
בעטה שבשפו גר יתום ושלמנה כופר כי שלהי שהלהים
וגו': ושוה שענין שהלחות שעוסק בכל. ושנה
שהבבע שהרוים שבלים שחר זה שם שוכב עם שבת
שהיו ושוכב עם בהמה ושוכב עם שמותו. ושבוכב עם
שותתו שנה עורה נמו על ז' עיקרים שהבלים בתחילת
שהורה ושם תורה מן שהמים וילישת שהשם וכשנולה
ושלישת שהלים וזה כי כבר יתוע שהמורה נקלאת שבם
כמו שנאמר (קהלת ט) לחם חיים עם שהם, ונקלא'
כלה שמורשה שנאמר (שם נג) ושורשה קהלת יעקב
וקהלותי: שמותם'. ושנה שבא על שבת שהיו כופר
בלשה זו שהיא שבת שהיו. וכן שהשר שהין שהיו
מן שהמים - שנה שהר שהין שהורה שבת שהיו
שבשמים. וכלן נאמר (משלי ח) לל תעוש תורת
אמך כי עקר שהלשון שהוא שלשר יעשה שהורה
וכשם שלילו' שהם ושהבע שבשים שהתלים בו שהם
שהלחות. ושהיו גוף ולא בח בגוף ושלין לו שהלות
בזמן. ושהוח ושבולן הן שהבכות. ושהורה הן
שהשים ושהלשה שבשים שהתלים בו שהם ילעיה שהם
ושבבואה. ושלישה שהלית. ושבכר ושעוש ושהורה
שהתלה בו שהוח שהשגשה על כלן לשהוו. ולכן נלוו
בגד זה לחר עשר שהורים כי מי שהוח כופר בלחר
שעקרים שלו שהור הוא לייי כי כשר בעקר. ולכן
נלחר לבשוף שהור שהשר הוא יקיש לח דברי שהורה
הזלח כי לריך לקבל עליו כל שהעיקרים שהלו ושלעליהן
הוא בכלל שהור. ושבזות כי שהורה שהעלוה עיניי

מעלה כמלוי ליון רוקח מה שכתב · תירוץ אקמ
שומר לכבות נפש לם נקי הוא כופר בכתב ושומע וע"כ
מעניינ מי שליון מתייבש עופש במצבו כי כן מנהגו
של עולם שלריק וכע לו · בחיות כי כתיבו שלו
שעיקרים בתור עשר מלות שלו · ויאמר תמר כך
תירוץ תשר לפ יקיים דברי תתורה כי הוא שכלל ומכל
דבר ולדיק תמתיין בעקרים שלו יהיה לבן ובכלל
שכל בדבר זה · ובחיות כי כל עקרים שלו מיוסדים
על יסוד אחד והוא תלוש תעולם ושפעלו לותה
תתורה לקיבוץ שם עילות וזבחים ושם תפלגים כי על
ידי תמוש תלוש תעול ושפעלו ותמוש עקרי שלו נפל'
תלל' ולולי לו לקרני שלמי' ותמוש' (דברי' כז) ושמת
שם לפני יי תלהיך · כי אין לך תעשה כשתמת תורה
ושפגת תמות · וכמ"ש (תהלים יט) פקודי יי ישרים
משמחי לב :

פרק תשעה ושבעים

אחר שכבר נתבארו עניני הקרבנות המוזכרים
בתורה ושתשלם לשם עליהו לבאר עניני
קרבנות שבקיבוץ זה תפילי הלוהות לפי שעה ·
ולומר בהיות כי כבר נתבאר בהקדמנו הקדמים
שכוונה הכללית היתה בכל קרבן ענין תלוש העולם
לפי שהוא יסוד התורה ועל ידי קרבנת הקרבן היה
תביל גדולת השם יתעלה לפי שהוא לבדו בתמציא ויכולת,
בעליונים ותתחתונים כמו שנתבא' בכל דבריהו הקודמי
ובפרט תלק שני פרק שלישי · שם כן כבר נודע
טעם קרבני נשבא שבקיבוץ יתרלל כן יתיר לו לציים
לפי מתן תורה כי זהו עבודת השם יתעלה בענין
התפלה ותלום בעת לפה ובתולות ותלל לני בעת
הקומה וכמו שנתמנו נותן הולתה על פה שעבר
ותתפלל על העתיד וכן הוא בענין הקרבן כי הי' בא
לפעמים בדרך הולתה על העבר ושם כל הקרבנות
שבקיבוץ יתרלל הוא בענין הקרבן כי הי' בא
בדרך בתולה שבא שתביא בהמה או חיה או עוף
לפני בעלים בניתין כי זכות השם עמד לו תך
לבקוש בעבר גם הוא על מעמו לפי שבקבלו יתרלל
ענתן תכל תקום נתבאר כוותן בענין הקרבן וכן
כל תקום שנזכר שתם יתרלל לו לפי שבקיבוץ
קרבן הלך על לפי הדברים שנתבארו כמו שנזינו
בתשבי בית השם שבנאו עולת לני כשהוסד לשם תתרון
תשבי בתים ושהוא דרך הולת' על הבא שבעבר
לשם וכן זבחית השם בשמה ועולת ושלמי' שבקיבוץ
שמוסד בגלגל כולם היו תלך בקשת לפניים כי היה
עת תלמה כשהוסד בתקי' וכן עולות ושלמים
שבקיבוץ בתוספ תשר בדרון תכוסף היתן ועשרה תשבעה
תעל יתרלל וכל תלו הדברים תיתן לניכין תוכך רק
שם בדרך כוונת כל הקרבנות תשקיימים תשמונה
שהיה יסוד שתורה בית תשבוץ ותין לך עבודה
גדולה תזו שכל תשופה בה תולה בכל שתורה כולה
וכמו שנתבארו תך בתקום שנתבי' פרט הקרבן
בדולתי בא לשעיר לתזן לתבים כוונת תתקיבוץ שהם
ותשבתן לפי הזמן וענין תתקיבוץ שתחיל על שכלל
שנעלה בתקרבת בשביבוי לוכות תזכבי
בתורה ותחיל בענין גדעון כשנלחם תלני תלאך

וגו' · ויהי כדבר תלאך יי תת הדברים שתלה תל
כל בני ישרחל ויעלו תת קולם ויבכו ויקראו שם
תתקום בוכים וגו' · הנה שהקריבו קרבנן לענין
שתבוכה ותפצר שתם שנאתר שם ויזבחו ולא היה
קרבן כלל תלא שהזכו לילכן ותזכו בתבוכה · כמו
שתתרו רבותינו ז"ל כל הזובח לילכו כאלו הקריב
כל הקרבנות כולן · וכן תלינו בשלגם בגבעון שהקריבו
עולת ושלמים בתבלת שתלמני' ושכוונו כמו שנאתר
בתבלה (שם) ויעלו כל בני ישרחל וכל העם ויבאו
בית תל ויכו ויבכו שם לפני יי ויצומו ביום ההוא
על העבר ויעלו עולות ושלמים לפני יי וכן בשוף
שתלאתה ויבי תתכת שתביאו העם ויבכו שם תזבח
ויעלו עולת ושלמים · הנה תלו שני הקרבנות היו
לפי סופה ותפילה כמו שתזכור שתלה · ושלה
שם שתזכר הקרבן שני שהיו תזבח ולא נזכר כן בתחל
לפ על פי שבני הקרבנות היו בתקום תחל בבית תל
תעשה כוונתן כי בתחלה היה בתכונה להכות תת
תזבח ותפילה שיהיו בתקום תחל בבית תל
ושוה ילוע תענין תזבח שלנים שבתקום לשכות
בתתחון שיה לו קשור גדול בענין שבנים עשר שבטי
וכמו שנתחר בתליהו (תלכים ח יח) ויקח תליהו
שתים עשרי תנים כתספר שבטי בני ישרחל תשר
היה דבר יי תליו לתחר ישרחל יהיה שתך ויבנה תת
שתבנים תזבח שם יי ושה כשתשבו ישרחל לעקוב
שבטו של בניתין לא נזכר בענין תזבח · ותטם תשר
שתלחמה שבשבו תעבר וכמו שנתי' ולתם היתי זאת
בישרחל לשפקד היום תיוסף שבטו תחל · לשה בתו
תזבח להזהות כי בקבו תיבנים תקדוש בדוך הוא
עתשם בשבין תתזבח ולשבלים תשבט תשתשר כאשר
ולדעתי שלשה הטעם שבטו ישרחל בתחלה שהיו
נכדפין לפני בניתין כי זכות השם עמד לו תך
לבקוש בעבר גם הוא על מעמו תחל בקבלו ישרחל
ענתן תכל תקום נתבחר כוותן בענין הקרבן וכן
כל תקום שנזכר שתם ישרחל שו תחל תתן הקריבו
קרבן הלך על תחל תדברים שנתבארו כמו שנזינו
בשלגם בית השם שבנאו עולת לני כשהוסד לשם תתרון
תשבי בתים והוא לדך תולת' על הבא שבעבר
להם וכן זבחית השם בשמה ועולת ושלמי' שבקריב
שמוסד בגלגל כולם היו תלך בקשת לפניים כי היה
עת תלמה כשהוסד בתקי' וכן עולות ושלמים
שבקריב דול בגורן תכונה היתן לניכין תוכך רק
שם בדרך כוונת כל הקרבנות שתקיימים שתמונה
שהיה יסוד שתורה בית תשבוץ ותין לך עבודה
גדולה תזו שכל שתופה בה תולה בכל שתורה כולה
וכמו שנתבארו תך בתקום שנתבי' פרט הקרבן
בדולתי בא לשעיר לתזן לתבים כוונת שתקיבוץ שהם
ותשבתן לפי הזמן וענין שתקיבוץ שתחיל על שכלל
שנעלה בתקרבת בשביבוי לוכות תזכבי
בתורה ותחיל בענין גדעון כשנלחם תלני תלאך

תלחים (שופטים ג) וגדעון בה ויעש גדי
עזיש ותפת תתות תבשר שם בבל ושתרק שם
נבכור וילה תליו תל תתת תהלה ויגש ויתזר תליו
תלאך תלחים תת תת תבשר ותת תתות ושנה על
תבלע תלו תת תבשר ותת תתות ושנה על
תבלע תלו תת תבשר ותת תתות ושנה על
(שם) וילך ותוש תתר תשתו ותף על פי שנתתה
דגמרא לתיה זו ת"ש עיקר תדבר בה כתה ולזה
היה כיוון תמיד בתשתו כתין תוזר ותשתו היתה
עקבת הדיח ולזה בה תתלאך תל תשתו ולא תליו ·
ושנה כתה כי זה היה תעת ישרחל בדור ההוא שנתזר
ויוסיפו ישרחל לעשות הרע בעיני יי ויתנם יי ביד
פלשתים תרבעים שנה · כי היו כרוכים תתר תתותיה'
הגשוניות בתתכל ובתשתה ובתרבות תתעבד לטיות
כרוכים בשתותיהם תתרבוליים כתוות ותשתו תלה
תתה כתו לזות בולתם שתתוה לשתשון עם רוב
לרקתו וגדולתו וגבורתו נתן לבניתים תילו וכם זכרתו
תת כתו וגבורתו וקבי עיניו וזה כשתתה שקי"ת
לעזור ישרחל על ידי שתשון זהו להיות נזיר תבטן
לתו כלי תיתיו תתתיחת כתו שתתחל לעיל תעניני
תתחותיתן תתותיחת כתו שתתחל לעיל תעניני
תכזיר וזה שקיבל תתוה גדי עזיש כי כבר נתבחר ליש
תלך שני פרק רביעי כי קבלן עז היה בת בגד שלתות
תתות ועל כן כשתשר היו לטוטים תשר תתוותיתן
תתותיחת ועל ידי זה לי לתשר להיות שלם בשום
תזה זשה כשתשר שקיבל ליי שקיבוץ עזיש · תתשם
שקיבל גדי והוא תשעיר על תטר וזה על שום תזבח
כי תתחר שעם תשרץ היה כתתחבם לת תתיה שום
שקבלן על תתתו ושוה תתזבח שבבוי שתבני' שיש
ענין בירתים תעולם שך על טוב שהוא תבן תחת
והוא תתשלם לשוכם כל דבר ותתשלתו שלמ' (ישעיה
מא) תביטן תל טוב תבזתם וגו' · וכתו שכתב בלד
תתוכה תלך לתשון פרק ששם עשר · וכבר בתבחי
בשעלה טעם שתשר תוכה (דברים יב) לת תקיים
לך תלבד שלת יי תלהיך כי שקיבוץ עליה
שתשר תשר שקבות וזה שוה ידע סוד
שקבלן על תתתו רק כי שוכה כשבבוי שבבוי
שקבלן שקיבוץ קרבנות וזה שוה ידע עקר
שבוכה ושבב עם זה שבקבלן הוא על תבן תשם ל"ש
שיוכל לשקיבוץ עם תשתות קבות תעולם כי לת
שם לבו לזה להעשיק שעל ידי שקבלן תלם לניך
לשתיין תזום העולם ועניני הבשים וזולת זה בגול
הוא לת יהיה וזה שקיבוץ גדי עזיש שהוא תשעיר
וכבר בתבחי בענין תוסף רשם תוזם בעניני תשעיר
הוא תוכה על בשבות בעבי ועל כתות תכוותיות
כמו שנתשר (ויקרא יז) ולת יזבחו עוד לשעיריש
על כן כתשר לת ידע תענה סוד שקבלן תשם כי עקר
שקבלן תיבו תלת על לד תלוות שכוותיות וכתות
שעליונות וזה תשר תתלה ויתשר תענה תל תלאך
יי שעשה תוזך ושעשה לפניך גדי עזיש ויתשר תלאך
יי תל תענה תם תשעיני לת תוכל בלתשך ותם
תעשה עולה ליי תשלה תבא בשעת תענה שקבלן
שקבלן תל תלאך עם תלת שיזע כי תלאך יי הוא
וכתו שכתב עליו בשעל שעקדם שעד שבעה ותשתים
על שתוכלך תתלת' לתוליבו כי תם יעלה עולי יעלה
תוזן ליי ושם כלזה לת ידע תענה סוד שקבלן על
תשתתו רק תשם כי עקר שקבלן לתולדת שכוותיות
רק שכוונה ליי וזה שקיבוץ על שור תשתם
שתם ושניש ענין שקבלן על תשתו ותתתר
שתם תשעיר על שור ושעל על שום תזבח
שתשר שקבלן על ידי שקבלן שום דבר שבני
ושפפלת תלאך לעשות ועל ידי שעיבו תענין על
תשתו תת לזבח שתזבח ושעל תלת' יי שלבב שתזבח
ותענות שלבב תעל שתזבח ושעל תלת' יי שלבב שתזבח
ותענות ושתשו רוחים על דרך לבי רחה כי על שכם
שתידע לשם שעיבו תענין על תשתו ושתפשר רחי'
תלאך כי הוא גם דרך שור ניכי תתור' שתפשר'
תשר תלאך תלום העולם תז שעיב כי תלאך יי הוא
וכל זה תבואר וכן הוא בענין גדעון כשנלחם תלני תלאך

יודע ליליית מלרים וכמו שאומר ואיה נפלאותיו לאסר כספרו לנו מבותיהו לשאול הלא ומלרים העלנו י"י מ"ע מצד כי מעמה הם הסגמתו מסם ועוד י"י את הארץ ולכן נעשה לותם ביד חזקה ולולי מצד שגם לילית מלרים היה על פי מערכת הכוכבים ולזה היו עובדים הבעל וכמו שאומר לו המלאך והרחק את מזגם הבעל לאסר לחיות וגו' ולא עבודה זרה גמור· הוי רק שהיו משיגין למלעי ביום לגין קוי' בשאר עזר י"י את הארץ ומאסר הכל למשמלת הכוכבים ולזה הקריב גם כן גדי עזים שהוא תמונת השעירים רק שלקח עמו לחת קטרת מלות הבשר שם נשל ובחלב שהוא עיקר הקרבן והמלאך אמר ליה לשפוך החלב ולהקריב הבשר והחלות על המזבח ולא אניחו קרבן כזה שהוא נשל עצמו בחיים · ולפי שדרך הנשאו לא היתה ההקרבה הזאת לשם קרבן רק לרחוק לו לות כמו שנלל, מן האוקי, אבל מקום היה נלשם היה לשהוא רוח בדברים אלו כי לאחר זוה המלאך לשפוך החלב היה לו לעשות לות כמו שאומר אלהי (מלכים ב יח) ולא הניחם אשר בתעלה לאכה ולא היה יותר ניכר אלא שהענין היה שבעלון אשר בחבלה שעשה הקרבה היא להסיר העליונות לכן נקט מלות והבשר והחלב להתכיל לנדיה כי לא ידע שהמלאך י"י הוא וכמו שאומר אלהי ואשר בעבור ידעו ונבחנו ידעו עליו כחות העליונות ואשר אין לי ספק שהוא מזבח ישראל כל דבר הוא בשל שהוא בחיים ועל ידי שהיה לילה לומר כי שהיה אשר בשר ומכיון הוא על ידי החיים שבשר והם לנד החיים ולזכרו ז"ל שם ומים כן אשר גדעון כי עיקר ניאול הבשר והוא שהחיות שבשרים שלחוי, לשאול וכל הנשמלים הנקלחים כל בשר אשר על פני האדמה הם נעשים על ידי שם ומים ונקח עם זה חיפה קטח מלות והוא מורה על הדיוט המעשים כמו שהוא הענין בענין לפייח לשם המלות בשרם יחמור ולפי שבשר בשאר לשעלה בענין אשר שם מלה מורה על ענין הדום העולם · ונרלי כי אשר גדעון לף שהקדוש ברוך הוא ברלה עולם והוליך יאשראל מלרים מכל מקום אלו מלה ובלאה עזאזל ונתן לשמשלת השמים ולמעבדתן כשאר התמות ולזה עזאזל ניא החמות ועל כן נוה לו שהמלאך בשפוך החלב כי אין לנים שום רושם בהנשגתן לחוריהו שרק כי היו כמו שאשר דבר לבעלה שהקדק שכתוב לומר שאשר הקבי' שלשם פרים ושמואל עלה אלא ונאמר גבי שמואל שהעליהו עולה בליל ני וילוע שכל עולה הוא בליל ולא הולך המקרא לשרש שם לא להוכות כוותן · והנה פירש רש"י והרל"ק כי אשר הקריב אלא אר אחד ולכן לקחה חיפה קחה ואשר אשר בחין לילה מזון מסם שלשם עשרונים לשר כי אשר המלה קחה היו מוליאין עשרון עשרון לשר מן הסאר והוא כמו שהניח רש"י כלייה אין הנמרא שם כן לא לקחה השני פרים רק לשמות בהן והוא גם כן לא לוכר לזכיכין

פרק שמונים

בינין שהקרבות שהקריב שם ניום שאשר אח שמואל עם קרבן שהקריב שמואל נאמר (מלכים יח) ותאלהו עמה כלשר גאלתה נשרים שלשה ולישה לחת קחה ובבל יין והניחהו בית י"י שילו והשער נשר ושמנו אח השר ויבילהו אח השער אל עלי וגו' ואמר אחר כך בשמואל ויקח שלה אלף אחד ויעלהו עולה בליל לי' ויצחק שמואל אל י"י ויענהו י"י · הנה אף שכוונו בבבל הקרבן על מעם שבללי מבל מקום השרעים היה להם לאשה מה כי בניאלי כמותן לא עשו דבר בשלה שדקדק שכתוב לומר שאשר שהקרבי שלשם פרים ושמואל שלה אלף ונאמר בגי שמואל שהעליהו עולה בליל לי' וילוע שבל עולה הוא בליל ולא הולך המקרא לשרש אם לא להוכות כוותן · והנה פירש רש"י והרל"ק כי אשר לא אמר אלא אר אחד ולכן לקחה חיפה קחה ומים והוא עשם שהוא שמים שלקחה חיפה קחה ומים שלשם עשרונים לשר כי מן השאר שהניח רש"י בלייה אין הנמרא שם כן לא לקחה השני פרים רק לשמות בהן והוא גם כן לא לוכר לזכיכין

שהקרבת שאשר עשה הבניאים לך שלשה לותם שאשר שנעשותו ושבשה לותו בקטנותו והשלמו בגדלה, חזקניס וכמו שאשר (שמואל ג ג) ושעיל קטון תעשה לו לותו והשלחה לו מיימים ימיתם שהוא רוחה לנו על שלשה פניתי ושילון כי היה לשלה לותו שאשר ושלש והלבים לותו דבר, שלהייס והוא השעיל שאשר שהוא לו מילי שכה בשה להעלותו שלריבה לאר שלריבה על שהגיע לבסוף למה שהגיע ·

ולזה הניל המקר, שחשלה כשאר גשלה לותו שביר לותו קול הקלנות ולשלה לותו כל מה שלחלי לגלות לאשמי ישראל וגדוליס, וזה השלחה לותו לפני עלי וכשר לכשו ז"ל כי תוכה שלכה שבני הנו היה שכלל לגדול הוי כשאר השלחה לותו · ולאשר שכתוב כי השלחה לותו בשרים שלשה וגו' · כשר שחשלה קרבני הקרבן לשם מוקם ושאשר קרבני המוקשים כי הפר היה מוכה על מזוק העולם יש מלין והיה בקרבן מוסף לשם מוקם שני פרים כי השאל, קויות עולם השאל הוא שני לשרי, שהם השוור והלוכה וכמו שחשהר בשלה אלין התשלות בשרים · וכשר יזוע שעול יש השחשה שליהית והוא השלר השיוסל שהוא השחשלת פוית שהקרא · וכמו שכחב הכב המוכה שלק לשמון פרק שהשה עשר ולאוי לנשרו גם כן עם שלו השחשלת לכן הניחתו בשרים שלשה לשה לומר שהשעילה לותו השחשה בהול הקרבנו, והשעולם שמוקם יש מלין והם הפרים שהקריב, לותן והשעילה לותן השחשלות הניוים שלשה לשרים ולקחה עמו לילית קמח ועבל יין : כי לוכל לותו שני השחשלת השלחות והם השעליות ושבה השחליות · וזה שלה לו בל מיני השמה · כי יזוע כי השבה השפועלת שבל הוא השפועל השליון יחשלה על ידי השבלים השבללי, שהשחי, שיעין היין כמו שהשחו לשיל שעין נשוך היין גם למלו שבה השחליות השחשה לילית קמח לחת שבשר שחשלה לשיל שעין מעה, נשבי, כי השה, היה מורה על לשת השלמונים שהם שלמיניס עלשיים שבליים לשר שהם שחהווה בל הווה וניל שבה בל העולם כי בן לשם שהם יחשלה שיחהוו השבוחים : וניו שלשר שעשרו, לשר להוכות על שלשה מיני עשרון שעשרו בשעין השביאה שחון שלהם השלחון על השבים · כמו שחשחלה לשיל והוא השלישה שהוא השעשר לשרי, זה לשר זה השלישה שהוא השעשר השלר, בשעשר בשיוגות · וזה בללו בל השעות שהוחלות בשעין השחליות · וכמו שחשחלה לשיל לרך לשבע ושעשים וניוך לרך שהם ושעשים ובוין השקר, זה להוליה שהשלחת לותו שעליה נדולה בשעין השלע שהוליה לו לשרי שלשים בללים שהם שהוליה לו לשרי, שלשים השולמים בשעין שלמוד וזה השלחה לותו שלי שלי · וניה שבר זה בשוך בשיני שלי שעשר בשהו יהיה שלה שכשות ולזה נשלר שמקר, והשעשר שעל · ולזה נשלר (שמואל ח ג) ויעשטו לת השפר וישיחו לת השעשר שלי שלי · להיות כי שחשלה לשיל בשיני השקבן כי שחשיה

עם המקום שניכיך לת בית עובד לשום · והיה זה
הגלגל לו מכל מקר בעשה לו וכמקר בעשה שעם מקדים
של שעם שעם זמנו שעשה פרים ושעשה פלים לסוכות
גם כן על ענין שהם הזה שעשעה להם במלרים שמותן
שנלחו עם מזרו וילחו עם · והנה נתנו בזה שבת
להקדום בכוך הוא על הניקים שעשעו להם במלרים
גם עם המקום בבית עובד קדום כי על ידי גם המקר
הזכירו הנבי · והיה בזה התעוררות ובקשת רחמים
שלא יבזון בהן פרע כמו שעשה בתפלה ונקשר שלוק
הקדום בכוך הוא להכדות שיהיה על שנולדו עם
עשה · ושעשה לה יפרוץ בהן פרע ולמנם זמנו שבעה
פרים ושבע פלים ביום שבעה בני שקקפי
בלעם · ונזכה · וזה כי משעו שלה יפרוץ בהם פרע
מכח קללה בלעם להיות כי לבלו ז"ל בעולם יעבוק
לדם בתיכה ובמות תפילו שלה לעשה · שהרי בזכות
מ"ל קבנות שהקרי בלעם ובלק הוקשו מ"ש
תנוקות מיהיה על ידי פלישת שקללם עשם פלעיו ·
ולמנו גם כן שבלעם הקריב שבעה מזבחות כלי
להלמות על המות שהקריבו שבעה קבנות · ולכן
עשם דוד שלה יקבע בשעת שהכניס ושלה
יהיה בהן עין הרע על בלעם שיפרוץ בהן י" כמו
שבעשה על ידי כמה פנים שהר דוד בימי פלישתים · ולזה
כל עשה שהרים עשו שבעה פרים ושבעה פלים
נגד המזבחות שבנה בלעם כלי לכפר עליהם ושלה
יעשו על ידו שהיה שהיה מוליהם שמלרים ושין
עין הרע שולע בהן · ולזה תמלה שבלעם היה
מומר (שמדבר כד) על מוליהם שמלרים וגומר · כי
זה הגורם לעם בלהתן ונלעם כי ילידת הבניס עשה
עשה בבנים שהר תמיד היה גם כן
בשמים מעין הרע · כי כמו שהותה התורה לתת שהליה
בשהל כדי לשמרה מן העין השולע בשעיון וכמו
שבלעם (שם) ולה יהיה בגף בבני שהיה בשהל
מותה · הנה משעה לעין הרע לף בענין שהוה של
מלום כ"ש שמשעה שיבלוט בהן עין הרע שם יהיו
שלה בלהך בהלץ ולכן ילדו עשה עשה והשה גורם
כי עם בשל לשון שנאה שה שהין כן בכל השפרים ·
ולף כי ענין עשה מגיד הכוכב הטוב בין שתחיל
הענין שלשעלה למעי בין שתחיל משעה למעלה
כי שם תחיל הענין שלשעה למעלה אזי לבל הוא
עשני ושם תחיל בגבול העליון אז עשה הוא עשני
וכן שם תחיל בכוכב הקיימים אז נוגה הוא עשני
וכן שם תחיל בשבתי אז כוכב הוא עשני וכולן
בבכבים טובי שהרי ענין הרע שה שהין כן בשפרי
שלה ולכן היה הנם בשפרי עשה ולה בענין שלה
לשה לעלו עשה לעליים והקריבו הוא ושהי לשהרות
כי שפרי זה ישמרם מן הפרעונות · ועוד לע כי
כתב השכם בבן עזרה בפרשת שהות כי בשהרו
מלותיו שהרי בעם הקדום בדוך הוא · להיות כי הם
שומרין את עצמן ר' פעם ר' הוא ר' וכן ר' פעמים
ר' הם כ"ם ושפרי ו' פעמים ו' הם ל"ו ושפרי י'
פעמים י' הם ק' הנה בשמון הרשמון עליהם שמ"ש
עשה שפרים ולזה בלשה בלעם בקדום בדוך הוא
לזכות יעשה ולהבמותן עלי די נם לע היה בפעם
ליקח השפר השלשון שהוא שלה כי ג זה לע היה הנם
ניכר וכן שפרי כי הוא שלת השפר שלה לעשם
נשבר שפרי ו' שהומר לת עצמו ושומר השעיון זו
ונשבר שכין ו' ולע שפרי ה' שהעם שהשה שהשה
קדום שכבשים כי שפרי הה' יפול בשלים בינלעמי'
למעם כן שלעשה למעלה שלמר שהבעם גלגלים הם·
ולכעתי שלזה למרו השקובלים שהות ו' שורה על
כוכבים ושות ה' על דין והיא שבוך ושלקה שזכו
בעם השקלים שהיו שכפרין על השעיין שלה היה
בהן נגף וזה כי שובעת שבהם שזכרו יהי' בשפר
הלרץ בשר יהיה כך זכרו יהיה וכן שהר יעקב
ושהה שלהת היטב ליטב עמך ושמתי לת זרעך כחול
היס שהר לה יפפר ולכן הם יהלאל נאני · נולדים
שלינו שזכרם שבהם ויעקד שהר לה יפפר · ועל כן
הנגף שולע בשיון והיה שלד בעשם לו שלד שיהקיי'
בהן נזכרת שבהם ויעקב על כל פנים כי על ידי הנגף
שהיה בעם לה עודע שפרי הכוהים · והמו שלהלאל
ז"ל בשהר בשהלך בשהר יומף שהיה בשהוה יהלאל עובד
שלמו בהליף בעם' יומף שהר פרק שהוה יהלאל עובד
בלמו בהלאל הם יהיה שהוב · שהיה בפרתן על ידי
שהליית השקל שהוא עשרה גרה עשרים גרה השקל
השלם · להיות כי בהתו שני שקל שהוא עשרה
מורה שהוא שהקבלי עשרת השבדים הם כן בכנם
בכלל יהלאל ושין רמזי למול עליו הנגף · וכן הכתו
ז"ל בלמידים שהתן בליעזר להבקה שהשקלן עשרה
לכוהות על זרעה שיקבלו עשרת השבדים ולפכי שי'
הוא שהוא עשרה שהקבלי עשרת השבדים שהם כי בנגף
בלמו שהוא בהם השהומים הבהים בהן והוא לשם
לשהיות הרמי לשהור בהומים ושהים היו
שלו העשרה גרה שהליית השקל ולא שקל שלם שכה
כשה טעשים · השמל לשיות כי בדבך זה יהיעה זה'
שהפרש ע"פ כי לא בודע שם בנים שהם היו שבי'
שקל שלם שו ה' שבילו ושהזיבו לו שהליית ובדבך
זה יהיעה בי'כלבלו שהפר' שה שלא שי'כלבלו שי'שקל שלם
כי כ"ל שי'שבילו השקל שהוא ושי'ילידת שהפרי יותר
בנקל · בעשם בשני לשיות כי לא כתבכר בהשעה
בבותו שבין בעשרה בבא לנו לשהות שקבל עשרת
השבדים כי שם בבותו שני שקל לבא לומר שהקבל
גם השורה בשהרת שהתנה שהר כך בין בעשרי השבדי'
שם בכלל ושהשלה לכל השורה וידוע לומם שהשהלי
לכל דבר הוא כשני הכל · והשלישי שכרמ' לי זה
כי יהוע כי העולם ושהוסה שם השבדים שהלילים
שבשבלו ולשיות כי שניים בשלה ושבשקל שלי'
(ישעיה מ) מי שקל בשלם הרים וגו' וגלעה (שם)
מי מדד בשעלו מים וגו' וכן השורה בשהה שלקל
ושבשקל השעשוב לה וכם ביתר שקל שלם להבות
כי שניים שקולות ושתייהים זה לזה · כמו שהלקיל
בעל השעלילה בזה פרי בת בשבך שנגון שהר לו שם
וכן כתב בבב השורה בנותנו בעיני שלות שכתב שם
שלילעת בעני השבדים הוא ילילעת בבת השלות ולזה
שלה כי עשרים גרה הוא השקל השלם כי בעשרה
שלשלות בבלע העולם ובעשרת השבדות בתנו השורה

ב ב ב

פרק שנים ושמונים

אחר שנתבארו קרבנות שהקריב לשם מלכי ישראל הוא דוד עליו השלום נבאר ענין קרבנות שהקריב שלמה בנו לחנוכת הבית וזבח כי נתחלת מלכותו נאמר (מלכים ג ג) וילך המלך גבעונה לזבוח שם כי היא הבמה הגדולה אלף עולות עליה שלמה על המזבח ההוא ונאמר אחר כך אחר שנה שנה המקדש (ד"ה ב ה) המלך שלמה וכל עדת ישראל הנועדים עליו לפניו מזבחים צאן ובקר אשר לא יספרו ולא יימנו מרוב וכתיב אחר כך (מלכים ח ס) ויזבח שלמה זבח השלמים אשר זבח ליי׳ בקר עשרים ומאים אלף וצאן עשרים ומאה אלף ויחנכו את בית יי׳ המלך וכל בני ישראל קדם המלך את תוך החצר וגו׳ ונאמר להא׳׳כ במלכות שנת (שם) ותרח מלכת שבא אל כל תכמת שלמה והביא אשר נתן וגו׳ ועולתו אשר יעלה בית יי׳ ולא היה בה עוד רוח וגו׳ וכסא תכנות יוחנן ועלתיה למכיק בית מקדשא דיי׳ וכ״ל העולות אשר יעלה על המזבח בשם יי׳ שם שדעת המפרשים הוא כן מכל מקום נראה אשר כי היה בענין הקרבנות שהקריב שלמה אשר נפלאה על שאמה עליו מלכת שבא עם רוב מכאתו ושאת שהוא תמוה על ריב זמני העולות שהעלה שלמה כי לא נזכר רוב העולות הללו אשר העלה שלמה אשר לא נזכר שהקריב רק כנגד אשר נזכר ובכל אשר נזכר שהקריב שלמה בשלמים הוא שנאמר ויזבח שלמים אשר זבח ליי׳ פר אחד עשרים אלף וצאן מאה ועשרים אלף (שם) ותרח מלכת שבא את כל חכמת שלמה והבית אשר בנה וגו׳ ועולתו אשר יעלה בית יי׳ ולא היה בה עוד רוח וגו׳ וכסא תכנות יוחנן ועלתיה למכיק בית מקדשא דיי׳ וכ״ל העולות אשר יעלה על המזבח בשם יי׳ שם שדעת המפרשים הוא כן מכל מקום נראה אשר כי היה בענין הקרבנות שהקריב שלמה בחנוכת הבית כמו שהיה בימי דוד בסוף ימיו כמו שנאמר בחנוכת הבית בימי דוד בסוף ימיו כמו שנאמר בחנוכת הבית בימי שלמה על מזבח הנחושת אשר לפני יי׳ ויקרב מלפני הבית מלפני המזבח מבית יי׳ ותנה על יריכו השמאלית ויאחז בה ויעל ויעמד על המזבח ויקטר את החלבים על המזבח ואת הראש ואת הפדר ויכרת

ז"ל בפרק' בהמתים ומזה הענין למדו ז"ל ענין
המלכים של ימי עונ' לו תפסר לומר מזה כי דעתו
מזה על דרך המעוינין שמתני בשעור קומה שתמיכו
כולן על דמיים נתלים והמשכילים ידיעו ועל כל
פנים עמד שלמה בתפלתו על כל תלו העמוקות ·
ומתר על שלמ' תלפי' תלו מפל ושעם למה היו
נתפפל תלף וזהו שלמה תלפים תפל
לו כוכל לומר כי תפל שלמה תלף · הוא תלד שלבר
בתפתתו על כל מה שהיה מיום שנבראתו שמים ותרץ
עד שיופפתו · ותמר זה בשלמה תלף · להיות כי
הוא היה בזמן שלמה תלפים לבריאה · כמו שבתבתי
בפרפה תבה לתומה וכולה · ועל כן תמר שלבר
שלמה תלפים לפניו ושלמה תלפים לתמכיו והוא היה
בתמלא בתמלה ביתיו לפקי' של לבנה בעניו הבריאה
היו שלמה תלפים ביתי עליה לפניו וכיתי יבידה
לתמרו · ותמר ויהי שילו תמפה ותלף לפה לימר
כי הוא לבר תלד תכתתו תפיר' התמיתי' כי תפה
תמר שיבה על היס ויפרתל לתמו שיבה על הבתר
ולבור' לתמלה שיבה ושיבת דוד ושיבתו היתה התמיתי'
כי שיבת הפזיזו לינו תלף לבני תוסר גם תה שנתמר
וילבר יהוסף ליי ביום תת יי התמורי וגו' לפ תזכיר
בו שיבה · וכן בשתר הפיבות שתמר התנוים היס
שיב הפתיבים · ולפ תוכפ שיבה בשום תתר תפן
בתלו ה' לבני' ולכן תמר שתיבי' שלמי' היתה התמיתית
והוא שתר שיב הפתיבים ותלף לפה לומר היא הרתשוני'
בשתלה תף שהיתה התמיתית בזתן וכתו שתמרו כל
הפתיבים קדם ושיב הפתיבים קדם קדמים · לו תמר
כי היתה שיבו תשתר שם תשתר תומני תורה ותלף
תתר תן התלפים התכתבים כי עליהם נבנה סוד
שיב הפתיבי' · ועוד תפתר לי תר כי ויהי שילו לפה
לומר שבתו של שלמה הוא תשתר ותלף · וכתו שבתתי'
תענין התלף שבתתר בו (שיב הפתיבים ח) התלף לך
שלמה וכן תשתר הוא תות ה' שבתתיבה בו שלמה
תכל תשר לפניו ולתתריו ולזה תת"ה בתוב (תלכים
י) ותלפם עגול לכפה בה' תם ס"ין כן בכל התקרא
שבכל תקום כתיב בתף נתלף תלבד · עוד תתר
(תיוב כו) תתתו פני כפא תפרש עליו ענגו כי כפה
שמים הולו ועולם זרה נבראו בה' שם שתים בתתו
של תקום זתוך הוא ושלמה עתד על תהותן וענינן
ולזה נתתר כתן תיבש על כתף יי · ולזה נתתר כתן
כי שילו היה תשתר ותלף · ועוד נבתר סוד קדנות
שהיו לתלפים ולבבני' כי להיות כי בכל הקדנות
כולן תם תורים על ענין תדום שעולם ושפתלו תשר
בכל התינו שלמה ושהיו התלפים שבו על כן בקריב
תלף קדנות כי בתתלה בנשענן הקריב תלף עולות
תתזבח כי הניב ענין תלף דוד שבלעותיו בו תמורה
תשר בל דוד ודוד תיב לבלות עתנו בתלו הוא בל
העולם ונעבודו נשבח ועל כן רתה להקריב בגד בל
דור קדנן תתר · ותתר בך בקריב עשריים ושניים
תלף בקר ותתר ועשריים תלף לתן בגד התלפים

קדנן ותנין שבשה · בשר נתבלה בענין התועדים
שבלו שבע' בשבים לתוקף · ותמר תתר בך שהיה
תפסר העולה תשר הניחו תקהל שבשים בקר וגו'
והקדשים בקר שם תתות ולתן שלשת תלפים רק
הבהמים היו לתעט' ותתר תשר בך תזקיק תלך יהודה
בשים לקהל תלף פרים ושבעת תלפים לתן בל זה
לא בא רק להגיד לנו שלשות תזקיקו ולקהתו בתשר
השיב בל יהבלה לעבודת השם יתעלה ושהקריבו בול'
קדנות לבוד הפך תמה שהשו ביתי לתז לתיו והוא
התכוון שם בענין הפסוד ותתר גם בן בשתה שהשו
ביתי יתשיבו שהתנבא התלך לתן ובקר לבוד להגיד
תעל' התלך ושהשיב יהבלה ושהשו שתה בבוד עם
והלכה תלך ותולכהו לקדנות רבים זהו שהלה לי
בקדנות שהקריבו בהמשך הבוקות :

פרק שלישה ושמונים

בשעלי: בני הגולה ביתי זכובבל בקדנו בתניכתן
הביא השני תורין תלה לבכיון ותלתן
לתכין תבבע תלה ובפיני עזין לתטיח על בל יהבלה
תני עשר לתכין שהני יהבלה והקיתו בהני בהבני תהון
ולולי בתלוקתהון על עניל' לי תלבת לי בירושלי'
בכתוב בם תור' תשה עוד תלינו שהקריבו ביתי עזרא
שהתר (עזרא ח) הבלים ותשהני בני הגולה
הקריבו עולות לאלהי יהבלה פרים שנים עשר על
בל יהבלה תלים השעים ושלה בשים שבעים שבע
לפיבי תטלת שנים עשר תבל עולה לייי ותת"ב נתתר
ביתי בתתיי (בתתיי יב) ותעלה תת שרי יהודה
תעל לתומה ותעמידה שתי תורות גדולות ותהלכות
ליתין תעל לתומה לשבר התשפות · ותתרו בתשבת
שבועות בשבת שני תין תוסיפין על העיר ועל העזרות
תלת בתלך ובניה ותירים ותיתים וכשהלין של ע"ת
ושבתי תירות ובשיר וצ"ל תהבין · ותתרו שם בשתת
תנת שני תורות שתתרו בלתתן ולת בשבת
שהתר ותעמידה לי שני תורת גדולה תני גדולות
בליתת תתין גדול תתם ניתת פרים תלת גדולים
בתיתן תי תיכה תשיבתת קתי שתיה · ותהניה
בתתר היה ניתות בשולות העוף ובתתר לשם היה
בתות בשולה בהתה בלתר שהתר התבדה ותי הבתשיבו
ובלבד שיתיכון לבו לשתים תלת גדולות שבתורה ותתי
ניבתו ממצותתיבון פרק התבלת תלוית הקריבו ביתי
עזרא בתו שהקריבו ביתי תשה שהתר ביתזקתל
(יתזקתל תה) בה שהר ה'תלפים בהשתון בת'למודם
תקח פה בן בקר תתים לתעת לת התקדש ותקהו
סם תטלת עולה הוא פיבים שהשר הוא בבשם
תולם לעולה · ופליני בה השם בני יוהן תתר שרש'
זו · תליהו עתיד לזוהשם בר שהי תתר תלוחים
הקריבו ביתי עזרא בלהן שהקריבו ביתי תשם ת

נתבאר המשכן בענין סודותם היה הפלישי נתחד בפני עצמו · והנה המשכן היה לו שלש תקונות נגד שלשה מקדשות והם שילה נוב וגבעון ועם זה שבי׳ בירושלים היה הכריעני דוגמת המקדש שהמשכן עצמו חלוק קלת בגבול וכלי תקוס ע״פ המלכה יתבאר מלמד שעדיין לא נתו חלק הנחלה ולא נתקדשו גם הגלות נחלק לחלקים ובכור שלא נתנו לכהנים עליונים כלומר בתקלה אחת המקדש הראשון שהי׳ מקדש י״י כולו · והוא פעמים בשלמה מלכים · וכן מצינו בחזיו דוד עליו השלום שאמר בתפלתו (בפסוקי ע) אתה עשית את השמים שמי השמים ולכל צבאם הלעז וכל אשר עליהם הימים וכל אשר בהם והאר עיניים הלעז ויקיצו ויראו כי לא זהו מקדש י״י כולו · ולא הנחלה ולא הנחלה שקיבלו עיקר לחזוק לכל שכולו קיים ומלאו בתפלתם שנאמר מי יתן ישועת ישראל מציון זה המשכן שעל שילה ויקח משם המשכן עולם הוקם עמו על שלשה היקף המשכן היה שעול רוחב ומסוקם המשכן מחצתם העולם והוא בענין שנתבאר · ואמרו רז״ל שהקב״ה הוה בונה עילמות ומחריבן וכן היה דוגה מקדמות ומחריבן והכל הוא מענין על העולמות שיעבדון ח״ש פעמים רז״ל לית עלך י׳ תלתיהו בעולם הזה ומיין זהלתך עלכיהו לחי עולם הבא אפס בלתך גוחליהו ניחות המשים ומין דומה לך יוקיענו לחמיית המתים · כדי שרו נגו לחבא עולמות שיעבדו זה אחר זה ושבה הרחקתם שם העולמות שבשה הקודם בדרך הוא ומחריבן זה אחר זה עולם הבא · ואחר שיקיעו ישראל יחיי מפני יחבעל ענין עולם הבא ויחזרו נשלות לחבניים ותים · לעתיד יחזרו לעתן לאחר ותים יחזרו בא יבואו לעתיד ומחיה אחריו מין לו מלך עוה״ז כי אין נשלות אלא לפנים ומה לפנים אחר לחזור ותים · ולכן בזמן שעולם הזה נמשל לחלום ועולם הבא ליום שכולו טוב כי יום שכולו טוב אין בו לילה · ולכן בזמן שעולם הזה נמשל לחלום אין בו תחיית המתים אין עולים מחריב לעתן לאחר ותים יחזרו בא יבואו לעתיד ומחיה אחריו מין לו מלך עוה״ז כי אין נשלות אלא לפנים ומה לפנים אחר לחזור ותים

אמר המעבר לפני לפני עזרני הפס יתעלה להשלים ענין הקדנות והדברים המעכבים ליתני להשלים ענין תקון הכלי ז"ל שהזכרנו לנו כל מה שהתאמר בכל דברי הספר ואם תקנו לומר שהפס החמיד והמצות ליזהר מקומן קודם כדוך שלמה ויהיה העולם להזכות בהליכה לכל לחם כי הפס' להשלים ענין בריאות העולם גלה קדימת ענין הקדנות שמושים על זה כמו שהתאמר בדברי הספר . ואם ליתני לפרש בהכא כדוך שלמה על מה כוונו המשים ז"ל בתקון הפס הגדול הזה שהובן לפני תקונו תבכפל הכתובות לפני גמוכו . וליתני להשלים גו דברי הספר הזה כדי להזהות ולהשלם לני בכל מיני הפס מוזכרים בזכרה הזכרת בשיבי דוד המשכים לפני בדוך שלמה . ולהזהות כי סוף הפס שהפ לפס כוה תפלת הפס על הקדום בדוך שלמה . והזה ומי יתלג גדזהות ני ישמיע כל תהלתו על כן לו לחיים תהלה . לפני בדוך שלמה ומי היה העולם כו' . הלה לפני הפס שהפרו ענין הקדנות מוריש על בריאות העולם ומנתיקדה לפוכה זו בלב הלפס מתחילין מיד בדוך שלמה . והזה ולפני הפוס לה נזכר הפס המעודה . וכן בכל הקדנות הנזכרות גו על בדוך לפני ני כו' . להזהות לנו כי לפני להפיג לפני הפס יתבעלה רק תלך פעולותיו ומעשיו הפלגלים לפני הפס גלו על ידי יציאת מלרים . ולזה לפני הפעה מי ני לפני לפני הפוס בקולו ומפה לפני הפס שהפלת עליהפו הפ שמו הפ לפוכ מליפס . גם הזהות לה ניפפ לפס הפלת' ופפי ני לה נודעתי לפס . על כן הפלרי התפלות קבעו בהלפ הפעמות ענין הפגת הלל יתעלה כדי פילת הלפס לפי הפגם ויכוין הלוי ישפ הלוי לב ותפילו בבריאת עולם . לומר פיכוין לבדך פי פלפר והיה העולם הלף כי לה עדיין לה עלה שמו בעולם להזכירו בפס הפעם כי לה נודע עד יציאת מלרים . לפני עניו לפני לפני בדוך הוא - בדוך שמו כמו פיתבלך . לפנס הפתלה לפני הפס בדוך שלפר והיה העולם והלוי נלפך בדוך הפ כל הפעמות המפכים לפרכי . וכמו שהתחלת הפורה לפני הפלת בדלת מלכים כי הין לדעת הוס הפלות הק הלך הזהו כן לפני הפס בדוך שלפר והיה העולם . ולפני ז"ל נתפלה עלה בהפצתה לבדך העולם בהדת הדין כלה הלין הפקיים הפך עמו הדת הלפמים . ולבדך כל הוסע שהתפלה פלייך בהפצותו הפעולה הכוזה לעשות ולפני לפני עוסה לוזפ . כן הלד ענין הבדהות בעניין בריאות העולם . ולפני בדוך שלפר והיה העולם כי בכל הפעמות המפכים לפרכי . וכמו שהתחלת הפורה לפני הפלת בדלת מלכים כי הין לדעת הוס הלפות הק הלך הזהו כן לפני הפס בדוך שלפר והיה העולם . ובפיות שלה הפוע בעת הפגיפה פלילה הק כי בלעומו הקדוס על הקדום בדוך הוא היה לבדך העולם בעת הפגיפה הה כלפות הפתפה הקולפת לפתפה . והוא ענייך בדוך שלפר והיה העולם . ובפיות שלה הפוע בעת הפגיפה כוה הפו לעון לפני בדוך הוא הלה לומר בדוך הוא הכל הקום כי הוא כדבך הפיה בלה הפו ולפה בפלות הפעניין זה הפתפה כי בכל הקום הפוזכיר הפת לפני הפוע זה לפני לפוע בו הוס הפת בקדל הפס יתעלה לפני הפת הלל עלינו להזהות על הלוק הפייויים הפקו יתעלה . וכמו שהתחלה בפיתפ הפתפך . ולפני לפני בדוך עוסה בהלפית . הלה כי הפיולי הלפוע לפני הפוע כתהוס כל דבר נקדל בהלפית וזהו הלפית הפת הלפים כי הפס יתעלה הפת הפיולי הלפוע לפני הפוע כתהוס כל הוס . ולפיות הפקולה הלפית כל הפלת כי הן הפקולה יתהוס הקו ומן הקו הפעת ומן הפעת הגפס-הלה כי הפיולי הלפוע הפקולה הפיית הלפית כל הדברים . וזהו עוסה העשה בהלפית והוא כלפות פפילק פתפת פ' של הלפית ולכן מפכים נגניפת הפקולה הפוע . ולפני בדוך לוזפ ועוסה הוא עפייית הפריאה בעפעה הלפות שהפן נבדל העולם הן הפיולי הלפוע . ולפני בדוך גוזל ועקיים הוא פה שלפני בהעשה הלפית ויהי כן בכל הדברים כי לף לפני הפריאה הולדך הקדום בדוך הוא לתת לה כן הפתפלה והקיום והלא יוספדו המינים בתתנוים והפלפים בעליונים כי גזל ביהיו כל יפות העולם וזהו גוזל ועקיים כי גזל על כל לפני ועתן לו פבעי קיים לעולפים . ולפני בדוך הרפס על הלרן הוא ענייך יקוו הפים ותלפה היבפה כי לה נפתנה הבעה בפוס דבר רק בענייך הלרן פבעה הפים לכפותם . כפו שהוא יליע פפקור היקודות זה הל זה תרפייע לך בלין הפס יתעלה יקוו הפים לפקום לפל ופלפה היבפה וזהו לבפה דפעתו הל הקדום בדוך הוא על הלרן כי לה לתהו בלפה לבפה יצרה . ולפני בדוך הרפס על הבריות - להגיד כי הבריאת עולם ופילך היה הפבר בדרך הפזכר על יפות הפעול שפזהו הפים לעשנן לכפות הת הלרן בפה עופות הבדופים וכפעט כלו כל הבדופ ם לולי הפפי הפס יתעלה על בדופין לפל על ידי זה לוס בענייך פתיבה ולפני ויזכור לפלהים לת לפ ולת כל לפל לפתו בתיבה . ולפני בדוך פפלס פכך פוד ליפלו . בפה פפעפך הענין לוד לפל דוד על זפן הלפות פפלס לפס פכך פוד וכפו פלפר לפתבפס פבדך הבפס הלל הגדול פפס ולת זבעס בלרן . ולף כי לה נתן לפס פכך פפלס כפי פוד פפעפיפס פכל פקום עדיין יפלס לפס פה פלת פלס לפס . ובפיות כי לו לפולם הבה . וזהו לפרן בדוך פי לעד זקיס לנלת ועדיין יפלס לפס פה פלת פלס לפס . ובפיות כי ספר הלפות הבה' הפס לעולפו בפה פפלפל' בזר פלפל' היבפ' ולפר כך הביה הפגדו וכן בענין פה' פלפר עליפס פורה ופיגיל להזהות פפפגפה הבריאת דבקה בפקום יפ וזה עדיין לידי פיפוי בפקו יתעלה יזהר פפה פלפר פלפר פלפר על הבר יות כי לה פיפה הפגפה פיניית על כן לפר פיך בדוך פי לעד וקיס לנלת כי לה יתפה בענין הזהגפו כי לת הפפנותיו ופלפר בדוך פורה ופיגיל הוא ענין יקיפת פלרים פפפך פענין הפלפ

פפכ טוב לירפיו ופפי לעד וקיים לנלפ כי פלפ פפכ פוב לזבע פהזות פפלפס ופלילפס פן הבלום ובפה פפ לפפוב נפ כן בזה קלת פפכון . פפכי לפר יזוע פבע כי גב יהיה זרעך . ולפר כך לפר גפ לף כפוי כן פלכי ונלפר ופזקתי לת נב פרעה . ולפר כך הענייפו כלי לפלך העול פן הפס יתעלה לפר בדוך שפו כי לין פפכון בהקדום בדוך הוא על ידי הבהבה זו ובדוך שפו הוא עלפותו . כפו פכהב הפפ הפוזה פלפך לפפון פרק לפבע ופפעים . ובפיות כי על ידי יליפת ענייפים נגלה פפ הקדום בדוך הוא בעולם לפר פיל לפר זה בדוך לפהב כו' לומר זה דולי וזה דעי פלני פכוון פלין בפנפיי והוא פלך פענייפ כל העולם . ולפר הלל לל הרפפן רבה לומר כי פף פהוא פלך העולם פיהו פתפב עם בריותיו כפלך בפלייתו לפר יפרה פיך לפת לתניית הלת רב פפל פעה כלפי פפל ופתפב עם בריותיו כפל הפפן פתפבת עם בנו להעניל על פפעיו וזהו פלך פהוא על הפלס קבון פפומר יהי לפפר להיות נדיק בפרן לפר יעפה ם ג ולת יפעה . על כן פולך הקדום בדוך הוא להפות כלפי פפל כדי פיתקייפ העולם ולולי זה היה פוגד לבעתו ופכייפ ענין הפבת והכל והרפוי לבפת הלל על פעולתיו על קוף הבהבה שפוזר לתתוס ענין הבהבות בדרך כל הבריות . ולפר יפיד פי העולפים כי הוא יפיד זכותן לפיים לכל העולם . ולפ יוויר בעולו פלילה היה כל העולם נפפל לבעתו וזה הוא פהולל ופשובת עדיי בל כי פי לפפל להיות זפן פפלעדו ולכן לפ הין יכולין להללו ולבעתו כפי עכלו לנו פפפריפ כי פהללו על קוף כל הדורות והוא פכלית הבפת פלנו יכולים לבפות לנו פינו פלא פיפים על קוף כל הדורות וזהו לפרו בדוך פפבהבות כלפ . בדוך יי לעולם

לפן ולפן : פלין

הנה

כי כן יכורך גבר	:	המתפלל על מה שעבר
כדוך שעזרני להשלים הספר	:	וזה תכלית עפר ואפר
לבנוז אויצרות למעלה	:	ולהשיב האבידה אל בעלה
היא הנשמה המהודה	:	בעשותו מלאכת יי כחפה ברה
היא מוצאת בתכלית היופי	:	ולא נמצא בה שמץ ודופי
ונגמר בכסליו החדש	:	בשנת של נעלך כי אדמת קדש
בזמן שהכהנים נצחי	:	ופיהם להלל ולהודות פצחי
נדפס על ידי הקצין הכהן הנרשם	:	היקר כמ"ר מרדכי בר נרשם
בצריף בניו הכהנים ההונים באמרת האל	:	כמ' פסח והי"ר בצלאל
ואחריהם הצעיר נרשם ישראל	:	ושלמה והקטין לאלף יהי' שמואל
ובזכות זה יי יבנה היכל ואריאל	:	יבא לציון ניאל
ויוציאני מתחת יד בעלי לצון	:	ונס ינון ואנחה ופלצון

אמן יכן יהי רצון :

מְכֻרָךְ שֵׁם תָּאֳל · בְּרֹב תַּסְרִי פּוֹעֲל · נְבוּרוֹת עִם שׁוֹאֵל · וּמִתְפַּלֵּל אֵלָיו ·
שֶׁמּוֹ מְסֻתָּפָק לוֹ · וְאֵין לַעֲרֹךְ נָדְלוֹ · וְעִם דּוֹמֶיהָ לוֹ · תַּהֲלָה מְכֻוָּנָיו ·
חֵ יוֹפִל בֵּן אִשָּׁה · וְגִלְגֵּל מַרְנֵשָׁא · וְשֶׁכָּל הַמְנוּשָּׁא · לְסַפֵּר אֶת חֵלָיו ·

בֵּ הוֹב נָדְלוּ עֲנָיו · וְשׁוֹמֵר קְנִינָיו · וְרוֹאֶה עַל בָּנָיו · אֲשֶׁר בּוֹטְחִים עָלָיו ·
רֵ מָיָה לֹא מַבִּיט · וְאֶל שָׁפָל יַבִּיט · וּפַרְצֵידָא מַנְבִּיט · לְהַרְאוֹת מִפְּעָלָיו ·

יְ שָׁפֵר לוֹ מַלְבִּי · וְיִשְׁמוֹר אֶת דַּהְבִּי · וְלִבִּי עִם חִבִּי · לְהַנִּיד הִלּוּלָיו ·
שֵׁ בָח נָדוֹל אוֹמֵר · וְאוֹרָה עִם וָמֵר · לְאֵל עָלֵי נוֹמֵר · לְסַפֵּר מִילּוּלָיו ·
רֵ אֵה נָא זֶה סֵפֶר · כְּקֶרְנֵן הַמְכַפֶּר · מְעוֹל אָדָם הַפֵּר · בְּרִית עִם נִילּוּלָיו ·
אֵ לֹהִים עָזְרֵנִי · כְּהַחְמֵיו עוֹרְרֵנִי · לְחַפֵּד זִיבֵנִי · לְחַשֵּׁנ מְזָבּוּלָיו ·
לְ לַמֵּד תּוֹרַת דָּם · וְקֶרְבַּן הָאָדָם · מַלְבֵּן הָאוֹדֶם · כְּמִקְדָּשׁ עִם פָּלָיו ·

שְׁ מַח בָּחוּר בְּזֶה · כְּמוֹ אַתָּה תְּחֻזֶּה · עֲבוֹדַת בֶּן מַזֶּה · לְרוֹכֵב נַלְנַלָּיו ·
לְ מוֹד תּוֹרַת הַשֵּׁם · וְתַשְׂכִּיל הַשֵּׁם · וְיָלוּם הַנָּשֵׁם · כְּעוֹלָם נְנִבּוֹלָיו ·
כְּ כָרְךָ כָּל נִבְרָא · לְנוֹתֵן הַתּוֹרָה · וְכָה יֵרָאֶה אוֹרָה · כְּאֶחָד מְשָׁבָּלָיו ·
טְ הוֹר הָעֵינַיִם · יְקַבֵּץ אֶפְרַיִם · וְיָרִים קְרָנַיִם · לְדָוִד עִם מָשָׁלָיו ·

יְ חֻזְּקוּ תָּמִיד · וְאוֹיְבֵינוּ יַשְׁמִיד · וְלָעַד לֹא יַמְעִיד · וְנָשִׁיר שִׁיר עֲלָיו ·

עוֹד לְדָבָר · שִׁיר לְחֻבָּר ·

סוֹד הַמְקֻדָּשׁ · פֶּה נִתְחַדֵּשׁ · בְּנִין קָדוֹשׁ · מָקוֹם נוֹרָא ·
בֵּית עוֹלָמִים · בּוֹ נַעֲרָמִים · נְנִיזֵי רָמִים · סִתְרֵי תוֹרָה ·
עַם הַחֲכוּנָה · הָעֶלְיוֹנָה · אַף הַשְּׁכִינָה · עָלָיו שׁוֹרָה ·
יָחִישׁ הָאֵל · בִּישׁוּעָתוֹ · עַל יִשְׂרָאֵל · יָאִיר אוֹרָה ·
יְהֻנָּה מְקֻדָּשׁ · עַם יִתְחַדָּשׁ · מְחֻבָּתָ קָדוֹשׁ · מָקוֹם נוֹרָא ·

מפתחות

א הקדמת הספר וסדרם מוכן בעבור וגולל
מעלות הסופר בהלכות הקדמות ובטעמיהן .
וכן בעלת המקדש ובגולתיו ובטעמיהן
וכליות ממלבושיהם בזה ועל ליזה דבר ידבר בזה
הספר ולמה הספר נמלך לעשות מלקים ומבאר מלבש
שמותו מבריהם קללו כה ילמד קללו שלש יעקב קללו :
בית כו' ולמה נקרא ספר זה תורת העולה :

ב מבאר בעבד להשם יתעלה לשם הוא מפייס לכל
השם לעבר ומבאר שם שיותר נגלה בגוד השם
יתעלה על ידי בריות השמותי' והשפלים ממה שנגלה
על ידי בריות השמוכים :

הלכן ראשון

פ״א מבאר שם שכלל נורת המקדש היה נגד נורת
העולם ולכן היה כל הבית כמו שלות למה
על שם שלות למה ומבאר שם מלבשים לבישי השוכים
על זה גם למיוחים מלורת המקדש שהיה בכל הבית
השוכה על זה ומבאר שם שעם המלבש שלותו מגיל'
בית המקד' שכר המקום בכוך הוא למשה בעמידה
ומשה ליהושע כו' ומבאר שעם המלבש לין בית
המקדש של מעלה גבוה מבית המקדש של מעה כך
שמוכה עשר מיל :

פ״ב מבאר שם שהמקדש הי' נהלך לרחבו לשבעה
מלקים נגד שבעה לויקלימי היסוד ומבאר שם
שכוסד מלך הלשמון שבמקד' מכוון נגד מלות כוסד
הלויקלים הלשמון מבאר-לנו עקר יסודי התוכה בענין
וכן שם מלבשם שכות גפוניות מן העולם היה שמוסה
והבשה מלבש' זה וזענין התכוה ולוך יסכימו
עם לשבי המוקדים המוסיפים שבעולם עגול כלוכ
וללכו מהלך השמש לשם שכל נגלה מהלבשים
ז״ל והבשה מלבשות לשם נראה מוכים זה לוח זה
בלשב זה ויתבארו בלכך זה . וכן מה שאול מלעגה
הלוך על לכוס וגו' . ומה שעל מל מלפון חשפה
הבשה ומהלוקת' שם גלגל קבוע ומזל מוכ ושאר
לשבי התכונה נתבארו שם :

פ״ב מבאר שם טעם כוסד השבה מלבים הבשלבים
מכוסד המקדש שם נגד שבה הויקלימים
שכוסד היסוד כל מלך לחד מכוון בשלותיו נגד
הויקלים שבנגדו ומכל מלה לחת יתבאר לשב הבשה
וכוונת לחלבש שבפר תהלים הוא שמונה פסוקים
יותר מפסוקי התוכה ולשבי הימים שמונה פסוקים
לחות מפסוקי התוכה גם כוונת לחלבש של
דוד היה לה ז' ניסין ולימות השמים יהיו לה מ'
ולעולם הבא עשר :

פ״ד מבאר לוכך המקדש שהיה מכוון נגד לשכו של
עולם וכוונת לחלבש' מבנין לשבי מקדש ומקדש
לשבי מבנין . ולחלבש יעקב לין זה כי שם בית מלבים
ומבאר שם שכל מדו' מלבי המקדש לשלכו מרחז לשבר

ומלך לשמון מלבי העולם ועשר לחלבש שבית
בשעבד וכוונ' לחלבש שהשתלח לחלבש בשעבד הוא
כשתלח מלך למים שם שלישי בלשה כן מלעת
השוקים וקלשו מלבי המקדש קודם וקבלי קלבים
ומולם וגבהו ולשבו ומבהו עם עובי השמות ושתים
שבית בשם היו מבחזים :

פ״ה ומבאר טעם לורת ושות עזרת הבהני' ושלת
המזבח ועזרת ישראל שהיו מוכים על
מלבי הגלגלים ועניים ושכוון הלבשים בישר ולילך
מוכים זה על זה ומבאר שהשבשים בשקדם כלשות
מלבי שבת בשקיע . ועשר שהיו בלוים משוכלים
בעזרת ישראל ועשר לחלבש של שעות של שר הבית
היו שני עגול ומבאר' שם שלבש' השוכי' שבשבוע
שהשבוע היו שלשה שלשים ושלשה שלשים ושלשה
ושקי גדול שתקום בשמשת בית השולבה והיו
שתקיים גזוזטלות שנים לשעל' וכו' ועשר שהיה
לפני עזרת נשים שהיל והשוכ והבית לשבר שם
מוכים על בריאת עולם השפל ומבאר' שם לילך כל לבר
שכוון נגד דבר לחל ולחלבש לעול' לפ' ילדה שבינה
לשעה מעשרה :

פ״ז כוונת לשמר' שכל בית המקדש בשנה בשעל' שבר
שבל שהיכל שהיה בשיעור שבר ושעל' שלשת'
שעריש היו לבר הבית ושבע' שעריש היו לעזרה והיה
כל שעה שכוון נגד דבר לחל בשליות העולם
ומוכה עליו ועשר לחלבש שבי שפוסים היו בשקדם
לחת בלפון ולחת בדרום כו' ועשר שלבש שעשר
שזכרי היו לו שבעה שלות ועשר לחלבש שכל לבלות
שבשקדם היו שופיע זה חוץ שלבלות שעה השזכרי
ועשר לחלבש שהשבה לבלות היו לפחת השיכל .

פ״ח עשר השבלות שהיו בשקדם שהיו בעזרת נשי'
שכבע לשבות ועל שה היו כוושים בלוכתן ושה
היו שלשות ולוכת בית השוקד ושבות בשוכו על
שה היו מוכים ושלשה לשבות שבעזרת ישראל על שה
היו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית
שבו מוכים ושה היו שלשות בהן ועשר לשבת הגזית

חוץ מאשר מלאי כו׳ ועשה שלין דוגין המקדש מלא
בין לחגיגה ועשה בחגיגת המקדש היה דומה לחלי
לבד מלבניו ולד מלאכיו ועשה לשמו׳ תלים שהיו
מקיפין המקדש ועל מה היה כל זה מלמד וענין
התלים זה למעלה מזה ופתחיהן מאחד לחבירו ׃

פ״ו ענין המקדש שהיה כולו במעלות וכמה מעלות
היו בכל חדר וחדות כל דבר מלבו המעלות
ומילוקיהן שנזכרו כאיה שהיו עשר מעלות
גבוה מן החול ועזרת ישראל גבוה ממנה עשר מעלות
מעזרות נשים ועזרת נשים עשר מעלות גבוה מן
ועשה שלמה לול שלשים ואמה שאר המעלו׳
ועשה שנזרת בשביל גבוה ממנה יותר מעזרת ישראל
והמקום היה גבוה מעזרת כהנים שהיו עשר מעלות
ומחמה שהיו עליות כליסם שנמדלות שמחת

עזרת נשים ועשה כהן ומזבח על כל זה ׃

פ״א עשה למה נקרא המקדש לריכל ועשה ממה
שעשאה מקומות היו הכהנים שומרי המקדש
ועוד עשה וכוונת ממה שמכת מלות נפן של זהב
היה עומד לפני פתח היא המקדש ומי שהי׳ מתנדב
גדבה או עלה לו מאכול היה בו ומביא לתוך
כל מכשות הפילוסופים היא גנוזה מחכמי ישראל ׃

פ״ב עשה ממה שלות שומן היהיה בי׳ מלוייד
על המקדש וממה שנשה שלמה המקדש
כמה בו כל מיני פירות כו׳ ׃

פ״ג עשה המזבח ועל מה היה מוכה בכל מלקיו
ומזוחיו וכל כוליהו היה מוכה על מכבה
העליונה ׃

פ״ד עשה כביר וכוליהו ולמה היה נעשה מנחשי
טוגלות ומוסמת ממוכה וכל כוליהי מזבחי׳
שם ולמה היו הנים שבחוכו נפתלים בליי ומבזר
שם ענין הפשמת המלחים בזיזה דבר שם שם
כמעת בן מיני לו כמעת בן שם״ל ובזיזה דבריו שהיו
הכלים הנבדלים מזה ומבזר שם מהות המפקלי׳
המליי ומליהם מליי ולין להו בניהים למות
מלם על מכפה ועשה יהיה כל זכוכ ומלמה גדול
כמן של בניהים שמלמין כוכה ליולי׳ ועשה מיני
הלוחות שהיו מנחים על שבעת קניעת היה להו
המקום בבוך הוא כלים מלמה ובניני כזקן ויוסב
בזיבה ובעגל כלה למשה כמלים בסוב מעוטף ומלי
שלשה עשרה מהות ומלכם שהיה, כדי מליה להחזיק
כותי מלאות קטנות גדולות וקטנות כו׳ ומלמה שמשה
לא עלה למעלה ועשרה ׃

פ״ו מזבח טורת המוכה גזיניה וכפתרי׳ ופרחי׳
ומלמ׳ טעמים בכוונת המוכה וכל לוכותיה
שפירשו הלפשונים ז״ל ומזבח שם כי המשכן וכל
כליו הם כנגד הגוף ומביהן ומה יש למוכה עשה
בכל פרט מה לווקק לכלל נבד ועשה מחלוק, המכמי׳
ומה המוכי׳ היה, עומלת ממזבח למערב מה מלפון
לדרום ׃

פ״ז מזבח טורת המוכה גזיניה וכפתרי׳ ופרחי׳
ומלמ׳ טעמים בכוונת המוכה וכל לוכותיה
שפירשו הלפשונים ז״ל ומזבח שם כי המשכן וכל
כליו הם כנגד הגוף ומביהן ומה יש למוכה עשה
בכל פרט מה לווקק לכלל נבד ועשה מחלוק, המכמי׳
ומה המוכי׳ היה, עומלת ממזבח למערב מה מלפון
לדרום ׃

פ״ח מזבח שם הגלת פרק מלך ויהי ביום השמיני
יגלה ה׳ בחצר הכיכלי׳ כו׳ וכן
פניה שלים ועוד מזבח שם מדבשם בשנת
שנת שמעון הלדי׳ למלייה ליה גברת בעל בקדשי
קדשיסופירם ועל למות הכסף למות כמלאה מלסופי׳
בפנוי ׃

פ״ט מזבח המשה שבכל קנה היה שלשה גזיניה
וכפתור ועשה כל אחד ואחד ממכם שהקדוש
ברוך הוא עשה בשמים עשר עולמות ומדרשן אחותן
אלף שנה שהקדוש ברוך הוא יאחד בהן עולמו
לליקים מה שם עושים כו׳ ומזבח שם מה היה מעלו
של משה רבינו עליו השלום שמי מיבידה ולם משה
אחד לחכון מה אחד ולם שהם קדוש ברוך הוא
ומזבח שהכל נכנס מקום שאר לחכון שמי ומה שנאמר׳
נאלה לא תוסף קום ונאמר לקים שכת דוד הטופלת
ומזבח שם פסוק עשה לך ארק ושים לוחו על כם
ועשה ממכם שכך היה מוכה כהן גדול בעבודת יום
כפורים אחת ואחת כו׳ ומדרשם על פסוק כ׳ מפיני
בל וזרח משעיר הופיע מהר פארן וגו׳ ועשרשמכם
מלאלי בגדי כהונה היו עושין פתילות למוכה ׃

פ״כ מזבח הטעם שכתב׳ רבינו בחי בעניני המוכי׳
ומדרשם בזכות יעבו׳ שבזות תגלו מן עריך
מלחמות תפתה ובזפות להעלות כך תמיד תזכו לכוכו
של משיח ופעשה שלוחי המוכה היה מלויי על מגן
לוד כשהיה יולא למלחמה ׃

פ״א מזבח טעם שלמון ושלשה מעליו בשלשה
פנים על לעת הלשלושים ׃

מזבח

פ״ב מזבח טעם הלשלן עם הלחם שהי עליו
היה מוכה על תורה שבעל פה ומזבח שם
בחיזה דרך מוכה הלשלן ולחם שעליו על זה ועשה
לחמה כל המלריך עליו מלריכין לו יניו
ועשה לחמה שלשה עשר שלחות והיו עומדי׳
לפני שלחן של מעה כחלמיד היושב לפני רבו והלשלן
היה של פרקים ולחמה שבת בגו היה י״ב שמיעות
ופשען מעה בשבת, לחת ועשה שחלקין הלשה
שבת ושבים מה בעת שלוקו וכשבת שלוקו ומזבח
טעם קשוחתו קשותו ומקיותו ושם טעם שני
שלחות שהיה על פתח המקדש ושם ניתת למשפטים
וכל ענין לוקחו ושמיתו על מה היה מוכה ועשה
לחמה הלחות היו לוכן שעה שפתים ניל הקדוש
ברוך הוא כו׳ ולחמה הכלה למכים ילריסולטעזיר
ילפין ושיחך מוכה בלחם ושלחן בלפון ׃

פכ״ב מזבח כוונת מה שכתב׳ לפן עזרא
בכל כלי המשכן לין שם מכוונים נגד הלשה
והשולם העליון ׃

פכ״ד מזבח הקטורת וכוכתו בכל מלקיו
ומעשה שבשת הקטורת כתוב׳ בקוף
מעשה המשכן ישוף בדבת ולחה ולא נאמר
במקומו ומזבח שם שמזבח הקטורת נגד לבו של לדם
והקטורת נגד מעשים הטובים שלדם עושה ומעשה
לחמה מקטורת עולר המגפה ולחמה שיהלה היו
מתכלין בענן הקטורת שם היה מתנר ועול׳ ולחמה
כל כעוכן מעשו בין נפון לדרום הוון לו בניס
זכרים ׃

פכ״ה מזבח מעשה הקרבנות ומלומו׳ שבו והכבוד׳
שעליו וכל מלקיהן ומזוחיהן בחיבת פניס
ומזבח שם עול כוונת מחבות בענין הלשלן והמוכה
ומזבח הזבח ומזבח העולה ומשלחן עם הכבודים
נגד כמה הכבוד כלכך שפיקת הלשלושים ומזבח
מעשה מדם כי הלחון והלחות שבו שם נגד שבל שלל
וכוחותיו הפניימיים ומזבח טורת מלבי הלחון והלחות
וכל התלויות בו עם הכבודים והכפורת שבל מעשה
על זה ומזבח לחמה מקום הלחון היהו מן המה
וגנם היה עומד ולחמה כמעשבו היכלן הלחון עושה
לת עוטלין והכהכבודים היו נגד מבני ולא יהיה לך
ומה מעשה נכון למה נותה התורה לעשות הכבודים
במקדש עם לחמה לא תעשה לך פסל וכל תמונה
ופי׳ הפסוק ועשית, לכם פסל תמונת כל אשר נוה
יי מלהיך ועשה שלחן מבדשם בשב יי יכלה ׃

מזבח זה התנלות כל מזבח שפר לף כי קטן
הוא ומה שהקרבנות היו נראים לתועלת

לעיכוב זה לזה ועשה שלחו כשנים כאחד לשם ומצא שלחנותם זו כאחד וכולן כאחד ומי יפיבנו וגו' ומצא שכלותם זו כאחד וכולן כאחד ומי יפיבנו וגו' ומצא שכשנים לשלחנותם וגו' ולומרו לשלחן עשה בדפוי ולומר רומז לשם פניו בכל יום משום כבוד קונו ולומר שלשם בחותמו של הקדוש ברוך הוא ומהו הפותם הכתוב לשלם כשנלחנו וגו' ולומר כשם שמשנים לשלם כן מצינו לעולם כו' ומצא שם בפשט של שיר השירים רמשו כתם פז למייו כעבותת הפשם כו' ופירש משל כל המלך כבודו ופירש לומר כל הירצה שעור יוכר בשלשה מוצעת לו שהוא בן חלם הצא ומצא שם שלמה לב"ש לפומא לף גלי ומצא שלמה חלו בעניין שיקולק השנאמה משם יתעלה ומצא שם כוך שלחנו הוא ומניח תפילין ושכלולה לומשם קשר של תפילין :

הצעה רביעית

היא לעת המדברים המלמיעים בעלמיים שפרליים לשם משם נאמרו לב מתחוה לבעתן .

פ"ג מצאר טעם הקבנות שהיו מורים על מלום העולם ושפללו כמו מלות שבת ומצאר טעם שלמו זוכרין מלום העולם על ידי שבתי, ולא על ידי מלאכי, ומצאר טעם לומשם תפילות נגד תמידיתקטרם וטע, שהיו הקבנות כשמניין נגד השמש וטעם שבת הקבנן שבת בוגר ולא על מזיד ועשם מלשם משר לא ניתני זה צמו של מיסע מלך מוסך ולא עלה על לבי זה ינקר בן לשבשם . ועשם שהיו מצילין הקבנות מן בעלי מיים ועני היה מצינה משמה שהוא מן הסולע ולא שאר לשבים ומצאר מלשם משיו השמיני והלא, שילמו משל למלך שהוליך כרוז לא ילמו פני על העולם עושר על התורה וכו' וכולן למלו משפוק לשל ולשים לשרי שבין כו' .

פ"ד טעם לשור הבשות ועשם שמשו עם הארץ לשור לשכוך שבת גם שלשלו צלילת הבשר מלשם הרשעלעד לשל שבת ועשה שלם לשלם הבשות זו כאחד וכולן כאחד ומי יפיבנו וגו' ומצאר שכשנים/לשלמנו וגו'/ומרומלש/עשם/שלשו/ ולומר רומז לשם פניו בכל יום משום כבוד קונו ולומר שלשם בחותמו של הקדוש ברוך הוא ומהו הפותם הכתוב לשלם כשנלחנו וגו' ולומר כשם שמשנים לשלם כן מצינו לעולם כו' ומצאר שם בפשט של שיר השירים רמשו כתם פז למייו כעבותת הפשם כו' ופירש משל כל המלך כבודו ופירש לומר כל הירצה שעור יוכר בשלשה מוצעת לו שהוא בן חלם הצא ומצאר שם שלמה לב"ש לפומא לף גלי ומצאר שלחנותם זו כאחד וכולן כאחד ומי יפיבנו וגו' ומצאר שכלותם זו כאחד וכולן כאחד ומי יפיבנו וגו' ומצאר שכשנים לשלחנותם וגו'

כו' וענין התנות למיס על הנכסי ומעשה ופסק ומלמים ועשה שלא היו מוליכים המעות עד לאחר זריקת הלם :

סכ"ז מצאתי טעם המלות שהיו מניחין לקדשות ועשה המקדש שלמו שיש בזמני כ' ויכין מגון ממש לאוכלו על מלך ומצאתי שם ג' טעמים בקדשן התנות ועשה לאוכל שהוא קדשת שתוי ולדם שכל מנחה ומנות הקדשת שלא בכל קדשן מצותה ג"כ בג' כלים :

סכ"ח מצאתי טעם ה' מיני מנחות וכלים שהיה נעשים בהן שהכל הוא מנחה על נפשו של לחם ומעשיו ותוכנו והכל מצותה שם בדרך זה וקנת מלכתי רבותינו ז"ל המורים על דבר זה :

סכ"ט מצאתי טעם מתן בעיני התנות ולית שם מורים על תהום העולם בדרך עיון המדברים שהמעיון מתחלק שלשה חלקים וכח העליונים הנפלדי ועשה שעשיר היה מביא שהמה לקרבנו ולל מביא עוף ודלי הלות מנחה והוא מורה על ג' חלקי הלות שהם הפלוסופים נחלקו לשם ה' המקבלים והמשכילים והמדברים ועשה שהיתה מנחת כהן כולה כליל ועשה שהיה השמן נקבץ עם התנות ולא עם שאר לדברים :

ש"ל מצאתי ט"ז מנחות שם נגד י"ב הקדמוי שהעיון המדברים לשר עליהם כמו יסוד הכתוב וכן עשה לשור שלשה מורה על לעתן ועשה ד' עצורות שהיה בכל מנחה קמילה הלבה הנשה הקטרה ועשת הקדשת הלחם שלי שלחן שלחן מלת נדיב עולם ועשה שהיו זורקים מלח על הכשב שלא יחלקו הכהנים בעלותן המזבח :

שלי"א מצאתי עשה שהמנחות שהיו נלבדה היו נעשי בשם מיניס נגד מנחה לכהנים שיש למדברים על תהום העולם כל דבר נגד מנחה חטאת ומצאתי שם טעם שהמנחה היה לוג שמן ולא מניו כזה בקדשן ובמה ועשה שכל מנחה שהיה היא מנחת קולת ועשה לשור ממן ודבש שהמנחה ועשה ג' הלות העליות שהמנחה שהיה מביאה על דבר הכלל ולמה היה קטן הבשם בשלי שלשה מיני מנחות

צריך הוא כשנוהג לגמול שכולל ממלכי, ומצלח עשה
צריך הוא כשנוהג לגמול שכולל ממלכי, ומצלח עשה

פ״ג מצלח כי מערכת הקטורת מורה על שהקדוש
ברוך הוא כשהגיה למשה בשעת שיעשה את ומשה
מערכת קטורת קולמת למני גזרי עלים ועל מה היה
רומז ועשה שמשמרית היו מעלה בהן לומר שני הגזרים
ולעבד שניה ועשה מה שנאמר ויתן לה ילמיעו
לקול התוה שהשמון ילמיעו לקול התוה שהכהן ועשה
למשה שני גזרי קולם למשה שהגזרה הפנימי ושם מה
עשה שניה מעלה כל כך בענין שליחתו של הקדוש
ברוך הוא כשנוהג לגמול שכולל ממלכי, ומצלח עשה

שמעשים לה נתעצלו בו הכהנים :

פ״ז מצלח שם עשה שכל הקטורת ועשה שלה היה
שלם שהיה בהיכל בשעת הקטורת ולמשה
שהקטורת מכפר על לשון הרע ובמקום שהיה למדו שמעיל מכפר על לשון הרע ובמקום שהיה למדו שמעיל
מכפר על לשון הרע :

פ״ח מצלח עשה לשון המטורה בכל יום ובשעת
נכותיה ועשה כל הלכות שלקח שכות ונצולר
שם ועשה למשה על ידונתן בן עוזיאל שכל עוף שהיה
פורח עליו בשעת שהיה עושק בשורה היה בשרף ויל
ועשה למשה שלשון המטורה היה נצלע שמקשה ועשה
למשה שכל זמן שעשה שמעון שלריך לה בשה כך
המערבי ועשה שלה היה מעיד שכות שיכל שלה היה
מעיד שכות ושפיק שקטורת ולמ״כ מעיד שהיה שמעיד :

פ״ט עשה מנשה שהיתין שהיה שכהן גדול
שקריב בכל יום שקלימו בבקר ושקלימו בשבת .

פ״י כלל שהעבודה שהיתה בגדול שעשה לשבוע
שבוע ועשה שהיה שקדשה לשבוע שבוע ולה
שהיתה להלבשה ועוד קושיות שהכות על כלל שהיה שהכהן
ועשה כל כלל שהעבודה זה שהר זה על לכל שהשלשות
שהשלות ומצלח שם עשה שהיתין :

פ״יא מצלח שם כי ילילת שלרים מורה על שענין
שלום העולם ועיש שהעם שקדום בשוב הוא
עשה שהצת בשכות שהלשות שכל למעשה בשהיה
ושהלשות שכל לילילת, שלרי, ועשה עשה נישים
שהיו בשקדש שכל שהעבודה שכל שהעבודה :

פ״יב מצלח מה שהעבודה גדולה קולמת למעבדה
שהיה מורה על שהכפר ומשה שהם נגד שני
המערכות שהעבודה לשהורה רומזת על ענין שהכפר
וענין בריית בין שהבדים וענין הגלות על לשהם
שהלשים וכל שהותות והמותרי, שהר עשה שהה לישראל
ולשהעבה בשני שהעבודה שכל שצולר בשענין שהעבודה .

פ״יג מצלח כי מערכת הקטורת מורה על שהקדוש
ברוך הוא כשהגיה למשה בשעת שיעשה את ומשה
מערכת קטורת קולמת למני גזרי עלים ועל מה היה
רומז ועשה שמשמרית היו מעלה בהן לומר שני הגזרים
ולעבד שניה ועשה מה שנאמר ויתן לה ילמיעו
לקול התוה שהשמון ילמיעו לקול התוה שהכהן ועשה
למשה שני גזרי קולם למשה שהגזרה הפנימי ושם מה
עשה שניה מעלה כל כך בענין שליחתו של הקדוש
ברוך הוא כשנוהג לגמול שכולל ממלכי, ומצלח עשה

פ״יד מצלח שם עשה שכל הקטורת ועשה שלה היה
שלם שהיה בהיכל בשעת הקטורת ולמשה
שהקטורת מכפר על לשון הרע ובמקום שהיה למדו שמעיל
מכפר על לשון הרע ובמקום שהיה למדו שמעיל
מכפר על לשון הרע :

פ״ח מצלח עשה לשון המטורה בכל יום ובשעת
נכותיה ועשה כל הלכות שלקח שכות ונצולר
שם ועשה למשה על ידונתן בן עוזיאל שכל עוף שהיה
פורח עליו בשעת שהיה עושק בשורה היה בשרף ויל
ועשה למשה שלשון המטורה היה נצלע שמקשה ועשה
למשה שכל זמן שעשה שמעון שלריך לה בשה כך
המערבי ועשה שלה היה מעיד שכות שיכל שלה היה
מעיד שכות ושפיק שקטורת ולמ״כ מעיד שהיה שמעיד :

פ״ט עשה מנשה שהיתין שהיה שכהן גדול
שקריב בכל יום ושקלימו בבקר ושקלימו בשבת .

פ״י כלל שהעבודה שהיתה בגדול שעשה לשבוע
שבוע ועשה שהיה שקדשה לשבוע שבוע ולה
שהיתה להלבשה ועוד קושיות שהכות על כלל שהיה שהכהן
ועשה כל כלל שהעבודה זה שהר זה על לכל שהשלשות
שהשלות ומצלח שם עשה שהיתין :

פ״יא מצלח שם כי ילילת שלרים מורה על שענין
שלום העולם ועיש שהעם שקדום בשוב הוא
עשה שהצת בשכות שהלשות שכל למעשה בשהיה
ושהלשות שכל לילילת, שלרי, ועשה עשה נישים
שהיו בשקדש שכל שהעבודה שכל שהעבודה :

פ״יב מצלח מה שהעבודה גדולה קולמת למעבדה
שהיה מורה על שהכפר ומשה שהם נגד שני
המערכות שהעבודה לשהורה רומזת על ענין שהכפר
וענין בריית בין שהבדים וענין הגלות על לשהם
שהלשים וכל שהותות והמותרי, שהר עשה שהה לישראל
ולשהעבה בשני שהעבודה שכל שצולר בשענין שהעבודה .

פ״

פל״א טעם סדר הקדמת העולם סמים מיסר הגיל
הכסא בלשון של מזבח :

פל״ב טעם עולם בעוף ומליקתו ולמה נכרכלהבדיל
ולבאילת למו על לחם סמזבח וכל דיני עולות
העוף ושעמיהן מצולקים שם ופיהם ורגלים של חמורי
ומצלר שם טעם לחיית הסערים בעולת בקר ושעם
עגלה ערופה ושמכוך בהכלה כמו מת :

פל״ג מצלר טעם קרבן חטאת והקדמתו ולמה היו
מניחין לימודיהן בכלי ומצל׳ לומן חלף טעם
שימהם בהן הקדום בכוך הוא עולמו כו׳ ומצל׳ סמים
שערי בינה בבלשון בעולם וכולם נמסבו למשה כו׳
ומה הן סמסים שערים ושעם שלין חטאת בלבלת
חלב לזבחי כהונה ומוערם שבלילת הבשר לבהני׳ שבבני׳
לבעלים ושעם חכילת חטאת ליום ולילה לחמ ושם
הנותר ושעם שחטאת בלבלת ולין עולה בלבל ושעם
שהיה בשר בקדשים בקים בלבל לבעליהן ולימו לבין
לך חטאה מזה ושוק ובשר חטאת בלבל לבהני׳ושעם
לחילת בשר בקדשי בקלים לבני יסים וליצה לחמ ושם
מצלר כול גלגול בשמות בלזה לבך יפי׳ ושם
תחולק הבשמה לבל הגיפות ושם שעם לחילת בשר
בפה על חלות .

פל״ד מצלר מעשה חטאת העוף ועניו מליקתו
ושעם דיניו שהין ממולקים מעולות העוף
ושעם שחיטת לם חטאת העוף היה לעשה ממוע
הפקרת ומתן לם בהמה למעלה ובעול׳ הוא בשפך :

פל״ה מצלר שעם חטאת בהמה שניתן מדמה על
הבלי שעשון בצוק בעזרה מה שלין בן בשלר
למי קרבן :

פל״ו שעם קרבן אשם והלכותיו ומצלר שם שיותר
נקלה בשוב בחטופה מעזיבה הידוע לחלשמה
שיטוב מפסק עזיבה :

פלז מצלר שעם קרבן שלמים ולמה לפעמים
שלו בלא לחם ולפעמים עם לחם ושם לחמי
תולה הבלים בגלד ובבקר ולפעמים בלים בחורת
מוכח והוא לין בזיר ומצולר שם שבלשם מלקי שלמי׳
שלו בגד שלשה מלקים שבם בישראל ושעם שלמי׳
מגיבה ושם שעם לחמה לין שמחה חלב בשבר וכל
בשר שלימו בשלמים לין בית מטוח שמחה .

פל״ח מצלר שעם קרבן תודה והלחם שמקריבין
עמו שהיה נאכלה בהכרי שלים חמץ חלות
חלות בקיבים ולמה היה בל חמ עשלה לחם וכל
דיני הלחם והתודה בשעמיהן בהשלמו שם ומצלר שם
על ידי זה שעם הטעבות שהיו שבאין בל״ש
ומצלר שם שבבל עזרה שבחולה יש בהן תועלת גופני
מלבד מלקת עזרה ומצלר שם שבבל עשרת שלברים
יש בבל חמת וחמת תועלת גופני חוץ מזמות מלכי
ומצלר שם בילד וכוונת המשזבוך ושמור בדבור לחמ

פמ״ז מצלר שמעו שבעה לבנים בגללו קולם
שבגלה העולם ולילך בלמו לנו בזה תשובה
על שבעה טעמות הפלוסופי׳ שבעמו על מהות העול׳
ושעם שבעה הבלים שחמר קבלת ושעם שבגלה
העולם בשבעה יומים וכוונת קבלת שחמר בקוף
בקבו חת שחלשים ילה וגו׳ ומצלר שם שבשעה יומי
הבריחה מורים גם בן על בעול טעמות חלו ומפסח
שם פרשת בלחמית וכו׳ ומצלר שם בל מעשה יום
בביעי ועל מה הוא רומז ומצלר בוונת הלוג׳בעניו
קעירה הלבנה שחמרה לי חפסח לשחי מילכי׳ שישחמשו
בבחר לחמ בו׳ וכיונת חמרם שבמוקם שבעלי
חשובה עומדין חפילו לליקים גמורין הין עומדין
שם ומצלר שם חמרם ולף לויחן זכר ונקב׳ שבגלו
וכו׳ ומלבלת יום חמיפי מזובה שם ומצלר טעם
נעשה חלם בלמיהו .

פמ״ח מצלר טעם קרבן מוסף שבת למה היו שני
מוספים ועניו בשמה. יחידה שים לחלם
בשבת ושעם שבהקדמות לומין שבת ושעם מלבה
חמרה שבת לפני הקדוש בוך הוא לבל נחת בן
זוג ולי לא נחת בו׳ ושם למה בוד שהקדמות בלו מן
הבשבים :

פמ״ט מצלר טעם ע״ס לחם מולם ומצלר שים
בחטוה שלבלי׳ תמוחת הבפל׳ ומצלר שם שקלת
לו בהפסח בחו שבויית הבפל׳ ומצלר שם שקלת
תבוה חלבה ושם טעם שבבל המוספים היה שבעה
בבשים בני שנה שלבל בשבת שהיו שניים ושהיו בל
המוספים עולות ושם טעם שני שבעיבים לחמ לי׳
ולחמ לעשחיל ומצלר שם שעין קעורה על לבשה
ולחמ לי לפסח לבני שלבים בו׳ בלופן לחמ ממה
שחתלר למעלה ושעם שבקלו יעקב הקטן ודוד
הקטן ושמואל הקטן ושעם עומני גיבעה לחיזה
חבלית הן ומלה שחין הקדום בבוך הוא פועל הבא
חלא לחבלית עוב בו׳ ומצלר שם טעם לחמם שבבל
יום היו בותנים הבשבים מלי בבש ולמו׳ ושל
מוספי׳ למעלה ושל לחם חולם על המזבח בין הבן
לבקן לפסח שהוא לחם חולם :

פנ״ן מצלר טעם הבשות מוסף פסח ושעשקיוו׳
שבשה בפסחת מוסף לחם חולם מצלר מוספין
ומפסח ענין הילוי׳ בשחילות עם הסלחת הבמיכ׳
ושעם שהיה פסח שבעה יומים ויום לחמון ולחמון
ויום שוב ובניסם חול המועד ושעם שבשבת הפקי׳
בל מלבי׳ ובילם שוב היחי׳ מלבי׳ חוכל נפש
ושע׳ שבל יחיל היה לחזר בחלבי׳ ביום שחביא
הבבנו :

פנ״א טעם לעור ממן בפסח ושעם עזות מלה
ושעם לבבע בוונות של ערבי פסחים ושעם
לחם נחלב הילר הבא לחמן ולחלך זבן ויולר
שוב לחלה ולילל חפס ושבבל זה חובה על בילוחות

פנ״ב מצלר טעם חובף שבועות ושעם שבבל
יום חחביבין בבבן חובף לחזוב בחלבה
ולבל בר״ח בחוחר בחלבה ושעם שבבבן חובף
לחם חולם ופסח ושבועת הם בחזב ושלה חחוחפין
הם בעניו לחמ חלוקים בעניו הבבנות :

פנ״ג מצלר טעם חובף שבועות ושעם שבבבל
בעבד פסח בבועל לבזוחתו בבית חניו .

פנ״ד טעם בבבת חעמיר בי״ו בניסן ובבל ליבי
העומר ושעמיהן בתבלתו שם ושע׳ שחבבידין
בבם בן שבתו עם העומר ושם שעם שפילת העומר
מ״ע יום ושעם לחניני יומי ולחמיני שבועי׳ ולחמשם
חחשים שעבי בינה בבלתו בעולם ובולם בחחלה
לחשה בו׳ ושם שבע׳ חעלות שבחה יעקב בבולם .
ומלבם על חה שלחי׳ חשם חולישיני בא לית לבבבך וגו׳

פנ״ה מצלר טעם שתי בלחם עם בבבנות׳ שהיו
בלין עחהן ושעם לולת שתי בלחם ושפיהו
וכל ליניהם ושעם שבעומר היה חעופה בשלשה עשר
חפה ושתי בלחם בשנים עשר חפה ולחם הפנים שחחל
עשר :

פנ״ו מצלר טעם חובף לחם הפנים וכל דיני
תקיעות שופר ושעמיהן זשעם לישוב חקיעה
בשבת ולחמר שחחקיעה חעבבת שבשן ולחמר לחמ
חוקעין בשופר של היל לזבר בלילו של ילחק ושעם
חחוקעין בשבן יובנין וחוזבי׳ וחוקני׳ בשבן עוחדין
ושעם חלבינה זבבוחות וחשופות בל חמ עשחם
בפוקים ושעם חובב בליבה בל הניח בשת בשלח הפנה
לעשות חשלין ושעם שבפוק חשלין בחולות היה בל
חעלחינו :

פנ״ז מצלר טעם בבבנות חיפפי יום בפור ושעם
שני שעירי יום בפורי׳ חחל לעזחזל ולחמ לי׳ .

פנ״ח מצלר בל עבודת יום בפורי׳ ושבר׳ בילל
היה נעשה בזמן שניח חחקדש בויים :

פ"נש מצוה טעם על כל עבוד' יום כפורי' ואמר' כל הכתוב למעלה עשון פרישה שבעה ימים · ולמטה כתלה על כמשמעה לנדל מנים ולבקוף נבול לפם ימידי · ועשם שקבל שבת כלה ומעוכוית' ועשם שילה נתנה נשמיני ועשם שבעת ותפילין ושילה נקראים לות ומשיך בעשם שילה ולמטה לוב שבעם בשבע ימי בראשית נגנו ועשם שבמשל ויכל מלכי' ביום השביעי ועשם ויכי עבע ויכי בוקר יום לחד ולא נאמ' יום לשטון ועניו שמוכל שבתיד הקדום בכוך הוא לעשות לנדיקי · ולמטה שוב שהקריב לפם הלשטון קבן לחת מי' בשלמו וקבוטתיו קולמין לפרשותיו ולמה נאמר ביוסף בקבי לפם קבינו ואמר שהכל נבנה ביום הלשטון ונאמר ביום עשות מלכים לת השמים :

פ"ם מצוה טעם סדר העבודה של יום כפור וקטור השניות ועשה קידושים וכל עבודתו זה ושם ועשם שהיה שכחת השבן מאות הליכה ובגדים מלאכות השבתי' ובכל יום בעלות השמד וכוונת לאכם שהתורה קדמה שתי מלפים לעולם ומצוה שם מה היה הענ הארץ שהתקבל כשמעת הלפם ומצוה שם עשם לאכם שלמו לשפע' קונע מה עושה כו' ולאכם בשקו' שבעלי תשובה עומדין לדיקים גמורין לינ עומדין ומצוה עשם ונאמר בשעשה בדלתות ויאמר מלכי' הבא נתתי לכם לת כל עשב וגו' ועשם עונת תלמיד שכם מליל שבת לגיל שבת ועשם ה' עגויי' ביום הכפורי' :

פ"אא מצוה עשם הקבנות עוטף של קוכו' ושמיני עלנת ולשם היו הפרים מתמעטין ולא שלה הקבנות ועשם ניסוך המים בחג ועניו השיב שהיו לומרים בשנת נסוך המים וכל היכו מצוחים שם וכוונת לאכם כי בשבות השמחתי לת בני ישראל כו' יש לומרי' שכות ממש ויש לומרי עשני כבוד היו ומצוה קלת עשמי לינ קוכה ועשם שהוא בשלשה עשר בחודש ופי הפסוק קולו לכוכב בעבודת בית שמו ועשם לאכם שישראל מוציאין כח בשמליה של מעלה ועשם לאכם נסוך המים ובבבא ועשר נטיעות שלכה למשה מסיני :

פ"סב עשם הלכות סוכה וכל לינ' ולולת' והכתלה בה והעש' שהנזיר נלטווה שלחנ מלות נגזירתו ועשם לאכם מלוה קטנה יש לי וסוכה שמה כו' :

פ"סג מצוה עשם לחנב מינים שבלולב וענין לקיחתו ביום הראשון של סוכות ומצוה לחשבן עוות ומצוה שם ענין עץ הדעת טוב ורע ומה שנאמר ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וגו' :

פ"סד מצוה טעמי קבני עולות רחיה ומגיפה ושלמי שמחה :

פ"סה מצוה עשם פרה לדומה לדומם שדרך שהלכו הלשטונים וכבבה ומדבר' הפייכים לדיני פרה ואמר כך מצוה עשם חקום שפרעי כל דייניי נכוסה על מדבפי מז"ל :

פ"סו מצוה עשם עגלה ערופה בכל דיניו ועשם פרים ושכיירים הנשרפי' ועשם שפשולי קדשי' היו נשרפים והיו שלשה מקומות שהן שורפין קדשי' ·

פ"סז מצוה עשם הלרעת שמועת שמח וספמת שפשר לשון הרע ושפר מי שלוקי הלרעת שין מקום שפר לאקו' שעני הכרוי נתק ומצוה שם שהלרעת שת על לשון הרע כמו שכתבתם ז"ל ועל פי זה מצוה כל דייניי · ועשם שהרע מלחות שהשגגה' שמעתין שהן ועשם שגגי' שת' ושליהן שבשה שבועות ומגעי בגדי' ועשם שהלחות שמעתות שהן וכל שלה דייניי שבוחי' שם על פי שבתיהן ז"ל :

פ"סח מצוה עשם הקבנות שלוקע ושהיו שלין על נגעי הגוף והבתים ולא על נגעי בגדים ומצוה שם עשם פרעי הקבן שהלוקע שהיו שתי לפרי' ועץ חיי וחזוב ושני תולעת וגלומו של שלוקע ושוחת דבשים שלו ושם עשם שמר' הוי זכר לשליחות שלא תהא לשום לקוטלים ועשם שעשת ושולם ושפשם ש"י שבית העלוקע ועשם שתני שכ לם שפשם ושהמן ש"ל שהן ידו וכגלו ותנוך שהזן וכל שהשל' זה שמצוה שם ש"ל ·

פ"סט מצוה עניו לם נלות וזבה שמשכו שלה שעת שלם ושוה ושבית שלים לזה שמשכוים ז"ל · ועשם שמרם כשבת נשם על שוה שניל שה זוהמת כו' · ומצוה כל דיני נילה זב וזבה ויולדת ועל קרי לינ שרים שהלכותיהן בכללות ופרטות על עניו העת שלם ושוה ומצוה שם שחיכות שה היה שעת שלם ושוה ושפרם שם כל לוחה פרשה שלכיות עץ הלעת טוב ורע ושמה הנשם שת שוה · ומצוה עשם שמרם עץ שאכל שלם הלשטון תדוש שה תלוה לו גפן כו' · ושמרם עץ חיים ועץ הלעת ת"ק שנה כו' · ומצוה שם עניו עץ החיים ועץ הלעת ועשם שמרם שהלם הלשטון יש בתניות שלה ושלמי' שם שנה שהשם שהלם הלשטון שהיו שלשה שלוקין ·

גלולו

גלולו ועשם שהם יש לשלם בן ועת קיים פרים ובניים :

פ"עא מצוה פרשת נזיר ועשם הנזיר בכל עניניו והלכותיו וקדושתו ומצוה שעל ידי זו תנם עומדין לינ יתנם הלשם בענין הבבוד הטוב והמועיל והבלתי בעל תכלית לשם נגד זה שלו לבבע לינ נזיר ועשם שמרו לך לך תמרילן לנזירת שמור שמור לבבעת לא תקבב יותר מבשה לשוי' ושמר' שהנזיר נקרא מועל ושמרם כל השתפה מייני יש בו מבעת קולו וענין עץ הבעת טוב ורע מורה על השכל שלוני ומצוה שם ועשם שמש' היה תלב לבנם לשרן ישראל :

פ"עב עשם הקבנות שהקריבו לשם הלשטון ובניו ומצוה שם עשם שמר' שר שהקריב לשם הלשטון קבן לחת היה לו במלמו כו' · ועשם שלא הוזכר בתורה כי זה מורה על קולי קבנות שהם מורים על מבוע העול' ומצוה שם עשם שמר' שהם שהיה בייני עשם לא הכניעו בו שמניים שם ניין בכל הקבנות עשם שה שמר' שהם לשלשה שבועות ומצוה שלא שמעתות שהן וכל שלה לינו שבוחי' שם ועשם שמלחות שמעתות בהן קיים פרים ובניים :

פ"עג מצוה קבנות שלוקע שם נח ומצוה עשם שלוקתן שם בני נח הקריבו עולות לו שלמי' ועשם שהזכר עולום ומזבח יותר בקבן נח שקבן קין והבל ומצוה שם עשם שהזבחות שבנו הלבו' ולא נזכר בשום לשל שהן שלשה שהקריבו עליו קבן ומצוה שם כל ענין זוד שלגבה ושלטן ושם היתה כוונתן שלשם נבנה לנו עיר ומגדל וכו' ומצוה שם עשם שהקריב לינ שלקח שלבשם בבריה בין הבתרי' ועשם שהקריב שת ילשק בנו ולא שלר קבב ומצוה ענין מזבח שהקיים יעקב שלשה לשבוח ביתל ויבן מזבח וענין שלבה שהקיים יעקב ועשם שלשה לא תקיים לך שלבה שבת שלת ושלטו שהיתה לשובה בימי הלבות ומצוה שם כל פרשת ויצא יעקב ויפגע שלקום ויקח שלבני שלקום וגו' ושלשם' והשלה היתה תוהו ובוהו וחושך על פני תפול' וקו יכוק שלקיק כל העולם וושלשם שהיו לבניים שהיה יעקב שלשתותיו שריבזם זו עם זו ושמר' נעשה לבן שתי' עולמו עושה לוב כשלמה כו' :

שלמה

פ"עד מצוה הקבנן שהקריב עשה בשעת שתן הוכה שנאמר שם ויבן מזבח שהה שהר וגו' ועשם שנאמר עשה ושהבן לבך ג' ימים נלך ונזבחה ליי שלהינו ולא שלינו עשה כן ולשה בקדק עשה בדרך שלשה ימים ועשם שהזבח שהה בשעת נלחמות עמלק ויקרא לו יי ניסי וגי גל וכני לשון שבנו שזבח לא לעולה ולא לזבח ומצוה עניו הקבן יתרו שנאמר בו ויקח עולה וזבחים לשלהים ולא נאמר ליי כמו בכל הקבבות ועשם עם שנאמר ויבואו עשה ושהבן לאכול לשם עם יתרו תותן עשה ועשם לאכם שהיה עשה עומד ומשתם עליהן ומורה כל הנהנה מסעודה שהלמידי חכמים ומוכיים כשלו שהה ומצוה שהקבן שהקריבו בעבי ישראל בשעת שתן תורה ולאכם שת ושה בזבה שהקול וכול בעשה ובשוע שהקריבו עשה שהיו ישב כמו שנאמר ויקח יתרו חותן עשה עולה וזבחים לשלהים ובא שהרן וכל זקני ישראל לאכול לחם עם חותן עשה לפני שלהים · ומצוה שם עשם שהיה שהר שהיה שהר שהיה שהר

מפתחות

פע״ו מצאי שם ענין הקדמות שהקדיש לחמשה וצניו ויסדר סימני לשלושים ועשה הקדמות שהקדיש סלוים בית מוכתן סימניין שמות הקדמות ומצאי שם ענין המלך ועשה מלחמה שמעה עשרות עשר גדעון הקדמן הסוף ועשה למה נצבי הוא לסומיע שהשלם לף על פי שהיה כוונ לעבודה זה ומצאי שם ענין הקדמן שהקדיש מוסף ומצאי כמגלה שליסם המלך ושרשם גלות שמעון ושלוש דבריס שנתנה קדמן גדעון והקדמן הסוף מצוי שם שכל דקדוקות.

פ״ג מצאי שם ענין הקדמות שהקדיש מנה סימן שמואל שהקדיש ומצאי שם ענין הקדמן שהקדיש

סימן שמואל ויקח עלה הלב וגו׳ ומצאי הפסוק שהקדיש גבי שמואל ויצן מזבח ליי ותומו שהל לצוות וגו׳ ועשה למרס שמואל מורה הלכה בפני עלי הוי ומצאי הפסוקים שבתי גמותו פרשה שמורה מנה מי מהוני וגו׳ לל שעשה הזה שהשלתי ועניו המעיל קטון שעשהו לו אמו:

פפ״א מצאי עשה מה שהמר ועשות בקר תקה בירך שמואו הקלוס בהוך הוא לשמות מפני השלוס ועשה לוך שהקיש הוך ומריל בשומאו שהמן לל בית יי ובלבי היסים שהמר ויזבחו שבעה פרים ושבעה לילים וחלים שמואל ועשה שקהלו למשית בר. ועלי ועשה מה שהמר ויכי כי שהבר לעלו נוסף שהמן שבה נעלים ועשה מומן השבה נעלים גם עשה שילוי שבה בנים בשבה שהל בשלני ובנית עובד לשוס בשהיה שהמן בנייתו כי שבשר השבה מיל מעין הרע ושעשה שהקובלי שהמאו הוא״ו מורה על השני וה׳ על דין ושעשה מחנית שהקל שהיו מהנין ישראל שלה יסיה שלך בשניען ושעשה שהנוף שולש בשין ובניזה דבר עשה לוך שהל שהנש שהשלה ולוה לותם שהורה

להניח הקדמות שמחנית שהקלים:

פפ״ב מצאי עשה שהקיש שהקדיש שלמה בשנת הניח ועשה שהקדיש קדמות לחלפים ולשבעות ומצאי שם עשה שלמה שהקדיש שהם שהקדיש כל שך לגוד. ומצאי שם שמוק בחלף שך שלמה וגו׳ ושסוק ויסי היו ממשה וחלף ושיל דבר הוה לחלף לוך גם לחמש יומו של שקדוש בדוך שוח חלף שהם ולוי שהיה שיך זה חלל שקדוש בדוך שוח חלין קן והחלית לו ומצאי לשה נקוד בחוש שלשה חגין על מ׳ של בשבוע הוא בשר ומצאי ועשה מ׳ בין שהקדיש:

פפ״ג מצאי שם שהקדיש שהקדיש עזלה וזרוב של בשבוע בית שני ועשה שהיו שלשה בית שהקדש עם בית שהמלון שיעשה בשהרה ובן היה שלשה שהקדיש לה שהוד כמו שהקדיש שהקדיש שהקדיש

